AGNÈS

MARTIN-LUGAND

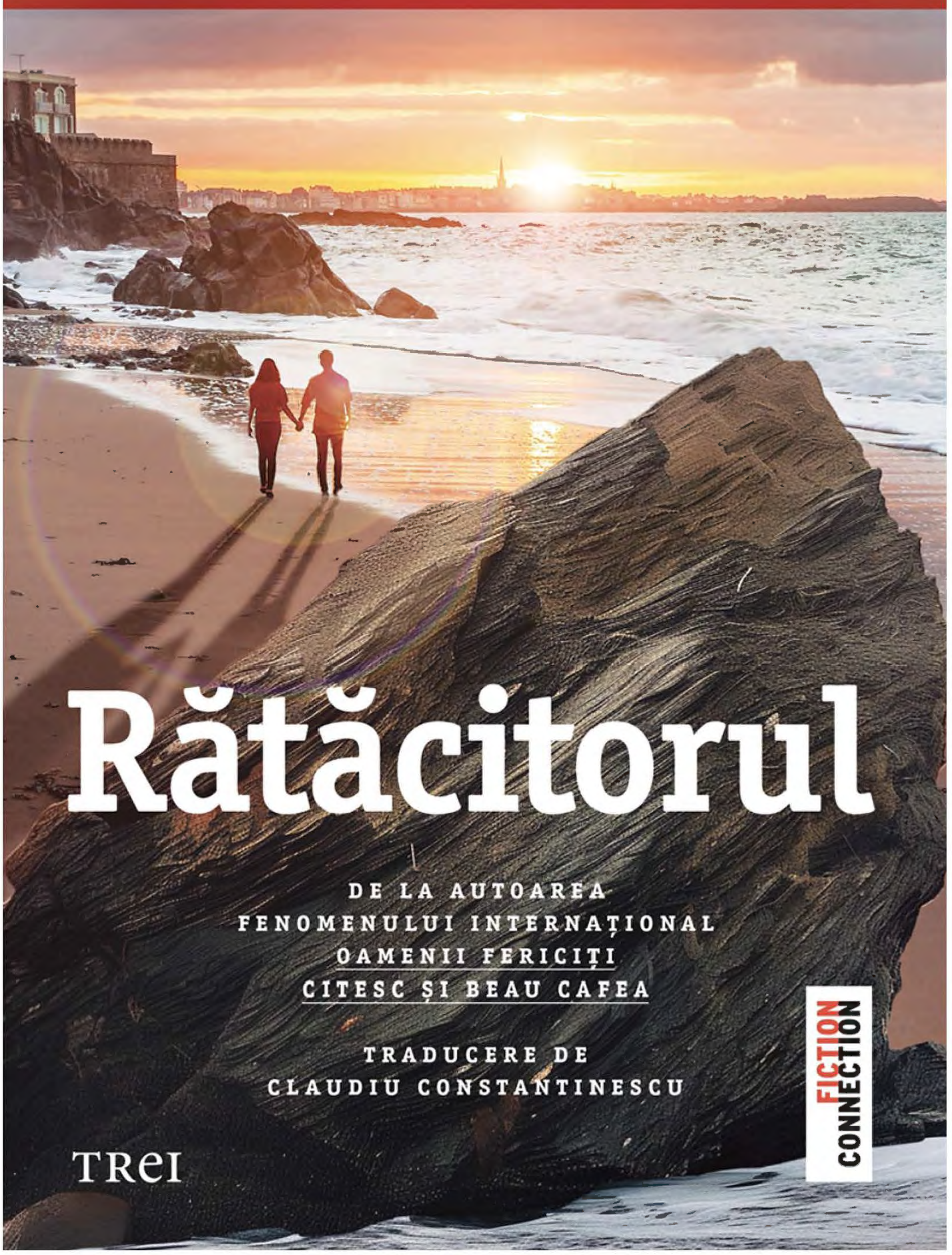

Rătăcitorul

DE LA AUTOAREA
FENOMENULUI INTERNAȚIONAL
OAMENII FERICIȚI
CITESC ȘI BEAU CAFEA

TRADUCERE DE
CLAUDIU CONSTANTINESCU

FICTION CONNECTION

TREI

Agnès Martin-Lugand

Rătăcitorul

Traducere din limba franceză de
Claudiu Constantinescu

3
TREI

Pentru Guillaume, Simon-Aderaw și Rémi-Tariku, rătăcirile mele cele mai frumoase

O, muză, cântă-mi mie pe bărbatul
Viteaz și iscusit, care-ntr-o vreme,
Când el cu măiestria lui făcuse
Pustiu din ziduri sfinte de la Troia,
Nemernici amar de ani pe lume
Și cunoscu pe drumul lui tot felul
De oameni, de orașe și de datini,
Și pătimi așa de mult pe mare
Silindu-se să scape de primejdii…

Homer
Odiseea, Cântul I[1]

E oare cu putință să ții doliu după cineva despre care nu știi că a murit?

Cléopâtre Athanassiou,
Ulysse… Une Odyssée Psychanalitique

---

[1] Homer, *Odiseea*, traducere de George Murnu, Univers, București, 1971. (*N.t.*)

1

Gary

Marea îmi fusese întotdeauna credincioasă, nu mă trădase niciodată. Îmi mai jucase feste, mă speriase câteodată, dar întotdeauna ne împăcaserăm. De patruzeci și unu de ani ne iubeam. Mă scufundasem pentru prima oară în apele ei în ziua în care împlineam patru ani. Se spune că, la această vârstă, copiii n-au amintiri conștiente. În cazul meu, nu-i adevărat. Că doar n-o fi vreo fantasmă acea amintire. Nu mai contează, o să-mi spuneți, important e ceea ce-mi rămânea, ceea ce mă alcătuia începând din acel moment. Acel moment în care tata mă aruncase în apă, decretând că era vremea să mă-nvețe să înot. Nu mă zbătusem, nu-mi fusese frică. De parcă așteptam acea clipă. De parcă mă născusem ca să mă scufund în apă. Picioarele și mâinile mi se mișcaseră instinctiv, înotam într-un stil deloc convențional, dar înaintam. Voiam să rămân sub apă. De fiecare dată când ai mei mă trăgeau afară, la aer, mă strecuram printre mâinile lor ca un țipar și mă scufundam înapoi pentru a urmări spectacolul incredibil al bulelor de aer urcând către suprafață. Încă simt dorința de a rămâne cât mai în adânc cu putință. Adâncul acela nu era incredibil decât pentru mine, dar, în acel moment, mi se părea că sunt în hăul hăurilor. Și simțeam o plenitudine absolută.

Ziua aceea fusese hotărâtoare pentru viața mea.

Viața mea care era pe punctul de-a se încheia acolo unde începuse. Marea, femeia vieții mele, singura care-mi ierta slăbiciunile, care-mi accepta lipsurile, hotăra acum să mă-nghită. Mă așteptam la ceva grandios, întotdeauna crezusem că aș putea pleca de pe lumea asta ținându-mi respirația — neînhămat, bineînțeles, la buteliile mele de oxigen. Dar uite că mă lua amețeala tocmai acum, când reveneam la suprafață după o scufundare liniștitoare. Știam foarte bine ce mi se-ntâmplă, probabil că ar fi fost ceva anodin într-o altă zi. N-ar fi trebuit să mă scufund astăzi. Nu eram în stare. Îmi vâjâiau urechile. Eram obosit, enervat. Băusem o bună parte din noaptea dinainte, ca să nu mai simt atât de tare durerea.

Îmi vuia capul, gândurile mi se-ncâlceau. Cu o clipă mai devreme, încă știam că mă îndrept spre lumină, știam unde-i fundul apei, unde-i suprafața. Iar acum nu mai aveam niciun reper. Nu mai știam unde sunt. De dimineață simțisem nevoia să fiu în apă, să fiu acolo unde eram cel mai fericit, îmi acordasem dreptul acela de-a fi singur, de-a mă lipsi de orice

companie. Nesocotisem cu bună știință regulile de siguranță pe care i le impuneam oricui voia să facă scufundări. Reguli de siguranță pe care le știam încă dinainte ca scufundările să devină meseria mea. Astăzi însă, vrusesem să nu mai știu de nimic. Să uit. Iar pentru că voiam să uit, aveam să fiu uitat de toți cât de curând. Dacă n-aș fi făcut prostia să mă scufund singur, aș fi putut să-i fac semn celui care mă însoțea, să mă prind de laba lui de scafandru, aș fi știut că starea aceea proastă n-avea să-mi vină de hac. De atâta amărăciune însă, eram singur. Nimeni nu putea să mă prindă, să mă tragă în sus. Eram totuși foarte aproape de-a ajunge din nou la aer. Știam cum să reacționez, trăisem de mai multe ori această experiență. Dar simțeam că nu mai am puterea s-o fac și poate nici dorința. Era atât de plăcut să pleci astfel dintre cei vii... Curând, aveam să-mi pierd cunoștința, n-aveam să mai simt nimic. Regretam doar că nu sunt în bezna cea mai adâncă... Dacă aș fi fost pe fundul mării, m-aș fi lăsat pe loc în voia sorții, n-aș mai fi simțit nicio mânie și nicio rușine de-a o sfârși astfel.

Ce mi se-ntâmpla oare?

Am întâmpinat cu ușurare primele semne ale pierderii cunoștinței, curând aveam să mă opresc din gândit. În fond, nu lăsam pe nimeni în urmă. Puțini oameni aveau să mă plângă. De-asta nimic nu mă-mboldea, nimic nu mă-mpingea să mă agăț de vreun amănunt care să mă scoată din tangajul acela letargic. Speram pur și simplu ca, în caz că aveam să fiu găsit, cuiva să-i vină ideea de a-mi împrăștia cenușa în mare. Cred că puteam conta pe persoana vinovată pentru furia și oboseala din mine, căci nu era departe; vestea morții mele avea să-i ajungă cu siguranță la urechi și ea avea să se-ntristeze, dar nu pentru multă vreme, apoi avea să facă ce trebuia făcut. O aștepta o nouă viață. Ea găsise o modalitate de-a rămâne în afara apei. Eu nu. Ea avea să lase ceva pe pământ. Eu nu. Nicio urmă. Niciun orfan.

Deja aproape că nu mai simțeam nimic. Vederea mi se-ncețoșa tot mai tare. Am lăsat să-mi scape din gură detentorul[1], curând oxigenul n-avea să-mi mai alimenteze plămânii, era atât de bine. Atât de simplu. La ce bun să mă mai lupt? Nimic nu mă ținea legat de lumea asta. Eram relaxat, eram unde trebuia să fiu. Apa era elementul meu, ea îmi dăruise viața, ea mi-o lua înapoi, era oarecum logic să sfârșesc astfel. Nici trupul meu nu mai lupta, nici mintea. Îmi acceptam soarta, eram singurul răspunzător pentru ea.

Tot acel albastru, acel albastru infinit, ametitor, acel albastru hipnotizant. Era frumos, era rece și cald deopotrivă, era locuit. Prin ceața care-mi împresura, fascinantă, trupul tot mai greu, am privit pentru ultima dată frumusețea marină din jurul meu. Picioarele și brațele nu mai opuneau nicio

rezistență, se lăsau în voia curenților. Mă simțeam tras în jos. Fundul apei mă chema. Mă atrăgea inexorabil.

Un zgomot surd și un clocot luminos mi-au împiedicat ochii să se-nchidă de tot și i-am simțit rostogolindu-mi-se pe sub pleoape. În fața mea s-a materializat o umbră impunătoare, umbra aceea mi-a ținut detentorul la gură și m-a strâns cu putere de braț. Ochii negri și imperativi ai umbrei m-au readus la realitate. Umbra aceea n-avea să reziste prea mult, umbra nu era nici echipată, nici expertă în scufundări. Am recunoscut, în sfârșit, umbra. Ivan. Fusese drăguț și mă adusese singur pe mare cu șalupa lui, fără să-ntrebe nimic, fără ca eu să-i fi dat vreo explicație. Avea încredere în mine. „Dacă vrei să te scufunzi singur, e treaba ta, te privește, dacă tu nu știi ce faci, nimeni nu știe." Simpla-i apariție sub apă a fost de-ajuns ca să-mi împrăștie amețeala. Eram stabil. Picioarele mi s-au pus în mișcare. Viața se înstăpânea din nou peste trupul meu. Ivan mi-a aruncat o ultimă privire ca să se asigure că n-aveam să fac vreo prostie. I-am răspuns dând mai cu putere din labele de scafandru și l-am împins spre aerul care avea cât de curând să-i lipsească dacă rămâneam pe loc. Am urcat la rândul meu, încet, recăpătându-mi treptat reflexele. Mă uitam la fața strălucitoare a lui Ivan, care mă supraveghea de la suprafață. Mă agățam de ea. Când am scos capul din apă, mi-am dat seama că ochelarii mi-erau plini de lacrimi. M-am prins de marginea șalupei, Ivan m-a înșfăcat și m-a tras sus, opintindu-se cu toată puterea. M-am prăbușit pe podea și-am început să mă zbat ca să mă eliberez de echipament, iar Ivan, tăcând în continuare, mi-a venit din nou în ajutor. Dacă aș fi putut, aș fi rupt combinezonul de pe mine, mă sufocam sub acel al doilea strat de piele. Am reușit să rămân la bustul gol, aerul și soarele m-au mângâiat pe piept, liniștindu-mă cât de cât. M-am târât până la marginea șalupei, m-am aplecat spre apă, am privit spre adânc, hipnotizat, fascinat, și mi s-a făcut frică.

Pentru prima dată în viața mea, mi-era frică. O frică deloc comparabilă cu panica pe care o cunosc toți scufundătorii. Era ceva mai adânc și mai periculos. Și necunoscut. Un spasm îngrozitor m-a scuturat din cap până-n picioare. Am vomitat secunde în șir. Îmi vomitam slăbiciunea, furia.

— Gary, știi că-mi place adrenalina, mi-a zis calm Ivan, înainte de-a exploda. Dar dă-o-n mă-sa! Ce-ai căutat acolo, sub apă? Îmi bag picioarele! Puteai să crăpi!

Și tu cu mine...

— Du-mă pe uscat, Ivan, te rog...

M-am tras mai în spate și m-am făcut covrig într-o margine a șalupei Zodiac, sub privirea îngrijorată și dojenitoare a salvatorului meu. Acesta a oftat, îmbufnat din pricina muțeniei mele, și a împins maneta accelerației. Eram mult dincolo de bariera de corali. Stropii aruncați de șalupă mi se spărgeau pe

față, pe piept. Atingerea apei mă durea ca o tăietură în carne vie.

Când șalupa lui Ivan s-a lipit de marginea pontonului, am sărit în picioare, neștiind nici eu de unde-mi venea acel puseu de energie. Ivan a venit lângă mine și mi-a pus o mână pe umăr ca să mă oprească.

— Poate ar trebui să te vadă un doctor, Gary.

— Nu-i nevoie…

M-am uitat în ochii lui, era sincer îngrijorat de soarta mea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat…

Mi-a întins mâna, i-am strâns-o privindu-l în continuare în ochi.

— Stai liniștit, n-o să spun nimănui, mi-a zis.

I-am mulțumit cu un semn din cap, incapabil să scot vreun cuvânt. Incapabil să-i explic că tocmai pierdusem, probabil, totul. Slujba. Încrederea în mine. Viața. I-am dat drumul la mână și am plecat.

---

1 Componentă a aparatului de respirat sub apă care are rolul de a coborî presiunea aerului stocat în butelie la un nivel corespunzător adâncimii la care se află scafandrul, permițând totodată o respirație fără efort, la frecvența obișnuită. (*N.t.*)

2

Gary

Un singur gând aveam în minte: să mă-nchid în casă și să încerc să-nțeleg acea *pățanie*. Cum altfel să numesc ceea ce se întâmplase? Desculț, cu combinezonul deschis până la șold, am urcat pe ponton. Ajuns pe nisip, mi-am dat seama că mi-am lăsat harnașamentul în șalupa lui Ivan. Fără el, eram în fundul gol. În fundul gol și incapabil să fac cale-ntoarsă pentru a-l recupera. Am mers de-a lungul plajei Ermitage, cu privirea pierdută-n zare, nepăsător la cei care treceau pe lângă mine și mă salutau, surd — pentru încă vreo câteva minute — la vuietul din cap, nu voiam să mă prăbușesc în văzul tuturor, în fața unor necunoscuți, sub privirea lui Ivan care, mai mult ca sigur, mă supraveghea în continuare, de la distanță. Îmi plăcea mult omul ăsta și cred că și reciproca era adevărată. Aveam să mă gândesc la el mai târziu și, mai ales, aveam să-i mulțumesc așa cum se cuvenea. Deocamdată, mi-era imposibil, eram mult prea năuc. Oare când avea să-mi treacă? Eram oare în stare să-mi diger slăbiciunea? Mă credeam mai tare, după atâta timp.

— Gary?

Am încetinit puțin pasul, recunoscând vocea lui Louise.

— Te căutam ca să stabilim cum facem poimâine, ai două minute?

— Nu, am reușit să-i răspund.

Vocea-mi dură și răgușită m-a surprins, într-atât de neobișnuită era pentru mine. Probabil că și pe Louise a tulburat-o, fiindcă m-a prins de braț și m-a ținut pe loc când dădeam să trec pe lângă ea cu privirea-n pământ. M-am oprit, n-am avut încotro. M-am uitat lung la mâna cu care mă atingea, luptându-mă cu valurile de greață pe care starea aceea mi le provoca. Un gust de fiere mi-a umplut gura.

— Trebuie să vorbim, Gary. Ieri aproape c-ai fugit.

— De ce? am întrebat-o cu asprime, căutând în adâncul meu puterea de a-i înfrunta cu privirea chipul, trupul. De ce ai apelat la mine?

— Ți-am spus, ești cel mai bun…

S-a încruntat, vizibil îngrijorată.

— Ce-i cu tine? Arăți ca naiba.

— Drăguță ca întotdeauna…

M-a măsurat din cap până-n picioare, cu o figură tot mai bănuitoare.

— Ai avut probleme sub apă? Trebuie să-mi spui ca să…

— Eu n-am niciodată probleme sub apă, ai uitat? Nu mai am timp de discuții acum. Ne vedem poimâine, la șalupă. O să fie totul pregătit, te asigur.

M-am desprins din strânsoarea mâinii sale, poate puțin cam prea brusc, și am grăbit pasul, îndepărtându-mă de ea și de strigătele ei. De ea și de ceea ce reprezenta.

***

Câteva minute mai târziu, am deschis ușa barăcii în care stăteam de fiecare dată când ajungeam în La Réunion. Se făcuseră trei luni de când mă aflam acolo. Prea mult, poate. Am încuiat răsucind de două ori cheia în broască, ceea ce nu mi se-ntâmpla niciodată; trăiam cu ușile deschise, căci nu era mare lucru înăuntru — un frigider, o saltea. Am tras chestiile care serveau drept draperii, aveam nevoie de întuneric, aveam nevoie să se știe că vreau să fiu lăsat în pace. Simțeam nevoia de singurătate.

Mi-am scos de tot cea de-a doua piele. Când am rămas fără combinezon, am simțit că mă doare întregul corp. De câți ani purtam stratul acela de protecție? Parcă-mi smulgeam un organ vital, niște bucăți din mine însumi. La fel și cu pelicula de sare de pe piele, care a dispărut sub apa de la duș. Se ducea de la sine, de parcă trupul meu s-ar fi lepădat de ea, de parcă ar fi fost prea mult, de parcă aș fi ajuns într-un punct de unde nu mai exista cale de întoarcere. Particula aceea albă încrustată în mine de aproape patruzeci de ani se dizolva, dispărând pentru totdeauna. Ca un act important pe care-l arzi ca să nu te mai sfideze, ca să crezi că n-a existat niciodată. E oare cu putință să uiți? Mă îndoiam.

Umblam încolo și-ncoace prin încăperea care-mi era deopotrivă dormitor, salon și bucătărie. În cele din urmă, am scos din frigider o bere care supraviețuise băutei din noaptea precedentă. Am tras la loc draperiile și am deschis toate ferestrele, după care m-am instalat pe verandă, prăbușindu-mă într-un fotoliu de răchită destul de inconfortabil. Nu puteam sta închis. Orice-aș zice, orice s-ar întâmpla sub apă sau în propria viață, aveam nevoie de aer și de priveliștea mării. Astăzi, aș fi preferat o mare la reflux, întunecată, furtunoasă, în care scufundatul să fi fost interzis. Mi-aș fi dorit să fiu undeva în emisfera nordică, în Bretania sau în Irlanda, și, mai ales, să fie iarnă. Apa turcoaz a Oceanului Indian și laguna din dreptul insulei La Réunion, care atrăgeau sute de mii de turiști, nu se potriveau cu starea mea de spirit întunecată și anxioasă.

Mi-am întins picioarele, am oftat prelung în căutarea unui strop de pace și am luat o gură de bere. Măcar dacă alcoolul m-ar fi putut ajuta să mă duc la fund și să uit... Dar mă știam, eram prea rezistent. De ce trebuise Louise să m-aștepte pe

plajă, tocmai după *chestia aia*? Într-o altă zi, cine știe, poate c-aș fi fost în stare să-i răspund altfel, să găsesc ceva cu care să parez, o frază drăguță, o remarcă delicată sau un răspuns profesionist legat de ceea ce aștepta de la mine.

Aș fi vrut să fiu fericit pentru ea, mereu dorisem să fie fericită, dar era peste puterile mele, se purta îngrozitor. Cum de o putusem iubi atât de mult? Femeia asta mi-ar fi luat totul, era evident. Dacă n-ar fi venit aici și nu s-ar fi hotărât să m-angajeze, nu m-aș fi dus să mă scufund de unul singur, n-aș fi ajuns în această situație. Nu mi-aș fi pus viața în primejdie, n-aș fi periclitat viața lui Ivan și n-aș fi acum total năuc, întrebându-mă cum să ascund dorința aia de-a rămâne la fund care mă cuprinsese pentru prima oară de când mă știam.

Din ziua în care începusem cu adevărat scufundările, nu aceea de la patru ani care-mi venise în minte în timpul amețelii, ci cea adevărată, cea pentru care mă pregătisem atâta, încercând toate sporturile, cea care avea să-mi hotărască meseria, niciodată, în toți acești ani, nu mai simțisem dorința de-a rămâne pe fundul mării. Vrusesem oare să mor, acum două ore? Eram oare nebun? Instabil? Sinucigaș? Mai trecusem prin probleme cu echipamentul, prin decompresii complicate, mi se-ntâmplase de mai multe ori în carieră să cred că n-o să mai pot urca la suprafață, dar niciodată nu simțisem dorința morbidă de-a adormi în apă pentru vecie. Trebuia să rezolv rapid problema asta. Să mă confrunt cu realitatea. Să refac legătura indisolubilă cu marea, pe care ne-o țesuserăm împreună. Marea era marea mea iubire. Fără ea, eram nimic. Eram nimeni. Trebuia să mă-ntorc pe mare cu orice preț, să mă scufund din nou, să regăsesc apa și senzațiile indispensabile echilibrului meu. Trebuia să depășesc cumva slăbiciunea. N-aveam prea mult de așteptat. Următoarea mea scufundare era programată peste trei zile, deși aș fi preferat un alt context. Jobul pe care-l obținusem era supervizat de Louise. Chiar că fusesem un prost imaginându-mi că aș fi putut să nu mă mai întâlnesc niciodată cu ea. Și cum de-mi putuse trece prin minte că ea nu va reuși să obțină lucrul pe care și-l dorea mai mult decât orice și pe care eu nu fusesem în stare să i-l ofer?

***

Cu o zi înainte, mă dusesem la laboratorul de biologie marină, relaxat, senin, fără nicio temere în privința contractului pentru care fusesem chemat. Eram scufundător profesionist de mai bine de douăzeci și cinci de ani, de ce m-aș fi pierdut cu firea la gândul că aveam să însoțesc o echipă de biologi? Nu era nimic surescitant în treaba asta, supravegherea lor în timp ce-și făceau prelevările de pe fundul apei nu mă amuza peste măsură, dar genul ăsta de muncă avea avantajul

de-a fi odihnitor și destul de bănos. Pe timp de zi, era o misiune cum nu se poate mai simplă. Fusesem convocat cu două zile înainte de începerea studiului pe teren, ca să pregătesc măsurile de siguranță, planningul scufundărilor, și ca să mi se comunice ce zone urmau a fi explorate. Sub apă, trebuia doar să fiu atent la ei și să-i îndrum pe cei mai puțin experimentați. Când intrasem în sala de ședințe, mă așteptasem la orice, dar cu siguranță nu ca persoana însărcinată cu coordonarea acelui studiu științific să fie fosta mea nevastă, pe care n-o mai văzusem de mai bine de trei ani. Ce căuta în La Réunion? De ce numele ei nu apăruse nicio clipă în discuțiile preliminare? Pentru o fracțiune de secundă — secundă suficientă ca să rămân ca trăsnit — mă gândisem că poate era mai bine să le întorc spatele și s-o șterg. Dar n-avusesem timp. De cum mă zărise, îi dăduse la o parte pe cei din jurul său și sărise de gâtul meu, de parcă nimic nu se-ntâmplase.

— Gary! Ce bucuroasă sunt că lucrăm din nou împreună! Eu am cerut să ni te dea pe tine!

Uitase oare de groaznicul nostru divorț, hotărât într-un moment de furie, ca să nu zic de turbare? Stăteam ca paralizat, neputând îngăima niciun cuvânt, în timp ce ea mă strângea la piept. Îmbrățișarea aceea falsă, lipsită de sens și de afecțiune, mi-a dovedit că nu mai aveam niciun sentiment pentru ea. Asta avea să fie singura mea alinare. Căci, în timp ce-o îmbrățișam, nu puteam decât să-i simt pântecul, iar toate prin câte trecuserăm cândva au revenit la suprafață. Fosta mea nevastă era însărcinată, urma să aibă copilul pe care eu nu fusesem în stare să i-l fac. Copilul pentru care ne sfâșiaserăm, ne ocărâserăm, ne urlaserăm în față tot felul de lucruri oribile, copilul pe care mi-l doream la fel de mult ca ea, dar care, chiar fără a exista, ne distrusese, ne făcuse praf și pulbere sentimentele, ne anihilase până la ultima fărâmă de iubire. S-a desprins din îmbrățișare și l-a luat de mână pe un tip care părea să-și ceară scuze că există.

— Ți-l prezint pe soțul meu, coordonăm împreună acest studiu.

Tipul mi-a întins o mână moale. Știam că sunt caraghios, dar i-am strâns-o de parcă aș fi vrut să i-o strivesc. La urma urmelor, el deținea puterea, el era de-acum cel căsătorit cu ea, el era tatăl copilului ei și angajatorul meu. N-avea de ce se teme de mine. Înțelegeam de ce nu pricepusem mai devreme ce mă aștepta. Louise își schimbase numele și nu găsise de cuviință să m-anunțe că avea să participe și ea.

— Bună, Gary, mi-a zis el, am auzit multe despre tine.

M-am mulțumit să dau din cap, nefiindu-mi prea limpede ce mesaj încerca să-mi transmită.

— El o să vină cu tine în apă, l-a întrerupt Louise. După cum vezi, eu nu prea sunt în măsură să fac scufundări...

Parcă jubila că asistam la acel spectacol cu ea mângâindu-și pântecul umflat. Căuta oare să mă strivească și mai tare decât în ultimii ani ai căsniciei noastre? Din ziua în care dorința maternității îi absorbise toate gândurile, Louise își pierduse orice capacitate de empatie. Nu se mai gândise decât la ea. Chiar și în momentul acela: își etala cu mândrie burta, netrecându-i o clipă prin minte să mă protejeze, nepăsându-i de impactul pe care revederea noastră îl putea avea asupra mea. Uitase că și eu voiam mai mult decât orice să-mi întemeiez o familie și să am copii. Uitase că m-a părăsit fiindcă mă învinovățea pentru infertilitatea noastră. Și pe bună dreptate, pentru că un altul îi dăruise ceea ce-și dorea mai presus de orice.

— Arătați-mi hărțile marine, am zis trecând peste anunțul ei.

Soțul său — curajos tip! — s-a executat. M-am uitat, total năucit, peste lucrurile pe care le pregătiseră. Am avut luciditatea de-a părea profesionist, am luat tot ce aveau să-mi ofere ca să pregătesc scufundările și le-am dat întâlnire, fără alte explicații, la șalupă, în ziua stabilită, după care am salutat și am plecat. Orele și noaptea care au urmat le-am petrecut meditând la felul în care se sfârșise povestea noastră, cu un pahar mereu plin în mână. N-am pus geană pe geană, iar a doua zi, în zori, m-am dus țintă la Ivan și i-am cerut Zodiacul.

Și în seara asta, după ce-mi dorisem să rămân în adânc, după ce o întâlnisem încă o dată, aveam s-o iau de la capăt cu rumegatul. Încă o noapte de rememorare a poveștii noastre...

Louise și cu mine ne începuserăm aventura siguri pe noi și fremătând de nerăbdare. La foarte scurt timp după ce ne cunoscuserăm, neavând nicio clipă de îndoială, ne căsătoriserăm. Duceam o viață de călătorii orientată integral în jurul mării — ea ca biolog marin, eu ca scufundător profesionist bun la toate —, ne plăceau aceleași lucruri și ne completam unul pe celălalt, ea serioasă, eu cu capul în nori. Aspiram către același viitor, să avem copii pe care să-i creștem în și pe apă, transmițându-le pasiunea noastră pentru mare. Așa că nu stătuserăm deloc pe gânduri. Eu băteam spre treizeci și cinci de ani și nu voiam să mă simt bătrân pe lângă viitorii mei copii. Louise, în ciuda celor opt ani în minus, nu voia nici ea să piardă vremea. După mai bine de un an de încercări, ne dăduserăm seama că toate tentativele noastre erau sortite eșecului. Încrezători și îndrăgostiți în continuare, ne îndreptaserăm către soluții medicale. Acela a fost începutul sfârșitului, un început de sfârșit care a durat câțiva ani. Analize, tratamente, protocolul de reproducere umană asistată medical, zile și ore stabilite pentru făcut dragoste. Louise,

interzicându-mi să mă mai scufund prea mult timp și prea adânc, pentru că trebuia „să fim permanent împreună și nu se știe ce urmări pot avea chestiile astea asupra ta". Contracte pierdute sau abandonate — cine mai știe câte? Așteptarea și dezamăgirea din fiecare lună, dezamăgire care s-a transformat într-o tristețe ce părea de nedepășit, dar cu care, neavând de ales, ne luptam în continuare amândoi. „Trebuie s-o luăm de la capăt, să mergem înainte, până reușim", îmi spunea Louise de fiecare dată când mă vedea că-mi pierd încrederea sau cheful. Viața noastră se învârtea numai în jurul ideii de-a avea un copil. Nu mai puteam s-o văd pe Louise făcându-și injecții în burtă de câteva ori pe lună și nici eu să înghit tot felul de substanțe care ar fi trebuit să-mi facă spermatozoizii mai puternici. Nu mai suportam controalele la care trebuia să meargă și unde era străpunsă cu obiecte despre care știam că-s chinuitoare. Aveam nopți la rând de insomnie când trebuia să mă duc la spital pentru nenorocitele alea de spermograme. Eram sau nu în stare să procreez? Mai ales că rezultatele mele nu erau dintre cele mai bune. Încercam tot mai des s-o fac să accepte că, la un moment dat, va trebui să renunțăm, ca să nu ne distrugem, să nu ne pierdem pe drum. Mă îndoiam tot mai mult că mai puteam face dragoste cu soția mea pur și simplu fiindcă o doream, nu obligat sau somat, cu senzația că un medic ne supraveghea pentru a se asigura că procedăm așa cum trebuie. Mi-era tot mai greu s-o doresc, lucru care complica și mai mult lucrurile. Când ea își dădea seama că n-am nicio tragere de inimă, mă înverșunam și mai tare, dar degeaba, iar atunci mă scutura — uneori cu răutate —, eu mă enervam și ajungeam invariabil să urlăm unul la altul. Îi reproșam exact ce-mi reproșa ea mie. Îmi știam bine nevasta și simțeam că și ea se forța, lucru inacceptabil atât pentru ea, cât și pentru mine. „Nu vreau să te doresc, vreau un copil", ăsta era răspunsul ei. Strivitor. Brutal. Louise rămânea exasperant de surdă la suferința mea, nu asculta decât de-a ei. La început, acceptam, înțelegeam, înduram pentru că, la urma urmei, suferea cu tot trupul său, nu ca mine. Treptat însă, mi-am pierdut răbdarea, înțelegerea, nu mai suportam reproșurile cu care mă potopea și m-am îndepărtat de ea. Nu-mi plăcea direcția în care ne îndreptam. Ne pregăteam să devenim niște roboți ai procreării. Pierdeam omenescul din noi. Până la urmă, i-am sugerat să ne orientăm către adopție, dar a refuzat vehement. Am încercat din răsputeri s-o fac să se gândească la ceea ce ne doream de fapt: să fim părinți și să dăruim toată iubirea pe care o purtam în noi unui copil pe care să-l creștem. Ea s-a încleștat și mai strâns de propriile convingeri, zicându-mi că nu puteam pricepe fiindcă sunt bărbat. Ca răspuns la îndoielile mele, a căutat un alt specialist. Alt set de analize. Apoi a venit verdictul: n-aveam nicio șansă să reușesc

„fecundarea unui ovul“, mai ales în condițiile de calitate deloc optimă a celulelor lui Louise — cu alte cuvinte, nu eram compatibili. Din acel moment, eu nici n-am mai existat, asistând la continuarea consultației ca un simplu spectator. Doctorul i-a explicat lui Louise că existau două posibilități: fie să schimbe partenerul, fie să apeleze la un donator de spermă. Fără să se sfătuiască și cu mine, a deschis atunci un nou front, pentru obținerea faimoasei donații de spermă. Eu am fost exclus cu totul; am pus niște întrebări, dar n-am primit niciun răspuns. Nevastă-mea mi-a zis să-mi văd de scufundările mele — de parcă o deranjam cumva —, așa că am început să explorez zone tot mai îndepărtate pentru a încerca să-mi înăbuș durerea, fiindcă nu voiam cu niciun chip să explodez și să provoc și mai multă suferință amândurora. Louise, în schimb, nu vedea nimic, era surdă la simțămintele mele, nu apela la mine decât atunci când prezența mea era absolut necesară, iar eu obosisem atât de tare în ultimii ani, încât veneam de îndată ce mă chema. Asta era tot ce-i mai puteam oferi. Le explicam echipelor medicale că nu mă deranja deloc ca ea să poarte copilul altcuiva, că era o decizie de cuplu despre care discutam frecvent. Nu voiam să mă gândesc la acele lucruri, simțind că sfârșitul sentimentelor mele pentru ea nu era deloc departe.

Și-apoi s-a petrecut prima minune: Louise a urmat protocolul și a putut primi o donație de spermă. A doua minune: fecundarea a funcționat și Louise a rămas însărcinată. Eram fericit pentru ea. Jucam însă cu greu comedia fericirii. În adâncul meu, eram distrus, eram praf, mă bântuiau niște gânduri cumplite cu care nu eram deloc obișnuit și care mă îngrozeau, pur și simplu. Primul tâmpit cu suficientă spermă-n el reușea s-o lase grea pe nevastă-mea, în timp ce eu, soțul ei, nu fusesem în stare. M-am posomorât, mi-a pierit orice chef de viață. În ciuda rușinii și a vinovăției care mă măcinau, nu reușeam totuși să simt niciun strop de dragoste pentru acel embrion din pântecul lui Louise. Era un necunoscut pentru mine, un străin. Am încercat din răsputeri, voiam să cred că vom reuși, că ne vom regăsi pe noi înșine în jurul acelui copil, dar Louise nu mă implica deloc. N-aveam voie să mă apropii de ea, nu puteam s-o mai ating, deși eu nu doream decât să-mi pun mâna pe pântecul ei, să i-l mângâi în speranța că voi simți viața dinăuntrul său. Ea vorbea de „copilul ei“, nu de al nostru. În sinea ei, nu-l considera și al meu. Biologic vorbind, avea dreptate. Era un fapt incontestabil, dar simțeam nevoia să mă ajute să devin tatăl acelui copil care creștea în ea. Iar ea nu putea. Nu voia. Am avut confirmarea când s-a întâmplat nenorocirea. Louise a pierdut sarcina și a aruncat vina asupra mea. Eu eram vinovat pentru toate. O făcusem să piardă atâția ani cu „sterilitatea“ mea, mi-a reproșat ea. Iar acum, trimițând

copilului numai energii negative, nu-l ajutasem să se țină agățat de ea. „Simțea că nu-l dorești, că nu-l vrei, egoul tău de mascul n-a suportat să-l facă altul în locul tău."

Din momentul acela, totul a luat-o la vale. Nici n-am mai apucat să-i propun să stăm până ne mai liniștim puțin — deși de multă vreme nu mai credeam într-un final fericit —, că ea m-a anunțat că vrea să divorțăm. Nu-i eram de niciun folos, nu eram bun de nimic. N-am căutat s-o recuceresc, s-o țin lângă mine, iubirea mea pentru ea se fărâmițase cu timpul.

În încercarea de a mă împăca cu gândul că nu voi lăsa nicio urmă, că n-am să cresc niciun copil, că n-am să fiu niciodată tată, că poate nicio altă femeie n-o să mă mai vrea, mi-am umplut din nou geanta de voiaj și am plecat după contracte în cele patru zări. Până acum două zile, credeam că mi-am găsit un oarece echilibru. Revenirea neașteptată a lui Louise în viața mea îmi dovedea că încă îmi făceam iluzii. Lăsasem timpul să treacă, fără să reacționez nicicum. Ce făcusem eu după despărțirea noastră? Ce construisem? Încercasem într-un fel sau altul să-mi iau viața în propriile mâini?

În dimineața zilei prevăzute pentru scufundare, m-am dus la restaurantul de pe plajă al lui Ivan, în speranța că proprietarul o să fie acolo. Ivan deschidea când îi tuna, când avea el chef. În cei doi ani de când se instalase în La Réunion și de când îl întâlneam în timpul șederilor mele aici, nu încercasem niciodată să aflu cum îi merg afacerile. Fiecare cu deciziile lui. Azi era ziua mea norocoasă, l-am găsit în spatele tejghelei.

— Gary! Mă bucur să te văd! Toate bune?

Nu era nevoie de traducere ca să pricep unde bătea.

— Am venit să-mi iau harnașamentul.

— Vezi în magazia din spate.

I-am mulțumit cu un semn din cap.

Sacul, labele de scafandru, vesta, detentoarele, buteliile de oxigen, ceasul de scufundare... Toate erau pregătite. Am stat câteva secunde bune uitându-mă la ele. Erau aliații mei, oxigenul meu, supraviețuirea mea. Mă bazam pe ajutorul lor. Mi-am găsit până și telefonul uitat în timpul bătăliilor din mintea mea. Nimeni nu încercase să vină după mine. Și nici eu nu mă gândisem să mă duc după cineva.

M-am întors la bar, cu toate materialele în spinare. Ivan îmi pregătise deja o cafea. A venit de cealaltă parte a tejghelei și s-a uitat lung spre lagună, cu un zâmbet vag pe buze. Soarele părea de neoprit astăzi.

— Condițiile sunt ideale, a comentat el. Te duci mult dincolo de bariera de corali?

— Trei mile.

— Studiu științific?

Întotdeauna era la curent cu ce se întâmplă. În orice punct de pe insulă. Întotdeauna știa când ajungeam în La Réunion pentru un contract. Am dat din cap că da.

— Scufundători cu experiență?

— Majoritatea.

— Au vreo legătură cu isterica aia gravidă care m-a hărțuit alaltăieri cu tot felul de întrebări despre tine?

— Ea e coordonatoarea studiului.

— O cunoști?

— Mda… E fosta mea nevastă.

Ce mi-o fi venit să-i spun asta? Eram razna complet.

— Trebuie s-o șterg.

Am dat pe gât cafeaua, fără a-i lăsa timp să-mi mai pună vreo întrebare, și am plecat cu povara în spate, de parcă aș fi cărat tot greul lumii. N-aveam niciun chef să mă duc.

— Gary! m-a strigat din nou Ivan.

M-am uitat la el peste umăr.

— Să lași prostiile azi, bine? Vezi că eu n-o să fiu acolo.

Am reușit să-i zâmbesc.

— Dacă mă-ntorc, dai și tu ceva de mâncare diseară?

— M-apuc chiar acum de gătit.

Șalupa înainta rapid. Foarte rapid. Prea rapid. Am ajuns curând în zona de explorat. Eu stăteam la prova, scrutam orizontul, măcinat de o stare de disconfort imposibil de definit. Lăsam vântul să mă-nvăluie. Să mă-nvăluie ca să mă apere de toate cele din jur, de lumea în care mă simțeam prizonier. Din ce cauză? Nu știam. Vorbisem doar minimal cu unii și cu alții, le verificasem tuturor echipamentul, mă asigurasem că n-avea să fie nicio schimbare de ultim moment. Fusesem politicos cu Louise, cu bărbatu-său și cu ceilalți membri ai echipei. Într-un fel, mă simțeam ușurat, căci era clar că starea mea de spirit n-avea nicio legătură cu căsătoria mea ratată. La drept vorbind însă, aș fi preferat să mă trezesc că urlu la fosta nevastă, că-mi vărs asupra ei întreaga obidă, aș fi preferat să-mi dau seama că tot nu mă împăcasem cu divorțul nostru, aș fi preferat să recunosc că, în fond, încă o iubeam. Cu lucrurile astea m-aș fi putut descurca. Mai bine așa ceva decât angoasa care-mi strângea inima ca-ntr-o menghină, care-mi tăia picioarele, care-mi accelera respirația și-mi făcea capul să vâjâie.

Mă uitam la cer ca să nu văd marea. Eram îngrozit la gândul c-o să-mi vină din nou să adorm în adâncul ei. Riscam să-mi pierd controlul și să nu mai pot îndeplini misiunea care-mi fusese încredințată. Dacă mă țineam de prostii sub apă și cineva avea nevoie de mine, aș fi fost probabil incapabil să reacționez. Cu o oră în urmă, eram totuși convins că aveam să reușesc. Analizasem totul metodic. Data trecută o dădusem în bară, dar existaseră niște motive fiziologice — oboseala,

mahmureala — și niște motive psihologice — nemulțumirea, nervozitatea —, nu eram concentrat și, prin urmare, în măsură să reacționez la problemele care puteau apărea în timpul unei scufundări. Totul explica amețeala ce mă cuprinsese. Nimic, în schimb, nu explica lipsa mea de reacție, lipsa dorinței de-a face ceva ca să mă salvez. Dar, mai ales, nimic nu justifica lipsa oricărui chef de-a intra astăzi în apă.

De ce? Nu mi se mai întâmplase niciodată așa ceva. Eram mai degrabă genul înnebunit după scufundări, chiar când condițiile erau neprielnice, chiar când știam că nu-i bine să ies pe mare. Îmi asumam riscurile, întotdeauna mi le asumasem și credeam că va trebui să aștept s-ajung bătrân, realmente bătrân, ca să mă cuminț esc și să nu mi le mai asum. Eram întotdeauna gata să ies în larg, chiar și numai pentru câteva minute. Cu echipament sau fără — îmi plăcea să-mi țin respirația —, ieșeam în fiecare zi. Aveam o nevoie vitală, viscerală să simt apa, să mă scufund. De parcă numai în apă puteam respira, numai când stăteam fără aer sau când aerul pe care mi-l vâram în corp era artificial. Eram chemat în adânc. Eram aspirat. Apa era drogul meu. Un drog la care nu voiam să renunț. Accidente, incidente li se întâmplau tuturor scufundătorilor din lume, în fiecare zi, dar asta nu-i făcea să renunțe. Eram dezarmat de propria indiferență în fața acelei scufundări. Nu teama mă dădea înapoi, era ceva mai profund. Ca și cum amețeala aia a mea ar fi fost elementul declanșator al unei conștientizări. Dar o conștientizare a ce anume?

— Gary, ești gata? m-a întrebat Louise.

Ajunseserăm. Pierdut în gândurile mele conflictuale, nu-mi dădusem seama, nu auzisem nici măcar ce ziseseră cei din echipă. M-am întors spre ei. Erau cu toții echipați, cu combinezoanele închise, cu labele în picioare și buteliile de oxigen în spate. Unii stăteau deja în fund, pe marginea șalupei, așteptând semnalul meu ca să se lase să cadă cu spatele în apă. Mi-am tras pe mine restul costumului de scafandru. Am avut senzația unei presiuni dinăuntru, am simțit că mă ia cu călduri. M-am aplecat, din reflex, spre apă și m-am stropit pe față. M-am rugat în sinea mea ca asta să mă trezească și să-mi pună gândurile în ordine. Durerea, o durere vicioasă, o durere a minții, mi-a tăiat respirația.

Ce căutam eu acolo? Făcând pe bona pentru niște biologi! Doar n-aveam să-mi petrec următoarele două ore uitându-mă la ei cum se joacă de-a caracatițele pe fundul apei! Eram mai bun de-atât. Într-o vreme, aveam aroganța de-a mă socoti printre cei mai buni. Erau departe acele timpuri, foarte departe, parcă dintr-o altă viață decât a mea. Astăzi, luam tot ce găseam ca să am o ocupație, ca să câștig o pâine, fără nicio adrenalină, fără niciun chef.

Cum să ies din această situație? N-aveam de gând să mă forțez, să mă simt și mai jalnic. Nu c-aș fi vrut să fiu văzut ca un laș. Mai aveam încă un strop de demnitate și de orgoliu. Dar nici nu concepeam să mă scufund, mi-era mai teamă de cei de lângă mine decât de rechinii care s-ar fi putut plimba pe sub noi. Brusc, mi-a venit să râd în sinea mea. Oare cum ar reacționa dacă le-aș zice că s-a anulat scufundarea din cauza unor scali detectați ceva mai devreme? Aș fi fost de toată jena cu așa o scuză. Trebuia să găsesc rapid o soluție. Aplecat în continuare deasupra apei, mi-am privit fața oglindită în ea. Era un chip posomorât, nefericit. Trist. Nu eram eu. În orice caz, cel care mă privea n-avea nicio legătură cu cel care fusesem cândva și care ar fi trebuit să fiu astăzi. Nu acolo era locul meu. Locul acela trebuia de-acum să mi-l găsesc. Am inspirat adânc, de parcă m-aș fi pregătit să-mi țin respirația. Am căutat în aerul înghițit de plămânii mei curajul de-a înfrunta realitatea. Ca să mi-o asum. Nu-i nicio rușine în a te recunoaște învins, voiam să mă conving că așa e.

Când m-am simțit suficient de sigur pe mine, m-am îndreptat de spate.

— Îmi pare rău, eu nu intru în apă.

— Poftim? au sărit câțiva. Cum adică?

Eram pregătit să-i înfrunt. Fără să vreau, mi-am intersectat privirea cu a lui Louise, am văzut-o încruntându-se, îngrijorată, nu nemulțumită, cum mă așteptam. Fiindcă eu mă gândisem c-o să-mi dea chiar un brânci peste bord.

— N-am să mă scufund, am continuat eu. Nu sunt în stare. Credeam c-o să fiu OK, dar m-am înșelat, îmi pare rău. Absența mea nu vă împiedică însă să intrați în apă, cei mai mulți dintre voi sunteți scufundători atestați. Eu o să vă mai verific o dată echipamentul și o să m-a-sigur că aveți în continuare condiții prielnice. Am să vă îndrum de pe șalupă. Treaba mea e doar să am grijă să fiți în siguranță. N-ați apelat la mine decât pentru organizare.

Fără a le mai lăsa timp să reacționeze, mi-am scos partea de sus a combinezonului și m-am apucat de lucru. Măcar atâta să fac și eu. Am realcătuit perechile, având o imagine despre nivelul fiecăruia, am revăzut ordinea imersiunilor și a revenirilor la suprafață. Pesemne că am fost destul de convingător, fiindcă nimeni n-a încercat să mă contrazică. L-am luat deoparte pe soțul lui Louise, cel mai bun scufundător din grup. Te pomenești că ea o fi vrut să ne facă să ne luăm la întrecere. Dar nici că-mi păsa. Să se distreze cum o vrea.

— Tu intri primul și-i ghidezi pe ceilalți acolo, sub apă. Asta-i sarcina ta! Hai, sari!

Era atât de timid, că nici n-a crâcnit la ordinul meu. Și-a prins de braț noul partener de scufundare și s-au aruncat amândoi în apă. Câteva minute mai târziu, i-am trimis pe

următorii și tot așa, până când n-am mai rămas decât eu, Louise și marinarul. Fără să-mi pese de ea, m-am aplecat peste copastie, supraveghind fundul apei. Îi distingeam încă pe toți, mai mult sau mai puțin, și-mi verificam cronometrul. Totul decurgea perfect. N-aveam de ce să mă forțez, nimeni n-avea să mă cheme în ajutor. Îmi regăseam o oarecare autoritate, iar asta mă deruta. O auzeam în spatele meu pe Louise pregătind cutiile pentru primirea mostrelor prelevate. Mă luptam să-mi stăvilesc lacrimile — ceea ce chiar nu-mi stătea în obicei, rareori mi se-ntâmpla să plâng, și nu din pudoare sau dintr-o virilitate deplasată, ci mai degrabă fiindcă nu simțeam nevoia. Acum plângeam pentru că nu mă puteam abține, pentru că înțelegeam cât de risipitor fusesem cu viața mea. Am simțit o mână pe umărul gol. Mi-am șters fața cu dosul palmei.

— Ce s-a-ntâmplat? a șoptit Louise.

Uitasem că, în ciuda a tot și a toate, ea era, fără doar și poate, ființa care mă cunoștea cel mai bine din lume. Ce ciudat! Când rostise acele cuvinte, vocea ei avusese tonul blând pe care nu i-l mai auzisem de secole. Era oare sinceră sau nu? Voiam să sper că da, ca să mă pot liniști, ca să pot crede că am iubit un om bun. Cu toate acestea, m-am tras de sub mâna-i mângâietoare. N-aveam nevoie de consolările ei. Nu mai aveau nicio putere asupra mea.

— Sunt obosit, atâta tot.

— Poate că n-ar fi trebuit să-ți cer să vii cu noi.

— E prea târziu să te mai gândești la asta… și cred că, până la urmă, n-are nicio legătură cu tine…

— Ce-o să faci?

— O să mă duc unde-oi vedea cu ochii.

— O să fugi… mereu ai fugit, Gary.

M-am îndreptat de spate și m-am uitat la ea de sus. N-a dat niciun pas înapoi. Era atotputernică.

— Nu mă ține nimic în loc.

Nu mai există nimic care să mă țină într-un loc.

Același gând îmi trecuse prin minte și la ultima scufundare. Un gând care devenea tot mai obsedant.

Louise a lăsat capul în jos.

— Ai grijă de tine, Gary, te rog.

— Tu să ai grijă de voi doi, i-am zis uitându-mă spre pântecul ei. Iartă-mă, trebuie să supraveghez urcarea la suprafață.

Până la întoarcerea în port, n-am mai schimbat niciun cuvânt.

3

Erin

O melodie stridentă îmi zgâria timpanele. Zgomotul îmi deștepta niște vagi amintiri. Care anume? Nu știam. Un reflex ascuns în străfundurile memoriei m-a făcut să-mi trag pătura de pe cap. Ce era cu sunetul acela? Mă deranja și, totuși, voiam să-l aud. Și mă enervam tot mai tare, încercând să înțeleg proveniența acelei chestii atât de neplăcute. Mă zvârcoleam în pat, convinsă că avea să înceteze la un moment dat. Dar nu. Soneria mă chema, mă smulgea din brațele somnului...

Somnului...

Dormeam?

Nu schițam niciun gest, parcă aș fi fost paralizată. Nu înțelegeam ce se-ntâmplă. Oricine i-ar fi tras o scatoalcă deșteptătorului ca să-l oprească. Eu nu. Acesta își făcea în sfârșit datoria. Așa că l-am ascultat iar și iar, ca să mă asigur că era real. L-am ascultat, emoționată. Sunetul acela mi s-a părut cel mai frumos, cel mai incredibil din câte auzisem vreodată. Erau mai bine de șapte ani de când nu-i mai lăsasem timp să se manifeste, fiindcă întotdeauna mă trezeam înaintea lui. Și totuși, în fiecare seară mă încăpățânam să-l programez. Păstrarea anumitor obiceiuri era obligatorie, dacă voiam să nu mă duc la fund.

Ochii au încercat să mi se întredeschidă, dar nu i-am lăsat. Noaptea trebuia să dureze la nesfârșit. Mi-era foarte teamă să nu descopăr că-i un vis. Visul pe care-l aveam de atâta vreme, trează fiind. Visul de pace și seninătate de care n-aveam niciodată parte, care mi-era pur și simplu interzis. Dormisem oare neîntoarsă, fără coșmaruri, fără tresăriri, fără să pipăi cu mâna prin pat? Fără să mi se mai taie respirația din pricina senzației de frig pe care mi-o dădea locul acela gol? Pleoapele mele au prins puteri și-au început să fluture, iar atunci am simțit că-mi șiroiau lacrimi pe obraji. Mi-am înăbușit în pernă un hohot de plâns eliberator, vindecător. Fiindcă erau lacrimi de bucurie, de ușurare, de mirare. Lacrimi de uimire. Mă simțeam atât de ușoară! Angoasa surdă, ca un chist crescut înăuntrul meu, dispăruse în sfârșit. De parcă noaptea din urmă mă anesteziase pentru a mi se putea extirpa și ultima bucățică din el. Niciodată nu mai fusesem atât de fericită după o operație chirurgicală.

Eu și inconștientul meu eram în sfârșit gata să-*l* lăsăm să se ducă. N-aveam să-*l* uităm niciodată, bineînțeles, dar puteam

trăi și cu treaba asta. Mai bine zis, puteam trăi și fără. Fără *el*. Fără umbra *sa* plutind deasupra noastră. *El* ne marcase. *El* se întipărise în noi ca un tatuaj. *El* vrusese să-*i* păstrăm amintirea vie, să-*l* analizăm pe toate părțile, să ne punem întrebări în privința *lui*. *El* vrusese să ne obsedeze, să se înstăpânească peste viața noastră și peste somnul meu. Acum, totul se încheiase. Nu mai musteam de furie. O simțeam domolindu-se deja de ceva vreme, chiar dacă uneori mai încerca să câștige teren. Mă mai înțepa, ca o perversă, când mă așteptam mai puțin. Dar țepii ei își pierduseră puterea. Pielea mi-era suficient de bătucită pentru ca ei să nu mi-o mai poată străpunge. Eram mai dură, nu mă mai încredeam în nimeni și nimic, dar eram din nou fericită, nu mă mai gândeam la ce pierdusem.

Un mort e numit dispărut.

Greșit.

Un mort nu dispare. Un mort nu mai este în viață — nuanța poate părea subtilă, dar e cât se poate de reală. De șapte ani mă gândeam la asta în fiecare secundă, fiecare minut, fiecare oră, fiecare zi, fiecare noapte... Cu puțin noroc — dacă se poate vorbi de noroc în acest caz —, poți să-ți iei rămas-bun de la un mort, poți să-i fii alături în ultimele clipe. Un mort lasă în urma sa un trup — rece, bineînțeles, și cu inima stinsă, dar un trup, totuși. Poți să-l îmbrățișezi pentru o ultimă dată, poți să-i vorbești, să-ți verși asupra lui furia pentru faptul că te-a lăsat baltă și să crezi că te așteaptă undeva. Un mort nu trădează. Un mort se îngroapă, se incinerează, știi unde odihnește, unde-i este cenușa. Poți chiar să-i faci o vizită. Un mort există și lasă o amprentă, o urmă a trecerii sale prin această lume.

Un dispărut nu.

Un dispărut parcă nici n-ar fi existat. Parcă existența sa ar fi o fantasmă, parcă n-ar fi fost niciodată reală. Un dispărut devine o himeră. O ființă mitologică.

Despre un dispărut nu mai știi nimic. Nu știi unde este, ce face, cu cine e. Absența unui dispărut te va face întotdeauna să tresari la cea mai mică trântire a ușii. Prin absența lui, un dispărut îți impune să fii mereu la pândă. Nu vei ști niciodată dacă mai trăiește sau dacă a murit. Și nu va fi nimeni care să-ți spună. Nu știi de ce a dispărut. Într-o seară, te culci lângă un om pe care crezi că-l cunoști. Faci dragoste cu el, adormi în brațele lui. Iar a doua zi, te trezești singură, într-un pat rece, omul nu mai e acolo. S-a volatilizat, fără a lăsa vreo urmă. Fiindcă așa i-a venit lui.

Nu poți fi văduva unui dispărut.

Ești nevasta unui dispărut.

În cazul unui dispărut, nu mai ai nimic de care să te agăți. Amintirile nu mai au nicio valoare, le-a potopit trădarea. Ești singură, cauți vinovați, te simți pierdută. Ești măsurată din

priviri, ești judecată, iar uneori, mai greu, consolată. Încă și mai greu e să accepți consolările.

Cu un dispărut, trebuie să înveți și, în cele din urmă, să accepți că nu știi nimic. Asta cere timp, mult timp.

M-am temut c-o să fie o viață întreagă. M-am înșelat.

Soțul meu, tatăl celor trei copii ai mei, dispăruse în urmă cu șapte ani și câteva săptămâni. Iar eu mă gândeam în sfârşit la lucrurile frumoase, delicate şi vesele care m-ar putea aştepta.

Noaptea asta se încheia printr-o trezire detestată de toți, mai puțin de mine, căci îmi punea capăt insomniilor din ultimii ani. Pe lângă toate cele, *el* îmi furase și nopțile, îmi furase și visele, făcându-mă să am numai coșmaruri. Acum îmi recâștigasem nopțile. Puteam în sfârșit să mă odihnesc.

— Mamă?

Am zâmbit printre lacrimi auzind, de partea cealaltă a ușii camerei mele, vocea suavă a lui Milo, mezinul, care nu mă văzuse niciodată stând în pat dimineața. Avea un an când îmi pierdusem somnul.

— Milo! Taci odată, dacă mama doarme, trebuie s-o lași în pace. Ăsta-i un lucru bun…

Ulysse, cel mai mare dintre copii, protectorul meu, flăcăul meu de șaisprezece ani, bărbatul casei, deși făceam tot posibilul să nu-l încarc cu așa o responsabilitate.

— Mama doarme?

O voce îngrijorată. Lou, draga mea fetiță, care-și făcea tot timpul griji pentru lumea ei, pentru reperele ei, pentru mine și frații săi.

Cei trei copii, cele trei iubiri ale mele, cele trei motive ale mele de-a trăi, și de-a rezista.

— Totul e-n regulă, copii, totul e-n regulă…

— Serios? au întrebat ei în cor.

— Pe cuvânt, doar că mi-e greu să mă dau jos din pat. Începeți micul-dejun fără mine, o să vin și eu.

***

Când am ajuns în bucătărie, i-am îmbrățișat pe toți, mai tare decât de obicei. Milo a profitat de mângâierea aceea apăsată fără să ceară vreo explicație. Ulysse și Lou, în schimb, m-au întrebat din priviri, stupefiați să mă vadă cu o față pe care mi-o imaginam ceva mai odihnită — deși bănuiam că era nevoie de mai mult de-o noapte ca să mi se destindă de tot trăsăturile. Nu prea avuseseră ocazia să mă vadă stând mai mult în pat dimineața, așa că le-am răspuns cu un zâmbet până la urechi. Apoi m-am așezat la masă cu ei. Douce, cățelușa noastră, a venit și mi s-a culcat la picioare. Îmi beam cafeaua cu înghițituri mici și mă uitam la ei cu admirație. Când îi vedeai așa, n-aveai cum să-ți închipui câte îndurară și

cât de mult crescuseră în tot acest timp. Mi s-ar fi putut reproșa că-mi consideram copiii mai maturi decât ceilalți. Nu-mi păsa, eu așa îi consideram și-mi asumam asta. Era de ajuns să le cunoști povestea ca să te înclini în fața realității. Se maturizaseră, deși erau încă niște copii. Îmi plăcea să cred că sunt echilibrați — în orice caz, asta era impresia pe care mi-o lăsau. Îmi dădeam seama că încercau să mă protejeze, să nu mă dărâme mai mult decât eram. Dar nu puteam visa chiar tot, nu-mi puteam imagina chiar tot. Mai era și realitatea. Când îi vedeam acum, când realizam, cu uimire, că dormisem întreaga noapte — n-aș fi reușit dacă ei, copiii mei, ar fi suferit în continuare ca la început —, certitudinea aceasta se înfiripa și mai adânc în mine.

Ulysse părea împăcat cu povestea lui. Era de-acum în stare să vorbească — dacă trebuia, ceea ce se întâmpla foarte rar — despre tatăl său fără să se enerveze, fără să se-nfurie, fără a-i veni să distrugă tot ce-i ieșea în cale. La treisprezece ani, Lou încetase în sfârșit să mai creadă în întoarcerea eroului său, nu-și mai apăra tatăl când fratele ei mai mare îi amintea cu cinism că fuseseră lăsați de izbeliște, își consumase rezervele de scuze cu care încerca să-l salveze pe cel absent. Cât despre Milo, copilașul meu de opt ani, acesta nu mai întreba nimic despre el, nu mai ținea cu orice preț să-l cunoască pe acel tată, tatăl său, care-l abandonase atunci când avea doar un an, nu-mi mai cerea să-i explic inexplicabilul.

Copiii mei erau bine. Se certau pentru tot felul de fleacuri, râdeau, bombăneau. Eram o familie normală, banală, șchioapă, ca toate familiile, iar asta era ceva neprețuit.

Ceva mai târziu, ca în fiecare zi când ei se duceau la școală, am pornit-o către barul meu, L'Odyssée, precedată de Douce, care cunoștea drumul la fel de bine ca mine. Ferestrele localului dădeau spre golful Solidor, așa că ne țineau companie tot soiul de ambarcațiuni vechi lăsate acolo la ancoră. Ceva mai departe, stânca Bizeux și Fecioara din vârful ei vegheau asupra noastră. Iar barajul de pe Rance ne lega de Dinard. Eram ca-ntr-un cuib acolo, la adăpost de toate cele. Locul meu de muncă îmi oferea o priveliște nemaipomenită. Astăzi, marea avea o tentă gri-verzui, iar crestele valurilor parcă erau niște spinări de oi. Mi-am ridicat gulerul paltonului și mi-am vârât nasul în eșarfă. Vremea era execrabilă. Dar nu conta. Vântul care bătea în rafale dinspre sud-vest, biciuindu-mi obrajii, îmi dovedea că sunt vie, că pot să simt. Am întâmpinat cu bucurie stropii de ploaie de pe față, ei mă spălau de toată tristețea, mă făceau să dau uitării trecutul. Îmi ofereau un nou început — cel puțin, așa speram. Furtuna de iarnă care se abătea acum peste Saint-Malo avea să alunge și cei din urmă nori.

Ajunsă pe cheiul de la Solidor, privirea mi-a fost atrasă instinctiv de bârlogul acela al meu, cu toată partea de la intrare. Îmi petreceam acolo fiecare zi a vieții mele, dar niciodată nu mă uitam cu atenție. Fațada din lemn vopsită într-un verde tot mai spălăcit de la trecerea timpului și de la furiile naturii, ochiurile mici ale geamurilor care se umpleau de lumină când se-nnopta și care, speram eu, te invitau să descoperi căldura dinăuntru... De când oare nu mai stătusem câteva minute ca să contemplu acel loc? Până nu deschideam, tot ce era înăuntru avea să stea în întuneric. Știam fiecare detaliu, fiecare lucire a vopselei, fiecare gaură din pânza umbrarului, toate denivelările de pe terasă pe care trebuia să le eviți când aveai de cărat o tavă plină cu pahare. Fiecare semn de bătrânețe îmi deștepta amintiri. Unele, minunate. Unele, nostalgice. Altele, groaznice. Poate că era momentul să pornesc niște lucrări de renovare. Dar dacă m-apucam de așa ceva, trebuia să încep cu un element indispensabil și foarte important ca simbol. Firma. Piesa mare din lemn vopsit pe care scria cu italice L'Odyssée. Cuvântul acela, numele acela, însemna foarte mult pentru mine. Nu eram însă sigură că mă mai recunoșteam în el. Noaptea mea de somn îmi deschisese ochii asupra etapei peste care trebuia să trec, iar în privința asta numai eu puteam hotărî.

Numele îl alesesem împreună cu soțul meu, în urmă cu șaptesprezece ani. În noaptea când ne întâlniserăm. Abia ce luasem barul. Iar el a apărut în miez de noapte, când mă pregăteam să închid. Un bărbat cu privire întunecată, cu păr negru, îmbrăcat neglijent, având drept unic bagaj un rucsac. Mi se păruse frumos, misterios. El îmi oferise un pahar în propriul meu local. Îmi vorbise despre dorința lui de a-și trăi aventura. Se simțea mânat de o sete nesățioasă a descoperirilor, a întâlnirilor. Refuza să-și asume riscul de-a se trezi prea târziu. Înăcrit. Frustrat. Nefericit. „Periculos", îmi zisese el. Discutaserăm luptându-ne amândoi cu o dorință brutală, violentă, mi-era cumplit de greu să amân momentul când aveam să fiu a lui. Apoi, descoperirea pasiunii noastre comune pentru *Iliada* și *Odiseea* ne înfrânsese și ultima urmă de împotrivire. El scosese din rucsac un exemplar ce fusese deschis de mii de ori. Eu căzusem în capcana dragostei la prima vedere. Și el la fel. Văzuse întâlnirea noastră ca pe un semn de la zei, o etapă a parcursului său inițiatic, a luptei sale cu regretele. „Erin, și dacă ai fi tu aventura mea?" îmi șoptise la ureche înainte de-a mă aduce la orgasm. Inocentă cum eram, văzusem în asta ceva foarte romantic.

De ce-aș mai păstra astăzi acel nume? Nu mai avea niciun sens. Gândul ăsta, de neconceput cu ceva vreme în urmă și care-mi trecea dintr-odată prin minte, mi-a tăiat pur și simplu

respirația. Am intrat rapid în L'Odyssée, fiindcă voiam să fiu sigură că mă simt pregătită. Ajunsesem oare în sfârșit în stadiul de a-mi da uitării trecutul? De-a merge mai departe, fără remușcări, fără regrete? Fără dorința de-a privi în urmă? Fără amărăciune? Somnul adânc, ca pe vremuri, îmi schimbase perspectiva asupra viitorului. Acesta se deschidea larg în fața mea, nimic nu mai era scris dinainte. Puteam oare începe o viață nouă la patruzeci și trei de ani, cu trei copii pe care-i creșteam de una singură? Un singur pas mai aveam de făcut.

Am dat o tură prin local și am aprins toate becurile; laolaltă dădeau o lumină delicată, caldă, mângâietoare. În periplul meu prin această a doua casă, am simțit că prind din nou viață. M-am dus în spatele tejghelei și i-am mângâiat lemnul uzat, patinat de timp, de coate, de mâini, de pahare, erau ani buni de când lacul dispăruse. M-am uitat spre biblioteca imensă unde cărțile uzate se amestecau cu sticle de rom sau de whisky, unele atât de vechi, încât n-aveau să fie deschise niciodată, dar erau frumoase și spuneau o poveste, și mai erau și lucrurile uitate de clienți și nerevendicate niciodată, brichete, carnețele, legături de chei, cărți poștale, legitimații, ochelari de soare. Am dat drumul la muzică; dimineața, îmi plăcea să ascult folk irlandez, era blând și nu-ți brusca trezirea. M-am uitat, pe rând, la fotografiile de pe pereți, spuneau povestea acestui loc, spuneau și povestea mea, povestea copiilor mei. Oare le-aș mai păstra, dacă m-aș apuca de renovat? Chiar pe toate? Le-aș mai ține pe cele în care apărea și *el*? Trebuia oare să-*l* neg? Să-*l* reneg? Unele imagini ar rămâne în același loc. Nu era oare mai bine să mi-*l* asum? Ajunsă în fundul sălii, m-am apropiat de șemineu, singurul zid de apărare în fața umidității de peste iarnă. Oricâte schimbări aș fi făcut, el avea să rămână inima acestui loc; de îndată ce focul a prins putere, Douce a venit și s-a culcat în fața vetrei, întinzându-și labele uriașe. Am mângâiat-o pe cap.

— Ia zi, frumoaso, ne băgăm la renovări?

— Vorbești cu câinele acum?

Am izbucnit în râs, sincer amuzată că fusesem dată în vileag de frate-meu. Trebuia să se-ntâmple și asta. Chiar mă miram că n-am pățit-o mai repede. Când muncea de la distanță, Erwan venea în fiecare dimineață să-și bea cafeaua și să lucreze la L'Odyssée. Știa că aici e liniște, bătrânii lupi de mare — grosul clientelei mele matinale — nu erau deloc zgomotoși când își citeau ziarul. Se instalase deja la tejghea. M-am dus la el, am pregătit cele trei espressouri pentru el și o cafea lungă pentru mine. El și-a lăsat ceașca jos și m-a privit cu atenție.

— Ești bine?

— Da, de ce?

Am înțeles, după figura lui, că nu-i venea să creadă. Cum să mă fi supărat pe Erwan că se îndoia de aparenta mea bună-dispoziție? Mă prefăcusem atâta amar de vreme ca să-l liniștesc — pe el, care mă cunoștea atât de bine!

— Dacă zici tu…

Înarmat cu cele trei cafele, s-a dus la locul lui din fundul sălii, aproape de șemineu și de Douce, cu care și el vorbea.

Asta era viața mea, și era perfectă.

N-aș fi crezut c-aveam să ajung vreodată în stadiul ăsta de detașare, de lăsare în voia sorții. Aveam un copleșitor sentiment de libertate — de eliberare. Nu mai eram obsedată de *el*. Scăpasem. Eram singură. Șaptesprezece ani îmi ocupase gândurile brutal, pătimaș, terifiant. Acum, fulgerul se stinsese în sfârșit. Viața mea n-avea să mai fie guvernată de acel om. Nici viața copiilor mei. Care nu mai erau ai lui. Nu, Ulysse, Lou și Milo nu mai erau copiii lui, erau ai mei. Ei erau viața mea, trecutul meu, prezentul meu, viitorul meu. Ei se clădeau pe absența tatălui lor și pe prezența mamei lor. Eu îi ajutam să meargă înainte, să-l lase undeva în urmă. Erau ei înșiși fără el. Eu eram eu însămi fără bărbatul care fusese lumea mea.

Am ieșit de după tejghea, am dat fuga la masa lui Erwan și i-am închis brusc laptopul, nepăsându-mi dacă era sau nu în vreo discuție cu cineva. El a ridicat o sprânceană, nemulțumit și curios în același timp.

— Erin…

Mi-am descleștat maxilarele și i-am zâmbit.

— Gata, Erwan. S-a terminat cu L'Odyssée.

— Ce face?

— O să renovez și-o să-i schimb numele. Locul ăsta nu se mai poate numi L'Odyssée.

S-a lăsat pe spate în scaunul său și s-a frecat pe frunte de parcă ar fi vrut să-și alunge o migrenă, în timp ce eu mă simțeam într-o formă de zile mari. Mă trezisem în sfârșit, după atâția ani de cufundare într-un somn toxic.

— Erin, ce tot zici acolo? Cum să schimbi numele? Ești sigură? Păi, numele ăsta, orice-ai spune tu, înainte de a-l fi ales cu… cu el, l-ai ales singură, doar știu cât îți place cartea aia.

Am oftat, împăcată.

— S-a terminat, am trecut peste. L'Odyssée se leagă prea mult de mine și de el, de întâlnirea noastră, de povestea noastră. De ceea ce eram cândva… Dar el nu-i Ulise, n-o să se-ntoarcă niciodată… Și nici nu mai vreau, de altfel.

— Chiar crezi?

— Te asigur, Erwan. Să rămână pe unde-o fi… Ulysse e fiul meu. Așa că locul ăsta nu mai are de ce să se cheme așa. Barul ăsta trebuie să poarte un nume care să aibă legătură cu noua mea viață, cu noua viață a copiilor mei. Cu familia mea. Cea formată din mine, Milo, Lou și Ulysse…

Și-a dus un deget la gură, neconvins încă pe de-a-ntregul că era așa cum spuneam. După care s-a ridicat atât de brusc, încât a răsturnat scaunul. Nu l-a luat în seamă, ci s-a dus țintă în spatele tejghelei. A răscolit prin bibliotecă, stârnind un zăngănit de sticle. Știam ce caută. Apoi a făcut cale-ntoarsă, s-a oprit în fața mea, cu o privire dură și hotărâtă, și a aruncat pe masa dintre noi o carte.

— Adică nenorocita asta de hârțoagă o să dispară de-aici? N-o să te mai facă să tremuri? O să redevină o carte ca oricare alta?

Frate-meu îmi întindea o capcană. Avea dreptate să-mi pună la încercare hotărârea de-a lăsa totul în urmă. De prea multe ori mă crezusem în stare s-o fac, pentru a mă prăbuși apoi din nou. Eram oare capabilă în sfârșit să redeschid acea capodoperă căreia i se datorau o dragoste la prima vedere și numele fiului meu cel mare? Dacă da, atunci însemna că mă vindecasem cu adevărat, că mă regăseam pe mine însămi și că eram pregătită să privesc spre viitor. Fără a-mi lua ochii din ochii fratelui meu, la fel de albaștri ca ai mei, am strâns pumnul, care-mi tremura. Apoi, când m-am simțit suficient de puternică, mi-am înșfăcat cu toată mâna exemplarul din *Iliada și Odiseea*. Îmi stăpâneam respirația fără niciun efort. Nicio teamă. Nicio angoasă. Am răsfoit cartea îngălbenită, ponosită, hărtănită, pe care nimeni n-o deschisese de mai bine de șapte ani. Cartea care mă pasiona de la optsprezece ani. Pentru peripețiile pe care le povestea, pentru defectele teribil de omenești ale personajelor sale mitice — orgoliu, gelozie, viclenie, violență. Pentru sentimente, pentru iubirea trupească sau filială. Pentru mitologia care mă fascina. Pentru tot ceea ce spunea despre noi. Am zâmbit, tulburată să redescopăr cuvintele, frazele, cânturile din Antichitate. Antichitatea aceea reprezenta trecutul meu și voiam ca ea să-și regăsească locul pe care-l merita, locul cuvenit pentru prezentul și pentru viitorul meu. Fiecare secundă îmi aducea și mai multă seninătate.

— Homer o să stea în biblioteca mea din salon, l-am anunțat pe frate-meu cu un zâmbet până la urechi.

S-a lăsat tăcerea. Nu se mai auzea decât respirația lui Erwan, sacadată, de parcă ar fi fugit câțiva kilometri.

— Te-ai gândit la noul nume? m-a întrebat el în cele din urmă, cu un glas răgușit.

— Găsim noi unul. O să vă pun pe fiecare să veniți cu idei!

Ușa barului s-a deschis, își făcea apariția primul meu client „adevărat".

4

Erin

Frate-meu nu reușea nicicum să se adune și să-și vadă de muncă. Dar nu zumzăiala continuă din L'Odyssée era de vină. Clinchetul ceștilor care se lovesc unele de altele, șuierul percolatorului care scuipă cafeaua, muzica de fundal, obișnuiții locului care se salută întrebând de una-alta — toate îl ajutau, în mod normal. Erau amintiri de pe vremea copilăriei și adolescenței noastre, când ne făceam temele. Din cauza hotărârii mele însă, aceste reminiscențe ale trecutului își pierduseră puterea asupra lui. De mai bine de o oră, își tot ridica nasul din ecran, respingând sistematic apelurile și aruncându-mi câte o privire pe furiș, la care răspundeam cu o încruntare interogativă. Când treceam pe lângă el ca să servesc un client, ar fi vrut să-mi zică ceva, dar se abținea. Mai avea ceva să-mi spună, să mă întrebe. Mai avea nevoie de o dovadă că eram neclintită în hotărârea mea. Cam bănuiam despre ce-i vorba. Simbolul pe care-l reprezenta schimbarea numelui barului nu-i era de ajuns, știam, o simțeam. Avea dreptate. Eram dispusă să fac și asta... Dar mai aveam nevoie de câteva minute ca să mi-o asum cu voce tare.

Nu era de mirare că se tot întreba cum să-mi prezinte această ultimă etapă. De fiecare dată când încercase s-o facă, deși nu se lăsase cu vărsare de sânge, ajunseserăm la un pas de-a rupe legătura frățească dintre noi. Și totuși, fusesem întotdeauna conștientă că propunerea lui era spre binele meu.

Din clipa în care nu mai existase nicio îndoială în privința dispariției voluntare a soțului meu, Erwan făcuse tot posibilul, din poziția sa de frate, ca eu să-*l* uit, să merg înainte, să nu-mi pun între paranteze viața de femeie. Din punctul lui de vedere, n-aveam niciun motiv să-*l* mai aștept — *el* nu merita asta, iar eu meritam mai mult decât o viață risipită. La doi ani după dispariția tatălui copiilor mei, Erwan, în calitate de avocat, îmi spusese că termenul legal trecuse, că puteam începe în sfârșit procedura de divorț, oferindu-se, bineînțeles, să fie alături de mine în acest demers. Parcă îl auzeam și acum explicându-mi că aveam toate dovezile abandonării domiciliului conjugal, că trebuia depusă o cerere către judecător, iar judecătorul avea să trimită o înștiințare către tatăl copiilor mei. Ultima adresă cunoscută a acestuia era la noi acasă, așa că n-avea s-o primească niciodată, deci nici n-avea să răspundă, n-avea să se prezinte la data și în locul unde era convocat, prin urmare

aveau să fie demarate procedurile prin care mi se reda libertatea. Cuvintele reci, pragmatice, juridice, lipsite de orice emoție, îmi fuseseră de nesuportat. Mi-era cu neputință pe-atunci să cred că *el* nu se va întoarce, că *el* nu se va mai întoarce niciodată. Eram soția lui, soția unui dispărut, dar eram încă a *lui*, iar *el* era încă al meu. Nu conta unde se afla, nu conta ce ne făcuse. Refuzam să rup și ultima legătură concretă pe care o mai aveam cu *el*. Simțeam încă nevoia să fiu *ea*, să fiu aceea pe care *el* o ceruse în căsătorie. Propunerea lui Erwan punea în discuție singura identitate de care voiam să rămân legată. Bietul meu frate nu se aștepta ca asta să-mi provoace o recădere nervoasă. În săptămânile care au urmat, m-am cufundat din nou într-o fază de imensă tristețe, de plânsete și furie. Întorceam trecutul pe toate părțile și răsfoiam compulsiv albumul cu fotografii de la nuntă. Mângâiam, pe fiecare poză, chipul bărbatului pe care-l iubeam în continuare mai presus de toate și în ciuda a tot ce-mi făcuse.

Când ne căsătoriserăm, fusese mai fericit, mai împlinit decât oricând. Eu eram însărcinată cu Lou, fata pe care o vrusese, pe care și-o dorise, pe care mi-o ceruse, singura dintre cei trei copii ai noștri care fusese concepută conștient. Cu câteva luni mai devreme, voiam totuși să mă despart de el. Nu-i mai suportam furiile, tăcerile sumbre și înfricoșătoare, cererile insistente să-l lăsăm pe Ulysse cu ai mei și să plecăm amândoi, numai noi doi, în lumea largă. Ideea că l-aș putea părăsi îi era de nesuportat. Și-atunci se transformase din nou, redevenise cel de la prima noastră întâlnire, dar și mai liniștit. Era dispus să ia lucrurile în serios, să stea sub același acoperiș cu noi. Îmi zisese: „Hai să ne căsătorim și să-i facem lui Ulysse un frățior sau o surioară". Era atât de vesel, părea atât de sigur de sine, atât de fericit la gândul unei asemenea perspective, încât acceptasem pe loc. Îi oferisem încrederea mea ca să-l încurajez. Iar pentru că nu-mi concepeam viața fără el, crezusem în promisiunile sale că se va liniști, că-și va dori o viață „normală", continuasem să cred că eu eram „aventura lui". Dar n-avea să țină prea mult...

La doi ani după dispariția sa, încă refuzam să cer divorțul. Refuzam să-l părăsesc. Voiam să cred că avea să se redeștepte în el vocea rațiunii. Erwan în schimb, în ciuda consecințelor pe care propunerea lui o avea asupra mea, și-o reînnoia de câte ori avea ocazia. Cu timpul, nu mă mai prăbușeam atât de rău, mă mulțumeam să plâng o noapte, două, cu fața în pernă, după care eram din nou eu însămi. De fapt, nu mai eram eu însămi, îmbrăcasem acea identitate de „soție de dispărut", iar ea îmi luase locul, înstăpânindu-se puțin câte puțin peste ființa mea. Intrase cu impetuozitate înăuntrul meu, apoi își lărgise cu perfidie matca. În mod paradoxal, era chiar confortabil; identitatea aceea complet nebunească mă proteja, mă liniștea.

Ridicase un fel de metereze în jurul meu. Din inaccesibilă, devenisem inatacabilă, iar suspiciunile vecinilor în privința mea dispăruseră cu totul. Mă înveșmântasem în imaginea de femeie abandonată peste noapte de soțul ei, lăsată singură cu trei copii mici. Statutul acela atât de ciudat îmi dăduse o poziție total nesănătoasă, dar care-mi îngăduise să țin capul sus.

Astăzi știam că-s suficient de tare încât să fiu Erin, o femeie, mama copiilor mei, și nimic altceva. Iar asta era ceva amețitor, excitant, eliberator.

Când serveam primele beri din acea zi, a debarcat și taică-meu la L'Odyssée.

— Régis! Nu credeam că mai vii! l-a apostrofat unul dintre prietenii săi de la tejghea.

— E vineri! s-a justificat el.

Zi de piață. Tata o însoțea întotdeauna pe maică-mea la cumpărăturile pentru mesele de weekend. De fapt, ea nu-i lăsa loc de-ntors. M-am uitat la ceasul de la mână: 11:30. Ce făcuse oare de-o lăsase singură printre tarabe atât de devreme? Înainte de-a veni la mine, s-a dus să-l pupe pe frate-meu. Deși eram oameni în toată firea, tata se simțea dator să ne pupe pe creștet ca pe vremea când eram copii. Nu conta unde și cu cine eram, Régis considera că avea prioritate asupra copiilor săi. De câte ori nu se trezise Erwan, în plină întâlnire online, că e luat la pupăceli de taică-său în fața confraților săi? Și n-avea niciun rost să protesteze, consecințele ar fi fost și mai rele. Tata fusese întotdeauna provocator și întotdeauna se asumase pe sine așa cum era. Un tip tandru și băgăreț, cu o ironie și o replică legendare. Erwan, total scos de pe șine după discuția de dimineață, nu s-a arătat deloc deranjat. Ceea ce, evident, l-a făcut pe tata să se îngrijoreze în privința sănătății mintale a fiului său. M-a luat la întrebări de cum a ajuns lângă mine, în spatele tejghelei. Nici asta nu-i puteam interzice. Era la el acasă, la L'Odyssée.

— Bună, fetițo, mi-a zis el cu gura lipită de creștetul meu. E vreo problemă cu frate-tău?

— Nu, totu-i în regulă, l-am mințit eu pe jumătate.

— Vine și maică-ta cât de curând, ca să-și bea păhărelul de vin alb, și mi ți-l descoase ea!

Înzestrat cu un radar pentru inchiziția maternă, Erwan a ridicat imediat capul, speriat. Abia m-am abținut să nu izbucnesc în râs. Tata și-a pregătit un espresso scurt și s-a dus de cealaltă parte a tejghelei, ca să se cocoațe pe un scaun, apoi a luat ziarul, *Le Pays Maloudin*, proaspăt ieșit de sub tipar, și l-a deschis. În spatele lui, l-am văzut pe frate-meu strângându-și grăbit dosarele și laptopul. Abia a avut răbdare să-și tragă pe el paltonul.

— Salutare tuturor! a aruncat el din zbor.

— Stai două secunde! l-am reținut eu.

M-a săgetat cu privirea. Am simțit că redeveneam mica scorpie care-i făcea zile fripte când eram copii. Oftând exagerat de tare, s-a apropiat de tejghea și s-a aplecat spre mine.

— Din cauza ta nu reușesc nicicum să lucrez astăzi, sper că ai un motiv serios să mă ții în loc cât să-mi pice pe cap și mama…

— Vreau să te pun la muncă!

A ridicat din sprâncene, curios.

— Puteți veni la prânz duminică?

Era ziua închiderii definitive pentru L'Odyssée.

— O să vorbesc cu Lucille, dar da, de ce? Ce treabă are asta cu munca de care pomeneai?

— Înainte să ciocnim un pahar, o să-mi dai să semnez niște acte, bine? Alea cu care umbli mereu după tine… dacă pricepi ce vreau să spun…

— Ei drăcie! a zis el, izbucnind într-un râs nervos.

— Copiii mei pun țara la cale, s-a băgat tata, care asistase la scurta noastră discuție.

Erwan a bătut mărunt cu palma în tăblia barului, de parcă ar fi fost o tobă.

— Tată, tu… tu… nu, nu zici nimic… Fiica ta… Fiica ta… Sora mea…

M-a tras spre el peste tejghea și mi-a prins fața între palme, cu un zâmbet victorios pe buze. M-a sărutat apăsat pe frunte, apoi, la fel de rapid, mi-a dat drumul.

— La muncă!

Când a deschis ușa, a dat peste mama.

— Dragul meu! Pleci tocmai când vin eu?

— Am niște treburi urgente, mamă. Ne vedem duminică!

A pupat-o zgomotos pe ambii obraji și a dispărut fluierând vesel o melodie. M-am pomenit râzând. Râzând din toată inima.

— Erin! Ce-i cu frate-tău, e beat? m-a întrebat ea. E nițel cam devreme, totuși!

Am râs și mai tare.

— Régis! a strigat ea la tata. Ce-au pățit copiii ăștia?

— Zău dacă știu!

— Erin! a strigat și mai tare mama. O să-mi explici chiar acum!

Am luat o sticlă de muscat și am deschis-o sub privirile lor nedumerite. Apoi le-am turnat câte un pahar, neuitând nici de mine. Am ridicat paharul către ei. Au ridicat și ei paharul, fără a cere alte explicații. Tare mi-ar fi plăcut să le contemplu în continuare figurile perplexe — era o chestie destul de rară, merita —, dar nu mai aveam răbdare.

— Sunteți liberi duminică la prânz? Cu Erwan și Lucille am aranjat deja.

Mama s-a îndreptat de umeri și și-a regăsit zâmbetul. Mi se părea că mai are un pic și începe să țopăie într-un picior.

— Bineînțeles, draga mea, a zis ea, veniți la noi... o să văd eu ce...

— Mamă! Vreau să mâncăm împreună, dar nu la voi acasă, nu la mine, nu la Erwan, ci aici. O să ne petrecem duminica în familie, la L'Odyssée.

Tata a dat paharul peste cap, mama a înghițit cu zgomot, încercând apoi să se adune.

— Asta nu s-a mai întâmplat de... de...

Am zâmbit înduioșată. Își lua mii de precauții pentru a nu dezgropa ceea ce cu toții voiam să uităm.

— De la petrecerea de un an a lui Milo... da... atunci am sărbătorit ultima oară un eveniment în familie. Înainte de... cu câteva zile înainte de...

În ziua aceea, nu putusem face nimic ca să ascund — sau măcar să atenuez — figura întunecată și depresivă a soțului meu. Când ajunseseră ai mei la L'Odyssée cu brațele pline de cadouri și prăjituri, el nu era acolo. Nu venise acasă toată noaptea, după ce închisese localul. Mă luptam cu tristețea, inventând tot felul de pretexte ca să-i justific absența. N-ar fi trebuit să mă mir. De când se născuse Milo, situația nu făcea decât să se degradeze. În cele din urmă, hotărâsem să nu-l mai așteptăm și să ne așezăm la masă. Apăruse ceva mai încolo, când mâncarea era în farfurii, nu vorbise cu nimeni, nici cu ai mei, nici cu copiii. Venise și mă sărutase, dar avea o privire sumbră. Mirosea a băutură, a cârciumă, a noapte de desfrâu. Se lipise de mine, ca un copil care se refugia în fustele maică-sii. Eu strânsesem din dinți, luptându-mă să nu plâng și să-l oblig cumva să reacționeze. Mă abținusem ca să-i protejez pe copii și să-mi cruț părinții de o scenă. De îndată ce Ulysse sau Lou se apropiau de el, se trăgea înapoi, nerăspunzând la chemările lor, la vorbele drăgălașe prin care încercau cu disperare să câștige atenția tatălui lor. Iar apoi, cum Milo se trezise după siestă, nu mai avusesem încotro și-l lăsasem singur. Respingerea mea, lipsa mea de disponibilitate erau de nesuportat pentru el, așa că plecase aruncându-i un „lasă-mă-n pace" lui Ulysse care alerga după el pentru a-l ruga să mai stea, ca să sufle în lumânarea frățiorului său. Trei zile mai târziu, avea să dispară de tot.

— E vreun motiv special? m-a întrebat tata care-și recăpătase glasul și care mă readucea, astfel, în prezent.

— Divorțez, am zis eu, regăsindu-mi zâmbetul care mă părăsise pentru o clipă.

O spusesem. Era adevărat de-acum.

După un moment de tăcere siderată, tata a pufnit ca să-și ascundă emoția, iar mama s-a cuibărit la subsuoara lui.

— Sunt mândru de tine, a declarat el fără să-și ia ochii de la mine.

Mama se ascundea în continuare sub brațul tatei, dar tresăltările umerilor ei vorbeau de la sine. Tata a strâns-o un pic mai tare.

— Potolește-te, Odile, doar știam amândoi c-o să reușească. E fiică-ta, la urma urmelor!

— Mare tâmpit ești! i-a întors-o mama cu o voce încă tremurândă.

L-a sărutat cu poftă pe tata, apoi a revenit la semeția-i obișnuită.

— Bun, mă duc din nou la piață! Mă ocup eu de mâncare!

— Pot s-o fac și eu, mamă!

— Nici să n-aud! Tu du-te mai bine la coafor! Fă-te frumoasă, fetițo!

— Iar eu mă ocup de lichide! a intervenit tata.

— Avem aici tot ce ne trebuie, tată, am încercat eu, moale, să-l potolesc.

— Ai uitat că asta-i treaba mea?

— Cum aș fi putut? am mormăit eu.

— Hai, Régis! Să nu mai pierdem vremea!

Erau deja la ușă, n-avea rost să le stric entuziasmul. Le stătea atât de bine!

— Vă iubesc! le-am zis.

Au rămas împietriți. Demonstrațiile de afecțiune erau foarte rare în familia noastră.

— Și noi pe tine, scumpo, a răspuns mama.

Apoi au plecat, iar eu m-am dus la fereastra dinspre stradă, dornică să-i urmăresc cu privirea până-n ultima clipă. Erau pe trotuar, se țineau strâns de braț și totuși simțeam greutatea anilor pe umerii lor. Copiii mei se maturizaseră prea repede, părinții mei îmbătrâniseră prea repede. Din cauza lui. Speram din toată inima să nu le fi furat cei de pe urmă ani frumoși, voiam să cred că-i mai așteptau unii minunați de-aici înainte. Îmi doream atât de mult să mai asist la lipsa de măsură a alor mei, lipsă de măsură pe care o pierduseră în urmă cu șapte ani. Acea lipsă de măsură în care crescusem, care mă ajutase să mă descopăr, să trăiesc, să râd. Să duc viața pe care mi-o doream. Ai mei erau nemaipomeniți, erau nebuni, simpatici, iar dacă...

Ai mei... Cum să-i descriu pe părinții mei? Un pur produs al anilor 1980. Până să aterizăm la Saint-Malo, am locuit într-un orășel de pe lângă Paris — de care abia dacă-mi mai amintesc —, cu câteva zeci de mii de locuitori, cu burghezia, ritualurile și starurile sale. Ai mei se numărau printre acestea din urmă.

Taică-meu era vânzător de vinuri și băuturi spirtoase, bătea toată ziua drumurile cu costumul și cu cravatele lui colorate, în mare vogă la vremea aceea. Avea capacitatea extraordinară de-a

trece ca un jongler de la un interlocutor la altul, adresându-li-se cu aceeași ușurință și administratorului unei spelunci, și directorului unui restaurant de lux. La nivelul lui, nici nu mai era vorba de gargară, era mult peste asta. Tata era un concurent de categorie supergrea într-ale vrăjelii șmechere. Nu-l vedeai niciodată prostdispus — acasă, cel puțin —, niciodată obosit. Pentru a-și satisface clienții, era în stare să se scoale de cum se crăpa de ziuă, ca să fie la cafeneaua gării la ora deschiderii, deși se întorsese de la discotecă la 3 dimineața. În astfel de cazuri, făcea un duș rece, se stropea cu apă de colonie, dădea pe gât o cafea neagră și-și aprindea prima țigară din acea zi în mașină — cu toate geamurile închise —, după care se ducea să vândă niște lăzi de vin, niște butoaie de bere, niște navete cu sticle de șampanie. Știa pe toată lumea — patroni de baruri, de restaurante, de cluburi de noapte. Portbagajul său era mereu plin cu sticle de băutură pe care le distribuia plin de veselie, după ce semna niște contracte bănoase. Tata era un generos...

Cât despre maică-mea, la puțină vreme după ce mă născuse, se angajase la o agenție imobiliară, devenind în scurt timp regina acesteia. Colegele o admirau. Șeful o răsfăța pe măsura comisioanelor pe care le aducea ea în firmă. Alerga dintr-un capăt în altul al orașului, mereu îmbrăcată elegant, urmând cu sfințenie linia modei — imprimeu leopard, epoleți și culori țipătoare — și cocoțată pe nelipsiți-i pantofi cu toc. Când mergea pe stradă, o auzeai de departe, geanta-i doldora de legături de chei și tocurile cui dând un adevărat concert de zăngăneli și bocăneli metalice. Conducea un Volkswagen Golf decapotabil de primă generație, având grijă să scoată untul din schimbătorul de viteze și să-i claxoneze pe șoferii care o făceau să întârzie, trimițându-le apoi din vârful degetelor o bezea plină de ruj. Totul, cu o țigară în colțul gurii, al cărei chiștoc îl arunca pe geam, pentru a molfăi apoi niște gumă de mestecat. Faptul că eu și cu frate-meu eram pe bancheta din spate nu schimba nimic, pentru nimic în lume — nici chiar pentru noi — n-ar fi renunțat la obiceiurile ei. Mama era mereu grăbită, prinsă fiind mereu între vizite, înțelegeri contractuale, ieșiri de la școală și toate activitățile noastre. În schimb, avea întotdeauna timp pentru bârfe, știa totul despre toată lumea, în cele mai mici amănunte. Își băga nasul peste tot, „e bine pentru afaceri, și ale mele, și ale tatei", ne repeta ea mereu, mie și lui Erwan, deși pe noi nu ne interesa nici cât negru sub unghie. Anii aceia însemnau bani câștigați ușor, toată lumea nutrea ambiții nemăsurate în timp ce fuma, bea și-și etala reușita. Cel mai uimitor este că, în ciuda ambițiilor care-i mânau, părinții noștri aveau timp și de noi. Se ocupau de noi, se interesau de noi, aveau grijă de noi. Reușitele lor nu erau egocentrice, amândoi voiau să ne câștige admirația oferindu-ne ce era mai bun.

În weekenduri, după ce asistau la antrenamentele de fotbal ale fratelui meu și la cursurile mele de dans, organizau cina în imensul pavilion al familiei. Mama își tapa părul — umflându-l și mai tare decât în timpul săptămânii —, scotea toate bijuteriile pe care le avea și brățara lui taică-meu. Și făceau un festin cu mâncăruri și vinuri nobile. Serile acelea se sfârșeau invariabil la fel. Tata turna, evident, din belșug în pahare, toți invitații se pileau, mama împingea masa într-un colț, dădea tare combina muzicală stereo ultimul răcnet pe care-o cumpărase și dansau pe Jimmy Somerville, Blondie sau Gold. De fiecare dată, eu și frate-meu — neputând dormi — ne așezam pe câte o treaptă a scării și asistam la spectacol, cu nasul vârât printre stâlpii balustradei. Și ne admiram amândoi părinții. Erau frumoși, veșnic tineri, se iubeau la nebunie, chestia asta se vedea, se simțea. Nu mă îndoiam — niciodată nu mă îndoisem — de fidelitatea lor. Și totuși, mulți încercaseră să se bage între ei. Pentru unii, era o adevărată provocare să strice relația dintre Régis și Odile. Tata era un bărbat arătos, cu prestanță, cu umor, galant întotdeauna, emana prin toți porii reușita și își trăia o parte din viață noaptea, ceea ce-i condimenta și mai mult legenda. Mama era splendidă, râdea cu gura până la urechi, jucându-se subtil cu farmecul propriu, cu ochii ei de căprioară, cu formele sale, rezultatul ședințelor de aerobic fiind evident pentru toți cei care o întâlneau. Amândoi erau niște artiști în îndepărtarea inconvenientelor. Cu un simplu calambur, mama își apăra ca o leoaică teritoriul. Cât despre tata, dacă un bărbat devenea prea insistent, era suficient să se apropie umflându-și pieptul un pic mai mult decât de obicei pentru a-l pune pe fugă pe inconștient.

Viața noastră era o sărbătoare continuă și relaxată, nu duceam lipsă de nimic, aveam chiar mai mult decât ne era necesar. Și ar fi trebuit să continue așa ani în șir. Ai mei ar fi trebuit să ajungă niște bătrâni frumoși, buni de pus într-o vitrină, chestiile lor învechite stârnind pe la spate tot felul de ironii. Numai că s-a întâmplat ceva care a provocat cea mai mare răsturnare de situație imaginată vreodată.

Într-o seară în care mama avea de încheiat o înțelegere contractuală, tata a rămas să se ocupe de noi și de cina noastră. Tocmai ne terminam iaurtul când ea a intrat pe ușă. Fără să ne spună vreun cuvânt, ceea ce nu-i stătea deloc în obicei, s-a dus sus și s-a încuiat în camera lor. Tata ne-a lăsat baltă, evident, și a urcat după ea. De-acolo, din bucătărie, am auzit hohotele de plâns ale mamei și urletele tatei. A trebuit să aștept ani buni până să aflu adevărul. Șeful maică-mii — un boșorog libidinos — sărise calul și-o înghesuise într-un colț după semnarea contractului. Ea se zbătuse și-i trăsese un genunchi acolo unde durea mai tare. El îi zisese atunci că, dacă mai voia

să rămână la agenție, „trebuia să pună fundul la bătaie". Când taică-meu auzise una ca asta, i se urcase sângele la cap și alergase să-i spună scârboșeniei de moș ce părere avea despre toată tărășenia. A doua zi, în tot orașul se dusese vestea că Régis își pierduse mințile pentru o glumă mai deocheată și că Odile nu era decât o ațâțătoare de bărbați. Iar șeful lui taică-meu — cumnatul celuilalt — îl concediase pe loc, încercând să-i strecoare un cec substanțial ca să-i astupe gura. Tata l-a refuzat. Nu voia să lase lucrurile așa. Numai că toți cei care se înghesuiau la petrecerile alor mei, cei care pretindeau că le sunt prieteni le-au întors spatele. Nimeni n-a fost de partea părinților mei. Situația a devenit de nesuportat, inclusiv pentru mine și pentru frate-meu. La colegiu, Erwan auzea toată ziua numai grozăvii despre mama și tata. Cât despre mine, îmi petreceam de-acum recreațiile singură, în colțișorul meu. Mama a decretat că trebuie să acceptăm cecul, să vindem casa și să ne mutăm. Au hotărât să nu mai mergem la școală și să ne ducem câteva zile în vacanță la mare, ca să ne gândim ce opțiuni avem. În Bretania, la Saint-Malo. Au fost fermecați de oraș, de coastă și, mai ales, de cartierul Saint-Servan. Se țineau tot timpul de mână, se priveau parcă și mai îndrăgostiți decât înainte. Ne duceau să mâncăm clătite în fața Turnului Solidor. Lui taică-meu îi plăceau barurile, iar într-o seară, după cină, nu s-a mai putut abține și a hotărât să mergem și să bem un pahar în familie. A intrat în prima cârciumă cu fața spre mare — *Le Bistrot* —, care doar printr-o minune se mai ținea în picioare. Lui însă i-a plăcut la nebunie. Și i-a plăcut și mai mult când s-a instalat la bar ca să discute cu patronul, căruia i-a propus să-i cumpere localul.

Au ținut acel bar mai bine de douăzeci de ani. Erwan și cu mine ne petreceam sfârșitul zilei în local, făcându-ne temele, iar verile lucram în spatele tejghelei și ne ocupam de terasă, lui taică-meu nepăsându-i nici cât negru sub unghie dacă aveam sau nu vârsta legală. Totuși, ai noștri ne-au îndemnat să descoperim lucruri noi și ne-au finanțat studiile. Lucru care mie și lui Erwan ni s-a părut de preferat. Și unul, și celălalt urlam către oricine stătea să ne-asculte că n-aveam să mai călcăm niciodată pe-acolo. Viața noastră era altundeva. Ca adolescent, nu contează unde stai, tu vrei să pleci, să te duci cât mai departe de părinți. Frate-meu a șters-o primul, eu l-am urmat după patru ani. Erwan a găsit ceea ce căuta în studierea dreptului și practicarea profesiei de avocat, care-l făcea în continuare să se simtă împlinit. În ceea ce mă privește, lucrurile au fost mai complicate. După bacalaureat, plecasem să mă dedic trup și suflet studiilor de psihologie. Cursurile mă pasionau, profesorilor le sorbeam fiecare cuvânt, citeam psihanaliză dimineață, la prânz și seara. Îmi plăcea teribil ideea de-a decortica mecanismele inconștientului, de-a scotoci prin

propria-mi gândire, de-a o construi, de-a crea punți între anumite elemente, de-a lăsa loc de tăceri. Mă simțeam inteligentă. Ca dovadă, îmi scrisesem lucrarea de licență despre impactul psihanalitic al *Iliadei* și al *Odiseei*, concentrându-mă în special asupra figurilor paterne... Trebuise să practic câțiva ani profesia de psiholog, după care atâta alergasem în perioada studiilor, ca să-mi dau seama că nu eram făcută pentru asta. Mă plictiseam, nu mai aveam niciun chef. Și mă simțeam vinovată că nu eram profesionista de care aveau nevoie pacienții.

Într-un weekend în care venisem la Saint-Malo ca să mă aerisesc și să mă dumiresc ce așteptam de la viitor, o surprinsesem pe mama plângându-se că taică-meu nu se îndura nicicum să se pensioneze și să vândă localul. La care el replicase că mai bine crăpa decât să vândă unui străin. În câteva secunde, mă hotărâsem deja. Niciodată nu eram așa de fericită ca atunci când stăteam în spatele tejghelei. Acolo râdeam, zâmbeam, vorbeam, ascultam, trăiam, respiram. Înțelesesem în sfârșit după ce tânjeam. Să mă întorc acasă. Să văd marea în fiecare zi. Să servesc cafele, beri, tării și cocteiluri. Să discut cu coatele pe tăblia barului, să-i ascult pe clienți, cu focul trosnind în șemineu. Când le strecurasem că mă gândeam să preiau eu, mă așteptam ca maică-mea să urle indignată: „Ai lucruri mai bune de făcut decât să lâncezești toată viața într-un bar". Ea însă mă lăsase cu gura căscată sărind de gâtul meu; să preiau eu barul i se părea singura modalitate ca soțul ei să renunțe la *Le Bistrot*, începuse să creadă că ea o s-ajungă la capătul zilelor și el tot n-o să termine de parlamentat cu bețivanii de pe-acolo. Iar tata, după un moment nesfârșit de tăcere — savura deznodământul mult așteptat —, îmi zâmbise și-mi dăduse binecuvântarea.

— O să fii psiholoagă de tejghea, fata mea!

Două luni mai târziu, preluam frâiele barului și-l întâlneam pe cel care avea să devină tatăl copiilor mei.

Așa se transformase *Le Bistrot* în L'Odysée.

Duminică dimineață, nu m-am dus la coafor, dar voiam totuși să-i fac și maică-mii pe plac. Așa că m-am pregătit: m-am îmbrăcat, m-am machiat și mi-am aranjat părul — detaliu de cea mai mare importanță pentru ea — cu mai multă grijă decât de obicei. Îmi luase ceva timp să-mi aduc aminte că trebuia să-mi respect propriul corp pentru a mă respecta pe mine însămi și a-mi respecta copiii. După dispariția soțului meu, mă lăsasem complet în voia sorții. Ce chef să mai fi avut să mă ocup de mine, de trupul meu, de felul cum arătam? Dar îmi înfrânsesem acea indiferență pentru ca micuții mei să fie mândri de mama lor, să o considere drăguță. Ceea ce trăisem îmi lăsase, bineînțeles, niște urme de nesters pe față. Îmbătrânisem înainte de vreme, angoasa și lacrimile sapă niște

riduri pe care nicio cremă și niciun fel de odihnă nu le vor putea face să dispară. Dar simțeam că, nemaifiind atât de crispată, ele se vor atenua cu timpul. Părul meu castaniu trebuia dichisit de-acum cu câteva șuvițe blonde care să camufleze firele albe. Mi-l legam în fiecare zi, deși era destul de rebel, firele subțiri nu prea stăteau cum le aranjai. În ziua aceea, de dragul maică-mii, l-am lăsat liber. Tot de dragul ei, am hotărât să-mi pun o rochie neagră de lână. Am stat și m-am uitat câteva secunde în oglindă. Îmi recăpătasem formele voluptuoase. În ciuda celor trei sarcini, ajunsesem îngrozitor de slabă. De câte ori nu-i văzusem pe ai mei uitându-se la mine cu îngrijorare? Bărbatu-meu mă devora parcă pe dinăuntru, îmi secătuia rezervele, mi le fura, iar grijile pe care mi le făceam pentru el îmi mistuiau și puținul rămas. Fusese nevoie de timp și de dispariția lui ca să-mi recapăt sânii, fesele, coapsele. Ca să-mi regăsesc feminitatea, să mi-o asum și să-mi placă lucrul ăsta.

Nimeni n-ar fi îndrăznit să viseze la o asemenea duminică. Aș fi dat orice să-i fi cruțat pe ai mei, pe Erwan și pe nevastă-sa, dar cataclismul care se abătuse asupra mea și a copiilor avusese urmări inimaginabile asupra tuturora. Astăzi, când atâtea alte familii, la fel ca a noastră, se strângeau în jurul unei fripturi de pui cu cartofi și fasole verde, părea că lăsasem totul în urmă. Eram pur și simplu fericiți să fim împreună, să profităm de ziua asta însorită de iarnă — furtuna se oprise. Razele soarelui intrau pe ferestre, luminând măsoiul improvizat în mijlocul localului și prezidat de taică-meu. Régis era din nou exuberant, reținerea pe care și-o impunea de șapte ani încoace se evaporase cu totul. Convins că nu-i vedeam manevrele, îi tot dădea pe furiș lui Ulysse câte o guriță — nu chiar așa de mică — de șampanie. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să stric acele momente de radioasă complicitate dintre fiul meu și bunicul său. Închideam ochii și întrezăream câteva aspirine pentru băiatul meu cel mare. Mama tăbărâse pe Lou cu niște sfaturi vestimentare și cosmetice care nu mi se păreau tocmai inspirate, dar nu ziceam nimic. Draga de ea exagerase cu blush-ul și-și scosese la înaintare toate bijuteriile din dotare. La cea mai mică mișcare, zornăia toată. De ce încetase oare să le mai poarte? Abia când apăruse, cu câteva ore în urmă, gătită din cap până-n picioare, îmi dădusem seama că de mult n-o mai văzusem așa.

În toți acei ani interminabili, ai mei fuseseră discreți și totuși omniprezenți. Ce m-aș fi făcut fără ei? Simțeam că petrecerea de astăzi era un fel de înmormântare, înmormântarea lui — fiindcă el era mort de-acum, pentru mine — și a soției celui dispărut. O înmormântare veselă. Văzându-i pe ai mei că redeveneau pe de-a-ntregul ei înșiși, am avut sentimentul că ieșeau dintr-o perioadă de doliu, că lăsau

deoparte negrul și reveneau la culorile lor luminoase. Își dădeau voie, la fel ca mine, să se poarte cum le era firea și să fie fericiți. Savurau fiecare clipă, cu și mai mult nesaț, fără doar și poate. În felul lor, ai mei ținuseră doliu după ginerele lor. Îl iubeau enorm, îl iubeau ca pe un fiu. Părinții mei vruseseră — și făcuseră tot posibilul — să-l învețe ce e o familie, fiindcă el n-avea așa ceva, n-avusese niciodată și simțea o nevoie patologică de afecțiune. Eh... sigur, taică-meu nu fusese tocmai indulgent când i-l prezentasem, dar la fel ar fi făcut cu oricine. Doar eram fiică-sa! În foarte scurt timp însă, ai mei se atașaseră de el, de lipsurile, de rănile, de dorințele lui, de generozitatea lui — fiindcă era în stare de așa ceva — și de iubirea pe care i-o purta fiicei lor. Cu toții crezuserăm în lucrurile astea, atâta amar de vreme. O dovedeau cei trei copii pe care-i făcusem. Eram conștientă că văzuseră tot, că fuseseră măcinați de îngrijorare pentru mine și pentru situația în care ajunsesem cu soțul meu. Încercau periodic să mă tragă de mânecă, să-mi deschidă ușa ca să-mi descarc sufletul, dar nu insistau niciodată, de teamă să nu le-o iau în nume de rău. Mulțumită divorțului, ai mei puteau s-o rupă definitiv cu el. Le ofeream în sfârșit această libertate mult așteptată — măcar atât, după cei șapte ani în care nu făcuseră decât să mă susțină.

M-am uitat la Erwan și la Lucille și m-am întrebat în sinea mea: oare, rupând-o definitiv cu trecutul, îi eliberam întrucâtva și pe frate-meu și cumnată-mea? Amândoi îl cocoloșeau pe Milo, îl făceau să râdă, îi promiteau mii de aventuri, mii de cadouri. În ciuda dorinței adânci a lui Erwan de-a mă vedea divorțată, nu eram sigură că deschiderea mea către viitor chiar le convenea. Într-un fel, urma să nu mai am nevoie de ei. Viața lor se schimbase radical după ce dispăruse bărbatul meu. Eu nu le cerusem nimic, îmi săriseră în ajutor din proprie inițiativă. Înainte de evaporarea soțului meu, trăiau în inima Parisului și ne onorau cu prezența de câteva ori pe an, atât. Erwan nu avusese niciodată încredere în el, îmi zicea întruna să fiu atentă, dar eu nu voiam să-l aud, să-l ascult, dragostea mea pentru el mă făcea să fiu distrugător de protectoare. Consideram din principiu că frate-meu nu putea să înțeleagă, Erwan și Lucille ducând o viață diametral opusă față de a noastră. Ei nu aveau copii, nu păreau să-și dorească neapărat așa ceva, ziceau mereu că vor să rămână liberi, doar în doi, erau niște carieriști asumați, o țineau numai în întâlniri mondene, expoziții și seri la teatru, mergeau în tot felul de cluburi luxoase unde prezența copiilor nu era îngăduită. Când veneau pe la noi, își jucau la perfecție rolul de parizieni la mare, Erwan neezitând chiar să supraliciteze. Eu și ai mei râdeam de el, fiindcă ne dădeam seama că exagerează, dar el și soția lui erau aici în elementul lor. În doze mici însă și atent controlate. Când realitatea mea sărise în aer, totul se

riduri pe care nicio cremă și niciun fel de odihnă nu le vor putea face să dispară. Dar simțeam că, nemaifiind atât de crispată, ele se vor atenua cu timpul. Părul meu castaniu trebuia dichisit de-acum cu câteva șuvițe blonde care să camufleze firele albe. Mi-l legam în fiecare zi, deși era destul de rebel, firele subțiri nu prea stăteau cum le aranjai. În ziua aceea, de dragul maică-mii, l-am lăsat liber. Tot de dragul ei, am hotărât să-mi pun o rochie neagră de lână. Am stat și m-am uitat câteva secunde în oglindă. Îmi recăpătasem formele voluptuoase. În ciuda celor trei sarcini, ajunsesem îngrozitor de slabă. De câte ori nu-i văzusem pe ai mei uitându-se la mine cu îngrijorare? Bărbatu-meu mă devora parcă pe dinăuntru, îmi secătuia rezervele, mi le fura, iar grijile pe care mi le făceam pentru el îmi mistuiau și puținul rămas. Fusese nevoie de timp și de dispariția lui ca să-mi recapăt sânii, fesele, coapsele. Ca să-mi regăsesc feminitatea, să mi-o asum și să-mi placă lucrul ăsta.

Nimeni n-ar fi îndrăznit să viseze la o asemenea duminică. Aș fi dat orice să-i fi cruțat pe ai mei, pe Erwan și pe nevastă-sa, dar cataclismul care se abătuse asupra mea și a copiilor avusese urmări inimaginabile asupra tuturora. Astăzi, când atâtea alte familii, la fel ca a noastră, se strângeau în jurul unei fripturi de pui cu cartofi și fasole verde, părea că lăsasem totul în urmă. Eram pur și simplu fericiți să fim împreună, să profităm de ziua asta însorită de iarnă — furtuna se oprise. Razele soarelui intrau pe ferestre, luminând măsoiul improvizat în mijlocul localului și prezidat de taică-meu. Régis era din nou exuberant, reținerea pe care și-o impunea de șapte ani încoace se evaporase cu totul. Convins că nu-i vedeam manevrele, îi tot dădea pe furiș lui Ulysse câte o guriță — nu chiar așa de mică — de șampanie. Pentru nimic în lume n-aș fi vrut să stric acele momente de radioasă complicitate dintre fiul meu și bunicul său. Închideam ochii și întrezăream câteva aspirine pentru băiatul meu cel mare. Mama tăbărâse pe Lou cu niște sfaturi vestimentare și cosmetice care nu mi se păreau tocmai inspirate, dar nu ziceam nimic. Draga de ea exagerase cu blush-ul și-și scosese la înaintare toate bijuteriile din dotare. La cea mai mică mișcare, zornăia toată. De ce încetase oare să le mai poarte? Abia când apăruse, cu câteva ore în urmă, gătită din cap până-n picioare, îmi dădusem seama că de mult n-o mai văzusem așa.

În toți acei ani interminabili, ai mei fuseseră discreți și totuși omniprezenți. Ce m-aș fi făcut fără ei? Simțeam că petrecerea de astăzi era un fel de înmormântare, înmormântarea lui — fiindcă el era mort de-acum, pentru mine — și a soției celui dispărut. O înmormântare veselă. Văzându-i pe ai mei că redeveneau pe de-a-ntregul ei înșiși, am avut sentimentul că ieșeau dintr-o perioadă de doliu, că lăsau

deoparte negrul și reveneau la culorile lor luminoase. Își dădeau voie, la fel ca mine, să se poarte cum le era firea și să fie fericiți. Savurau fiecare clipă, cu și mai mult nesaț, fără doar și poate. În felul lor, ai mei ținuseră doliu după ginerele lor. Îl iubeau enorm, îl iubeau ca pe un fiu. Părinții mei vruseseră — și făcuseră tot posibilul — să-l învețe ce e o familie, fiindcă el n-avea așa ceva, n-avusese niciodată și simțea o nevoie patologică de afecțiune. Eh... sigur, taică-meu nu fusese tocmai indulgent când i-l prezentasem, dar la fel ar fi făcut cu oricine. Doar eram fiică-sa! În foarte scurt timp însă, ai mei se atașaseră de el, de lipsurile, de rănile, de dorințele lui, de generozitatea lui — fiindcă era în stare de așa ceva — și de iubirea pe care i-o purta fiicei lor. Cu toții crezuserăm în lucrurile astea, atâta amar de vreme. O dovedeau cei trei copii pe care-i făcusem. Eram conștientă că văzuseră tot, că fuseseră măcinați de îngrijorare pentru mine și pentru situația în care ajunsesem cu soțul meu. Încercau periodic să mă tragă de mânecă, să-mi deschidă ușa ca să-mi descarc sufletul, dar nu insistau niciodată, de teamă să nu le-o iau în nume de rău. Mulțumită divorțului, ai mei puteau s-o rupă definitiv cu el. Le ofeream în sfârșit această libertate mult așteptată — măcar atât, după cei șapte ani în care nu făcuseră decât să mă susțină.

M-am uitat la Erwan și la Lucille și m-am întrebat în sinea mea: oare, rupând-o definitiv cu trecutul, îi eliberam întrucâtva și pe frate-meu și cumnată-mea? Amândoi îl cocoloșeau pe Milo, îl făceau să râdă, îi promiteau mii de aventuri, mii de cadouri. În ciuda dorinței adânci a lui Erwan de-a mă vedea divorțată, nu eram sigură că deschiderea mea către viitor chiar le convenea. Într-un fel, urma să nu mai am nevoie de ei. Viața lor se schimbase radical după ce dispăruse bărbatul meu. Eu nu le cerusem nimic, îmi săriseră în ajutor din proprie inițiativă. Înainte de evaporarea soțului meu, trăiau în inima Parisului și ne onorau cu prezența de câteva ori pe an, atât. Erwan nu avusese niciodată încredere în el, îmi zicea întruna să fiu atentă, dar eu nu voiam să-l aud, să-l ascult, dragostea mea pentru el mă făcea să fiu distrugător de protectoare. Consideram din principiu că frate-meu nu putea să înțeleagă, Erwan și Lucille ducând o viață diametral opusă față de a noastră. Ei nu aveau copii, nu păreau să-și dorească neapărat așa ceva, ziceau mereu că vor să rămână liberi, doar în doi, erau niște carieriști asumați, o țineau numai în întâlniri mondene, expoziții și seri la teatru, mergeau în tot felul de cluburi luxoase unde prezența copiilor nu era îngăduită. Când veneau pe la noi, își jucau la perfecție rolul de parizieni la mare, Erwan neezitând chiar să supraliciteze. Eu și ai mei râdeam de el, fiindcă ne dădeam seama că exagerează, dar el și soția lui erau aici în elementul lor. În doze mici însă și atent controlate. Când realitatea mea sărise în aer, totul se

schimbase. Lucille renunțase la job și venise la Saint-Malo ca să mă ajute cu copiii, iar Erwan aranjase la cabinetul său de avocatură să lucreze online cu mult înainte ca asta să devină ceva obișnuit. Amândoi își lăsaseră baltă viața pariziană și se întorseseră acasă, ca să ne fie alături. Își revărsaseră asupra copiilor mei o dragoste nebănuită. Își găsiseră cât se poate de firesc locul în această familie ciuntită, dar unită. Erau corecți, știau ce vorbe să folosească pentru a mă readuce în rolul de mamă atunci când eram în hăurile disperării, când nu mai voiam nimic, când nu mai știam să mă ocup de copii. Oare renașterea mea avea să-i îndepărteze din nou de noi? N-aș fi vrut asta, era atât de bine să-i avem aproape, ar fi fost grozav să rămână în continuare cu noi acum, că vremea tristeții și a furiei se încheiase definitiv. Mi-i doream în această nouă viață pe care voiam s-o clădesc. Pentru Milo, Lou și Ulysse, erau mai mult decât un unchi și-o mătușă. Dar n-aș fi făcut nimic ca să-i țin pe loc, meritau și ei să fie liberi. Numai Paloma lipsea de la masă, acolita mea de la L'Odysée din ultimii șapte ani, prietena mea cea mai bună, intrată în viețile noastre în plin tumult. Nici nu-ndrăzneam să-mi imaginez reacția ei la întoarcerea din vacanță, când avea să-mi descopere noua stare de spirit, mai ales că asta aștepta de atâta vreme.

— Erin? m-a strigat frate-meu. Ce-i cu tine, ești bine?

— Da, ce ești așa tăcută? s-a băgat și tata.

— Mă uit la voi și mi-e de-ajuns. Sunteți frumoși, sunteți tare frumoși.

— Și eu? m-a întrebat Milo.

— Tu ești cel mai frumos, scumpule.

— Credeam că eu sunt ăla! a măcănit Ulysse râzând.

— Mama e cea mai frumoasă, i-a întrerupt Lou.

Mi-am mângâiat pe obraz fata, care venise pe furiș lângă mine.

— Bem cafeaua afară? am propus eu ca să-mi ascund emoția.

Știam să fim pudici în familie, așa că toată lumea a priceput mesajul. În mai puțin de cinci minute, luaserăm cu asalt terasa, înfofoliți în paltoane. Ulysse m-a întrebat dacă putea să se întâlnească cu niște prietenii și a șters-o. L-am prins din urmă în ultimul moment.

— Mai știi ce te-am rugat?

— Da, o să mă gândesc la un alt nume pentru locul ăsta! Ai dreptate să-l schimbi.

M-a strâns în brațele sale mari, apoi a urcat pe bicicletă și a plecat.

— Eu mă duc acasă, mamă, că mai am niște teme de făcut. Și-o să caut niște nume pentru L'Odysée!

Fața serioasă a fiică-mii m-a făcut să pufnesc în râs, știam c-o să întreprindă o amplă cercetare asupra denumirilor de baruri înainte de a-mi comunica propunerile ei.

— Bunicul m-a lăsat să mă dau o tură cu trotineta, m-a înștiințat Milo care o zbughise deja pe trotuar.

M-am întors zâmbind și i-am văzut pe ai mei, dimpreună cu Erwan și Lucille, așteptându-mă în bătaia soarelui.

— Sunteți gata să vă munciți un pic mintea?

5

Gary

În sfârșit, se încheia și ziua asta de ieșit pe mare. Înainte de-a coborî de pe șalupă, am stat și mi-am aranjat cu grijă materialele. Mă păcăleam singur. Eram jalnic. Jalnic și singur. Nimeni nu mai vorbea cu mine — nu mai existam pentru ei, nu le mai eram de niciun folos, discutau între ei despre ceea ce descoperiseră, despre analizele pe care urmau să le facă odată ajunși în laborator. Mi-am săltat lucrurile pe umăr și le-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun. Abia dacă mi-au răspuns, dar i-am surprins pentru ultima oară privirea lui Louise. Mi-a zâmbit cu delicatețe. I-am răspuns în același mod.

Înainte de-a o fi reîntâlnit, eram convins c-o terminasem de mult cu ea. Greșeam. Abia acum eram cu adevărat pregătit s-o părăsesc, să întorc spatele căsătoriei noastre ratate. În ultimii ani, nu făcusem decât să întreținn amărăciunea poveștii pe care o trăiserăm împreună.

Când să sar peste spațiul dintre șalupă și ponton, timpul s-a oprit în loc. M-am uitat la apa de dedesubt, apa întunecată a portului, nu tocmai curată, am auzit clipocitul valurilor mărunte ce loveau pilonii de lemn și am avut sentimentul că las trecutul în urmă. Eram năucit de încâlceala de gânduri din mintea mea. Cu câteva ore mai devreme, eram pierdut, abătut, neînțelegând nimic din ce mi se-ntâmpla. Dar simțeam că sunt în sfârșit gata să reacționez, să mă dezmeticesc. Să încerc, în orice caz, să-mi iau din nou viața în propriile mâini.

În drum spre baracă, am dat câteva telefoane ca să găsesc un înlocuitor. După doar trei apeluri, problema era rezolvată. Fără a mă opri din mers, am trimis un mail persoanei care mă recrutase, ca să anunțe ea echipa lui Louise. Gata. Nu mai aveam niciun angajament. Eram liber ca pasărea cerului. Unii și-ar fi omorât și părinții pentru chestia asta. Eu nu. Aș fi dat orice să fiu legat de cineva, de o muncă, de o viață. De cum am ajuns, am pornit computerul, o chestie antică rareori folosită, care s-a chinuit câteva minute bune până să se conecteze la internet. Trebuia să plec de-aici, să mă duc cât mai departe de apele astea turcoaz, de tot ce mă lega într-un fel sau altul de viața mea de-acum. Nu se putea spune că rezultatul era strălucit. În mai puțin de cinci minute, am găsit un zbor spre Paris pentru a doua zi dimineață, nici nu mă interesa cât costă,

important era să plec. Trebuia să iau măsuri radicale dacă voiam să provoc o ruptură definitivă.

Nu mi-a luat mult să-mi umplu cele două genți de voiaj, nu căram după mine decât strictul necesar, indiferent de durata misiunilor, a contractelor. Pe vremea când eram cu Louise, puteam considera că realizasem un minimum de lucruri. Aveam o casă în metropolă, locul nostru de refugiu când nu trebuia să umblăm prin alte părți, cuibușorul unde trăiam atunci când încercam să facem un copil. La drept vorbind însă, niciodată nu mă simțisem acolo acasă, niciodată nu-mi goleam valizele. Iar la divorț, casa fusese scoasă rapid la vânzare.

La 7 seara, aveam bagajele făcute. Echipamentul de scufundare aștepta cuminte plecarea. Stăteam ca prostul pe fotoliul de răchită de pe verandă și mă întrebam cu ce să-mi umplu timpul până la 6 dimineața, când trebuia să fiu la aeroportul din Saint-Denis. Evident, n-aveam nimic de mâncare. Nimic de băut. Tot Ivan urma să mă salveze. Oricum, nu puteam să plec așa, ca un hoț.

Cincisprezece minute mai târziu, ajungeam la restaurantul său de pe plaja Ermitage. Muzica și râsetele de-acolo se auzeau pe o rază de câțiva kilometri. Energia acestui tip mă uluia, doar în weekenduri, când era foarte aglomerat, avea un om care să-l ajute. Din bucătărie, unde făcea un adevărat spectacol, dădea fuga la bar sau la mese. Nu trebuia niciodată să fii grăbit. Nimeni nu venea acolo pentru eficiență, toți se înghesuiau pentru atmosfera festivă și pentru calitatea chestiilor din farfurie. M-a reperat într-o clipită. Mi-a făcut semn cu mâna și m-am dus la el.

— Ți-am ținut un loc la bar și o porție de curry cu pește-spadă. Ia zi, cum a fost scufundarea de azi?

M-am cocoțat pe un scaun.

— N-am intrat în apă...

Mi-a întins, cu o mișcare autoritară, un pahar, i-am mulțumit cu un semn din cap, înțelesese totul. Apoi s-a dus să-și vadă de treburi.

***

Am mâncat pe îndelete, stropind totul cu bere din belșug. Mă uitam la cei de-acolo, iar ce-mi sărea în ochi era eșecul propriei mele vieți. De parcă mai aveam nevoie de vreo dovadă. În jurul meu, familii, grupuri de prieteni care râdeau, se bucurau, se destăinuiau. Erau și cupluri — unele se pregăteau pentru o noapte fierbinte de amor, altele se certau.

Chiar și pe acestea din urmă le invidiam. Mergeau, într-un fel sau altul, înainte.

Aveam într-adevăr o viață de tot rahatul, și mi-o făcusem așa cu mâna mea. Cum de putusem cădea atât de jos? Cum de putusem rata chiar totul?

Aveam patruzeci și cinci de ani. Eram singur. N-aveam nimic al meu.

Familie? Nu-mi mai văzusem părinții de câțiva ani. La fel și cu frate-meu, cu soră-mea și familiile lor. Nu întrerupseserăm chiar orice legătură, mai vorbeam uneori la telefon de Crăciun sau de ziua lor, dar viețile noastre aflate la depărtări de ani-lumină săpaseră o prăpastie între noi. Iar eu n-aveam suficient curaj ca s-o astup. Nici nu-mi trecuse prin cap să-i anunț că mă întorceam în Franța. Oare mă așteptau? Aveau ei chef să mă vadă? Mi-era mie dor de ei? Încă o întrebare la care trebuia să răspund într-o bună zi.

Prieteni? N-aveam din cei adevărați. Sigur, întâlnisem o mulțime de oameni de când trăiam în preajma mării. Dar nu-i puteam socoti prieteni, nu-i cunoșteam cu adevărat, nu mă cunoșteau cu adevărat, eu nu mă destăinuisem lor niciodată, ei nu mi se destăinuiseră niciodată. Băteam palma când ne vedeam, eram din aceeași gașcă de scufundători, beam câte o bere împreună și ne ziceam „ne vedem mâine“ fără a o crede cu adevărat. Pe cine aș fi chemat dacă aș fi fost la ananghie? Habar n-aveam. Cine m-ar fi chemat, la o adică? Mai nimeni. Nu eram genul de om pe care să te poți bizui, nimeni nu știa cu exactitate în ce colț de lume mă găseam.

Dragoste? Pe vremea când eram căsătorit, crezusem în acea relație, eu o iubeam, ea mă iubea, mi-era dor de ea, ei îi era dor de mine — cel puțin așa eram convins. Ne iubiserăm oare cu adevărat? Nu mai eram deloc sigur. Oricum, vremurile acelea se duseseră de mult. Visam în continuare la o poveste de iubire, probabil că toată viața aveam să visez la chestia asta, dar nu mai credeam în ea. Nu alesesem să mă fac scufundător profesionist din dorința sau fantasma unei vieți nomade, în care nimeni și nimic să nu mă țină-n loc. Singura mea motivație fusese marea. De fapt, eram cum nu se poate mai banal, întotdeauna visasem să-mi construiesc o viață de familie, să iubesc din toată inima o femeie, să fiu la rândul meu iubit, să cresc niște copii, să-mi cumpăr o mașină și să fac un credit pentru casa visurilor mele. Tot ce-mi doream era să pot lucra sub apă atât cât sănătatea și condiția fizică aveau să mi-o permită.

Carieră? Până la încercările de-a face cu Louise un copil, mi se propuneau tot felul de contracte, care mai de care mai pasionante. Când vrei să te scufunzi, îți alegi o meserie pe care s-o poți practica sub apă. În cazul meu, nu exista un sector anume care să mă atragă în mod deosebit, voiam să le fac pe

toate, dar n-avusesem de ales. Începusem așadar cu o pregătire de sudor, după care intrasem la Școala Națională de Scafandri, fiindcă voiam să văd cum e pe platformele petroliere sau la construcția de baraje. Exact ca un puști care vrea să ajungă supererou, visam să port costumul de scafandru, armura aceea legată de suprafața apei printr-un tub. Narghileaua sau linia vieții. Când mă săturasem de lucrările publice, mă orientasem spre fotografii și filmări subacvatice. Grație numeroaselor mele călătorii — când îmi luam o mică vacanță, mă băgam în toate reclamele cu scufundări paradiziace —, întâlnisem o mulțime de profesioniști pasionați, care acceptaseră să mă învețe. Această competență suplimentară îmi permisese să iau parte la diverse misiuni științifice sau de explorare a epavelor. În același timp, urmasem și un curs de pregătire pentru a putea fi instructor în ape adânci. Pe scurt, ajunsesem la o polivalență ce-mi asigura o foarte bună reputație. Reputație care mă ajutase s-o întâlnesc pe Louise. Reputație pe care mi-o pierdusem în ziua când a trebuit să ne dedicăm trup și suflet procreării. Reputație pe care n-o mai recăpătasem niciodată. Alții mai tineri și mai buni îmi luaseră locul. Eu ieșisem cu totul de pe ecranul radarelor acestei profesii. Nu găsisem în mine nici forța, nici dorința de a-mi recâștiga statutul. De trei ani încoace vegetam, trecând de la un contract la altul — turism, plimbări subacvatice, înlocuiri de instructori plecați cu familia în concediu. Ce se alesese de pasiunea mea? De ce nu fusesem în stare să mă afund cu totul în muncă? Nu mai era nimeni care să nu mă lase să plec de-acasă cu lunile. Dar oare nu tocmai asta era problema? Faptul că nimeni nu mă mai aștepta? Și, în fond, îmi doream eu cu adevărat să plec cu lunile în celălalt capăt al lumii?

Nu-mi dădusem seama că timpul zburase și că se făcuse noapte de-a binelea. Nu mai era nimeni la Ivan. În afară de mine. Și-a trimis acasă ajutorul, a încasat banii de la ultimii clienți și a venit să se așeze lângă mine, cu o sticlă de rom din producția proprie și cu două pahare.

— Îți faci traseul? m-a întrebat el precaut.

Parcă-mi citea gândurile.

— Așa s-ar zice.

— Nu prea ai tu chef de vorbă, dar mie tot îmi place să te știu pe-aproape.

— Mai ai o noapte în care să te bucuri de compania mea nemaipomenită, l-am ironizat eu.

A izbucnit în râs, și-a dat de dușcă paharul, apoi și-a turnat încă unul pe care l-a băut la fel de repede.

— O să mai vii pe-aici?

— Nu cred.

— Ți-ai făcut vreun plan?

Mă pregăteam să-i răspund că nu, dar mi-am dat seama că aveam o idee destul de clară despre ceea ce trebuia să încerc.

— Mă întorc în capitală, îmi găsesc un loc unde să mă instalez o dată pentru totdeauna și mă apuc din nou de muncă. De muncă adevărată, nu doar ceva cu care să-mi ocup timpul. Vreau să fac o chestie serioasă... Aș vrea să-mi construiesc o viață... și să-ntâlnesc pe cineva, de ce nu?

Nu-mi venea să cred cu câtă hotărâre vorbisem.

— Înainte de-a pleca, am continuat eu, vreau să-ți mai mulțumesc o dată pentru faza de mai deunăzi.

— Ai fi revenit la suprafață și singur, doar ești maestru, mi-a zis el făcându-mi cu ochiul. Nu ești genul care să te lași să crăpi.

— Asta credeam și eu până în acel moment... mă rog, nu mai contează. Fără tine, poate că aș putrezi acum dincolo de bariera de corali.

— Am făcut destule tâmpenii la viața mea, dar nu sunt omul care să nu intervină când cineva vrea să se sinucidă. Știu că nu-i treaba mea, Gary, dar de câteva zile nu ești deloc în apele tale. Fosta nevastă te-a dat așa peste cap?

— Pe undeva, da... dar încep să cred că era chiar necesar.

Și uite că-i povesteam niște frânturi din propria-mi viață. Fără a-l mai aștepta pe Ivan să toarne, mi-am reumplut singur paharul și l-am golit la fel de rapid ca el. Nu știu de ce, dar omul acela de lângă mine mi se părea altfel decât cei pe care-i întâlnisem în timpul nenumăratelor mele călătorii, îmi inspira o simpatie sinceră și respect. Aveam senzația — poate greșită — că semănăm, că ne înțelegem și fără cuvinte. Sigur, era mai simpatic și mai deschis decât mine, dar și el era la fel de singur, în ciuda impresiei pe care o putea lăsa. O mulțime de lume roia în jurul său — lucru explicabil în bună măsură prin aura și carisma pe care le avea. Dar nu eram convins că-și dorea asta în mod deosebit. Poate că se pierdea în toată acea vânzoleală? Nu avea familie, nu avea niște prieteni asumați și vizibili care să-i fie alături, nu avea o femeie — oh, bineînțeles, văzusem o mulțime dându-i târcoale, dar niciuna nu părea c-ar fi reușit să-l prindă în mreje. Mă rog, erau treburile lui, n-aveam de ce să mă bag. După cum, la rândul meu, n-am fost nici mirat, nici ofensat că nu-și băga nasul într-ale mele.

Lipsa curiozității era inerentă stilului nostru de viață. Lăsând deoparte perioada poveștii mele cu Louise, nu avusesem de-a face decât cu oameni neatașați de nimic. Persoanele acelea, printre care mă număram și eu, umblau cu munca prin toată lumea — indiferent ce meserie practicau —, aveau câte o aventură în fiecare port, se mutau dintr-un loc într-altul, fără niciun fel de bunuri materiale, lăsând totul în urma lor. Nu-i judecam, nici pomeneală, făcusem și făceam încă parte eu însumi din acest sistem. Când ne întâlneam

pentru muncă, într-un bar, într-o sală de așteptare din aeroport sau în locuința pe care o împărțeam — de parcă ne-am fi recunoscut între noi, ca membrii unei societăți secrete —, nimeni nu-l întreba pe celălalt despre viața și trecutul lui. Nimeni nu voia să creeze vreun moment de stânjeneală, toată lumea era pe stil *carpe diem*: petrecem câteva clipe plăcute împreună, profităm la maximum, iar mâine om mai vedea. Eu nu puneam întrebări nimănui și nimeni nu-mi punea întrebări, așa că nu trebuia să povestesc nimic despre mine. La fel fusese și cu Ivan — mai puțin astă-seară —, deși mă intrigase din prima secundă. Întotdeauna mi se păruse un tip chibzuit, poate și un pic cam sumbru. Cu trecerea anilor, dobândisem capacitatea de a-i observa pe ceilalți cu răbdare și în tăcere. Ivan, dacă te uitai la el cu un strop de interes, era altfel. Trecea de la momente de absență la unele total deplasate. De exemplu, în nenumăratele seri petrecute în restaurantul său, distracția era în toi, lumea râdea, bea, sporovăia și, dintr-odată, Ivan parcă se smulgea din propriu-i trup, din propria-i minte, ca și cum, printr-o forță telepatică, s-ar fi dus undeva, la mii de kilometri depărtare. Nu mai era acolo. Iar când se întorcea printre noi, era și mai dezlănțuit decât de obicei. De fiecare dată când se întâmpla treaba asta, mă întrebam dacă fusese provocată de un sunet anume, de o voce, o melodie, un cuvânt, o expresie ori de vreo amintire venită de foarte departe. Trebuia să recunosc că întotdeauna mă întrebasem cum de-a aterizat acolo un om ca el.

Un lucru învățasem din toți acești ani, din acest stil de viață, și anume că nu sfârșești singur printre atâția oameni, pe o insulă aflată la celălalt capăt al lumii față de ținutul de baștină, decât dacă ai ceva de ascuns. Nu întâmplător nu ne destăinuiam unul celuilalt — ai fi jurat că suntem prieteni, dar nu împărtășeam nimic altceva decât clipa prezentă. În situația noastră, dacă tot fugeam, măcar să alegem paradisul. Un paradis fără riscuri.

A băut din nou, a umplut ambele pahare, a luat de sub bar un pachet de țigări și și-a aprins una. Îmi pusese o întrebare, i-am pus și eu una:

— Ia zi-mi, Ivan, ai viața pe care ți-o doreai?

Și-a fixat privirea neagră și bănuitoare în ochii mei și a suflat un nor uriaș de fum.

— Oarecum.

S-a dus vreo câteva secunde bune departe, în gândurile sale, apoi s-a întors la mine:

— Pentru întoarcerea ta în capitală!

Gata cu discuția, exact ce voiam. A ridicat din nou paharul către mine. Înțelesese că asta-mi doream. Într-o străfulgerare de luciditate, mi-am dat seama că și el încerca să uite ceva.

Stăteam amândoi în fund pe nisip. Discuția noastră rămăsese superficială. Dacă am fi avut mai mult timp, poate că am fi ajuns să povestim despre noi, să ne dezvăluim secretele, să avem încredere unul în celălalt. Acum tăceam, fiecare cufundat în gândurile sale înceţoşate de alcool. Sticla de rom se golise. Eram sigur că aveam să dorm în timpul zborului. În curând avea să se crape de ziuă. M-am uitat la ceasul de la mână. Ora 5. M-am ridicat dintr-un salt, surprins de cât de stabil eram pe picioare.

— Mai am o chestie de făcut înainte de plecare, i-am zis lui Ivan.

Fără să-mi mai pese de el, am pornit-o către apă scoţându-mi hainele. De câte ori făcusem asta ca să împrăştii aburii alcoolului? Ultima oară era cât pe-aci să-mi fie fatală. În noaptea asta, în dimineaţa asta, mai bine zis, situaţia era cu totul alta. Dacă plecam de-aici fără a mai intra o dată în apă din pură plăcere, aveam să rămân doar cu angoasele mele. Ultima imersiune de pe insula La Réunion avea să funcţioneze ca o purificare, aveam să mă spăl de tot răul pe care voiam să-l las în urmă, de ceea ce mă împiedicase până acum să reacţionez, de rupturile şi rănile care mă izolaseră de lume. Şi mai voiam să mă asigur că marea nu mă părăsise, că eu n-o părăsisem pe ea. Că alcătuiam în continuare un tot. Marea era dorinţa mea cea mai arzătoare. Mi-am simţit trupul despicând valurile. Am înotat departe şi îndelung în apele lagunei, nepăsându-mi că nu dădeam de adâncimi mai mari. M-am mulţumit — şi deja era grozav — cu minunăţiile pe care le întrezăream prin întuneric. M-am zgâriat de nişte corali, arsura sării pe rană m-a făcut să mă strâmb, dar îmi plăcea. Mă simţeam viu când îmi ţineam respiraţia. Am găsit un loc unde fundul mării era ceva mai ridicat şi m-am oprit acolo. M-am aşezat pe nisip şi m-am uitat la cerul care prindea încet-încet să se lumineze. În ciuda plăcerii date de apnee, în ciuda liniştii, a lipsei de greutate, nu simţeam deloc dorinţa de-a adormi, de-a rămâne acolo. Ameţeala de mai deunăzi nu mă omorâse, dimpotrivă, mă trezise, îmi deschisese ochii. Lucrurile erau departe de-a se fi rezolvat, poate că n-aveam să reuşesc în încercarea de a-mi construi în sfârşit o viaţă, dar n-aveam să mai trăiesc cu regretul că n-am făcut tot ce-mi stătea în putinţă.

***

M-am întors pe plajă cu sentimentul că de mult nu mai fusesem atât de relaxat. M-am şters sumar cu tricoul şi mi-am tras pe mine blugii. Ivan nu se clintise, se uita lung la mine în timp ce mă apropiam de el.

— E vremea s-o şterg, i-am zis. Nu vreau să pierd avionul.

Mi-a întins telefonul.

— Ți-a căzut în nisip când te-ai dus să te bălăcești.
— Mulțumesc, i-am spus râzând pe jumătate.
— Te duc eu la aeroport, am avut timp să mă trezesc din beție cât ai stat în apă.

Peste câteva minute, ne urcam în bătrâna lui mașină de teren. A demarat fără o vorbă, a parcurs cei câțiva kilometri care ne despărțeau de baraca mea, a oprit lăsând motorul pornit. Mi-am înșfăcat gențile de voiaj care mă așteptau în dosul ușii de la intrare și am lăsat cheile înăuntru. Ivan a luat-o pe drumul de pe cornișă, așa că m-am bucurat de priveliștea unui ultim răsărit de soare la Oceanul Indian. Ivan s-a lăsat pe spătarul scaunului, m-am uitat la el cu coada ochiului, atitudinea lui nonșalantă era înșelătoare. Avea fața imobilă, mâinile crispate pe volan, era nervos, încordat.

Ajunși în zona cu staționare limitată, am crezut c-o să mă arunce pe trotuar ca pe un colet. A fost exact pe dos: a oprit motorul și m-a urmat până la terminal, fără să scoată un cuvânt. Mi-a dat de înțeles, cu un semn din cap, că avea să mai stea puțin cu mine. Voia oare să se asigure că plecam cu adevărat? Atmosfera dintre noi se întuneca de la o secundă la alta, devenea apăsătoare, grea, n-aveam nicio explicație pentru schimbarea aceea bruscă. Înregistrarea bagajelor mele dura întotdeauna mai mult decât pentru pasagerii obișnuiți — erau materiale care necesitau un control mai amănunțit —, așa că am avut timp berechet să-l observ discret pe Ivan. Comportamentul lui era cât se poate de ciudat. Umbla încolo și-ncoace, cu o figură concentrată, sumbră. Stătea cu ochii pe mine și părea anxios. Nu mai era același din urmă cu câteva ore. Nu-l mai văzusem niciodată așa, starea aceea n-avea nicio legătură cu momentele lui obișnuite de absență. Când am terminat și m-am dus la el, a arborat o expresie ezitantă pe care nu i-o cunoșteam.

— Mersi că m-ai adus. Și pentru toate celelalte.

I-am întins mâna, mi-a strâns-o cu putere, simțeam că avea ceva să-mi spună.

— Ne mai vedem când o fi, a zis el dându-mi drumul la mână.

Când să pun piciorul pe prima treaptă a scării rulante care ducea la ultimele controale de securitate, l-am auzit strigându-mă. Nu mă înșelasem așadar.

— Gary, stai așa!

Părea să nu mai aibă încotro. M-am răsucit spre el, curios. Am descoperit, cu surprindere, că era deja lângă mine, palid.

— Vreau să te rog ceva.

— Te-ascult.

A oftat din rărunchi, s-a învârtit în loc și și-a trecut de câteva ori mâna prin păr. Apoi s-a uitat din nou la mine,

sfredelindu-mă cu privirea. O privire tot mai neagră. Începea să mă îngrijoreze.

— Nu mă întreba nimic, m-a implorat el. Amintește-ți de pactul dintre nomazi…

— Am înțeles.

Încă un oftat. De ce tot expulza aerul, ce căuta? Curaj? Ușurare? Așa scăpa el de frică?

— Aș vrea să te duci la Saint-Malo, în Bretania. Să găsești un bar care se numește L'Odysée și să vezi dacă se ocupă de el o femeie. Iar apoi să mă suni și să-mi spui ce-ai aflat.

Credea c-o să spionez pe cineva pentru el.

— De ce n-o faci tu însuți? Nu-i nevoie să te duci până acolo ca să afli genul ăsta de lucruri.

— La naiba, mă calci pe nervi cu întrebările tale!

Și-a înfundat fața în palme, mârâind de frustrare.

I-am pus o mână liniștitoare pe umăr, părea tot mai chinuit.

— Scuze, dar recunoaște că e destul de ciudat ce-mi ceri. Ce treabă ai cu femeia aia?

— E nevastă-mea, Gary… Nevastă-mea.

Mi-am tras mâna și m-am dat doi pași înapoi, uluit. Orice mi-aș fi imaginat, dar nu asta.

— Poftim? Dar… de ce n-ai pomenit niciodată de ea până acum?

— Nu mă lua așa, că și de tine am aflat abia acum două zile că ești divorțat!

Am măturat cu dosul palmei adevărul spuselor sale.

— De șapte ani n-am mai văzut-o, a continuat el, de șapte ani n-am mai vorbit cu ea.

Era complet dus cu pluta.

— Și tu-mi ceri să mă duc s-o caut? Nici n-o cunosc! Du-te tu, dă-i un telefon, scrie-i. Descurcă-te cum oi ști!

— Sunt prea laș…, a zis el zâmbind amar, batjocoritor. Am părăsit-o peste noapte. Habar n-are unde trăiesc acum.

Am căscat ochii, șocat. Îndrăzneala lui mi se părea incredibilă.

— Un motiv în plus s-o faci chiar tu, Ivan! În niciun caz eu!

A afișat o expresie rugătoare.

— Gary, tu ești primul om în care am destulă încredere ca să vorbesc despre asta, ca să vorbesc despre ea…

— Și ce ți-a venit așa, dintr-odată, să afli ce mai face? Poate că-i cam târziu să-ți mai pese de ea.

— Tu ești de vină! mi-a zis el țintuindu-mă cu arătătorul.

— Glumești!

— Nu… eu îmi vedeam de viața mea liniștit, iar tu mi-ai stricat toată tihna din suflet. M-ai zăpăcit de cap cu poveștile alea despre cum o să-ți găsești un loc al tău unde să te

stabilești... Vreau să știu ce mai e cu ea... dacă se mai gândește la mine.

Își pierdea mințile.

— Stai așa, Ivan... Ăsta-i delir curat!

— Gary, te rog eu...

— Mă vezi pe mine ducându-mă și băgându-mi nasul în viața unei femei pe care n-am văzut-o în viața mea?

— Ești un tip de treabă, Gary, o să știi tu ce să spui.

S-a auzit apelul de îmbarcare pentru zborul meu.

— Trebuie să plec.

M-a prins de braț înainte de-a apuca să schițez vreun gest.

— Faci asta pentru mine?

Ne-am uitat unul la altul câteva secunde bune. Trebuia oare să-i promit că-l voi ajuta cu un lucru atât de bizar? De ce-aș fi făcut-o? Îmi lipsea informația cea mai importantă.

— O iubești? Mă rog, vreau să zic... ai iubit-o dintotdeauna? Te-ai gândit mereu la ea de când ai părăsit-o?

— Tu ce crezi? De ce ți-aș cere chestia asta dacă n-ar fi așa?

— Cum o cheamă?

A zâmbit, ușurat și emoționat.

— Erin... O cheamă Erin.

6

Ivan

Ce naiba îl apucase?

— Futu-i! a răcnit el.

Oamenii din jurul său au tresărit, el i-a împins, hotărât să-l prindă din urmă pe scufundător, să-i zică să uite tot. Când să urce pe scara rulantă, a înțepenit. Orice i-ar spune el, n-ar uita niciodată. Nici dacă l-ar obliga. Ba chiar ar complica situația. Deja îi spusese prea mult. Îi plantase în minte o afurisită de sămânță. Sigura soluție pentru a-l face să uite era să-i tragă una în față, să-l șteargă de pe fața pământului. Începeau să i se încleștеze pumnii. S-a dat un pas înapoi ca să alunge ispita. De ani buni nu mai simțise violența asta surdă. Nu se putea. N-avea să cadă atât de jos. N-avea s-o ia de la capăt. Trebuia să rămână lucid și să nu uite ce-l interesa de fapt.

A ieșit în goană din aeroport, fugea, căuta să se îndepărteze cât mai repede, dorindu-și să dea timpul înapoi, să-și fi putut ține gura.

Cum de fusese atât de tâmpit? Atât de slab? De câteva ore se simțea ca băgat în corzi, nu avusese timp să se gândească. Avea nevoie de scufundător. Cum să nu se întrebe în fiecare secundă, de-acum înainte, dacă s-a dus acolo, dacă a văzut-o, dacă a vorbit cu ea, dacă e cu ea? Cum să nu se gândească la reacția lui Erin? Trebuia să înțeleagă. Trebuia să știe ce se întâmplă acolo.

7

Erin

Ciudată putere are mintea de a-și acorda o totală libertate așa, peste noapte. Brusc, nu mai exista nicio nemulțumire. Ca dovadă, nu-mi mai pierdeam răbdarea și nici nu mă mai enervam că marile mele planuri de renovare nu avansau cum mi-aș fi dorit. Proiectul fusese lansat de mai bine de trei săptămâni, iar eu mă aflam în continuare într-un punct mort. Meșterii nu-mi trimiteau devizele estimative ori, dacă totuși catadicseau s-o facă, mă anunțau că nu vor fi disponibili pentru șantierul meu decât peste câteva luni. Oamenii aveau câte două case și toate trebuiau renovate. Timpul trecea, se apropia sezonul și era de neconceput să ții închis în acea perioadă. Așa că aveam să amân lucrările pentru la anul. Cât despre noul nume pentru L'Odysée, singurul câștig al căutărilor rămâneau serile de râs cu lacrimi. Întreaga familie se strângea în acest scop o dată pe săptămână. Nicio propunere nu se ridica la nivelul așteptat. Cu ceva vreme în urmă, aș fi urlat, aș fi găsit vină și cerului, și pământului pentru problemele mele. Acum însă nu. Îmi ziceam, filosofic, că nu ne grăbea nimic, că esențiale erau hotărârea și faptul că nu mi-o schimbam.

În acea după-amiază, la L'Odysée era liniște și pace. Vremea însă era minunată. Dacă n-aș fi fost la muncă, m-aș fi înfofolit în palton și mi-aș fi băut cafeaua la soare. M-am uitat la Paloma. Tăcerea nu-i stătea deloc în fire. O știam ca pe propriile buzunare. Paloma era dublura mea aici. Se întorsese din concediu cu o săptămână mai repede. Exact cum mă așteptam, nu-i trebuise mai mult de un minut ca să priceapă că plutea în aer schimbarea. Fața mea vorbea de la sine. Observam lucrul ăsta în fiecare dimineață, când mă priveam în oglindă. Degeaba eram în toiul iernii, aveam o mină incredibilă, de parcă aș fi captat și cea mai mică rază de soare. Paloma îmi ascultase cu calm explicațiile. După aceea chiuise, mă strânsese în brațe mai-mai să mă lase fără aer, apoi deschisese un frigider și scosese o sticlă de șampanie. Până s-apuc eu să casc gura, mă anunțase că avea să plătească ea nota la sfârșitul zilei.

— Nu asta-i problema, Paloma, ci faptul că-i abia ora 10, îi zisesem eu.

Ea scosese dopul, izbucnind în râs.

După figura ei, mi-era clar că punea ceva la cale.

— De ce să nu-i zicem ca înainte, *Le Bistrot*? mi-a propus ea cu un aer fals nevinovat.

Numele de pe vremea părinților mei! De când se întorsese, își muncea și ea mintea, neezitând să le ceară și clienților părerea.

— Taică-meu ți-a zis?

— Nici pomeneală! s-a apărat ea, zâmbind caustic.

— Eu am spus că vreau să găsesc ceva mai modern pentru L'Odysée, nu să-l transform în muzeu! i-am replicat.

— Știi că nu-i pot refuza nimic, mi-a cerut să-ți strecor și sugestia asta.

Paloma și tata... o întreagă poveste. După dispariția soțului meu, nu mai aveam deloc energie să lucrez. Nu mai ieșeam din apartamentul de deasupra barului, unde locuiam, decât ca să-i duc la școală pe Lou și pe Ulysse și să cumpăr de mâncare. Tata, fără să i-o fi cerut eu, căci n-aș fi îndrăznit s-o fac, își suflecase mânecile și trecuse la treabă. L'Odysée nu stătuse închis decât o singură zi. Practic, preluase din nou frâiele barului — deși nu mai era al lui — și-l deschidea în fiecare zi, după ce trecea să vadă dacă nu voiam să vin și eu. Luase decizii în locul meu, avertizându-mă și pe mine, doar-doar aveam să mă implic. Lipsa mea de reacție nu l-a împiedicat să țină situația sub control. Régis nu accepta să se ducă de râpă ceea ce fiica lui construise cu sudoarea frunții.

Prima decizie radicală fusese închiderea bucătăriei. Soțul meu se ocupa de ea. De cum intrase în viața mea, avusese ideea să servim mâncare la prânz. Fără el, treaba asta nu mai avea niciun sens. Bucătăria de la L'Odysée fusese închisă definitiv. De-atunci nu mă mai gândisem niciodată să caut un bucătar cu care să mă relansez în această aventură. Era un capitol încheiat, un capitol din trecut.

A doua decizie radicală: angajarea cuiva străin de familie care să dea o mână de ajutor până mă hotăram să-mi reiau munca. Taică-meu nu se îndoise nicio clipă că, până la urmă, chemarea muncii avea să fie mai puternică decât toate. Iar timpul îi dăduse dreptate. Refuza să fie el persoana care să lucreze cu mine. Mama n-ar fi fost de acord, iar el, unul, considera că locul său nu mai e acolo. Îmbătrânise și era conștient că nepoții vor avea nevoie de atenția sa. Neavând timp să ia la rând celelalte localuri din oraș ca să vadă dacă nu era cineva dispus să-i cedeze un angajat, s-a hotărât să dea un mic anunț. S-au prezentat mai mulți candidați care au fost expediați rapid și la fel vrusese să facă și atunci când o auzise pe Paloma întrebând dacă postul era încă liber. În mintea lui, trebuia să găsească un flăcău cu brațe vânjoase care să se poată pune cu clienții dificili, în niciun caz o fătucă de doar treizeci de ani cu ceea ce lui îi părea a fi niște mânuțe fragile.

Neobișnuit să umble cu menajamente, mai ales în vremea respectivă, o trimisese la plimbare zicându-i că mai bine și-ar căuta un job ca vânzătoare de haine. Îmi amintesc și acum că tresărisem, un etaj mai sus, auzind-o pe Paloma cum țipa la el. Când ea se calmase, tata izbucnise în râs și-i zisese că e angajată. Săptămânile următoare fuseseră teatrul unor scene domestice cu scântei între ei doi. Paloma trebuia să învețe totul, dar nu suporta beștelelile lui taică-meu, care nu îngăduia nicio greșeală. Știam cum e, el mă învățase și pe mine meseria asta. Tot împungându-se reciproc, reușiseră cu timpul să semblânzească, iar Paloma ajunsese ajutorul pe care taică-meu îl visa pentru fiica lui. De-atunci, Paloma făcuse un cult pentru el, iar după ce ne întâlniserăm, devenise prietena mea cea mai bună. Singura mea prietenă, de fapt.

Îmi trebuiseră aproape șase luni ca să ies din apatie și să-mi regăsesc dorința de-a munci la L'Odysée. N-o făcusem decât pentru copii. Doar ei contau. Îmi dădusem seama că, dacă nu mă mobilizam, riscau să aibă doar o cârpă pe post de părinți. Într-o dimineață, după ce-i lăsasem la școală pe Ulysse și pe Lou, mă dusesem la ai mei ca să li-l dau în grijă pe Milo peste zi. Mă despărțeam pentru prima oară de el, de când viața noastră se făcuse țăndări. Dintr-o singură privire, îi obligasem pe amândoi să se abțină de la orice comentariu. La ora 10, deschideam L'Odysée pentru prima oară de când el plecase. De când el mă părăsise. Evitasem să mă uit spre ușa — închisă deacum — a bucătăriei. În ciuda mâinilor tremurătoare și a ochilor plini de lacrimi, îmi regăsisem destul de rapid reflexele: verificat curățenia tejghelei, aprins focul în șemineu, dat drumul la muzică. Nu pentru atmosferă, ca înainte, ci ca să nu mă mai simt atât de singură, ca să nu mai am senzația de prăbușire într-un hău. Apoi așteptasem să-mi revăd clienții. Cei dintâi apăruți, convinși c-o să dea de Régis, încremeniseră văzându-mă pe mine, unii chiar se gândiseră să se răsucească pe călcâie și să plece, alții veniseră din curiozitate — vestea reîntoarcerii mele se răspândise rapid —, dar toți evitau să mă privească, nimeni nu îndrăznea să se apropie și să se instaleze la bar. Îi auzeam șușotind în spatele meu. Eram obișnuită cu asta. În fiecare zi la școală, de fiecare dată când mergeam la cumpărături, oamenii se uitau mine, fără a se încumeta să-mi vorbească. Îmi deplângeau soarta. Discutau tot felul de lucruri despre mine, de parcă n-aș fi fost acolo, de parcă n-aș fi avut cum să-i aud ori să reacționez: „De ce-o fi plecat bărbatu-său așa, peste noapte?", „Groaznică chestie", „Nu iese fum fără foc, i-a făcut ea ceva urât de-a părăsit-o!", „Ar fi putut să ia și copiii cu el", „L-a înșelat, e clar!", „Nu, el s-a încurcat cu altele, era un afemeiat, cică umbla numai prin baruri din alea deocheate", „Cine știe, poate că ea i-a dat papucii! Tipu' era realmente ca o ghiulea legată de picior", „S-o fi săturat bietul

om, prea îi sufla și ea tot timpul în ceafă!“ De câte ori îi auzeam bârfind în șoaptă, îmi venea să lovesc, să urlu, să mă apăr, să-l apăr și pe el, de toți și de toate. Dar mă abțineam. Chiar și în propriu-mi bar, oamenii îndrăzneau să mă vorbească de rău sau să mă evite, deși eram acolo ca să-i servesc. Nimeni nu vorbea cu mine decât ca să-mi ceară o halbă de bere, o cafea, un pahar de vin alb. Și nimeni nu-mi spunea pe nume. De parcă i-aș fi putut contamina, de parcă aș fi devenit pentru ei o necunoscută. O ciumată. Eu mă întorceam cu spatele la ei, mă agățam de casa de marcat, luptându-mă să nu cedez nervos, să nu plâng, să rămân cu capul sus pentru copiii mei. Ulysse, Lou, Milo, îmi tot repetam în gând, ca să-mi amintesc de ce mă hotărâsem să lupt.

Apoi, pe la 2 după-amiază, ușa se deschisese și o văzusem, pentru prima oară, pe Paloma. Descoperisem o făptură micuță, cu privirea dură ca iadul și cu un zâmbet diabolic. Străbătuse localul cu un pas hotărât, ocolise tejgheaua, îmi făcuse complice cu ochiul și-mi trimisese o bezea din vârful degetelor.

— Salut, șefa! zisese ea tare și răspicat. Am adus gustarea pentru copii.

Îmi aruncase o sacoșă plină cu produse de patiserie, apoi făcuse turul barului și se uitase în ochii fiecărui client, rânjind, gata să muște. După care, brusc, izbise cu palma într-o masă, făcând paharele să zornăie.

— Mitocanilor! De o jumătate de oră mă uit la voi de-afară. Femeia asta, a zis ea arătând cu degetul spre mine, e o eroină! Până să se care lepădătura de bărbatu-său, o plăceați, râdeați cu ea, unii aveați și fantasme cu ea, erați tot cu ochii după fundul ei, deși, ca vârstă, poate să vă fie fiică, iar omul ei vă era amic! Tot ea e și acum! Nu s-a schimbat. Doar că un nenorocit a trădat-o, i-a trădat copiii. Aveți mare grijă: mâine, vreau un covor de flori, vreau bacșișuri, zâmbete, vreau s-aud „ce bine arăți, Erin“, „s-a purtat ca un ticălos“, „suntem aici să te ajutăm“.

În următoarele trei minute barul rămăsese gol. Paloma se instalase apoi pe un taburet.

— Îmi pare rău, trebuia să le-o zic.

Zâmbisem.

— Încântată de cunoștință, Paloma.

— Acum că suntem liniștite și până nu vin următorii clienți, aș vrea să știu versiunea ta despre cele întâmplate, nu pe-aia a tatălui sau a fratelui tău. Eu pentru tine lucrez, nu pentru ei, deși pe Régis îl iubesc la nebunie. Cât despre Odile, cu tot respectul, nu m-aș pune niciodată cu ea, e de groază!

Îi povestisem totul, îi explicasem totul în cele mai mici amănunte, fără rușine, fără reținere, iar chestia asta îmi făcuse nemaipomenit de bine. O rugasem să-mi spună cine-i ea, chiar dacă taică-meu mi-o descrisese deja în linii mari. Doar că

semănam cu ea, voiam să descopăr eu însămi. Mai ales că simpla ei prezență și felul cum îi pusese la punct pe clienți îmi permiteau să uit de toate celelalte. Valul de prospețime pe care-l aducea — nu dintre cele mai elegante — mă făcea să zâmbesc din nou, pentru prima oară după atâtea luni.

Paloma avea douăzeci și nouă de ani la vremea aceea. Era o băgăreață, o petrecăreață, o șmecheră, o mincinoasă, o certăreață, o prietenă, amanta mai multor bărbați, o femeie care știa să pună osul la muncă. După niște povești în ale căror amănunte prefera să nu prea intre — am înțeles totuși că era vorba despre niște boschetari punkiști din Rennes —, hotărâse să se mute într-un loc mai liniștit și dăduse, din întâmplare, peste anunțul lui taică-meu. Avusese o mulțime de slujbulițe până atunci, dar într-un bar nu lucrase niciodată. N-avea rost să se prefacă. Nopțile și chefurile aveau s-o atragă întotdeauna. Așa că nu ezitase să candideze pentru post, convinsă fiind că acela care o va angaja o să-i mănânce din palmă.

— Am mai văzut eu căpoși, dar niciunul ca tatăl tău, mi-a zis.

M-aș fi putut speria de felul ei de-a fi, mi-aș fi putut spune că n-avea să reziste prea mult. Dar a fost exact pe dos. Am avut încredere în ea. Șapte ani mai târziu, era în continuare devotată postului său. Cu trecerea timpului, se mai cumințise, chiar dacă ochi-i sclipeau și-acum ceva mai tare când urma să se ocupe de câte o petrecere. Era întotdeauna bucuroasă să servească la astfel de chefuri, mai ales în weekend. Iubitul și fiica ei de doi ani n-o potoliseră chiar de tot. Fusese totuși de acord să mă mai lase și pe mine din când în când. Copiii mei creșteau, în vreme ce fetița ei era încă foarte mică.

Era 6 seara. Am lăsat-o pe ea la cârmă. Chiar mă bucuram s-o fac. În cele două săptămâni cât fusese în concediu, mă ocupasem singură de servire și peste zi, și seara, așa că mi se luase de atâta L'Odysée.

— Acuma, serios, Erin, chiar trebuie găsit un nume nou pentru bar! a insistat ea, întorcându-se lângă mine după o comandă.

— Total de acord, dar nu vreau ceva la întâmplare. Odată stabilit, va trebui să ni-l asumăm. E foarte important... Nu mai sunt ca acum câteva luni.

Paloma a oftat, semn că-și pierdea răbdarea. Eu am ridicat ochii în tavan, amuzată.

— Tu gândește-te în continuare, eu mă duc acasă! Cred c-o să fie liniște în seara asta.

— Din păcate!

De când se întorsese din concediu, Palomei i se părea că nu-i destulă agitație. Am pupat-o pe obraz și-am plecat, fericită că aveam să ajung acasă, la copii.

Tocmai mă asigurasem că Milo dormea adânc. Ulysse și Lou erau destul de mari ca să se descurce singuri, m-am mulțumit să le întredeschid ușile de la camere și să le șoptesc un „Nu stați până târziu, pe mâine". Amândoi mi-au aruncat câte un zâmbet drăgăstos și obosit. Am coborât apoi încetișor la parter, mângâind din reflex balustrada, uitându-mă la fotografiile înrămate care decorau peretele din dreptul scării. Ne era atât de bine acasă, savuram în fiecare zi acest noroc.

Îmi trebuiseră trei ani ca să mă hotărăsc să plecăm din apartamentul de deasupra barului L'Odysée. Rămăsese gol de-atunci. Fusese o etapă importantă. Una marcantă, determinantă. Mă descotorosisem de toate lucrurile lui, de haine, de amintiri, de hârtiile lui, de toate chestiile pe care le meșterise, de tot ce lăsase în urmă. Destul de puține lucruri, de fapt, dar aveam impresia că ele ocupau tot locul. Nu voiam să iau nimic care să ne amintească de el în noua viață pe care încercam s-o construiesc pentru copii și pentru mine. Nu fusese o schimbare fără suferință. Încă-l auzeam pe Milo plângând și zicând, cu vorbele lui de copilaș: „Nu vreau, dacă plecăm, tata n-o să mai găsească niciodată drumul spre casă". Încă auzeam și răspunsul meu: „Nu-ți face griji, puiul meu, o să ne găsească la L'Odysée". În ciuda senzației că-i întorceam spatele, că trăgeam linie peste amintirile anilor petrecuți în locul acela unde nu fuseserăm decât nefericiți, mă ținusem tare, simțind că salvarea noastră depindea de acea mutare. Și nu mă înșelasem.

Din clipa în care intraserăm în noua locuință, încetasem să mai tresar la cel mai mic zgomot, iar copiii nu mai dădeau fuga de cum se deschidea ușa de la intrare. Grație nenumăratelor sale cunoștințe — mai ales în cartier —, tata îmi găsise un loc extraordinar. O casă de închiriat aflată la două sute de metri de bar și ale cărei ferestre dădeau spre golful Saint-Pierre. Aveam acea plajă micuță pe post de grădină — doar cei din zonă o frecventau —, plus protecția maregrafului[2] din vecinătate și a Turnului Solidor la piciorul căruia locuiam. Copiii puteau să iasă din casă desculți și în costum de baie și să coboare pe rampă ca să se scalde. Era un adevărat lux pentru care mulți ne invidiau. Știam lucrul ăsta, dar mi-l asumam. Proprietarul — de milă, îmi dădeam foarte bine seama, dar preferam să văd partea bună a situației — cedase apoi insistențelor lui taică-meu și-mi dăduse voie să fac schimbările pe care le doream. Adusesem mai multă lumină zugrăvind pereții din fiecare cameră și schimbasem toate mobilele, fiindcă ne trebuia ceva nou. Cum copiii voiau neapărat să stea unul lângă altul, amenajasem podul, pusesem niște pereți despărțitori, fiecare având astfel o chilioară pe post de cameră. Lui Ulysse îi propusesem de mai multe ori să coboare la primul etaj, în camera de oaspeți aflată chiar alături de-a mea, dar mă refuza

sistematic, zicând că preferă să rămână în cămăruța sa, lângă fratele și sora lui. Zâmbeam în sinea mea când îi auzeam răspunsul. Mă bucuram să-i știu acolo, la cucurigu, erau inatacabili din exterior, aveam sentimentul că-i protejez cumva. Dacă cineva voia să ajungă la ei, trebuia să treacă mai întâi de mine.

După ce-am ieșit o jumătate de oră cu Douce, ca în fiecare seară, m-am întors la căldurică și m-am cuibărit între pernele de pe canapea, cu o cană de ceai în mână, hotărâtă să zac uitându-mă la tâmpeniile de la televizor. Abia ce mă instalasem, că am auzit niște pași pe scară. Ulysse.

— Ai nevoie de ceva?

A dat din cap că nu și s-a prăbușit lângă mine.

— La ce te uiți?

— Nimic special, butonam la întâmplare, cât de curând urc și eu în cameră. Ar trebui să te duci la culcare, l-am sfătuit trecându-mi mâna prin buclele lui blonde.

A ridicat din umeri părând să-mi dea dreptate și a sărit în picioare. Dar n-a pornit-o către pod. A început să umble prin salon. În stânga. În dreapta. În jurul mesei. Am stins televizorul și l-am lăsat să-și facă numărul. În cele din urmă, s-a postat în fața bibliotecii. După câteva minute în care n-a schițat nicio mișcare, a luat din raft o carte. A răsfoit-o și s-a așezat din nou lângă mine. Mi-a întins exemplarul meu din *Iliada și Odiseea*. Așteptam momentul în care avea să-mi vorbească despre asta. Fiul meu cel mare era un bun observator și nu-i scăpase apariția acelui volum.

— Tu ai adus-o aici?

Am dat din cap că da și-am mângâiat cartea.

— Și scrisoarea lui unde e?

— Pusă bine. La loc sigur.

— Tot nu vrei s-o citesc?

M-am întors spre fiul meu cel mare. Era frumos, înalt, solid, echilibrat. Mai aveam oare vreun motiv să-l protejez de violența cuvintelor tatălui său, lucru pe care mă înverșunasem să-l fac și să-l ascund în toți acești ani? În ciuda evidenței strivitoare a faptului că tatăl lor îi abandonase, îi considerasem pe copii prea mici, insuficient de copți încă pentru a face față respectivei scrisori. Știuseră de la bun început de existența ei. Milo uitase repede de ea, vârsta încă-I proteja. Lou se temea prea tare de ce scria acolo ca să mi-o ceară. Ulysse însă se luptase cu mine ca s-o citească. Știam sigur că-și căuta noi motive ca să fie supărat pe el. Niciodată n-aveau să-i fie de ajuns cele pe care le cunoștea deja. Ulysse avea să fie întotdeauna în război cu tatăl său, așa cum și tatăl său fusese întotdeauna în război cu el.

Ulysse fusese conceput dacă nu chiar din prima noastră noapte, atunci din a doua sau a treia. Când îmi dădusem seama că sunt însărcinată, fusesem îngrozită, înnebunită de bucurie, panicată, exaltată. Era o chestie complet nesăbuită, tocmai preluasem barul, îl cunoșteam pe tată numai de-o lună, iar el voia să umble peste tot prin lume, dar nicio clipă nu mă gândisem să renunț la copil. Voiam copilul mai mult decât orice altceva. Deși eram deja dependentă de bărbatul acela și riscam să se ducă și să mă lase baltă, i-am zis că era liber să plece, să nu-și asume nicio răspundere, eu l-aș fi înțeles. N-avea niciun motiv să rămână, mă descurcam și singură. De ce rămăsese? Pentru că mă iubea. Așa crezusem atunci și așa credeam și acum, chiar dacă iubirea lui mă făcea să sufăr. Cu cât sarcina era mai avansată, cu atât se înmulțeau semnele îngrijorătoare. Oboseala mea, beatitudinea de viitoare mamă îl lipseau de trupul meu și așa îi descoperisem accesele de furie, violența greu de stăpânit, capacitatea de-a se închide în sine, de-a trânti ușa și-a dispărea cu orele. Punctul culminant fusese atins în timpul nașterii. Refuzase să vină cu mine la spital când mi se rupsese apa, nu voia să se întâmple nimic din ce avea să urmeze. De parcă am fi putut da timpul înapoi — or, el chiar credea asta, pierzând orice contact cu realitatea. Nu suporta să mă vadă suferind fizic, așa că spectacolul contracțiilor mele tot mai dureroase îl făcuse, în final, să mă ducă la urgențe. Născusem singură, fără el. El stătuse în parcare, închis în mașină. Taică-meu și maică-mea se duseseră rând pe rând după el ca să-l aducă lângă mine, mă auzeam și acum strigând, strigând după el. Nu fusese în stare. Când Ulysse se născuse, nu venise să ne vadă, să-l cunoască, nu reușea, era peste puterile lui, după cum îmi mărturisise mai târziu. Îi fusese de-ajuns să știe că eram bine, iar din noaptea aceea a început să bată toate speluncile, unde făcuse exact opusul unei petreceri în cinstea nașterii fiului nostru. N-a reapărut decât când m-am întors acasă: a venit, s-a uitat în treacăt la bebeluș și m-a sărutat cu furie, cu brutalitate.

— Ești a mea, îmi zisese. A mea, nu a lui...

— Sigur, șoptisem eu, descumpănită. Dar uită-te și tu cât e de frumos... E o combinație din noi amândoi...

A catadicsit în sfârșit să se uite la el mai atent. Avea o privire neagră, amenințătoare.

— Dacă-i pe-așa, pentru că mă obligă să renunț la aventură, trebuie să-i punem numele Ulysse.

Iar Ulysse, de cum ajunsese la vârsta la care putea opune rezistență — lucru care se întâmplase foarte rapid, în cazul lui —, își provocase întruna tatăl. Nu era nevoie să fi fost psihologă într-o altă viață ca să pricep că cerea cu insistență atenția și dragostea lui. Nu le obținuse niciodată, deși multă vreme crezusem că-i voi putea face să se-nțeleagă.

— Ia spune, mamă! Nici acum nu vrei s-o citesc?

Ulysse m-a readus la realitate. Mă fixa cu ochii lui mari, dar nu-mi dădeam seama ce mesaj voia să-mi transmită. Știa să-și ascundă emoțiile. Am inspirat adânc ca să-mi fac curaj și să-i dau voie fiului meu să devină adult. Era pregătit.

— Ești destul de puternic de-acum. Așa că, dacă asta vrei, eu ți-o aduc imediat. Sinceră să fiu, Ulysse, nu-s deloc sigură că ți-ai ales bine momentul. E 10 seara, în timpul săptămânii, fratele tău și sora ta dorm, dar, mă rog, tu hotărăști.

A părut derutat de răspunsul meu, se aștepta la unul total opus, s-a foit pe canapea, nicio poziție nu părea să-i convină, a pufnit de câteva ori ca să-și ascundă șovăiala și a mormăit ceva de neînțeles, vorbind cu sine însuși. Apoi s-a întors spre mine, hotărât și senin.

— Mulțumesc, mamă, dar nu mai vreau s-o citesc.

Nu-mi venea să cred.

O umbră discretă de tristețe i-a trecut peste chip.

— El a murit, mamă. Nu mai există.

Mi s-a pus un nod în gât. Nu știam nimic sigur în această privință. Poate era în viață? Poate părăsise lumea asta? O necunoscută ce n-avea să fie rezolvată niciodată. Oroarea pe care o trăiseră copiii mei, oroarea pe care o trăiau și acum, oroarea ce avea să-i bântuie toată viața lor m-a făcut din nou să mă cutremur, deși simțeam că n-aveam să mă mai revolt împotriva ei. Încetasem să-mi mai risipesc inutil energia.

— M-am săturat să-i tot port pică, a continuat Ulysse văzându-mă că tac. Dacă tu poți dormi liniștită, atunci pot și eu să-l las acolo unde-o fi. Nu merită să-mi mai bat capul cu el... Gata, s-a terminat.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Eram atât de mândră de el! Prin urmare, nu eram singura care trecuse peste acea prăpastie. Poate că Ulysse mă aștepta pe mine să fac pasul ca să-și rezolve și el furia?

— Spune-mi doar unde-i scrisoarea, în caz că mă răzgândesc într-o bună zi.

— Ai tot dreptul s-o citești. Mi-e adresată mie, dar e pentru voi trei...

— Îți promit că n-o să le spun lui Lou și lui Milo, m-a întrerupt el. Ei nu sunt încă pregătiți.

Prin forța lucrurilor, Ulysse era extrem de protector față de fratele și sora lui. Mai ales când era vorba de tatăl lor. Știam că pot avea încredere în el.

— E pusă împreună cu cărțile noastre de identitate, i-am zis.

A căscat gura, surprins. M-a pufnit râsul, nu m-am putut abține.

— Ei, da! Te-am fentat! Crezi că nu știu că mi-ai cotrobăit până și-n comodă? Am ascuns-o acolo unde ți se părea mult prea la îndemână.

Era clar că ne vindecaserăm. Puteam trece fără probleme de la tonul serios la cel vesel în timpul unei discuții.

— Ești genială, mamă.

— Da, știu! Du-te la culcare acum. Te rog doar să-mi spui dacă te răzgândești, fiindcă vreau să fiu cu tine în acel moment.

M-a strâns în brațe și mi-a șoptit la ureche: „Promit. Te iubesc, mamă".

---

[2] Aparat cu care se determină și se înregistrează variația nivelului apelor unei mări, în special în timpul mareelor. (*N.t.*)

8

Erin

După ce l-am auzit pe Ulysse culcându-se cu adevărat de astă-dată, am pus cartea la locul ei și-am scotocit în sertarul cu acte importante. Am găsit scrisoarea la fund de tot, în plicul ei. Ulysse nu știa că există mai multe copii — la L'Odyssée, la ai mei acasă, la Erwan și Lucille și la notar. Preîntâmpinasem orice eventualitate — incendiu, spargerea casei, boală, dispariția mea —, pentru ca, orice ar interveni în viețile noastre, copiii mei să poată citi într-o bună zi ultimele cuvinte ale tatălui lor. Era povestea lor, oricât de dură ar fi fost ea. Mi-am reluat locul pe canapea, cu plicul în mână. De ani întregi nu mai atinsesem scrisoarea, n-o mai citisem. Șapte ani, mai exact. O singură lectură îmi fusese de-ajuns. Era ciudat să redescopăr scrisul acela.

Scrisul lui Ivan.

Ivan.

Puteam de-acum să-i pronunț numele, să mă gândesc la el.

Dacă deschideam plicul, aveam să mă-ntorc la ziua în care viața ni se dăduse cu totul peste cap. Amintirile mă trăgeau deja în trecut, nu mă mai puteam împotrivi. Îmi aminteam de toate, de cele mai mici amănunte, de la cele mai neînsemnate la cele mai importante. Ar fi trebuit să înțeleg pe loc, nu să aștept nu știu câte ore. Instinct de supraviețuire.

Cu șapte ani în urmă, într-o dimineață

Ploaia bătea în ferestre. Lumina abia mijită a zilei se chinuia să treacă prin perdele, așa cum și eu mă chinuiam să deschid ochii. Căldura așternutului mă îmbia să rămân acolo, nemișcată. Mi-am acordat încă cinci minute, până să declanșez tămbălăul din fiecare dimineață. M-am strecurat pe locul lui Ivan și i-am strâns perna în brațe. Mi-am afundat fața în ea, căutând parfumul său. Cum mă simțeam? Obosită, poate. Și, paradoxal, încordată. Nimic nu mi se părea normal în acea dimineață, începând cu vremea. Ziseseră c-o să fie frumos, vara intrase în prelungiri de la începutul lui septembrie și trebuia s-o mai țină așa încă vreo câteva zile. Iar acum, în timp ce eu stăteam cuibărită în pat, uite că se făcuse brusc toamnă. Soarele avea să fie mai discret, ziua mai scurtă. De obicei, îmi plăcea începutul acelei perioade în care aveai nevoie de

mângâiere, de căldura unui foc în șemineu, de pleduri și pulovere groase. Anul acesta însă, aș fi vrut o vară nesfârșită. Simțeam cuprinzându-mă o tristețe difuză la gândul că ne putea aștepta o iarnă grea. Era clar, mă lovise posomoreala.

Noaptea trecută fusese la fel de ciudată cum îmi era acum trezirea. Încă mă înfioram amintindu-mi de trupul lui Ivan, de respirația lui, de mângâierile și sărutările sale. De ce oare eram atât de descumpănită că soțul meu și cu mine făcuserăm dragoste? Mă iubise cu furie, bineînțeles, ca întotdeauna, ca de zece ani încoace, dar măcar fusese acolo. În noaptea aceea, se întorsese la noi acasă, nu mai umblase prin baruri. Ar fi trebuit să fiu nebună de bucurie, înmuiată de amor, plină de o nouă dorință pentru el. Liniștită. În realitate însă, eram înnebunită. Înnebunită fiindcă nu înțelegeam, nu-i înțelegeam tăcerile, tandrețea brută a orelor din urmă, nu înțelegeam dorința bruscă ce-l cuprinsese, când de la nașterea ultimului nostru copil nu făcea decât să se îndepărteze tot mai mult de mine. Și nu venise acolo ca să-mi răspundă la întrebări. Câtă vreme nu ne priveam în ochi la lumina zilei, îmi interziceam orice speranță. Și totuși, nu mă puteam abține, voiam să văd în acea noapte de amor semnele unei domoliri a crizei. Soțul meu avea să se calmeze. Trebuia să cred lucrul ăsta, dar ar fi trebuit și să mai aștept câteva ore ca să mă conving că-i așa. De ce trebuise să fie chiar ziua de aprovizionare a restaurantului nostru? De ce nu-i cerusem lui taică-meu să se ocupe el? Era foarte bucuros când îl rugam să facă una-alta pentru L'Odyssée. Chiar dacă asta se întâmpla cam des pentru gustul meu... De ce se oferise brusc Ivan, când de luni întregi nu se mai ocupa de astfel de treburi? Pe de altă parte, și dacă în clipa aceea aș fi stat cuibărită la pieptul lui, tot n-am fi avut mai mult timp pentru noi. Gânguritul bebelușului nostru avea să se transforme curând în urlet, dacă nu mă dădeam jos din pat.

Nu mă mișcasem suficient de rapid la duș, din camera lui se auzeau deja niște țipete răsunătoare.

— A venit mami! Gata, ne liniștim!

Milo întindea mâinile spre mine, disperat. L-am luat în brațe și i-am mirosit pielea de pe gât care avea încă parfumul somnului. L-am sprijinit de șold și l-am pupăcit până l-am albit, simțind cum capăt brusc energie. Apoi, cu un zâmbet larg — chiar dacă un pic forțat —, m-am dus să mă ocup de cei mari. De fapt, mai ales de Ulysse, pe care nici cu o bombă nu-l puteai trezi. Trebuia să fiu fără milă dacă voiam să ajungem la timp la școală. Am tras draperiile și m-am aplecat să-l sărut pe frunte. A mârâit, deranjat. M-am îndreptat de spate și am tras pătura de pe el. N-am avut timp să mai ajung și la Lou. Avea doar șase ani, dar era deja gata. Îi plăcea foarte mult la școală,

deschidea ochii înaintea tuturor și aștepta de la noi același antren matinal.

— Bună, mama!

S-a lipit de pântecul meu, împingând deoparte picioarele frățiorului ei mai mic, care n-a găsit ceva mai bun de făcut decât s-o tragă de păr. Lou s-a lăsat torturată fără să crâcnească, după care a desprins cu delicatețe degetele dolofane care o chinuiau și a pornit-o țopăind spre bucătărie. L-am pus pe Milo în scaunul său. Am dat drumul la radio în surdină, apoi am pregătit un biberon. După treizeci de secunde aveam în sfârșit liniște. Am scos din dulap cele zece cutii diferite cu cereale, punga cu brioșe, resturile de baghetă din ajun, dulceața, mierea, untul, sticla cu lapte și niște brânză. Copiii noștri schimbau în fiecare zi meniul pentru micul-dejun. După ce-i bombănisem o grămadă fiindcă nu-și formau un obicei, îmi dădusem seama că exista și o parte bună: mâncau, iar asta era cel mai important. Câteva minute mai târziu, Ulysse dormita cu nasul în bol, Lou turuia ca o moară stricată, eu îmi beam cafeaua luptându-mă cu o apăsare nedefinită în piept, iar prâslea își încerca dinții molfăind un coltuc de pâine.

— Tata nu-i acasă? m-a întrebat Ulysse.

Am tresărit fără să vreau.

— Nu, meștere, s-a dus să facă niște cumpărături pentru L'Odyssée.

— Poate veni el să ne ia de la școală? a preluat ștafeta soră-sa.

— O să-i zic. Duceți-vă să vă spălați pe dinți, că întârziem!

Dacă Ivan accepta fără a căuta să se eschiveze, atunci, într-adevăr, puteam să sper. Au șters-o rapid. Cât despre mine, aveam deja pe umeri paltonul și portbebeul și-mi trăgeam în picioare cizmele, mai potrivite pentru vremea de-afară. Mi-am îngăduit un moment de frivolitate contemplându-mi sandalele abandonate pe jos, într-un colț. Mi-am luat rămas-bun de la ele pentru câteva luni. Când m-am întors după Milo ca să-l îmbrac, mi-a căzut privirea pe lista de cumpărături pentru L'Odyssée. Ivan o uitase, bineînțeles, la fel cum își uitase și cheile. Stătusem nu știu cât ca să-i scriu tot ce trebuia luat. Am binecuvântat telefoanele mobile și am făcut o poză listei ca să i-o trimit.

De cum am scos nasul afară, o rafală de vânt ne-a făcut să ne oprim în loc și mi-a înghețat sângele în vene. L-am protejat cum am putut pe Milo cu un fular luat în ultima clipă și i-am tras valvârtej pe cei mari după mine. În fața școlii, au urmat tradiționalele schimburi de pupături, plus „să fiți atenți" și „pe diseară", după care am auzit:

— Deci vine tata să ne ia!

Ulysse și Lou mi-au aruncat niște zâmbete largi și au plecat. În ciuda vremii rele, am stat și i-am privit până în ultima clipă. Nici nu-mi întorseseră bine spatele că deja se

purtau ca și cum nu s-ar fi cunoscut. Niciodată nu mă plictiseam de acel spectacol, mai ales că avea minunata virtute de-a mă destinde și a mă ajuta să relativizez. Lucruri care îmi erau extrem de necesare în acea dimineață. Refuzam să mă las copleșită de o angoasă irațională. Oricum, n-aveam încotro. Trebuia să mă întâlnesc cu mama, care se ocupa de Milo peste zi. Ea poseda un radar pentru căderile de moral și era în stare să mă supună la un întreg interogatoriu ca să afle ce-mi stătea pe suflet.

Mama mă aștepta în mașina ei, la adăpost, în față la L'Odyssée. M-am dus imediat la ea. De cum ne-a văzut, a ieșit în bătaia aprigă a vântului. Ne-am uitat una la alta, ea a înclinat capul într-o parte, iscoditoare, eu m-am forțat să zâmbesc. Poate un pic cam mult, fiindcă a dat din cap dezaprobator. Apoi m-a pupat și, autoritară, mi l-a smuls pe Milo din brațe spre a-l instala în scaunul auto pentru copii. După gâdilăturile și „hai cu buni"-urile de rigoare, a închis portiera, fără să mă mai bage în seamă.

— Îmi dai voie, mamă, să-mi iau și eu la revedere de la fiul meu?

— Eu n-am fost cu voi așa cloșcă și uite că și tu, și frate-tău o duceți foarte bine!

A dat ochii peste cap, zeflemitoare, și s-a așezat la volan, în timp ce eu îmi sărutam bebelușul. Nici n-am apucat să-nchid bine portiera că a și demarat. Înainte de a accelera ca un pericol public ce era, a coborât geamul din dreptul ei.

— O să ți-l aducă taică-tău pe Milo la L'Odyssée pe la 4–5.

— Ești foarte generoasă, am luat-o eu peste picior.

Am izbucnit amândouă în râs, apoi ea și-a văzut de drum.

Am găsit un adevărat dezastru, Ivan nu aranjase nimic cu o seară înainte, la ora închiderii. În spatele tejghelei zăceau maldăre de vase și pahare murdare. Nici la bucătărie lucrurile nu stăteau mai bine. Mai aveam trei sferturi de oră până la deschidere, timp în care să fac curățenie.

De luni întregi ne lăsa baltă nu doar pe mine și pe copii, ci și bucătăria și barul. De săptămâni întregi clienții noștri obișnuiți de la prânz deveneau tot mai rari. Deși el insistase, la începutul poveștii noastre, să ne băgăm în aventura localului cu mâncare. L'Odyssée fusese dintotdeauna un bar, de pe vremea lui taică-meu, chiar dinainte. Eu descoperisem talentul culinar al lui Ivan într-o zi în care se săturase să mă tot vadă sărind peste mese. Îmi pregătise atunci un prânz, gătind cât pentru zece oameni; ai mei, care treceau pe-acolo, gustaseră și-l lăudaseră nevoie mare. Ivan avusese atunci o revelație, voia să se lanseze în servirea mesei de prânz. Și acum îl auzeam cum se entuziasma pentru extraordinara aventură pe care avea s-o constituie treaba asta. Aventură, numai asta auzeai din gura

lui. Eu, în schimb, mă simțeam deja obosită, eram însărcinată cu Ulysse și trecuseră doar câteva luni de când preluasem localul de la părinții mei, toate din viața mea mergeau mult prea repede pe-atunci, dar acceptasem. Nu-i puteam refuza nimic, eram gata de orice, câtă vreme asta-l făcea fericit și-i domolea dorința de a-și lua lumea-n cap.

Situația devenea însă insuportabilă. Dacă voia să renunțe la servirea mesei de prânz, trebuia să facă bine și să-mi spună. Nu țineam peste măsură la treaba asta, L'Odyssée se putea foarte bine lipsi de ea. Speram din toată inima că, după acea noapte, aveam să reușim în sfârșit să vorbim — mă rog, mai ales el. Eu, una, îi vorbeam mereu, voiam să ne regăsim, voiam ca el să se găsească pe sine, de-atâtea ori mă trezeam propunându-i să schimbe ceea ce dorea. Nimic nu ne obliga să muncim în continuare împreună. Nimic nu ne obligase vreodată s-o facem.

Foarte curând, am înțeles că discuția noastră avea să se amâne pentru mai târziu, se făcuse deja 11, iar Ivan tot nu se întorsese. Îmi imaginam perfect scena. După atâtea săptămâni în care nu se mai ocupase de aprovizionare, pierduse probabil o grămadă de vreme pe la producători, pe la vânzătorii de pește, discutând, bătându-se pe spate cu ei, arătându-și fața carismatică și jovială. La ora aceea, probabil că bea cu ei un păhărel, cu portbagajul plin de mărfuri care mai aveau de așteptat până să ajungă în frigiderele noastre. În loc să aranjez mesele, am luat tabla pe care anunțam meniul, am scris pe ea „Nu servim prânzul" și am pus-o la vedere, pe terasă. Nu era prima oară când făceam asta. Dar era, probabil, ultima. Dacă el nu mai avea chef, eu nu intenționam să-l oblig.

Orele treceau fără ca el să dea vreun semn. Speranțele mele de mai bine se făceau tot mai mici odată cu scurgerea minutelor de tăcere. Înainte de-a mă duce să iau copiii de la școală, am încercat să-l sun, doar ca să știu pe unde era. A intrat direct căsuța vocală. Derutată, am preferat să nu-i las niciun mesaj și m-am concentrat să le arăt copiilor o față cât mai veselă, ceea ce n-avea să fie deloc ușor.

Când m-au văzut la poartă, și-au ascuns cu greu dezamăgirea.

— Tata n-a venit? m-a întrebat Ulysse cu o voce plină de furie.

— A avut de cumpărat marfă pentru restaurant și nu-și vede capul de treabă, i-a retezat-o sora sa.

Lou își apăra întotdeauna tatăl, orice ar fi făcut sau ar fi spus el. Spre deosebire de Ulysse, Lou avusese parte de afecțiune din partea lui. „Fiica noastră seamănă foarte tare cu tine", îmi spunea el.

— Nu știu unde e, draga mea, i-am zis eu cu sinceritate, dar evitând și privirea ei, și pe cea a fratelui său.

Drumul până la L'Odyssée s-a derulat în tăcere, genul de tăcere apăsătoare care te strivește, te paralizează, te distruge. Cred că pentru copii e chiar mai rău. Îi simțeam strângându-mă când și când de mână cu mânuțele lor, de parcă temerile i-ar fi asaltat în valuri — așteptau amândoi un răspuns la întrebarea lor, pentru Ulysse un răspuns la furia lui, pentru Lou un răspuns la îngrijorarea ei. Iar eu eram total neputincioasă. Nu le eram de niciun folos, n-aveam în minte nicio vorbă care să-i liniștească. Nu reușeam să-mi găsesc resursele necesare pentru a-mi ajuta copiii să facă față absenței tatălui lor.

Odată ajunși la bar, i-am instalat la o masă și le-am dat gustarea. Apoi m-am ascuns în bucătărie pentru a încerca din nou să dau de Ivan. Iarăși căsuța vocală.

— Ivan, eu sunt. Voiam doar să știu pe unde ești. Încep să-mi fac griji… sună-mă. Te iubesc.

Trecusem de la derută la neliniște. Nu era normal ce sentâmpla, Ivan îmi ascundea ceva. Îmi mai făcuse figuri din astea, promițându-mi că vine la muncă la L'Odyssée și lăsându-mă să-l aștept ore-n șir. Dar îmi răspundea mai întotdeauna la telefon, găsea tot felul de scuze pe care, de cele mai multe ori, nu le acceptam, dar măcar îmi răspundea, se justifica. Mutismul de-acum nu-i stătea în obicei. Nu îndrăzneam să-mi închipui că pățise ceva. Vreun accident. Vreo întâlnire cu scântei. Nu, asta i s-ar fi putut întâmpla noaptea, când se ducea prin cine știe ce baruri sordide. Noaptea trecută o petrecuse însă cu mine, mă iubise după atâtea luni în care nu se mai apropiase de trupul meu, de inima mea. Dacă începeam cu scenarii din astea sinistre, sigur ni se-ntâmpla o nenorocire. Trebuia să nu mă mai gândesc. Trebuia să-mi regăsesc elanul, zâmbetul și să-l aștept. Dar ce să le fi spus copiilor?

— Drăguților! am auzit-o pe maică-mea strigând.

Probabil c-o alarmase zâmbetul meu forțat de dimineață. Și-o însoțea și taică-meu, care întreba unde sunt eu, unde-i Ivan. Milo, dragul meu Milo, se întorsese acasă, râsul lui de bebeluș se auzea până la mine. În câteva minute, îl căuta din priviri pe Ivan. De când se născuse, mi se părea că-l chema întruna pe taică-său, iar chemările sale rămâneau fără răspuns, chiar și când Ivan era în aceeași încăpere. Mi-am înăbușit un oftat, străbătută de mii de gânduri care mai de care mai groaznice. Degeaba aș fi încercat să joc teatru, nu-mi puteam minți părinții chiar în asemenea hal. Ar fi sărit pe mine cu întrebările până le-aș fi spus tot. L-am mai sunat o dată înainte de-a ieși din ascunzătoare. Nimic. N-a răspuns. Nu era disponibil. Nu se gândea oare la mine nicio secundă? Nu-și imagina că aveam să-mi fac griji pentru el?

— Erin? Ce faci acolo? m-a întrebat tata. Te așteaptă clienții! Unde-i Ivan? S-ar putea ocupa el!

— Nu știu, tată, nu știu…

Cuvintele îmi ieșiseră singure pe gură… Trebuia s-o spun cu voce tare ca totul să devină real, ca să pot în sfârșit reacționa.

— Cum adică?

— Nu răspunde la telefon, nu știu ce se-ntâmplă… A plecat de dimineață să cumpere marfă și n-a venit să pregătească meniul de prânz, nu mai știu nimic de el… Îl sun, dar intră căsuța vocală.

O umbră de îngrijorare i-a întunecat chipul. Ivan pierduse de multă vreme încrederea alor mei, iar spectacolul deplorabil pe care li-l oferise cu câteva zile în urmă, la aniversarea lui Milo, nu rezolvase deloc situația. Degeaba mă dădusem eu peste cap să-l protejez, să-i ascund metehnele, lui taică-meu nu-i scăpa nimic. De zece ani îl avea sub ochi, de zece ani îi vedea calitățile. Și defectele. Numeroasele-i defecte.

— Ești sigură că s-a dus după marfă?

— Da… nu…

— Unde era parcată mașina voastră?

— La Bas-Sablons, ca de obicei.

— Mă duc să văd.

Abia m-am abținut să nu mă duc și eu cu el. M-a sărutat pe creștet.

— Nu-ți face griji pentru copii, se ocupă maică-ta de ei, tu stai aici și servește clienții, poartă-te ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, chiar dacă-i greu. Ulysse deja m-a întrebat dacă l-am văzut astăzi pe taică-său.

Zece minute mai târziu, era înapoi, negru la față, șoptindu-i ceva la ureche maică-mii. L-am sunat din nou pe Ivan din ascunzătoarea mea din bucătărie, nici nu mai știam de câte ori încercasem să dau de el. Și, din nou, același țârâit fără răspuns. Din nou, aceeași absență. Aceeași voce de robot repetând numărul apelat. Ivan nu voise niciodată să-și personalizeze căsuța vocală. Mi se părea și ăsta un semn. Faptul că nu-i auzeam vocea. De parcă nu mai era acolo. De parcă nu-l auzisem niciodată. M-am întors în sală. L-am luat pe Milo cu un gest protector, l-am strâns cu putere la piept și mi-am făcut curaj să le zâmbesc lui Ulysse și lui Lou.

— Dragilor, vă duceți cu bunica sus, în apartament, vă face ea baie. Am uitat să vă spun că bunica și bunicul o să mănânce cu noi în seara asta! Ce tare, nu?

— Și de L'Odyssée se ocupă tata? m-a întrebat Ulysse.

Fiul meu era mult prea isteț.

— În seara asta localul e închis. Haideți! Nu mai pierdeți vremea!

M-am desprins cu greu de bebelușul meu și i l-am întins maică-mii, care mi-a transmis, prin privire, toată puterea ei. De cum au ieșit, m-am întors spre taică-meu.

— Dă-mi cheile tale de la mașină, mă duc peste furnizori, să-i întreb dacă l-au văzut pe Ivan.

— Mă ocup eu, tu nu ești în cea mai bună formă.

— Ba da! Sunt! i-am întors-o eu, cedând pentru prima oară nervozității tot mai mari.

A clătinat din cap, nemulțumit.

— Nu-mi place deloc treaba asta, o să-l sun pe frate-tău.

În mod normal, i-aș fi zis să nu-l deranjeze pe Erwan pentru atâta lucru, dar nu mă mai țineau puterile. Acel „atâta lucru" devenea tot mai copleșitor.

— Cât sunt eu plecată, închide aici și sună-ți, te rog, prietenii de la jandarmerie. Sună și la spital. Poate că Ivan a avut un accident și cei de-acolo nu știu cum să dea de mine. Știi cum e el... probabil c-a plecat fără acte, doar cu niște cash ca să plătească...

Tonul meu suna extrem de fals. De parcă nu credeam deloc în presupunerile mele. Dar numai asta putea să se fi întâmplat, îmi ziceam în sinea mea.

Ore în șir am bătut câmpia în lung și-n lat. N-o luam decât pe drumurile cele mai lăturalnice, cele mai ascunse, indiferent că le cunoșteam sau nu — poate că, rătăcind așa, aveam să-l găsesc. Făceam ocol după ocol, ca să fiu sigură că nu ratam nimic, nici cel mai mărunt detaliu. Conduceam încet, privind în toate părțile, inspectând fiecare vehicul ce-mi ieșea în cale, sperând de fiecare dată c-o să dau peste mașina noastră și Ivan. Avea să apară ca prin farmec, exact ca în seara primei noastre întâlniri. Iar în timp ce rulam, îl sunam în continuare, iar și iar, lăsându-i mereu câte un mesaj. În unele mă enervam, în altele plângeam, îi vorbeam despre copii, despre noi doi. După care, brusc, n-am mai putut să-i vorbesc, i se umpluse căsuța vocală, disperarea mea o adusese la saturație. M-am oprit pe la toți vânzătorii de legume, de pește, de scoici, Ivan îi știa pe toți, le-am bătut la ușă acasă, dacă-și închiseseră deja prăvălia. Nimeni nu-l văzuse. Cei care-l așteptaseră toată ziua, începând din zori, s-au mirat să mă vadă apărând atât de târziu. Comenzile ne așteptau. Mulți au început să mă ia la rost, zicând că nu mai vor să lucreze cu noi.

— Sunteți niște neserioși, și tu, și Ivan! Nu poate avea omul încredere-n voi! Mi-ai cerut marfă proaspătă și uite, s-a ales praful de ea! Și-ți păstrasem ce-i mai bun, ca pentru tine.

I-am lăsat să mă bestelească, tot mai terorizată cu fiecare nouă oprire. Se calmau până la urmă, când mă vedeau așa confuză și lividă. Mai mulți m-au invitat să iau loc, dar toți mi-au oferit același răspuns. Nu, nu auziseră de niciun accident în

zonă. Da, și ei încercaseră să dea de Ivan, dar în zadar. De ce nu luaseră legătura cu mine, atunci?

— De ce, Erin? Fiindcă așa ne-ai zis tu, fiindcă, atunci când ai făcut comanda, ne-ai asigurat că putem avea încredere în Ivan.

Atitudinea mea protectoare față de Ivan se întorcea împotriva mea. Aveau dreptate, le cerusem să-l lase pe Ivan să se ocupe de cumpărături, să nu mă sune dacă întârzia, dacă uita. Nu voiam ca Ivan să se simtă supravegheat, nu voiam să-l sufoc tocmai când părea să se implice din nou în povestea cu restaurantul. Concluzia era de fiecare dată aceeași: „Îmi pare rău, Erin, nu mai am nimic altceva să-ți spun... nu-ți face griji, doar îl știi pe Ivan". Cine se putea lăuda că-l cunoștea cu adevărat pe Ivan? Nici măcar eu nu mai puteam spune lucrul ăsta. Probabil însă că-și dăduseră și ei seama, fiindcă și tonul lor suna fals.

Lumina se tot împuțina. Nimeni nu-mi putuse spune nimic despre Ivan. Tata nu mă sunase, deci nici el nu aflase nimic, iar Ivan nu se-ntorsese acasă. Am frânat brusc, observând că ajunsesem în dreptul plajei mele preferate atunci când aveam nevoie de liniște, cea din golful Guesclin. O plajă imensă, dominată de fortul cu același nume și pusă pe traseul controlorilor vamali. De cele mai multe ori era pustie, valurile de-aici loveau cu putere malul. Întotdeauna mă hipnotizase. Am parcat la repezeală undeva mai jos, am ieșit din mașină și-am luat-o la fugă. M-am prăbușit pe nisip, pierdută în fața imensității mării de un albastru întunecat în acea seară, în fața hăului care mi se căsca sub picioare, în fața surpării din temelii a vieții mele. Și totuși, mi-era cu neputință să stau nemișcată, am luat-o din nou la fugă, de parcă aș fi încercat să scap de pe un pod ce se prăbușea sub fiecare pas pe care-l făceam. Fugeam de realitatea care mi se contura tot mai clar cu fiecare secundă. M-am oprit, dându-mi seama că era cât pe-aci să intru-n apă, și am urlat, am urlat după el. L-am strigat pe Ivan cu toate puterile mele, vocea mi-era tot mai dogită cu fiece strigăt, nu se putea să fi dispărut de pe fața pământului. Nu după zece ani de stat împreună, nu după cei trei copii pe care-i făcuserăm, nu după noaptea aceea de amor. Trebuia să existe un motiv, o explicație. O vibrație din buzunarul blugilor m-a făcut să-mi vin în fire. Am scos telefonul, înfrigurată. El era, sigur el era. Dezamăgirea mi-a smuls încă un urlet. Era tata.

— Unde ești?

— E acolo? Zi-mi că s-a întors, te rog, tată...

— Nu, fetițo, îmi pare rău, dar tu vino acasă, că-i târziu.

Avea dreptate. Se întunecase. Cât stătusem oare pe plajă?

— Copiii s-au speriat... Nu înțeleg ce se-ntâmplă...

Am închis și am pornit-o spre casă, nevăzând nimic pe drum, nicio intersecție, niciun semafor, niciun giratoriu.

Peste o jumătate de oră, intram la L'Odysée, având liniștitoarea surpriză de-a da peste frate-meu, obosit, dar la costum și cravată. N-am avut putere să-l întreb cum de reușise s-ajungă atât de repede de la Paris. De fapt, preferam să nu știu că-și pusese viața în primejdie pentru mine. M-am cuibărit în brațele sale.

— O să-l găsim, mi-a zis el cu destul de puțină convingere în glas.

Nu l-am contrazis.

— Du-te să-ți vezi de copii, o să rămână și tata aici, cu voi. Eu plec spre orașul vechi să iau barurile la rând... Cine știe, poate c-a rămas pe-acolo de ieri.

— A fost cu mine noaptea trecută.

— Și când a plecat?

— Nu știu, dormeam...

— Sigur e prin vreo cârciumă din alea pe unde-și face veacul de obicei...

Oftatul acru al fratelui meu era cât se poate de elocvent. Nici el nu-i mai căuta de mult scuze lui Ivan.

Am găsit-o pe mama pe canapea, Lou dormea pe genunchii ei. A schițat un început de zâmbet.

— Unde-i Ulysse? am întrebat în șoaptă.

— Cu Milo.

Mi-am luat fata în brațe — spre marea mea ușurare, nu s-a trezit. Am băgat-o în pat și am învelit-o cu pătura. Somnul o proteja. Nu m-am putut abține și m-am dus în camera lui Milo, l-am găsit pe fratele lui întins pe jos, lângă patul cu zăbrele, era făcut ghem, acoperit cu un pled pe care bunica sa îl pusese probabil peste el, și cu capul sprijinit pe un maimuțoi de pluș. Am vrut să-l mângâi pe creștet, dar m-am stăpânit, nu trebuia sub nicio formă să-l trezesc. N-aveam resurse să răspund golului lăsat de absența tatălui său. Oare când aveam să găsesc puterea de-a mă gândi la o explicație pentru copiii mei? M-am retras în vârful picioarelor și am închis ușa în liniște. Pentru câteva ore, toți trei erau la adăpost de tristeți și de temeri.

Întoarsă în salon, am simțit revenindu-mi un reflex din fragedă pruncie, aveam și eu nevoie de mama; probabil că ea a simțit asta, fiindcă și-a întins spre mine brațele desfăcute, iar eu m-am vârât între ele și am așteptat. Nu știu ce anume așteptam. Poate să mă trezesc și să înceteze tot acest coșmar. Ori poate să dorm în continuare, până ce coșmarul se transforma într-un vis frumos. Cu Ivan intrând în trombă pe ușă și scuzându-se în fel și chip pentru tăcerea sa. Ăsta ar fi fost un vis chiar frumos, numai că visele nu se împlinesc. Sau nu foarte des. În cazul meu, eram conștientă că n-avea să devină niciodată realitate.

Pierdusem cu totul noțiunea timpului. Urma să se crape de ziuă? Eram încă în puterea nopții? Maică-mea mă mângâia din

când în când pe cap, trăgând o pătură peste trupul care-mi dârdâia de frig. Nu scotea nicio vorbă. Nici ea nu știa ce să spună. Când ești mamă, niciodată nu știi ce să spui în fața suferinței propriilor copii, nu așa se zice? Oare toate mamele sunt condamnate să asiste la chinul micuților lor — indiferent de vârsta acestora — fără să poată face ceva, lipsite de acea magică putere maternă pe care-o credeam invincibilă?

Ușa de la intrare s-a deschis încetișor, dar tot am tresărit. Eram oare condamnată să trăiesc de-acum numai așa, la pândă? M-am ridicat, neașteptând nicio minune, dar neputând să nu simt cum mi se întoarce stomacul pe dos de dezamăgire când am dat cu ochii de tata și de frate-meu. După figura lui Erwan, am priceput — de parcă mai era nevoie — că toate căutările lui rămăseseră fără rezultat. Tata părea să ducă-n spinare toată povara lumii, ridurile îi păreau mai adânci decât în urmă cu doar câteva ore. A venit și s-a așezat în fața mea. Răsucea nervos între degete un obiect, ferindu-se să mă privească în ochi.

— Tată?

— În vreme ce frate-tău căuta prin baruri, am zis să-mi ocup timpul cu ceva. Am făcut un pic de curățenie la L'Odysée. Mâine se ridică gunoiul, așa că m-am gândit să te ajut. Când am scos sacii, am... am găsit... probabil c-o pregătise... de... de mult... erau niște canistre de benzină pentru mașina voastră... pesemne că n-a avut vreme... și am găsit... am găsit și asta...

A întins mâna spre mine. În palmă avea telefonul lui Ivan. După câteva secunde bune de șovăială, l-am luat. L-am atins, l-am întors pe toate părțile, ca și cum mi-ar fi putut da niște răspunsuri. Am încercat să-l pornesc, îi știam codul... Până atunci... Avusese grijă să-l schimbe înainte de-a pleca. Chiar plecase, deci? Ne părăsise? Ne abandonase? Lăsase totul în urmă? Nu luase nimic cu el? Cum să pleci așa, fără nimic? Mi s-a oprit respirația o clipă. Dacă voiam o confirmare, dacă mai aveam vreo îndoială că dispăruse, știam ce-mi putea curma sau redeștepta speranțele. Am sărit în picioare de pe canapea, sub privirile lor stupefiate.

— Stați voi cu copiii, le-am zis.

— Unde te duci?

— Jos, la L'Odysée.

Evident, bărbații familiei m-au urmat, în ciuda protestelor maică-mii care înțelesese importanța și necesitatea singurătății. De cum am ajuns în bar, m-am dus țintă în spatele tejghelei. Și am văzut imediat locul gol din bibliotecă. Exemplarul său din *Iliada și Odiseea* dispăruse. De zece ani stătea acolo, lângă al meu. N-ar fi putut pleca fără el. Mie-mi plăcea cartea pentru ceea ce era. O capodoperă, o carte de căpătâi, cea pe care aș lua-o pe o insulă pustie, cea care ne ajutase să ne iubim. Ivan, în schimb, își legase de ea întreaga viață. Cartea aceea era

singura lui bucurie adevărată, singura lumină, portița lui de scăpare în fața tristeții și a suferinței. Ea era izvorul unicului său vis, visul de-a trăi o epopee, aventuri, voia să se lupte, să cucerească femei, să descopere lumea și tărâmuri necunoscute.

De ce oare nu mă gândisem mai devreme să verific dacă mai era acolo? Ca să mă protejez, ca să câștig niște timp în fața realității. Am văzut că din exemplarul meu ieșea marginea unui plic. Am luat cartea fără să mai stau pe gânduri, iar aceasta s-a deschis de la sine, la Cântul I din *Odiseea*. Ivan își începea așadar Odiseea lui. Avea să-i ia tot douăzeci de ani ca să se-ntoarcă? Am început să bocesc cu sughițuri.

— Erin?

— Afară! am urlat. Lăsați-mă-n pace!

Scrisoarea mi-era adresată mie, avea numele meu scris pe plic, cu grafia ilizibilă al lui Ivan.

— Erin? Hai să vorbim!

— Am zis afară! Afară! Lăsați-mă odată-n pace!

Niciodată nu mai urlasem atât de tare. Un urlet de animal, un urlet cum nu mai scosesem niciodată. Și cum n-aveam să mai scot niciodată. Au cedat. Când ușa s-a închis în urma lor, m-am prăbușit pe podea, cu fața scăldată-n lacrimi. Mă legănam înainte și-napoi, amânând clipa în care aveam să-i descopăr scrisoarea de adio. Nu era nevoie s-o citesc ca să știu ce conținea. O voce dinăuntrul meu îmi șoptea că știusem dintotdeauna, că ar fi trebuit să fiu pregătită pentru acea clipă. Dar cum să-ți închipui că vei fi părăsit de iubirea vieții tale? N-ai cum. Doar dacă vrei să suferi în permanență.

Astăzi

Șapte ani mai târziu, eram în casa mea, copiii dormeau, Douce stătea tolănită la picioarele mele. Vorbisem cu Ulysse despre scrisoare fără să plâng, fără să mi se mai înmoaie genunchii. Nu simțisem niciun strop de furie retrăind acele ore infernale și mă socoteam pregătită să recitesc scrisoarea lui Ivan.

Erin,

Acum, când îți scriu, mă întreb un lucru. Cât timp îți va trebui până te vei duce să te uiți după Iliada și Odiseea*? Nu prea mult, sunt sigur. Știi foarte bine că n-aș putea trăi fără cartea mea.*

În fine, asta înseamnă că ai înțeles, ai înțeles că am plecat. Am să trăiesc pentru mine, Erin. Am să fac ce mi-am dorit dintotdeauna să fac. Să fiu liber. Fără nimic care să mă țină legat. Fără regrete. Nu voi uita niciodată ce ți-am spus în noaptea când ne-am întâlnit, dar aventura mea trebuie să continue. Aventura mea nu se poate opri la tine. Cu atât mai

puțin la copii. Ei sunt ai tăi, nu ai mei. Eu nu le pot da nimic, nu știu cum se face și n-am chef să-nvăț. N-am vrut niciodată o familie, nu mi-am dorit niciodată să fiu tată, să mă-nsor. M-am căsătorit cu tine ca să te păstrez, ca să nu te pierd. Dar nu sunt făcut pentru asta.

Am încercat, chiar am încercat în acești zece ani să mă conving că sunt, dar mă simt ca arestat, parcă aș fi la închisoare. Știu că te fac să suferi, mereu te-am chinuit. Dacă aș rămâne, ți-aș face și mai mult rău și le-aș face și copiilor. Ei n-au cerut nimic. O să le fie mai bine doar cu tine decât cu mine în preajma voastră. Mereu am fost în preajma voastră, niciodată cu voi.

Nu mai rezist, simt că explodez dacă mai stau. Am ajuns la capătul puterilor. Nu există niște cuvinte delicate prin care să-ți spun ce simt. Nu mai suport să fiu aici, cu voi. Glasurile voastre mă fac să... Mă sufoc. Voi mă sufocați. În fiecare dimineață, când mă trezesc, în mine mârâie o fiară, gata să vă atace. Aș putea deveni periculos ca să-mi asigur supraviețuirea. Doar supraviețuirea mea. Nu și a voastră.

N-ar fi trebuit să stau cu tine la povești, n-ar fi trebuit să intru în vorbă cu tine în seara aceea, ar fi trebuit să fug după prima noastră noapte, n-ar fi trebuit să rămân, ar fi trebuit să-mi văd de drum, de drumul pe care mi-l stabilisem ca să trăiesc, ca să trăiesc ceea ce-mi doream în acel moment. Îți amintești, ți-am zis că nu vreau să mă trezesc prea târziu, măcinat de regrete, și totuși exact asta e situația în care mă aflu acum. Cea în care tu m-ai târât. Atenție, îmi amintesc perfect că, atunci când ai aflat că ești însărcinată cu Ulysse, mi-ai spus c-o să te descurci, c-o să-l crești și singură. Te iubeam deja ca un nebun, m-am autoconvins că locul meu e lângă tine... am fost prea laș ca să te părăsesc în acel moment. Mare tâmpit!

Mi-e clar că, dacă mai stau, voi ajunge să te învinovățesc pentru toate astea, deja nu mai am mult. Și nu vreau. Nu meriți așa ceva tu, care te-ai luptat tot timpul să fiu fericit. Doar că imaginea ta despre fericire nu coincide cu a mea. Eu aș vrea să te iau cu mine în aventurile mele, dar numai pe tine, nu și pe ei... ei nu înseamnă nimic... Tu însă nu vrei... Îmi refuzi singurul lucru pe care-l așteptam de la tine...

Așa că m-am hotărât să plec. O să zici că sunt egoist, toată lumea o să zică asta. Nu-mi pasă. La fel cum nu-mi pasă nici de ce o să se-aleagă de mine, fiindcă am să trăiesc. Poate c-o să crăp într-un fund de lume, singur. Oricum o să crăp până la urmă, fiindcă nu ești și tu acolo, fiindcă n-ai venit cu mine. Și ce dacă! Va fi fost alegerea mea. Acum, cu voi, crăp fără să fi fost alegerea mea. Mi se impune să crăp.

Să nu mă cauți, Erin. Și nu-i lăsa nici pe copii s-o facă, nici când vor fi mari. Sigur, ar trebui să și vrea să mă caute! Mai

degrabă mă vor urî, dar e în regulă. Oricum, încă o dată îți spun, să nu mă cauți. N-ai să mă găsești. Vă exclud cu totul din viața mea ca să-mi trăiesc propria Odisee. Am să dispar. Am dispărut deja. Sunt departe, foarte departe, acum când citești aceste rânduri.

Un ultim lucru înainte să închei. Te iubesc. Te-am iubit și te iubesc mai mult decât îți poți imagina, te voi iubi mereu, cred că niciodată n-ai înțeles cât de tare te pot iubi. Din clipa în care m-ai văzut, ai țesut un văl în jurul meu — astăzi am să rup acest văl. N-aș fi stat atâta vreme, să știi, nu m-aș fi încrâncenat atâta, dacă n-ai fi fost marea mea dragoste.

Dragostea nu e însă de ajuns.

Ivan.

Ție nu ți-a fost de-ajuns dragostea, Ivan. Dragostea copiilor tăi. Dragostea nevestei tale. Erai măcinat pe dinăuntru, iar eu n-am vrut să văd.

Îl ascultasem, nu-l căutasem niciodată. Aveam certitudinea că, și dacă-l găseam, acasă tot n-avea să se-ntoarcă. Aventura lui îl înghițise cu totul. Copiii erau suficient de mari ca să-l caute, vorbiserăm de mai multe ori despre asta. Nu le interzisesem s-o facă. Dar n-o făcuseră niciodată, nici măcar pe furiș, știam sigur. Fiecare avea motivele sale. Ulysse, chiar dacă până mai adineaori voia să-i citească scrisoarea, îmi zisese mereu că nu mai dorea să-l vadă. Lou se temea destul de tare acum să nu descopere un tată care nu semăna cu imaginea pe care i-o păstra în memorie. Milo era încă prea mic și nu-l cunoștea cu adevărat. N-avea nicio amintire cu el. Într-un fel, tatăl lui chiar nu-i lipsea. Dar nu eram naivă, știam că într-o bună zi copiii mei tot vor porni în căutarea lui.

Am oftat adânc. Obosisem. M-am ridicat de pe canapea și-am pus scrisoarea la loc. Recitirea ei după atâția ani era ca o eliberare. Nu mai eram femeia despre care vorbea el. Nu mai semănam deloc cu ea. Eram mult mai puternică acum și-mi dădeam seama că mă ținuse ca legată în lanțuri. El îmi reproșa că-l sufoc, dar lucrurile stăteau exact pe dos. Iubirea mea nemăsurată pentru el mă subjugase, făcându-mă să accept o viață care nu-mi aducea deloc fericire. Ivan avea o carismă sumbră, ajunsesem dependentă de el. Prezența lui era copleșitoare, nu mai concepeam să nu fiu împreună cu el. Și totuși, mereu îmi scăpase, mereu fusese un fugar. Se uita în altă parte, privea în gol, într-un gol obscur, dar la mine nu se uita. Și nici la copii, niciodată. Traumatismul dispariției sale mă făcuse să nu mai văd cât de nefericită fusesem. Mă stinsesem, pur și simplu, trăind alături de el. Îndurasem, de fapt, și iubirea mea pentru el, și pe-a lui pentru mine. Singurul cadou pe care

mi-l făcuse erau cei trei copii, care mă răsfățau cu cea mai frumoasă dragoste din lume.

Atâtea lucruri îmi veneau acum în minte... Trăiam cu teama în suflet ca nu cumva să se supere, să fie nefericit, să plece, să se întoarcă la vechile-i planuri. Și mi-era tot timpul frică. Frică pentru el. Dar și frică de el. Nu ridicase niciodată mâna asupra mea, nici asupra copiilor. Astăzi însă, eram pregătită să recunosc că nici mult nu mai avea. Se abținuse de fiecare dată, intuind probabil că era o limită peste care nu putea trece. Îmi aminteam acum de câte ori mă trăsesem înapoi câțiva pași sau îi dădusem deoparte pe copii în fața acceselor sale de furie, a privirilor umbrite de frustrare, a trăsăturilor care i se înăspreau, a trupului său gata de atac, a pumnilor săi încleștați. Ivan reușise să stârnească în mine groază. Groază pe care o refulam, pe care o tot refulasem până acum. Eram tot timpul crispată, tensionată, cu o gheară în pântec, în inimă, în minte. Și tot timpul obosită.

Vreme de zece ani... zece ani din viața mea, mă încăpățânasem să-l iubesc. Să-l apăr. De parcă s-ar fi putut schimba ceva. Cum de putusem să-i mint pe ai mei, să le ascund în asemenea hal realitatea? N-aveau să știe niciodată toată suferința mea cotidiană cu Ivan, și era mai bine așa. Cum de putusem rămâne soția lui atât timp? Îi suportasem furiile, absențele, tăcerile de ucigaș, prezența-i sumbră. Îl crezusem atâta vreme când mă asigura că se simțea mai bine, că era fericit. Îl lăsasem să uzeze și să abuzeze de trupul meu cum voia. Ivan nu făcea dragoste cu mine, căuta să mă posede iar și iar, izbea în pântecul meu ca să mă însemneze până-n străfundul măruntaielor. După ce mă dusese pe culmile plăcerii, mă bruscase, mă chinuise, ăsta era felul lui de-a iubi. De fapt, nu mă iubea, mă siluia. Așa fusese conceput Milo, după câteva zile de înverșunare. Ivan avea nevoie să se liniștească, să se convingă că eram a lui, că cineva îi aparținea. Că cineva îl iubea. Nu mă ascultase când îi zisesem ce mi-a spus medicul, că trebuia să fac o pauză cu pilulele contraceptive, îl duruse-n cot, neluând nicio măsură de precauție, uitând că-mi putea face ceea ce-l îngrozea mai tare, un copil. La momentul acela, Lou încetase să-l mai calmeze, începuse să crească, să aibă personalitate, își muta atenția înspre mine, aura tatălui ei scăzuse puțin în intensitate. Iar eu, ca o proastă, eram fericită să profit de schimbarea fiică-mii. Ivan se simțise din nou neglijat. Și-atunci redevenisem obsesia lui. Iar obsesia lui trecea prin sex, prin exprimarea dorinței de a poseda. Așa că mă aservea, mă înrobea.

De ce-i consacrasem zece ani din viață? Fiindcă voiam să-l salvez. Să-l îngrijesc pentru copilăria lui. Pentru copilăria lui furată. Ivan fusese brutalizat, neglijat, lăsat de unul singur.

Ivan nu știa ce e iubirea, nu știa ce e reciprocitatea, nu fusese iubit niciodată, nu știa cum să iubească, nu știa ce înseamnă să fii părinte. Ai lui nu fuseseră părinți cu el. Eu eram lumina lui, așa-mi zicea când mă ruga să-l iert. Mă iubea într-un mod necondiționat, exclusiv, maladiv, mă voia doar pentru el. Ca un copil mic care vrea totul de la mama lui. Aștepta de la mine tot ce nu primise vreodată. Copiii noștri și dragostea pe care le-o ofeream reprezentau exact lucrul de care el nu avusese parte. Imaginea relației dintre mine și copii îi era de nesuportat. De neîngăduit. De ei se putea lipsi. De mine, nu. Eu devenisem mama lui, amanta lui, soția lui, lucrul lui. Mă autoconvinsesem că-l puteam vindeca. Degeaba se afundase în toată acea violență, în toată acea frustrare, nu putusem accepta că, uneori, unele persoane, unele ființe nu puteau fi nici reparate, nici salvate. Îl iubisem ca să-l învăț ce e iubirea. Dar, spre marea nefericire a copiilor mei — care erau și ai lui, orice-ar fi zis el —, spre nefericirea mea, și a lui, Ivan făcea parte dintre cei care aveau să sufere toată viața, care n-aveau să treacă niciodată peste traumatismul lor, care n-aveau să știe niciodată cum să primească o dragoste simplă și cum s-o ofere la rândul lor. Nu putusem să-l vindec. N-aveam cum.

Dacă, pentru o clipă, lăsam deoparte rolul meu de mamă, știam că dispariția lui Ivan era cu siguranță cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. În ce stare aș fi fost dacă el s-ar fi aflat încă aici? Cât timp mi-ar fi trebuit ca să plec? Ca să-l las cu demonii lui pentru a ne asigura, mie și copiilor, supraviețuirea?

Ce derutant să-mi dau seama, la patruzeci și trei de ani, că n-am iubit niciodată cum trebuia și că n-am fost niciodată iubită cum trebuia! Cât timp irosit...

9

Ivan

Restaurantul îi era plin de lume, ca în fiecare seară. În jurul lui, discuții animate stropite cu alcool din belșug, râsete, muzică creolă, dar el n-auzea nimic. Își făcea numărul său obișnuit, neluându-și ochii de la locul, acum gol, al scufundătorului. Trecuseră paisprezece ore de când plecase. Probabil că și aterizase. Oare unde avea să se ducă? Avea să-i citească mesajul disperat pe care i-l trimisese? Cine-l aștepta pe scufundător la capătul celor paisprezece ore de drum?

Paisprezece ore în care el avusese timp să reflecteze. Să regrete. Să spere. Să fie devorat de o dorință sălbatică de-a distruge totul în jur. Paisprezece ore în care nu făcuse decât să se gândească la Erin…

De mai bine de șapte ani, nu trecuse o zi fără să se fi gândit la soția lui. Nu conta unde era, ce trăia el în acea clipă. Că era în toiul unei partide de sex. Că izbea cu pumnul. Că făcea ceva primejdios. Că murea de foame sau de oboseală. Că seducea pe cineva. Că manipula. Chipul lui Erin îi apărea întotdeauna. Niciodată nu fusese îngrijorat. Niciodată nu fusese curios. Era foarte sigur pe el. Foarte sigur de loialitatea soției sale. Ea era Penelopa lui, la urma urmelor. Penelopa îl așteptase douăzeci de ani pe Ulise. Erin nu putea decât să-i rămână credincioasă.

Sigur era și de hotărârea lui. Câtă vreme nu trecea prin toate aventurile, n-avea să-și afle tihna, n-avea să scape de violență. Trebuia să fie permanent în pericol. Să-și măsoare puterile cu Lumea. Să sugă până la ultima picătură de adrenalină. Să-și umple trupul de cicatrici. Să se simtă viu trecând pe lângă moarte. Să demonstreze că n-avea nevoie de nimeni și de nimic ca să scape cu bine, ca să existe, ca să fie admirat, ca să fie invidiat.

De două zile încoace însă — și pentru prima oară de când plecase —, se îndoia. Trăia o senzație de nesiguranță când se gândea la soția lui… Voia să știe. Trebuia să știe. Era imperativ! Și totul depindea de scufundător!

S-a trezit făcând un gest incontrolabil. A luat un cuțit mare de bucătărie și l-a aruncat cu putere, făcându-l să se-nfigă în peretele de lemn din spatele barului. În jurul lui s-au auzit strigăte admirative și aplauze. Tâmpiții ăia care-l plăteau pentru haleală credeau că voise să-i distreze. Se înșelau. Nu era decât o manifestare a furiei și a neliniștii lui…

Cât avea să mai reziste?

10

Gary

Am băgat cheia în broască. Cum de n-o pierdusem niciodată? Ușa a scârțâit, a opus rezistență. Din cauza maldărului de corespondență din dosul ei. L-am împins într-o parte cu piciorul. Am pipăit îndelung peretele până să găsesc întrerupătorul, nu știam unde e. N-aveam reflexul acela al oamenilor care se întorc acasă. Era un record dacă, în trei ani, dormisem acolo mai mult de douăzeci de nopți. Eram proprietarul unei camere de hotel. Garsoniera aceea era orice, dar nu acasă, chiar dacă era singura adresă pe care o aveam. Când am reușit în sfârșit să aprind, am strâns ochii din cauza luminii albe și reci, ca de spital, a becului din tavan. Am pășit în cameră, siderat că nu recunoșteam nimic, sau aproape nimic. Niciun obiect, nicio mobilă nu-mi deștepta amintiri. Nu simțeam niciun fel de emoție la reîntâlnirea cu așa-zisele lucruri ale mele. Mi-am lăsat într-un colț echipamentul și geanta de voiaj. Locul nu-mi evoca nimic și mirosea a închis. O canapea extensibilă lipită de un perete, câteva cutii împrăștiate în stânga și-n dreapta, niște ziduri îngălbenite pe care nu-mi dăduse prin cap să le zugrăvesc, niște costume vechi de scafandru, niște veste, niște butelii goale care n-aveau să mai fie folosite niciodată.

Excelasem în privința amenajării interioare. Oboseala m-a făcut să izbucnesc în râs. Un râs înciudat. Un râs amar. Faptul că eram capabil de autoironie îmi mai îndulcea un pic starea de spirit.

Mi-era foame. Era stupid. Era trivial, dar mă agățam de chestiile concrete ca să rezist până a doua zi. Atunci aveam să văd lucrurile mai clar. Aveam senzația aceea, pe care o detestam și pe care o știam foarte bine după atât călătorit, că trăisem o mie de zile într-una singură. Și când te gândești că de dimineață mă aflam pe o plajă din La Réunion, că înotasem pentru o ultimă oară acolo, după ce golisem o sticlă de rom cu Ivan. Ivan. La el nu voiam să mă gândesc deocamdată. Nici nu-mi deschisesem bine telefonul, la aterizare, că și dădusem peste un mesaj anxios de la el. Până să mă ocup de viața lui sentimentală, aveam propriile probleme de rezolvat. Am răscolit prin chicinetă după stocul de supraviețuire. De fiecare dată când treceam pe aici, aveam grijă să las niște chestii cu care să pot trăi câteva zile când mă-ntorceam. Nimic extraordinar. Niște paste, ceva conserve, cafea și bere. Mi-am

încropit așadar ceva de mâncare, bând o primă cutie de bere. După ce am isprăvit cu gătitul, am înfulecat în picioare, în câteva minute, întorcând spatele vidului și harababurii care îmi țineau companie. Cât mi-am spălat farfuria în minuscula chiuvetă de inox, m-am întrebat ce eram: un pârlit de student sau un boșorog depresiv? Nici una, nici alta, mama ei de viață!

***

Ceva mai târziu, m-am postat la fereastră, cu o nouă bere în mână. Luminile orașului, turnurile care mai de care mai înalte. Fumul ce ieșea pe coșurile uzinelor din depărtare. Zgomotul aeroportului din apropiere. Priveliștea lagunei era departe de-acum, dar nu-mi lipsea. Era destul de trist să te bucuri singur de ea. Niciodată nu mă minunasem de atâta frumusețe împreună cu cineva. Cineva la care țineam sau care însemna ceva pentru mine, măcar. Louise n-avea timp de așa ceva.

Mă aflam într-o dimensiune paralelă. Deși dormisem tot timpul zborului, acesta mi se păruse interminabil și eram istovit. Mă dureau toate, carcasa mea îmbătrânită suporta tot mai greu disconfortul din avion. Unde eram, în fond? Aș fi putut fi oriunde altundeva, în orice cameră de hotel, în orice oraș, în orice țară, tot nu m-aș fi simțit mai acasă. Pesemne că fusesem realmente disperat dacă-mi cumpărasem o garsonieră în vecinătatea aeroportului. La momentul respectiv, nu mă gândisem prea mult. Nu voiam să-mi las banii să zacă în bancă după vânzarea casei în care locuisem cu Louise și n-aveam niciun loc unde să mă refugiez până una-alta. Părinții, frate-meu și soră-mea îmi propuseseră să-mi las lucrurile la ei, unde aș fi putut și să stau câteva nopți, la o adică, dar îi refuzasem. Nu mai eram la vârsta la care să trăiesc așa. Eram prea mândru ca să recunosc că mă simțeam total pierdut, total dezorientat după divorț și după acceptarea propriei sterilități. Prin urmare, gândisem doar în termeni de eficiență. Îmi trebuia un loc unde să dorm și unde să-mi las patru cutii cu acte, plus echipamentele vechi. Franța rămânea partea de lume de care eram cel mai legat — în special, Roissy. Așa că problema fusese rezolvată. Acea falsă reașezare avusese o singură consecință: să mă alunge. Să-mi întrețină dorința de-a fugi unde vedeam cu ochii. De-a fugi pur și simplu. Îmi picaseră rău vorbele spuse de Louise, în șalupă: „O să fugi... mereu ai fugit". Răspunsul meu avea, bineînțeles, partea lui de adevăr — nu mă ținuse nimic în loc, ea nu putuse sau nu voise să mă țină lângă ea, dar îi dădusem eu oare posibilitatea de-a o face? Trebuia să recunosc că pusese degetul pe rană, că-mi arătase cruda realitate. Acea crudă realitate pe care eram hotărât s-o schimb. Aveam mult de lucru. Trebuia să reintru în lume. În lumea oamenilor. Am simțit ca o descărcare electrică pe șira spinării. În niciun

caz n-aveam să stau și să mucegăiesc aici zile-n șir, așteptând o veste bună care n-avea să vină niciodată.

Înainte de orice, trebuia să anunț pe cineva că sunt acolo. Voiam să se știe unde sunt. Nu mai voiam să fiu doar un punct mișcător pe mapamond. Nimeni nu putea spune niciodată cu exactitate unde eram. De parcă n-aș fi existat cu adevărat, de parcă aș fi fost ceva abstract. Nimeni nu mă putea localiza, nu mă putea fixa undeva anume, fiindcă eu puteam fi peste tot. Cum să se fi gândit cineva la mine dacă nu știa unde să mă situeze? Sentimentul ăsta mi-era tot mai insuportabil, aproape că mă sufoca. Am înșfăcat telefonul.

— Alo!

— Bună seara, mamă.

S-a lăsat o tăcere care mi s-a părut cât o veșnicie.

— Gary… Gary, tu ești?

— Da.

— Ai pățit ceva? m-a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

Nu era nici Crăciunul, nici ziua de naștere a cuiva. Dacă-i sunam, nu putea fi vorba decât de vreun accident sau vreo tragedie. Am auzit în spatele ei și vocea răgușită a lui taică-meu.

— Nu, nu, stați liniștiți. Voiam doar să vorbesc cu voi și să vă spun că sunt aici.

Alte clipe de tăcere.

— Unde? Unde ești?

— La Paris, tocmai m-am întors din La Réunion.

— Oh… noi credeam că ești în Thailanda.

Exact ce ziceam. Eram nicăieri și pretutindeni în același timp.

— Nu mai contează, acum sunt aici…

— Când pleci din nou?

— Nu mai plec, tocmai, mă gândeam să trec pe la voi zilele astea.

Așa-mi ieșise pe gură. Și mi-am dat seama că realmente aveam chef să-i văd.

Încă un moment de tăcere de partea maică-mii.

— Serios? Și când vii? Ca să-i anunț și pe frate-tău și soră-ta! Mă rog… îmi zici tu dacă vrei să-i vezi și pe ei… sau mai bine le zici tu direct… dacă ai chef, dar să știi că s-ar bucura.

Mi s-a făcut rușine auzindu-i vocea tremurătoare, ezitantă și precaută. Propria mamă nu știa cum să-mi vorbească, iar eu eram singurul vinovat pentru treaba asta.

— Ajung în câteva zile, vă mai sun eu. Și-o să-i anunț și pe Arthur și Sonia.

— Suntem foarte fericiți să te vedem. Dar, altfel, toate bune? Ești bine?

— Da… sunt bine…

Ce puteam să-i spun? Cum să-i spun? Era prea mult pentru mine. Probabil c-a înțeles că ajunsesem deja la limită.

— Te pup, dragule. Ne dai tu un semn, atunci.

— Te pup, mamă. Pupă-l și pe tata.

Probabil că escaladarea unui munte mi-ar fi consumat mai puțină energie, dar eram destul de mulțumit că-i auzisem vocea maică-mii. Nu-mi mai rămânea decât să mă obișnuiesc cu gândul că aveam să petrec câteva zile cu ei, iar asta era extrem de complicat. Mi-am pregătit o cafea tare, mi-am luat laptopul și-am instalat o cutie de carton pe post de măsuță în fața canapelei extensibile. Mi-am petrecut noaptea trimițând mailuri și mesaje unor oameni pe care-i știam și care ar fi putut avea niște contracte pentru mine, niște misiuni pe care mi le doream cât mai lungi cu putință și în Franța. N-aveam niciun chef să mă mai duc în celălalt capăt al lumii. O încheiasem cu asta. M-aș fi pierdut definitiv, fără nicio șansă de scăpare.

Trei zile mai târziu, mi-a sunat telefonul. Era un tip cu care lucrasem în urmă cu ceva ani, la construirea unui baraj. Veștile circulau rapid. Îi dădusem plasă de câteva ori, așa că nu-i mai scrisesem și lui.

— Carevasăzică vrei să-mbraci din nou costumul de scafandru?

— Da, și cu furtun, și cu butelie, nu contează, important e să lucrez.

A râs, clar ironic.

— Eu am auzit că te ocupai mai mult cu inițierea în scufundări a turiștilor în căutare de senzații tari.

O reputație se distruge mult mai repede decât îți ia s-o construiești.

— Ai nimerit-o.

— Era normal să mă informez, Gary, nu mai știam nimic de tine! Ar fi mișto să te-ntorci… dar trebuie să fiu sigur că mă pot baza pe tine. Dacă-ți găsesc un contract, nu te răzgândești iar în ultima clipă sau îți pui coada pe spinare și-o ștergi? Încă nu sunt hotărât dacă să te ajut sau nu. Ultima dată…

— Știu, nu m-am ținut de cuvânt, dar aveam motivele mele.

Întâlnirile medicale cu Louise.

— N-o să se mai întâmple, ai cuvântul meu.

— S-ar putea să am ceva, dar te avertizez că nu-i cine știe ce. Nu e nici în largul Africii, nici în Pacific. Te-ar aranja să rămâi în Franța?

— E perfect.

— Mă iei la mișto? a râs el. Știu că nu prea e stilul tău să te-ngropi aici.

Simțeam că nu mai suport exotismul ăla cu care toată lumea mă eticheta.

— Vorbesc cât se poate de serios, vreau să stau un pic cu ai mei, care locuiesc în Bretania.

A oftat adânc. Ar fi preferat, mai mult ca sigur, să-l refuz categoric și să-i cer o destinație îndepărtată pe care n-avea să mi-o ofere niciodată. Îmi pierdusem, în mod clar, orice credibilitate.

— Chiar pot să mă bazez pe tine, Gary?

— N-am să te rog în genunchi. Dacă nu vrei să-mi mai dai o șansă, nu-i nicio problemă. O să găsesc eu ceva.

— Hai că vedem…

Peisajul îmi defila cu rapiditate prin fața ochilor. Eram într-un tren de mare viteză, ducându-mă să reînnod legătura cu părinții, cu frate-meu și cu soră-mea. Nu mai așteptasem să văd ce-i cu contractul, eram convins oricum că n-aveam să-l primesc, omul meu se îndoia prea tare de mine ca să mă recomande. Nimeni altcineva nu mă mai căutase. Începeam să mă împac cu gândul că trebuia s-o iau de la zero. Prioritatea mea fusese să ies în larg. Mă sufocam în garsonieră. De patru zile nu mai văzusem marea, era deja prea mult. Odată urcat în tren, încercasem să mă așez pe locul meu, dar mă simțisem prea înghesuit. Trecusem cu tot cu bagaje dintr-un vagon într-altul și mă instalasem la bar, la o masă în picioare. Apoi încercasem să mă relaxez. Degeaba. Nu mă simțeam în largul meu la gândul că aveam să-mi revăd familia. Maică-mea își stăpânise cât putuse bucuria, când o sunasem să-i spun că ajung în câteva ore. Eram de toată jena. La patruzeci și cinci de ani, mă temeam să mă-ntâlnesc cu ai mei. Oare aveam să pot vorbi cu ei? Nu știau — sau nu mai știau — cine sunt. După ce împlinisem optsprezece ani, fusesem doar o boare de vânt în viața lor. Și, cinstit vorbind, nu mă prea mai interesasem de ei. Cu ce-și ocupau oare viața de pensionari? Aveau grijă de nepoatele și nepoții mei, pe care nici nu-i cunoșteam? Mai lucra tata, din când în când, cu frate-meu mai mic? Erau sănătoși, asta conta cel mai mult.

Când trenul a început să încetinească, mi-a vibrat telefonul în buzunar. Apelul la care nici nu mai speram. Îl cunoșteam pe tip, dacă răspunsul ar fi fost negativ, nu și-ar mai fi pierdut vremea să mă sune. Îmi tremurau mâinile de stupefacție.

— Gary, mai vrei să pui osul la muncă?

— Ce vrei să-ți mai spun ca să pricepi că da? m-am enervat eu.

— OK, gata. Dar să te ții de treabă, că eu li l-am vândut pe Gary ăla pe care-l cunoșteam. Ăla profesionist, eficient, top de top, ăla pe care toată lumea îl invidia.

— Lasă gargara, am priceput, n-am voie să greșesc. Poți măcar să-mi spui care-i jobul?

— O să lucrezi în echipa care va schimba cablul de siguranță în apeductul barajului de pe Rance. Contractul e pentru câteva

săptămâni...

A fost întrerupt de anunțul controlorului, trenul avea să oprească în nu știu ce gară.

— Ești în tren?

— Da, mă duc la ai mei.

— Unde stau?

— În zona golfului Saint-Brieuc.

— Renunți pe loc, sari din tren, nu știu, mâine te-așteaptă oamenii ăia la muncă. Îți trimit detaliile pe mail.

A închis. Am început să scormonesc în creieru-mi obosit. Barajul de pe Rance. Unde naiba mai era și asta? Îmi venea să urlu la controlorul care enumera toate legăturile din stația respectivă, ca să mă pot concentra.

— Legătură spre Saint-Malo cu tren regional, plecare la 16:35, linia 1.

Era momentul să mă dezmeticesc. Eram la Rennes. Barajul de pe Rance se afla între Dinard și Saint-Malo. La mai puțin de două ore de ai mei. Pesemne că eram chiar vraiște de nu percutasem imediat. Mi-am adunat lucrurile în două secunde și i-am împins în lături pe pasageri. Mi-am aruncat geanta pe peron și-am coborât, încărcat cu echipamentul cel mult prea prețios pentru a fi azvârlit așa, la repezeală. Ușa s-a închis imediat în spatele meu, iar trenul a pornit-o în direcția alor mei. M-am uitat la ceasul de mână, aveam mai puțin de cinci minute ca să prind legătura. Tâmpitul ăla ar fi putut să m-anunțe mai devreme. Am fugit ca un nebun pe peron, apoi prin pasajul subteran, și am reușit să urc la timp în tren. M-am prăbușit pe o strapontină și-am simțit înflorindu-mi un zâmbet pe față, aveam de lucru. Zâmbetul a devenit și mai larg când am văzut mailul cu explicații. Eram angajat pentru două luni, misiunea avea să necesite concentrare, efort fizic, muncă în echipă, tehnică. Nici că se putea ceva mai bun pentru a mă întoarce la adevărata viață și a încerca să mă relansez. Între timp, trebuia să mă ocup de ce era mai urgent, având două chestiuni punctuale de rezolvat: să-i anunț pe ai mei că trebuiau să mai aștepte și să găsesc o locuință disponibilă încă din acea seară. Maică-mea avea să fie cumplit de dezamăgită, dar, din păcate, nu și surprinsă. Eram împărțit între ușurarea de a amâna momentul revederii care nu se anunța deloc simplu și rușinea la gândul că-i dezamăgeam încă o dată. Am încercat totuși s-o liniștesc.

— Îmi pare rău, dar nu-i decât o mică amânare, și-apoi, nici nu sunt departe. De ani întregi n-am mai fost așa aproape de voi.

— Sigur, dragul meu. Dacă o să fii liber într-un weekend, nu ezita. Aici ești la tine acasă.

Maică-mea nu știa ce însemnătate avea acea ultimă frază. Pentru ea era ceva firesc. Pentru mine era o chestiune de

supraviețuire.

— O să vin, nu sunt vorbe-n vânt, dar chiar am nevoie de slujba asta, e o chestie importantă pentru mine.

— Nu-ți face griji pentru noi, Gary. Noi suntem aici, întotdeauna am fost aici. Vii când poți.

Oare toate mamele erau atât de încrezătoare, atât de înțelegătoare? A trebuit să respir adânc câteva minute bune după ce-am închis. Restul drumului mi l-am consacrat găsirii unei locuințe. Pentru prima dată, căutam ceva concret, un loc unde să mă pot simți bine. În cele din urmă, am găsit un apartament mobilat, cu vedere spre port, ceea ce mi se părea ideal pentru a ajunge pe platforma de lucru.

Apartamentul era pe măsura așteptărilor. N-aveam să duc lipsă de nimic și reușisem chiar să negociez și prețul, dat fiind că aveam să stau ceva mai mult timp acolo. Pe sub ferestre treceau oameni ieșiți la plimbare. Aveam vedere spre portul turistic și spre orașul vechi, faimosul Intra Muros despre care tot auzisem, dar unde nu călcasem niciodată. Făcusem înconjurul lumii, dar aici, la două ore de ai mei, nu fusesem niciodată în stare s-ajung. Aveam cu ce să-mi ocup timpul liber. După plecarea proprietarului, am profitat de apusul de soare, aveam ferestrele spre vest. Era minunat. O peninsulă împădurită. Un feribot care aștepta liniștit momentul plecării. Luminile orașului care se reflectau în apa bazinului portuar unde adăsta o flotă impresionantă de veliere.

Mi-am adunat puterile și mi-am aranjat hainele în șifonier. Mi-am ascuns geanta într-un dulap din perete, nu mai voiam s-o văd în următoarele două luni, astfel aveam să evit orice tentativă de fugă. Am procedat la fel și cu trusa de toaletă, lucru de care nu fusesem capabil în garsonieră. Incredibil cât de simbolică putea fi punerea unei periuțe de dinți într-un pahar! Mă instalam!

Ceva mai târziu, am ieșit să explorez cartierul în care locuiam și, mai ales, să găsesc un loc unde să mănânc, eram gata să fac eforturi serioase pentru a trăi normal, dar, în seara aceea, n-aveam curaj să-mi umplu frigiderul și rafturile cămării. M-am așezat la o terasă, șeful localului m-a considerat nebun când i-am zis că vreau să iau cina afară. În ciuda frigului de sfârșit de februarie, țineam neapărat să stau la aer, prea fusesem închis între patru pereți în ultimele zile. Era o noapte senină, pe cer alunecau doar câțiva nori. Am zărit și faimosul baraj pentru care urma să lucrez. Era fantastic, oriunde mă duceam, vedeam marea. Aici, n-aveam cum să-i duc dorul. Am aflat de la chelner că eram în cartierul Solidor, după numele turnului din apropierea restaurantului. Era o atmosferă calmă, liniștitoare. Puteam la fel de bine să fiu într-un sat din Irlanda sau din Cornouailles. Altceva decât pe insule, de asta aveam nevoie. Frigul era plăcut. Mi-am ridicat gulerul vechii

geci de piele pe care o dezgropasem dintr-o cutie din garsonieră. Nici nu mai știam de când o aveam. Își trăise traiul, era roasă mai peste tot, în special la umeri, din pricina rucsacurilor pe care le cărasem. Dar important era că mă apăra de temperaturile joase. De câți ani nu mai simțisem pișcăturile de ger ale iernii? Senzația asta mă trezea, îmi punea simțurile în alertă. Mă făcea să ies din letargie.

La întoarcere, m-am gândit să mă duc să beau un ultim pahar într-un bar care se întrezărea ceva mai încolo, dar am renunțat, simțind cum mă cuprinde oboseala, plus că, a doua zi, voiam să fiu în deplinătatea capacităților fizice și mentale. Simțeam, în adâncul meu, că acel contract avea o miză importantă, că-mi putea hotărî, practic, viitorul. Mergeam liniștit, cu mâinile în buzunare, pe digul de la Bas-Sablons, adresa mea pentru următoarele săptămâni. Nu mai era nimeni. Și niciun alt zgomot în afară de cel al catargelor mișcate de vânt. Eram relaxat, o stare nouă, dar fragilă. Un câine uriaș a țâșnit spre mine. Un ciobănesc francez splendid. S-a oprit în fața mea, m-a adulmecat, apoi s-a așezat la picioarele mele. L-am mângâiat pe cap, întrebându-mă ce aștepta de la mine.

— Douce! a strigat cineva din depărtare.

Am ridicat privirea, spre noi venea o femeie cu pași voinicești. Paltonul negru i se deschidea în bătaia vântului, ca o mantie ce-i fâlfâia în jurul trupului.

— Scuze, dar nu-i rea, să știți!

— M-am convins!

— Vă place, a adăugat stăpâna câinelui, cu un zâmbet minunat pe buze.

— Mă bucur, i-am spus, râzând la rândul meu.

Era atât de derutant să vorbești firesc cu cineva. Derutant, dar fantastic. Poate că unora le-ar părea ceva derizoriu, dar mie îmi dădea sentimentul că sunt normal, că duc o viață normală.

— O seară frumoasă!

— Și dumneavoastră, mulțumesc.

Și-a fluierat câinele, care stătea în continuare lipit de mine, și și-a văzut de drum. N-am putut rezista, m-am întors să mă uit după ea. S-a întors și ea. Am schimbat un salut din cap și un ultim zâmbet.

Când să adorm, reușita ultimelor ore mi-a fost întunecată de amintirea rugăminții lui Ivan. Saint-Malo. Orașul unde mă trimisese ca s-o găsesc pe femeia vieții lui. Era ca un blestem! Tocmai când soarta îmi făcea și mie o surpriză frumoasă. Nu intenționam deloc să răspund solicitării lui total deplasate. Mă așteptam să mă sune cât de curând ca să mă-ntrebe dacă intenționam să-l ajut. N-aveam niciun chef de hărțuielile lui, așa că nu trebuia sub nicio formă să-i spun unde sunt.

Se făcuse o săptămână de când lucram.

O săptămână de când dormeam adânc. În fiecare seară, mă prăbușeam literalmente, cu mintea goală, cu trupul frânt de oboseală. Petreceam zilnic trei ore sub apă — maximum de timp posibil —, tehnicitatea lucrărilor necesita concentrare și mă obliga să-mi reamintesc niște lucruri de demult. Nu mai participasem la lucrări publice de vreo zece ani, dar reflexele mi-au revenit mai repede decât mi-aș fi închipuit. Mă descurcam destul de bine. Șefii de echipă nu-și ascundeau ușurarea. Înțelesesem încă din prima zi că sosirea mea în ultima clipă nu-i încânta deloc. Echipa de intervenții era constituită de foarte mult timp. În ciuda amplorii șantierului, nu aveau de gând să angajeze personal suplimentar. Preferau să lucreze cu oameni pe care-i cunoșteau și în care aveau deplină încredere. Au avut onestitatea să-mi spună că ezitaseră ceva timp până să-și dea acceptul, că se informaseră îndelung asupra mea, iar ceea ce descoperiseră îi mirase și-i îngrijorase, în special dispariția mea din acea meserie. În cele din urmă, cedaseră în fața insistenței fostului meu partener. Încă o surpriză frumoasă din partea sorții. Și când te gândești că eu nici nu-l contactasem, convins fiind că n-avea rost!

Toți cei cu care lucram trăiau în zonă, aveau viața banală și minunată la care visasem dintotdeauna. Îi ascultam povestind despre treburile cotidiene, invidios pe undeva, dar hotărât să construiesc tot ce-mi va sta în putință. Eram perfect conștient că n-aveam să recuperez niciodată ceea ce ratasem și irosisem, dar îmi mai rămâneau câteva lucruri de trăit așa cum înțelegeam eu s-o fac. Trebuia numai să-mi ofer mijloacele necesare.

Locuiam la o sută de metri de centrul de scufundări al orașului și de fosa lui de șase metri. Fusesem extrem de fericit să-l descopăr. Peste tot, vedeam numai semne pozitive. Nu mă putusem abține să bat la ușă și să mă prezint. Tipii de-acolo fuseseră foarte primitori. După ce verificaseră că aveam toate diplomele necesare și chiar mai mult decât atât, îmi propuseseră să-i însoțesc la primăvară, când aveau să reînceapă ieșitul în larg. M-am trezit gândind că m-aș fi bucurat să mai fiu atunci acolo. Și chiar și după aia, de ce nu? Orașul îmi plăcea. Nici mare, nici mic. Aveam parte în continuare de liniștea iernii, dar sezonul estival era aproape, se simțea în aer. În câteva luni, Saint-Malo avea să se umple de lume, ceea ce nu-mi displăcea neapărat. Mai ales că nici nu locuiam în cartierul cel mai căutat de turiști.

Mă simțeam absolut confortabil în apartamentul meu, nu mai aveam senzația că mă sufoc cât stăteam acolo. Vederea spre port conta destul de mult. Dar mai conta și faptul că mâncam de seară acolo, „acasă“ amuzându-mă să gătesc și altceva decât chestii de strictă supraviețuire. Îmi plăcea să stau acolo, liniștit, ascultam muzică, mai citeam din cărțile

înghesuite într-o veche bibliotecă din living. Și-apoi, aveam distracția mea înainte de-a mă duce la culcare. Femeia și câinele cu care mă-ntâlnisem în prima noapte se plimbau în fiecare seară pe sub ferestrele mele. N-aveam niciun motiv să ies la plimbare și-mi părea cumva rău. N-aș fi avut nimic împotrivă să mai schimb două vorbe cu ea, să-i mai admir zâmbetul. Așa că stăteam la geam ca un adolescent tremurând de emoție la gândul de-a o aborda.

***

O singură parte întunecată în tablou. Ivan. N-avea habar unde eram, dar îmi trimitea mesaj după mesaj. Primele se voiau simpatice. „Salut, Gary, ce mai faci?" Nu i-am răspuns, n-aveam niciun chef să stau la discuții cu el. Abia începusem să-mi fixez niște repere, nu voiam să-mi amintesc de viața pe care o lăsasem în urmă. Pesemne că tăcerea mea l-a iritat. A început să-mi scrie noaptea târziu. După ce m-a trezit prima dată, mi-am făcut un obicei din a-mi opri telefonul înainte de culcare. Mi-l imaginam singur cuc, cu o sticlă lângă el, după ce închidea restaurantul, repetând aceleași vorbe, poate chiar enervându-se, legat de serviciul pe care mi-l ceruse. Treptat, tonul mesajelor s-a schimbat. „Numai de fundul tău îți pasă", după care, imediat: „Iartă-mă, prietene, stau prost cu nervii". Normal, se scuza, avea nevoie de mine. Eu rămâneam în continuare surd. Speram c-o să obosească la un moment dat ori c-o să-și găsească alte lucruri de făcut.

Mă înșelam.

A trecut în treapta următoare de viteză, sunându-mă pe la 5 după-amiază, când mă întorceam de la muncă. Am ezitat câteva secunde bune până să răspund, apoi am cedat. Mă săturasem să-l tot evit.

— Ivan.

— Hei, Gary, ce s-a-ntâmplat, ți-ai pierdut telefonul? Ia zi, ce faci? Cum a fost întoarcerea în capitală?

Vorbea de parcă am fi fost cei mai buni prieteni din lume. Ce credea, c-o să-mi închipui că e sincer interesat de soarta mea? În atâția ani de când ne cunoșteam, nu mă sunase niciodată.

— Destul de OK, se conturează niște proiecte.

— Tare! Unde ești acum?

— La ai mei, în golful Saint-Brieuc.

Mințeam, n-aveam încotro. Povestea asta mă făcea să mă simt tot mai aiurea. Nu cunoșteam toate amănuntele. Nu trebuia să mi-o spună cineva ca să știu că așa era.

— Saint-Brieuc... interesant. Crezi c-ai putea să... să te repezi și până la Saint-Malo?

Trebuia să câștig timp.

— Ești sigur? Chiar vrei să reînnozi relația cu femeia aia?

— E nevastă-mea, Gary... nu orice femeie! s-a ambalat el. Nu știi ce-nseamnă asta!

Ba da, femeia pe care o părăsise în urmă cu șapte ani, fără să-i mai dea vreun semn de viață, și pentru care, brusc, era foarte îngrijorat.

Am ridicat ochii spre cer, sastisit.

— Deci? Pot conta pe tine? a insistat el, constatând că tac.

— Te țin la curent.

A oftat, excedat.

— Să-mi bag picioarele, parcă ți-aș fi cerut luna de pe cer! Am avut încredere în tine, e prima oară în șapte ani când i-am zis cuiva despre ea! Vreau să știu cum mai e!

— O să fac ce pot.

— Ar fi spre binele tău, mi-a tăiat-o el pe un ton aspru.

A închis, fără a-mi lăsa timp să reacționez la pseudo-amenințarea lui. Ce-mi putea face de pe insula aia rătăcită-n Oceanul Indian? Omul își pierdea mințile. Habar n-aveam ce i se-ntâmplase și chiar preferam să nu știu. Nu hotărâsem să-mi refac viața ca să târăsc povestea lui ca pe-o ghiulea legată de picior.

A doua zi seara, tipii cu care lucram mi-au propus să beau cu ei un pahar. Mă socoteau de-al lor. Am acceptat cu plăcere. Ne-am întâlnit pe la ora 21, în fața clădirii unde locuiam. Cinci minute mai târziu, înțepeneam în dreptul lui L'Odyssée, care era chiar barul unde voia Ivan să mă duc. Și când te gândești că tot aici voisem să beau o ultimă bere în seara când ajunsesem în oraș. Parcă toate planetele se aliniau pentru a mă împinge într-acolo, orice-aș fi făcut. Totuși, cum să intru în barul pe care-l ținea sau îl ținuse nevasta lui Ivan? Eu care voiam să stau cât mai departe cu putință de el?

— Ce faci, Gary? m-a întrebat unul dintre colegi.

Stăteam ca încremenit, în fața terasei.

— Aici mergem?

— N-ai fost până acum? Nici nu știi ce-ai pierdut! E o adevărată instituție!

N-aveam cum să fac cale-ntoarsă sau să inventez vreo scuză. Și-apoi, ce mama mă-sii! Doar nu era să mă privez de viața socială din pricina poveștii lui Ivan, mai ales că mă aflam la mii de kilometri de el. Am trecut așadar pragul faimosului L'Odyssée. De cum pășeai înăuntru, îți venea pur și simplu să uiți de timp și să stai acolo ore-n șir. Era un loc cald, primitor. M-am simțit bine instantaneu. Mirosurile de bere, de foc în șemineu, de praf din vechime înmiresmau aerul, o mulțime de lumini blânde înveseleau fiecare ungher. O bibliotecă imensă ocupa întregul perete din spatele barului, adăpostind un bazar de nedescris, în care-ți venea să tot cotrobăi. Cărți, sticle, obiecte ciudate, rame vechi, fotografii ale serilor stropite din belșug cu alcool se învecinau acolo cât se poate de armonios.

Discuțiile în surdină erau întrerupte când și când de hohote de râs. Din boxe se auzea albumul mitic al celor de la Eels, pe care numai cei din generația mea îl mai ascultau. Toată lumea se cunoștea, își strângea mâinile, se îmbrățișa.

Nu m-am putut abține, m-am uitat cine era la bar. O femeie, cu spatele la noi. Să fi fost oare nevasta lui Ivan? Nu-i știam decât numele mic. M-am rugat să nu fie ea, ca să mai pot trece pe acolo de câte ori voiam.

— Bună, Erin, nu te-am mai văzut de mult seara! i-a aruncat unul dintre colegii mei.

Futu-i! Erin... nevasta lui Ivan. Deci era în continuare acolo. Dacă aș fi fost mărinimos cu el, i-aș fi putut spune că soția lui nu se mișcase din loc de când o părăsise. Apoi femeia s-a întors.

Timpul s-a oprit brusc.

O mai văzusem. O vedeam aproape în fiecare seară plimbându-se cu câinele. De când venisem la Saint-Malo, îi visam zâmbetul în fiecare noapte. Am oftat, întristat de acea lovitură a sorții. Destinul nu doar că se înverșuna împotriva mea. Mă îngropa, pur și simplu. Femeia a măturat cu privirea gașca de tipi din fața tejghelei, oprindu-se pentru o clipă, mirată, când m-a văzut.

— Am reușit s-o ușuiesc pe Paloma în seara asta și să preiau eu controlul! Dar gata, duceți-vă de-aici și așezați-vă la o masă! Dacă stați la tejghea, îmi alungați toți clienții!

— Am înțeles, să trăiți!

Câteva minute mai târziu, ne aducea fiecăruia câte o halbă de bere, fără să ne fi luat nicio comandă.

— V-am pus la fel ca și celorlalți, m-a informat ea.

— Perfect, i-am zis eu făcând eforturi să n-o măsor cu privirea din cap până-n picioare.

— Ne-am mai văzut, nu-i așa? Sunteți cel de care s-a lipit Douce!

Am râs, interzicându-mi să mă las fermecat și mai tare de prezența și de ochii ei limpezi.

— Așa cred.

— Sunteți nou-venit în zonă?

— Gary a intrat de curând în echipa noastră, locuiește în Bas-Sablons, a răspuns în locul meu unul dintre colegi.

Ea mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Bun venit la L'Odyssée, Gary, sunteți ca acasă aici!

S-a răsucit pe călcâie și a plecat să se ocupe de alți clienți. Nu m-am putut stăpâni, am urmărit-o cu privirea. Era veselă, delicată, atentă la toți clienții, pentru care avea mereu câteva vorbe amabile. A trecut, parcă valsând, de la o masă la alta, apoi s-a dus în spatele tejghelei. Câteva șuvițe castanii desprinse din cocul în care își strânsese părul îi mângâiau fața

la fiecare mișcare. Cineva mi-a pocnit din degete sub nas și am revenit la realitate. Râdeau de mine, mi-era clar.

— E mai bine să te avertizăm, Gary. Erin e o redută imposibil de cucerit.

Am mustăcit, jenat că fusesem surprins uitându-mă la ea, dar mai ales intrigat de acel avertisment.

— De ce? Ați încercat voi și ați fost trimiși la plimbare? i-am luat eu peste picior.

— Nu... e ceva mai complicat. Tu încearcă și după aia îți povestim noi de ce nu se atinge nimeni de Erin.

Oare avea să fie vorba și despre Ivan în acele revelații, în caz că urma să am vreodată acces la ele? Eram convins că da. Discuția a trecut apoi la alte subiecte, iar asta-mi convenea.

Seara s-a lungit bine. Spre deosebire de persoanele pe care le frecventam în fosta mea viață, colegii de-acum nu se-ncurcau cu manierele. Mă întrebau ce făcusem în ultimii ani, voiau să știe de unde veneam, dacă aveam vreo familie care mă aștepta undeva — pe scurt, căutau să mă cunoască. Faptul de-a mă destăinui, de-a povesti despre mine era atât de derutant, încât uneori începeam să mă și bâlbâi. Nu aprofundam niciun subiect, dar nici nu mă eschivam. Când discuția nu era legată de persoana mea, îmi adunam toate puterile ca să nu mă uit prea insistent la Erin. În ciuda discreției sale, ocupa tot spațiul. Era o fantasmă pentru clientela sa, dar o fantasmă respectată și inaccesibilă. Nicio privire îndreptată spre ea nu era deplasată. Erin intra și în pielea celei mai bune prietene ori a surorii mai mari care știe deopotrivă să tachineze și să mângâie. Vorbea cu toată lumea cu același șarm subtil, cu același umor. Mă fascinau eleganța, rafinamentul, blândețea purtării sale care contrastau radical cu universul grosier al barului. Când nu discuta cu nimeni și nu servea, stătea cocoțată pe un scaun în dosul tejghelei și citea, mișcând din cap în ritmul muzicii. Din când în când, ridica privirea, se încrunta scrutându-și universul, schița un zâmbet satisfăcut și se cufunda din nou în cartea sa.

Când a venit momentul să plecăm fiecare la casa lui, m-am oferit să plătesc nota, ceea ce nu le-a displăcut deloc celor din echipă. O făceam cât se poate de interesat. Voiam să mai pot schimba câteva vorbe cu Erin. Pe lângă faptul că-mi plăcea — nu puteam să neg —, mă și intriga. Povestea ei cu Ivan. Cum și de ce o părăsise el? Nu plecai de lângă o femeie ca ea fără un motiv serios! Oare ea se mai gândea la el? Mi-am dat seama că-mi puneam aceleași întrebări ca Ivan. Fusesem prins în capcană.

— Duceți-vă, pe mine nu m-așteaptă nimeni, le-am zis eu.

— Dar ne lași pe noi să plătim data viitoare, Gary!

Au șters-o. L'Odyssée rămăsese aproape gol. O singură masă mai era ocupată. M-am apropiat de tejghea și m-am sprijinit de ea cu coatele ca să plătesc consumația. Erin și-a lăsat deoparte cartea. Părea amuzată.

— V-au pus la plată?

— Eu m-am oferit.

Mi-a aruncat încă un zâmbet și mi-a așezat în față un pahar, pe care l-a umplut cu rom din producția proprie.

— Din partea casei! Rețeta lui taică-meu.

Am încuviințat din cap în semn de mulțumire, incapabil să scot și cel mai mic sunet. Ultimul rom pe care-l băusem fusese cu Ivan. Am luat o înghițitură. Cel pe care tocmai mi-l servise Erin avea același gust ca al lui Ivan. De parcă el ar fi furat rețeta de la socrul său.

— Deci așa, sunteți nou-venit în zonă.

— Da, o să stau două luni.

— Doar atât? m-a întrebat ea, sincer surprinsă.

— Asta dacă nu găsesc vreun motiv să rămân de tot.

Cum de-mi ieșise pe gură așa o idioțenie?

— Sunteți ca restul? Scufundător sau scafandru... că n-am înțeles niciodată diferența!

— Nu contează diferența, îmi petrec viața sub apă, în orice caz.

Se pregătea să-mi mai spună ceva, dar a fost întreruptă de ultimii clienți care plecau și ei. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Mă atrăgea ca un magnet. Nu era bine deloc. Mai ales că, la rândul ei, nu se jena deloc să mă urmărească cu coada ochiului.

— Vă las să închideți și să mergeți acasă, i-am zis când s-a întors la mine.

Am plătit.

— Dacă n-ar trebui să deschid mâine-dimineață, aș fi stat la un pahar cu dumneavoastră, dar, vă spun sincer, nu mai am putere.

De ce era atât de fermecătoare, atât de primitoare cu mine? Dacă ar ști... Trebuia să plec. Trebuia să stau departe de ea. Privirea mi-a fugit într-o parte, atrasă de fotografiile din bibliotecă. Într-una dintre ele, mi s-a părut că-l recunosc pe Ivan.

— Sper să vă revăd curând, mi-a zis veselă Erin.

M-am dat un pas în spate, uluit.

— Da... cred...

A lăsat capul în jos, derutată de schimbarea mea bruscă de atitudine.

— Noapte bună, Gary.

— Noapte bună.

Am reușit cumva să-i zâmbesc și-am plecat. Probabil că i-am dat impresia că fug. Nu mai conta. Dacă Erin păstra în bar

fotografii cu Ivan, deși el sigur o părăsise într-un mod mizerabil, asta nu putea însemna decât un singur lucru: că ea încă îl aștepta. M-am întors acasă, dezamăgit. Tocmai întâlnisem o femeie care mă atrăgea, iar ea de șapte ani aștepta întoarcerea altuia. Un altul pe care-l cunoșteam și care mă trimisese să i-o recuperez. Era povestea vieții mele. Nimeni și nimic n-avea să mă țină vreodată într-un loc. Mâine aveam să mă întorc la L'Odyssée și să-i spun lui Erin noutățile pe care le aveam despre Ivan. Dacă nu-i atrăsesem cumva atenția, aveam să-i fac probabil o bucurie, cel puțin așa speram. Măcar aveam să-i fiu și eu de folos cuiva.

11

Erin

L-am văzut apărând în ușă pe Erwan, iar asta m-a umplut de bucurie. De câteva săptămâni era o prezență foarte discretă. Probabil că se dusese de mai multe ori la Paris. De obicei, asta nu-l împiedica să treacă să-și bea cafeaua și să afle noutățile între două deplasări.

— Și? Ce mai e pe la muncă? Până peste cap, nu? l-am întrebat eu.

— Da, niște dosare babane, nu mai pot! Au început să mă tot cheme la cabinet.

— Cum așa?

— S-au gândit să mă readucă la Paris cu normă întreagă. E tot ce-mi lipsea! De Lucille nici nu-ți mai spun. De cum deschid subiectul, începe să plângă.

În sinea mea, săream în sus de bucurie, frate-meu și cumnată-mea nu voiau să plece de lângă noi.

— Chiar așa?

— Dacă-ți zic... M-am gândit chiar să demisionez și să m-angajez la tine, asta ca să-ți dai seama ce chef am să mă mut.

Am pufnit în râs, n-am putut rezista. De aproape douăzeci de ani nu mă mai ajutase Erwan la bar, și mereu fusese un dezastru. Nu moștenise nimic din stilul lui taică-meu. Era infernal cu clienții nepoliticoși, exagerat de generos cu cei amabili și petrecea mai mult timp oferindu-le de băut prietenilor decât încasând note de plată. La cei aproape cincizeci de ani ai săi, puteam spera că făcuse unele progrese, dar aveam mari îndoieli în privința rezistenței sale. A tras un oftat de-ar fi trezit și morții din mormânt.

— Sunt sigură c-o să se rezolve. N-ai putea să te duci ceva mai des, dar fără să te muți cu totul acolo?

Și-a băut cafeaua fără să scoată o vorbă. Apoi a făcut ochii roată prin local.

— N-ai prea avansat cu renovatul!

— După cum vezi. Nu vrei să te bagi tu ca meșter?

A fost rândul lui să izbucnească în râs.

— Nu că m-aș plictisi cu tine, a zis el, dar trebuie să mă duc la muncă.

— Nu mai lucrezi aici?

— Stau numai la telefon, așa că ăsta nu-i locul cel mai indicat.

A ocolit tejgheaua, m-a pupat pe creștet la fel ca taică-meu și a plecat.

— Erwan! Înainte de a demisiona, nu m-ai putea ajuta și pe mine cu divorțul? Nu mă deranjează că n-am avansat cu renovatul... în schimb, aș vrea să scap de Ivan o dată pentru totdeauna.

— O să fac tot ce pot, Erin, îți promit, mi-a zis el, foarte serios.

Ce era cu figura aia? Doar nu credea că mă-ndoiesc el!

— Știu, am toată încrederea, nu de asta-i vorba. Doar că nu mai am răbdare!

S-a înseninat la față.

— Era și timpul, a conchis el înainte de-a pleca.

Restul zilei a fost liniștit, așa cum îmi plăcea. Pe cât de tare apreciam serile festive ocazionale, precum cea din ajun, care mi se păruse foarte simpatică, pe atât de dragă-mi era atmosfera de peste zi. Câțiva obișnuiți ai locului, niște discuții în surdină, o muzică mai mult învăluitoare decât antrenantă, Douce dormind lângă șemineu. Afară era soare, un soare tot mai puternic odată cu apropierea primăverii. Cei mai curajoși sau mai nerăbdători își beau cafeaua pe terasă. Întotdeauna mi-a plăcut momentul ăsta, al revenirii la viață. M-am gândit o clipă să ies și eu, cu toate hârțoagele pe care trebuia să le pun în ordine. Am renunțat până la urmă, era prea mult vânt și n-aveam niciun chef să-mi împrăștie facturile. Tejgheaua barului era destul de lungă ca să mă instalez acolo cu toate hârtiile și cu o cană mare de ceai, fără să-i deranjez pe clienții de pe scaunele înalte, care-și beau cafeaua sau ce-aveau în pahar. Deocamdată, nu era nimeni care să-mi țină companie.

S-a deschis ușa, am ridicat capul și l-am recunoscut pe Gary, un nou client de-al nostru. M-am pomenit bucurându-mă că-l revăd atât de repede. La fel cum fusesem încântată să-l văd cu o seară înainte, după ce, în urmă cu două săptămâni, ne întâlniserăm, neștiuți de nimeni, pe dig. Îmi atrăsese atenția atunci ceva din privirea lui, o chestie greu de definit. Acum, de cum m-a văzut, mi-a zâmbit cu gura până la urechi. Remarcasem în ajun cât de blând părea. Blând, dar ascuns.

— Bună, Erin.

— Bună, Gary, te-ai refăcut după cheful de-aseară?

Îl tutuisem fără să mă gândesc, nu voiam să-l țin la distanță. A ridicat din umeri părând să spună că da — un da destul de moale, totuși —, apoi s-a apropiat și s-a așezat pe unul dintre scaunele înalte. Douce a venit imediat lângă el, așteptând să fie mângâiată. După ce și-a primit porția, s-a dus la loc și s-a culcat. Gary nu zicea nimic.

— Nu muncești azi?

— Am terminat... Și voiam să știu dacă ai reușit să supraviețuiești după ora deschiderii, mi-a zis el, amuzat.

Am râs, plăcut impresionată. Și înduioșată.

— Ce drăguț, te-ai gândit la mine.

Cuvintele îmi ieșiseră singure din gură. A părut surprins de replica mea, avea tot dreptul, eu însămi eram. Ne-am zâmbit, jenați.

— Cafea? l-am întrebat ca să schimb vorba.

A încuviințat din cap. Simțeam greutatea privirii sale ațintite asupra mea în timp ce manevram percolatorul, dar nu mă deranja. Dimpotrivă. Ce chestie! După apariția lui Ivan, tindeam mai degrabă să mă feresc de privirile bărbaților. Carevasăzică, eram în sfârșit pregătită să mă las abordată, nu mă gândeam că treaba asta avea să se-ntâmple atât de repede și de firesc. Poate că mi-o interzisesem în mod inconștient, în acești ultimi ani? Până nu divorțam cu acte de Ivan — deși în mintea mea o făcusem —, nu eram liberă. Liberă să fiu privită de un alt bărbat. Ce senzație plăcută! I-am pus în față o ceașcă și m-am așezat la locul meu, abținându-mă cu greu să mă uit la el. Eram din ce în ce mai intrigată. Cine era bărbatul ăsta care-mi capta în asemenea hal atenția? De ce el și nu altul? Uitasem că atracția pentru cineva te lovea pe neașteptate. Și poate că era mai bine așa. Surpriza întâlnirii pe care nu ți-o imaginai, pe care n-o așteptai, pe care n-o căutai.

— Ai de mult timp barul ăsta?

N-am mai stat pe gânduri, m-am dus mai aproape de el, fericită că voia să vorbim. Mă simțeam groaznic de stângace.

— De vreo șaptesprezece ani, iar înainte a fost al părinților mei. Am crescut aici, de fapt.

A căscat ochii, impresionat.

— O frumoasă poveste de familie! Nu ești singură, din câte am înțeles...

Un observator atent. Sau curios în privința mea. Îmi plăcea că era interesat de mine.

— Mai e Paloma, care muncește de șapte ani la L'Odysée. O să apară și ea cât de curând, de altfel.

S-a uitat spre ușă, de parcă s-ar fi temut să nu fim întrerupți. A clătinat din cap, nedumerit. Oare îi părea rău că n-aveam să mai fim doar noi doi? Aberam complet, interpretând totul în felul meu. Mi-a acordat din nou întreaga sa atenție. Câteva secunde n-am putut să scot niciun cuvânt, hipnotizată de ochii lui căprui al căror iris era înconjurat de un firicel auriu. Niște ochi de motan. Tenul tăbăcit de soare și de vânt îi punea și mai mult în valoare.

— De unde vii? am continuat eu, tot mai curioasă în privința lui. Știai de Saint-Malo până s-ajungi aici?

Și-a coborât privirea. Era clar că nu-i plăcea să vorbească despre el.

— Sunt pentru prima dată aici... dar ca să-ți zic de unde vin, asta-i ceva mai complicat... m-am mișcat mult cu munca...

Părea dezamăgit de propriu-i răspuns, de parcă s-ar fi rușinat cumva cu viața sa.

— Bați lumea în lung și-n lat, în funcție de contracte?

— Da... mă rog, până acum...

— Probabil că nu-i deloc ușor să nu știi niciodată unde urmează să te duci...

— Așa e, dar o să pun punct vieții ăsteia de nomad. Vreau să mă stabilesc undeva o dată pentru totdeauna.

Câteva secunde, între noi s-a așternut tăcerea. Privirea lui avea brusc ceva chinuit și nu înțelegeam de ce.

— Dar, până una-alta, unde erai înainte de-a ajunge aici? Fă-mă să visez! Eu n-am ieșit niciodată din văgăuna asta.

Nu reușeam nicicum să mimez dezinvoltura. A oftat, încruntat.

— Eram pe insula La Réunion. Trei luni am stat acolo.

Nu-mi venea să cred că era blazat. Nu se potrivea deloc cu personajul. Sau poate nu mai știam eu să-i citesc pe oameni.

— S-ar zice că n-ai rămas cu amintiri prea plăcute, este?

Fața i-a împietrit, de parcă ceva îl înfuria tot mai tare. S-a mai uitat o dată spre ușă și a mormăit:

— N-am de ales...

S-a întors din nou spre mine, tot mai nervos.

— Erin... cum să-ți spun eu... de unde să încep? Există cineva pe insula La Réunion... care mi-a vorbit despre tine.

Ce tot zicea?

— Imposibil... nu cunosc pe nimeni acolo...

S-a uitat la mine fix, încercând să-mi transmită un mesaj. De parcă aș fi putut ghici și singură despre ce era vorba. Ce voia să-mi spună? De ce atâta mister? S-a ridicat brusc și a început să se învârtă prin local, trecându-și frenetic mâna prin părul deja ciufulit. Parcă ar fi purtat în spate întreaga povară a lumii. Nu se potrivea deloc cu imaginea pe care mi-o făcusem despre el până atunci — îl socoteam un tip misterios, bineînțeles, dar solid, unul care îți inspira instinctiv siguranță. Mi-era greu să înțeleg acea schimbare bruscă de atitudine. M-am dus de partea cealaltă a tejghelei ca să stau în fața lui. Părea că dădea o luptă cu el însuși, luptă care mă privea într-un fel sau altul. Brusc, mi s-a făcut frig.

A tras adânc aer în piept:

— Ivan.

Prăpastia mi s-a căscat din nou sub picioare. Patru litere. Două silabe. Un nume care n-ar fi trebuit să apară deloc în discuția noastră. O umbră care se ridica din nou, implacabilă, și mă acoperea. Oare n-aveam să pot scăpa niciodată de ea? N-aveam să pot scăpa niciodată de teama c-o să vină vorba despre el? Un necunoscut îmi vorbea despre Ivan. Aș fi vrut să

mă îngrop sub pătură, după care să mă trezesc și să-mi spun pur și simplu că avusesem un coșmar. Înțelesesem eu greșit, altfel nu se explica. L-am întrebat pe Gary din priviri. Confirmarea lui tăcută a făcut să se-nvârtă barul cu mine. M-am clătinat și m-am prins de tejghea. Gary s-a repezit îngrijorat spre mine, gata să mă țină, dar l-am oprit cu o mișcare scurtă și rapidă din mână. Mă întorceam în realitatea mea defensivă.

— Cine ești? Cine ți-a spus de Ivan?

Vocea îmi devenise tăioasă, agresivă. Mă transformam la simpla lui menționare. Menționare care n-avea nimic în comun cu cele survenite când discutam cu copiii sau cu părinții. Acum, era făcută de cineva cu totul străin de viața mea. Avea cu totul alt impact.

— Sunt un nimeni, mi-a zis el calm. Nu știu nimic despre tine, în afară de numele tău și al barului tău. Ivan mi-a vorbit despre tine... eram cu el în urmă cu câteva săptămâni... el m-a rugat să...

Îmi venea să vărs. Ivan nu putea să fi vorbit despre mine. Ivan nu mai exista. Simțeam că înnebunesc. Frica mi se împrăștia în tot corpul, de parcă mi s-ar fi făcut o injecție cu otravă.

— Nu se poate! Ivan a dispărut! Nimeni nu vorbește despre el! Nimeni nu-i pronunță numele! Ai înțeles? Ce vrei de la mine? Ești trimis de cineva care-mi vrea răul și care...

A ridicat mâna într-un gest menit să mă liniștească.

— Nu! Bineînțeles că nu! Nimeni nu-ți vrea răul, cu atât mai puțin eu.

Gata cu povestea asta! Trebuia să mă trezesc. Să mă întorc la viața pe care o aveam înainte de apariția la L'Odyssée a acestui tip venit de nicăieri.

— Ieși! Pleacă de-aici!

— Nu, Erin. Nu plec până nu-ți explic.

Nebunul ăsta știa să-și țină firea.

— Nu! Nu! Și nu! am urlat eu, din ce în ce mai isterică. Nu se poate! E o aberație ce spui!

În ciuda furiei și a groazei care mă orbeau, vedeam cât de rău îi părea. Numai că nu-mi păsa.

— Șterge-o imediat de-aici! i-am ordonat.

Intenționa să se apere, s-a proptit și mai bine pe picioare. M-am dus rapid lângă el și m-am uitat în ochii lui.

— Șterge-o de-aici acum! Cine te crezi de vii la mine și-mi spui numai tâmpenii?

Nu-și ferea privirea, se uita țintă la mine.

— Aș fi preferat un alt moment și un alt loc, mi-a zis el pe un ton la fel de așezat. N-aveam de ales. Nu știam cum să deschid discuția... am greșit. Iartă-mă și spune-mi când ne-am putea întâlni ca să vorbim mai liniștiți.

L-am împins violent, cu o forță pe care nu mi-o cunoscusem până atunci. Nu s-a împotrivit.

— Să nu te mai apropii niciodată de barul ăsta și nici de mine sau de copii! Să nu îndrăznești să le spui ceva de tatăl lor!

S-a dat un pas înapoi de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Ducă-se naibii! Nu merita să mă port frumos cu el. Au început să-i tremure mâinile și le-a strâns ca să le oprească.

— Aveți copii, tu și Ivan? m-a întrebat el cu o furie greu stăpânită.

Am izbucnit într-un râs sarcastic care nu-mi stătea deloc în fire.

— Nu știai? Deci aveam dreptate, ești doar bolnav cu capul. Să stai departe de noi, să stai departe de familia mea!

— Nu știam, Erin, pe cuvânt că nu știam. Altfel...

— Ieși! Dispari!

A capitulat. Umerii i s-au prăbușit, s-a scotocit prin buzunare, a aruncat o bancnotă pe tejghea și a pornit-o spre ieșire.

— N-am vrut să fiu târât în povestea asta din care nu-nțeleg nimic. Îmi pare foarte rău că te-am rănit, e ultimul lucru pe care-l doream.

Apoi a ieșit, închizând ușa în tăcere.

La patru-cinci minute după aceea, când au apărut niște clienți, încă mai respiram greu din cauza angoasei. Am făcut tot posibilul să mă adun. M-am ocupat de ei mecanic, dusă parcă pe altă lume. Mă scindam în două personaje. Pe de o parte, o șefă de local vag surâzătoare, obosită de ziua-i de muncă, mai mult nu puteam. Pe de alta, o femeie care urla pe tăcute. O femeie prăbușită, pierdută din nou. De mult timp jucam teatru. Un reflex vechi, pe care-l credeam lăsat definitiv în urmă. Mi-era imposibil să procesez lucrurile care tocmai mi se-ntâmplaseră. Cine era omul ăsta? Cum de aflase de existența lui Ivan? Puteam avea încredere în echipa de scufundători. Erau niște băieți isteți pe care-i știam de mult, niciodată nu m-ar fi trădat. Și dacă Gary ăsta i-ar fi întrebat una-alta despre mine, ei nu i-ar fi zis nimic, ar fi încercat să afle de ce-l interesam, m-ar fi protejat, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l trimită la plimbare. Pe el, cel pe care eu îl crezusem un tip OK. Fusesem cât pe-aci să mă las vrăjită de partea lui secretă și de ochii lui frumoși. Eram în continuare la fel de credulă în privința bărbaților. De parcă prima lecție nu-mi fusese de ajuns! Eram gata să mă las sedusă de primul individ care ar fi apărut, de primul care mi-ar fi atras atenția. Dar cum să uit puțina informație pe care mi-o dăduse despre Ivan? Ce interes ar fi avut să născocească o asemenea poveste? Ivan era așadar în La Réunion? Și în viață? Nu... Ivan dispăruse de pe suprafața pământului... Dar dacă ce zisese Gary era adevărat, atunci însemna că Ivan vorbea despre mine, nu? Nu, imposibil! De ce i-ar mai fi păsat de mine după ce ne lăsase baltă? Dar dacă era

să cred o secundă prostiile alea, ce naiba voia de la mine Ivan după atâția ani de tăcere? Avea treabă cu copiii? Voia să-i ia la el? Pusese pe cineva să mi-i fure? Ca să mă pedepsească? Nu, n-aveam de gând să trăiesc cu frica-n sân, refuzam categoric. Eram în sfârșit liberă. Și așa voiam să rămân. Nu să reintru în acea spirală infernală. Ci să mă bucur de sentimentul de pace după care alergam de atâta vreme. Nimeni nu mi-l putea smulge. Nimeni n-avea să-mi ia copiii. Nici măcar umbra tatălui lor.

***

Când a venit și Paloma la muncă, mi-am inventat un pretext ca s-o șterg rapid de la L'Odysée. Nu mă puteam lupta la nesfârșit cu perspicacitatea ei, până la urmă tot avea să descopere pe fața mea stigmatele acelei discuții. Trebuia să țin secret acel sfert de oră suprarealist. Să nu vorbesc cu nimeni despre el până n-aveam să știu ce era adevărat și ce nu. Dar cum să-mi fi dat seama? Cum să determin partea de adevăr? Omul era nebun. De unde mă știa?

Am făcut eforturi considerabile să mă port cât mai normal cu copiii. Mă tot întorceam în trecut, cu câteva luni înainte de dispariția lui Ivan, când, pentru ei, hotărâsem să mă adun cât de cât. Cel puțin, atunci încercasem să le dau iluzia că mi-era mai bine. În seara asta, îi mințeam arătându-le o față aparent senină. Mi-ar fi fost însă destul de greu să reproduc discuțiile avute la masă. Vorbele mele erau mecanice, n-o puteam ține așa prea multă vreme. Nu mai aveam aceeași rezistență ca în urmă cu șapte ani. Eram obosită, atât de obosită de coșmarul ăsta care n-avea să se sfârșească niciodată! Crezusem că ating fericirea cu vârful degetelor, că-i simt deja dulceața. Dar nu, după întâlnirea cu Ivan, eram sortită unei sfâșieri perpetue.

Străduindu-mă să mă achit de îndatoririle unei mame, am încheiat rapid cu cina și l-am dus pe Milo la culcare. Probabil c-a simțit că nu eram în apele mele și n-a încercat să mă țină cât mai mult cu el, n-a vrut nici poveste, nici mângâieri suplimentare. Îmi părea rău că mă purtam așa cu el, dar simțeam că mă sufoc, voiam să urlu ca să scap de panică.

— Ești bine, mamă? s-a îngrijorat Ulysse, văzându-mi graba.

— Foarte bine, scumpule, trebuie să ies cu Douce, n-am avut timp până acum.

A clătinat din cap, nedumerit.

— Te porți cam ciudat, totuși.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Și n-așteptați să mă-ntorc ca să vă culcați. Douce are nevoie de o plimbare mai lungă. Încui eu când ies.

L-am pupat, apoi am pupat-o și pe sora lui, căreia i-am făcut aceleași recomandări. Lou a părut surprinsă, n-aveam

cum să nu observ privirea îngrijorată pe care i-a aruncat-o fratelui său mai mare.

Câteva minute mai târziu, ieșeam din casă urmată de Douce care a șters-o imediat de lângă mine. Era deja întuneric. Fără s-o ghidez câtuși de puțin, a apucat-o pe aleea către La Corderie. Douce nu se înșela, aveam nevoie de vântul puternic din Cité d'Aleth. Apoi s-a întors și a început să meargă alături de mine, cunoscându-și prea bine misiunea: să mă protejeze. De patru ani încoace, de când o luasem de la adăpostul de câini, îmi era o prietenă credincioasă și extrem de atașată. Alura și statura ei impunătoare îi descurajau pe neaveniții care ar fi vrut să se apropie de mine. Din acest motiv, nu mă speria deloc bezna care învăluia aleea. De obicei, mă puteam baza pe flerul ei, mârâia la oamenii rău intenționați, dar cu Gary își onorase realmente numele de Douce[3], cerșindu-i insistent compania. Nicio clipă nu se arătase ostilă față de el.

Ploaia torențială care s-a abătut asupra noastră nu ne-a încetinit deloc pasul. Apa îmi biciuia fața. În câteva minute, eram udă fleașcă și înghețată bocnă. Mi-am ridicat cum am putut gulerul paltonului, încercând să mă pun la adăpost. La adăpost de ce anume? Aș fi vrut să fiu învăluită în siguranță și blândețe. Dar nu se putea. Tocmai trecuserăm de port. În ciuda vremii execrabile, nu m-am gândit o clipă să fac calentoarsă, nu-mi era de-ajuns cât mersesem, trebuia neapărat să scap de tensiunea din mine. Când eram la mijlocul digului de la Bas-Sablons, pregătită să nu mă opresc până la poarta Dinan din Intra Muros, m-am auzit strigată din depărtare. M-am uitat în toate părțile, alarmată. Am recunoscut silueta felină a lui Gary care alerga spre mine. Am grăbit pasul, n-a fost de-ajuns, m-a prins de braț.

— Erin, stai!

— Lasă-mă! Mă urmărești sau ce? am țipat eu încercând să mă desprind de el.

Douce s-a strecurat între noi și a început să dea din coadă, fericită să-l vadă. El mi-a dat atunci drumul. Iar eu am lăsat garda ceva mai jos.

— Nu te urmăresc, mi-a zis el, aici locuiesc. Te-am văzut pe geam când ai trecut.

— Și ce vrei, la urma urmelor?

— Să vorbesc cu tine. Neînțelegerile astea mă scot din minți. Am făcut-o de oaie azi abordând frontal subiectul Ivan, dar am crezut că-i mai bine așa... Cum voiai să fi procedat? Atâta m-am priceput. Dacă aș fi știut...

Dacă voiam să aflu adevărul, n-aveam de ales, trebuia să accept să vorbesc cu el. De asta depindea sănătatea mea mintală.

— Bine, te ascult.

— Vino aici să te adăpostești.

M-am încordat din cap până-n picioare. El mi-a simțit imediat reacția și a ridicat amândouă mâinile, ca să mă liniștească.

— Nu mă cunoști, mă consideri un nebun, am priceput. Dar am eu moacă de om rău?

Sincer vorbind, nu părea periculos, mai degrabă dimpotrivă, dar în mine se cuibărise din nou neîncrederea.

— Mergem cu Douce la tine.

— Așa mă gândeam și eu.

---

[3] „Blândă", în franceză. (*N.r.*)

12

Gary

M-am răsucit pe călcâie, nemaiașteptându-i comentariile. Povestea asta începea să mă obosească. Aveam destule probleme de rezolvat în propria-mi viață, nu era cazul să mai fiu luat și de țicnit. Erin se afla într-o situație imposibilă, îmi dădeam foarte bine seama, dar răbdarea și capacitatea de-a mi-o lua peste bot fără să crâcnesc aveau totuși niște limite. Nu cerusem nimic nimănui. Nici ea, de altfel. Dacă se mai lungea mult neînțelegerea asta, vechii demoni ai fugii aveau să mă asalteze din nou, făcându-mă poate să-mi abandonez locul de muncă și să-mi ruinez firava carieră ce-mi mai rămânea. Era realmente ultimul lucru pe care mi-l doream, m-am surprins zicându-mi în sinea mea. Cu toate acestea, abia m-am abținut să nu râd când am văzut câinele venind cu pași repezi lângă mine. Nu era totul pierdut. În timp ce urcam pe scara imobilului sărind câte două trepte odată, am făcut eforturi serioase să nu mă întorc ca să verific dacă Erin venea după mine. M-am boscorodit în sinea mea când am descoperit ușa apartamentului larg deschisă — nu mai stătusem s-o trag după mine, cu atât mai puțin s-o încui, când mă hotărâsem să fug după Erin. De când făcusem greșeala de a-i vorbi despre Ivan, parcă nu mai eram eu. Mă așteptam, bineînțeles, să fie tulburată, descumpănită. Reacția ei violentă și angoasată mă derutase complet. Dar asta nu fusese nimic în comparație cu momentul în care aflasem că la mijloc erau niște copii. Copii... Nenorocitul ăla de Ivan mă crezuse realmente un tâmpit. Era dat naibii de inteligent și anticipase perfect reacția pe care aș fi avut-o dacă s-ar fi aventurat să-mi spună că, pe lângă faptul că-și părăsise nevasta fără a-i mai da niciun semn de viață, lăsase în urmă și niște copii. Oricine l-ar fi socotit un jeg de om pentru ceea ce îndrăznise să facă. Pentru mine însă, fapta lui căpăta niște proporții uriașe. Când aflasem de existența copiilor, mi se redeschisese rana cea mai dureroasă. Tipul își renegase copiii, iar mie-mi venea să crăp că nu puteam avea măcar unul.

Erin m-a urmat în scurt timp înăuntru și și-a prins câinele de zgardă pentru a se simți în siguranță. Nu m-am putut abține și am zâmbit, înduioșat de gestul ei. Apoi s-a uitat prin cameră, s-a oprit cu privirea la echipamentul de scufundare și s-a încruntat, fără să-mi pot da seama de ce. Era udă din cap până-n picioare. Picuri de apă i se prelingeau din păr pe față.

— Dă-mi paltonul să-l pun la uscat, i-am zis întinzând mâna spre ea.

Spre surprinderea mea, s-a executat pe loc, având totuși grijă să-și ia mai întâi telefonul din buzunarul hainei. S-a uitat la el scurt și a părut să se liniștească. Când m-am întors în living, era exact unde o lăsasem. M-am oferit să-i aduc un prosop, dar m-a refuzat.

— Ia loc, i-am zis.

Nicio reacție.

— Bei ceva?

Nimic, din nou. Mutenia ei mă irita tot mai tare. Eram cu nervii la pământ, trebuia neapărat să m-adun. Fără să mă mai sinchisesc de ea, am deschis o sticlă de vin, am luat două pahare și le-am pus pe masă. Am umplut unul și am băut o gură zdravănă pentru a încerca să mă calmez.

— Nu suntem aici ca să ne distrăm, Erin, i-am zis eu. Știu foarte bine că sunt ultima persoană cu care ți-ai dori să-ți petreci seara și-ți mărturisesc că și au aș fi preferat să fac cu totul altceva la ora asta. Numai că avem niște lucruri de discutat — în orice caz, eu, unul, am două-trei chestii să-ți explic. Între timp, nimic nu ne împiedică să fim civilizați. N-o să mai scot niciun cuvânt până nu iei loc. Cu paharul faci cum ai chef, e treaba ta.

I-a dat drumul în sfârșit lui Douce, care a venit și s-a culcat la picioarele mele. Erin a clătinat din cap, nemulțumită de trădarea câinelui, apoi s-a așezat pe marginea fotoliului din fața mea, pregătită s-o șteargă la cea mai mică mișcare greșită pe care aș fi făcut-o. Trăgea mecanic de mânecile puloverului, căutând parcă un strop de căldură și de mângâiere. Apoi s-a ridicat brusc și, cu mâna tremurândă, și-a turnat un pahar de vin. A luat o înghițitură, mișcându-și ochii nervos în stânga și-n dreapta. De când inspiram teamă? Oare Erin se temea de toți bărbații? Greu de crezut, la cât de apropiată era cu clienții. Numai că acolo era la ea acasă, L'Odyssée o proteja. Ce pățise oare? Ce-i făcuse Ivan?

— Cine ți-a zis de Ivan? m-a întrebat în cele din urmă.

Cum să-i dovedesc că chiar îl cunoșteam? Erin se împotrivea realității. În același timp însă, soțul ei dispăruse în urmă cu șapte ani, fără să mai dea niciun semn de viață, iar eu eram un necunoscut care nu știa că omul avea și copii. În locul ei, la fel aș fi reacționat și eu.

— El, Erin. El însuși.

A clătinat din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu se poate.

N-am mai zis nimic, mulțumindu-mă să mă uit fix la ea. Îmi asumam afirmația.

— Deci... e viu? m-a întrebat ea cu o voce sugrumată. Nu pot să cred.

S-a chircit în fotoliu, strângându-și mâinile la piept, ca pentru a contracara o durere insuportabilă. Toată ființa ei cerea niște dovezi. Așa că, în următoarele minute, i-am povestit întâlnirea mea cu Ivan și puținele lucruri pe care le știam despre el. I-am descris ceea ce observasem în ultimii doi ani, de fiecare dată când ajungeam pe insulă. Carisma lui. Restaurantul lui. Reușita lui. Singurătatea lui. Fazele lui obscure de absență. Tăcerile lui. Scotoceam prin memorie, dezgropând cel mai mic detaliu care ar fi putut risipi îndoielile. Am închis ochii câteva secunde pentru a-mi aminti restaurantul său, o particularitate care-mi atrăsese atenția.

— Erin..., am zis eu sărind ca ars, ține tot timpul o carte lângă casa de marcat. *Iliada și Odiseea*.

Și-a înăbușit în căușul palmei un hohot de plâns.

— El e, atunci...

Vocea nu-i mai era decât un murmur dureros. Palidă și năucită, părea foarte fragilă în acel moment.

— Când am văzut pozele cu el în spatele tejghelei de la L'Odyssée, m-am gândit că, dacă le ții atât de aproape de tine, înseamnă că-l aștepți. Am interpretat greșit semnele.

A ridicat ochii în tavan, exasperată.

— Ce proastă... de ce le-oi fi lăsat acolo...? Cum aș putea să-l mai aștept?

Erin a început să bombăne, reluând tot felul de amintiri, tot felul de întrebări. Cum să întrerupi o femeie care-și dădea seama că viața i se năruia? Pentru a doua oară... Dacă aș fi știut, mi-aș fi ținut gura, nu m-aș mai fi întors niciodată la L'Odyssée. Voisem să fiu drăguț și mă trezisem în poziția de complice al lui Ivan. Eram vinovat pentru starea de-acum a lui Erin și nu puteam face nimic ca să i-o schimb. Niciun cuvânt n-o putea liniști, n-o putea împăca. N-o cunoșteam, n-aveam habar, din păcate, de ce anume avea nevoie în acel moment. Dar de ce anume poți avea nevoie într-o situație ca a ei? De uitare? De trezirea din coșmar? De liniște? De compasiune? Nu știam nimic despre comportamentul pe care trebuie să-l adopți pentru susținerea cuiva căruia nu-i e deloc bine. Plăteam încă o dată pentru alegerile pe care le făcusem în viață, pentru absența cu desăvârșire a unor relații de prietenie profunde.

— De ce ți-a vorbit de mine? m-a întrebat ea cu brutalitate. Nu pricep. Ziceai că n-ați vorbit niciodată despre viețile voastre!

— Niciodată, așa-i. La orice mă așteptam, dar nu să-mi spună că e însurat. Mi-a aruncat-o la aeroport, în ultima clipă, chiar înainte de îmbarcare... Și m-a implorat să vin să te văd. Mi-a spus numele barului... și numele tău, sau poate eu i l-am cerut...

— Dar ce vrea de la mine, în fond?

Era panicată complet. Să fi fost oare Ivan și periculos, nu doar egoist? Nu-mi dădusem seama, eu și capacitatea mea de observație încasam o lovitură rușinoasă. De ce nu analizasem mai atent momentele lui de absență? În secundele acelea, aura întunecată care-l învăluia îi ținea pe toți la distanță. De ce-i găsisem întotdeauna scuze în serile când, la ora închiderii, sărea la bătaie? N-avea nicio problemă să se ia la pumni cu clienții, uneori căutând chiar el gâlceavă. Sângele și vânătăile nu-l deranjau deloc. Dacă stăteam mai bine să mă gândesc, chiar îl făceau să jubileze. Nu puteam însă să mă fac că n-am auzit întrebarea lui Erin și nici s-o mint.

— Vrea să știe ce mai faci, dacă mai ești acolo, la L'Odyssée. Dacă te mai gândești la el...

Era îngrozită.

— Ți-a cerut să culegi informații pentru el? Ce laș! Ce nenorocit...

Îl cunoștea bine, la fel se descrisese și Ivan.

— Și tu l-ai ascultat, ca un soldat disciplinat? s-a enervat ea. Fără să-ți pui nicio întrebare, fără să-ți imaginezi o secundă că aveai să tulburi niște vieți de oameni? În puii mei! A dispărut fără să mai dea niciun semn! Ți-a zis c-a șters-o noaptea, ca un hoț, după ce am făcut dragoste?

Parcă am încasat un upercut, povestea asta era într-adevăr sordidă. Erin avea un zâmbet ironic, rău, în ciuda lacrimilor care i se prelingeau pe obraji.

— Nu, a râs ea batjocoritor, n-a menționat nici chestia asta. Cum n-a pomenit nici de copii. Ți-a spus doar că și-a părăsit nevasta. Iar tu, în ciuda acestor lucruri, nu te-ai gândit nicio clipă că ai de-a face cu un om bolnav. Nu ești cu nimic mai bun decât el, să știi!

Urlase de-a dreptul. Începeam să mă simt ceva mai bine. Puteam îndura multe, puteam să-i accept suferința, furia. Îmi asumam, bineînțeles, o parte din responsabilitate — una minimă, dar care mi-era de-ajuns. Mi-am turnat încă un pahar de vin și l-am golit dintr-o înghițitură.

— Ce crezi tu, Erin? Că mă distrează să mă trezesc băgat în tot rahatul ăsta? Crezi că n-am altceva mai bun de făcut? Ce am să-ți spun e dureros, dar nu totul se-nvârte în jurul vostru!

A căscat niște ochi cât cepele, nu se așteptase la reacția mea. Știam și eu să mă apăr. Și nu mă mai puteam opri.

— Ți-am zis, el și cu mine nu suntem prieteni în sensul în care te gândești tu. E altfel. Doar nu crezi că primul meu gând, când am ajuns în capitală, a fost: „Ia, dacă tot n-am ce face, hai să mă duc la Saint-Malo și să-i stric viața unei femei despre care nu știu absolut nimic!" Nu, Erin, m-am gândit la fundul meu și mi-am căutat de muncă! Tu locuiești la malul mării, cum bine știi! Și sunt tot felul de scufundători care lucrează pe lângă tine, pe vreo câțiva îi cunoști și tu. Mi s-a propus un job

care mă interesează și am acceptat, fără să mă gândesc la Ivan, fără să mă gândesc la tine.

Nu mai aveam stare. M-am ridicat în picioare și am început să umblu prin cameră.

— Îți spun sincer, când mi-am dat seama, nu mi-a venit să cred. Dar ce puteam face? Nimic! Nimic, m-auzi? Doar nu era să fug de-aici din cauza voastră! Dar asta nu înseamnă că am încercat să dau de tine, găsirea ta era cea mai mică dintre grijile mele.

— Dar acum două seri, când ai venit la L'Odyssée...

— Dacă aș fi știut unde mă duc oamenii ăia ca să bem un pahar, n-aș fi venit niciodată! În același timp, dacă stau bine să mă gândesc, de întâlnit te-am întâlnit chiar în seara când am ajuns aici. Mai știi? Când m-a plăcut Douce...

Amintirea aceea minunată, care părea dintr-o altă viață, m-a făcut să cobor glasul. Un zâmbet trist i-a apărut pe fața încruntată.

— Îmi amintesc.

— Afurisita asta de soartă în care nici nu cred m-a condus la tine, Erin! Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul, jur!

A lăsat privirea în pământ. Ne-am adâncit fiecare în propriile gânduri. N-aveam cum să le ghicesc pe ale ei. Ale mele erau confuze, mă simțeam cuprins de îngrijorare pentru ea, de furie împotriva lui Ivan și de oboseală. Voiam liniște.

— Deci nu ți-a zis nimic de copii?

— Niciun cuvânt. Altminteri, n-aș mai fi acum în fața ta.

— Te cred...

Tonul ei era blând și trist în același timp.

— Cum a putut să nu spună nimic despre ei? Despre propriii copii...

— S-a protejat pe sine însuși. Ivan e un manipulator, n-ai fost tu mai fraier decât alții, Gary, pur și simplu e suficient de abil ca să nu-și dezvăluie întregul egoism și întreaga ticăloșie...

— Nu-mi pasă dacă m-a luat sau nu de fraier, Erin... Persoana mea n-are nicio importanță. Ce vârstă au copiii?

Dragostea și duioșia i-au luminat brusc chipul obosit.

— Ulysse are șaisprezece ani, Lou treisprezece, iar Milo opt.

Am făcut rapid calculele.

— Asta înseamnă că cel mic avea un an... Cum să faci așa ceva, ca tată?

— Asta mă întreb și eu de mai bine de șapte ani încoace. Cum o să le explic eu copiilor ceea ce am aflat acum de la tine... cum să le spun că tatăl lor e viu și că și-a construit o viață însorită la celălalt capăt al lumii?

M-am îndepărtat de ea și de tristețea ei, copleșit de vinovăție și de rușine. Fără să-mi dau seama, tocmai îi distrusesem echilibrul. M-am uitat îndelung spre port și spre Intra Muros-ul cel plin de lumini. Mi-ar fi putut plăcea aici, dar viitorul meu

mă interesa mult mai puțin decât cataclismul pe care tocmai îl provocasem. Asta era, ce puteam face?

— Aș vrea să pot da timpul înapoi, Erin, dar n-am cum, din păcate. Dacă vrei să plec din Saint-Malo, te rog să-mi spui, pot să mă car și mâine, fără să mai stau până la sfârșitul contractului. Poate că, dacă n-o să mai fiu eu în zonă, vei reuși să uiți ce ți-am spus.

— Gary? m-a strigat.

M-am întors spre ea. Pe chipul său nu mai era nicio urmă de ostilitate sau de teamă.

— Ivan s-a folosit de tine.

— Da, nu sunt deloc mândru de asta…

— Îți mai spun o dată, e foarte înzestrat pentru manipularea oamenilor, obține întotdeauna ce vrea, crede-mă, că-l știu. N-am niciun drept să-ți cer să pleci de-aici. În plus, plecarea ta n-ar schimba nimic, e prea târziu. Dacă ți-e bine aici, n-are rost să te sacrifici pentru noi.

După câteva secunde bune în care nu ne-am luat ochii unul de la celălalt, s-a uitat la ceasul de la mână.

— Trebuie s-o șterg, dacă se trezesc copiii și văd că nu-s acasă, o să se îngrijoreze. Îmi dai, te rog, paltonul?

M-am executat fără să scot o vorbă.

— Îmi permiți să te conduc? am întrebat-o după ce s-a îmbrăcat.

— O am pe Douce.

— Aș fi mai liniștit dacă…

Am insistat. Era o prostie, era total lipsit de sens, dar Erin continua să mă atragă. Cele câteva minute pe care aveam să le mai petrec în compania ei erau foarte prețioase. A încuviințat din cap și și-a chemat câinele.

Am parcurs tot drumul în tăcere. Ploaia se oprise, ne învăluia o ceață hibernală, care crea o atmosferă extrem de ciudată. Nu vedeai nimic la zece metri. Nu mai exista niciun reper. Și totuși, ea mergea cu pas hotărât, cu capul sus, mândră în ciuda situației prin care trecea. Era, din nefericire, obișnuită cu încercările grele. Erin era o femeie care știa să îndure și care impunea respect. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc mai bine, s-o întâlnesc fără să-l fi cunoscut pe Ivan. M-a condus până la golful de lângă Turnul Solidor.

— Am ajuns, m-a anunțat, arătând cu mâna spre o casă îngustă și înaltă.

S-a uitat cu atenție la fațada cufundată în semiîntuneric.

— Dorm cu toții, a zis ea, ușurată. Mulțumesc c-ai venit cu mine.

— Nu prea ți-am fost de ajutor.

A tras adânc aer în piept, ca pentru a-și face curaj.

— Mai am o ultimă întrebare.

I-am acordat toată atenția de care eram în stare.

— Ce o să-i spui lui Ivan despre mine?

Neliniștea din vocea sa era palpabilă. Și teribilă. Erin tremura toată, și nu din cauza frigului nopții. Ce-ar fi putut s-o încălzească, încât să uite de toată frica?

— Tu hotărăști. Ce vrei să-i spun? Pot și să nu-i zic nimic, dacă asta dorești.

— Ai putea?

— El nu știe că sunt la Saint-Malo.

A făcut ochii mari, surprinsă. Și ușurată.

— Voiam să mă lase în pace. M-a tot asaltat cu mesaje și cu apeluri, dar de cele mai multe ori nu i-am răspuns. Și hotărâsem ca, dacă din întâmplare aveam să dau de tine, să stau mai întâi să văd despre ce e vorba și abia dup-aia să-i spun... Dacă soția lui ar fi fericită, n-aș concepe sub nicio formă să-i distrug viața, orice-ai crede tu. Erai fericită până să apar eu?

A dat din cap că da.

— Acum, tu hotărăști.

— Dar o să stea tot pe capul tău. N-o să te lase niciodată în pace.

— Asta-i problema mea, nu a ta.

A oftat din nou, obosită, istovită.

— Trebuie să mă gândesc, să vorbesc și cu copiii... nu le pot ascunde ceea ce mi-ai spus. Habar n-am ce hotărâre o să ia ei...

— Dacă vrei numărul lui, dacă vrei să-l suni de pe telefonul meu sau dacă ei au întrebări la care pot să răspund, știi unde mă găsești...

A încuviințat din cap, uitându-se țintă în ochii mei. Am făcut un efort uriaș ca să mă îndepărtez de ea.

— Noapte bună, am murmurat.

Nu m-a mirat deloc tristețea din propria-mi voce. Nici n-aș fi avut cum s-o ascund. Eram trist că trebuia s-o las acolo și să plec. Erin m-a prins de braț, eu m-am întors către ea, ea mi-a dat drumul, surprinsă parcă de gestul său.

— Gary... îți mulțumesc.

S-a mai uitat o dată la mine, cu blândețe, și s-a răsucit pe călcâie. Am stat până a închis ușa în urma ei, apoi am plecat.

13

Ivan

Două săptămâni. De două săptămâni se chinuia să-l convingă pe scufundător să se ducă și să afle ce mai făcea nevastă-sa. Nu reușea nicicum să găsească fisura prin care să-l facă să cedeze. În cei șapte ani de Odisee, era prima dată când se izbea de un zid, când întâmpina rezistență. Întotdeauna știuse să seducă, să manipuleze, să păcălească pentru a obține ce dorea. Întotdeauna reușise să scape, chiar când fusese la un pas de moarte ori în rahat până-n gât. Problema actuală: era tot prima dată când ceea ce voia să obțină reprezenta o chestie vitală pentru el. Scufundătorul trebuia neapărat să-i facă afurisitul ăla de serviciu. Fiindcă era musai să știe ce se mai întâmpla pe-acolo. Nu-l înțelegea pe tip, era mult mai complicat decât crezuse. Făcuse totul ca să-l convingă, folosise și politețuri ipocrite, și amenințări voalate. Nimic nu funcționa. De ce nu pricepea odată? Tipul era prea inocent pentru a se gândi că o s-o pățească dacă nu se supunea.

Nu mai avea somn. În fiecare noapte, bătea în lung și-n lat plaja de lângă restaurant, cu o sticlă în mână. În seara asta, a trebuit să-și vâre pumnul în apă rece. Lovise cu sete. Un tâmpit îl scosese din sărite la ora închiderii, oferindu-i o ocazie nesperată să se defuleze. Când îl pocnise, peste figura tipului se suprapusese cea a scufundătorului. Știa că avea să-l facă zob într-o bună zi, dacă nu-i dădea nicio veste despre Erin, dacă-i trăda încrederea.

Oare ce făcea ea în acel moment? Cu cine era? Se gândea la el? Da... cu siguranță. Avea să rămână pentru totdeauna înăuntrul ei. Însă acum certitudinea aceasta nu-i mai era de-ajuns. Îndoiala era cel mai rău cancer. Voia dovezi că ea îi aparținea în continuare lui, că nu cedase în fața niciunui pretendent. N-ar fi suportat așa ceva. A scos un urlet ca de fiară în noaptea întunecată. Își pierdea controlul. Și-a scos telefonul și i-a trimis încă un mesaj scufundătorului: „Salut, Gary, te rog, du-te s-o vezi. Spune-mi ce mai face... simt că mor dacă nu aflu... Ai iubit vreodată? Știi cum e când îți intră o femeie la inimă? Sunt convins că da... Parcă mă roade ceva pe dinăuntru când mă gândesc la ea. Ajută-mă. Că de nu..."

A părăsit grăbit plaja. Îi trebuia neapărat o femeie cu care să și-o tragă. Rapid. Vârtos. Cu chipul lui Erin în minte.

14

Erin

Trezirea nu putea fi groaznică fiindcă nu închisesem ochii toată noaptea. Cum aș fi putut dormi după cele aflate de la Gary? Singura mea ușurare era că nu-l mai credeam nebun. Nu știu cum făcuse, dar nu mai aveam nicio îndoială în privința sincerității sale. Spunea adevărul, se întâlnise de mai multe ori cu Ivan în ultimii doi ani, îl cunoștea. Știa, în orice caz, ceea ce Ivan găsise de cuviință să-i spună despre el.

Ivan era în viață.

Îmi imaginasem de nenumărate ori că putea fi mort, iar noi n-am fi aflat în veci. Dar nu crezusem niciodată asta pe de-a-ntregul. Schimbarea radicală era că, în prezent, știam unde e, știam ce face. Puteam de-acum să-l localizez pe glob pe tatăl copiilor mei. Mă simțeam mai bine din acest motiv? În niciun caz. Aș fi preferat să nu știu, să nu știu nimic. Dispăruse și cu asta basta. Câștigasem lupta cu mine însămi, cu amintirea lui, și eram în sfârșit pregătită să întâmpin viitorul cu brațele deschise. Ceea ce aflasem strica ordinea fragilă a lucrurilor pe care abia reușisem s-o instaurez.

Începând cu copiii. Mai ales în privința copiilor. Cum să le spun că tocmai aflasem niște vești despre tatăl lor? Mă pregătisem pentru ce era mai rău, dar în niciun caz să le spun: „Dragii mei, am niște noutăți despre tata, e bine, și-a deschis un restaurant pe o plajă în mijlocul Oceanului Indian, nu, s-ar părea că n-are o altă familie, e singur... Ia ziceți, ce facem? Îl sunăm? Îi băgăm un apel video ca să vadă ce mult ați crescut?“ Îmi venea să-i anunț imediat pe ai mei și pe Erwan, dar mi-era teamă de reacția lor. Nu mai bine stăteam un pic să diger informația și să mă gândesc la modul în care să le-o comunic și lor? Exista oare un mod potrivit? Avea să fie brutal, oricâte precauții mi-aș fi luat.

La micul-dejun, nu mă puteam uita deloc la Ulysse, Lou și Milo. Li se păruse și ieri-seară că mă port ciudat și uite că nici acum nu mă descurcam mai bine. Nu reușeam nici măcar să discut despre chestii mărunte. Teme, ore, programul pentru weekend. Aș fi vrut să spun ceva, orice, dar gura îmi rămânea închisă, încuiată parcă de două ori cu cheia. Toate cuvintele pe care mă gândeam să le rostesc mi se păreau periculoase. Orice fleac m-ar fi putut trăda și un lucru mi-era clar: nu le puteam spune ce știu tocmai când urmau să plece la școală.

— Cu cine erai aseară? m-a întrebat Ulysse.

Am ridicat nasul din cana de cafea și-am dat peste privirea inchizitorială a fiului meu cel mare.

— Cu nimeni, ce vrei să zici?

— Nu dormeam, am auzit niște voci, m-am dat jos din pat și te-am văzut vorbind cu un tip.

Știam că-mi asum un risc enorm acceptând ca Gary să mă însoțească până acasă noaptea trecută, dar, în momentul acela, nu-mi păsase. În mod ciudat, chiar vrusesem s-o facă, iar pe drum, prezența lui mă liniștise.

— Ah, Gary…

Nu trebuia să mint. Trebuia să mă țin cât mai aproape de adevăr. N-aveam de ales.

— E un client nou. Scufundător. Lucrează la baraj. L-am întâlnit pe digul de la Bas-Sablons când mă plimbam cu Douce și m-a însoțit până acasă.

A ridicat o sprânceană, circumspect. De când îi păsa lui Ulysse de persoanele cu care mă întâlneam?

— E vreo problemă?

— Nu, nu, mamă, nici vorbă, mi-a răspuns el, amuzat. Dimpotrivă, e foarte mișto că ai prieteni.

De la dispariția tatălui lor, copiii nu mă văzuseră cu alți prieteni în afară de Paloma. Nu deschisesem ușa nimănui, îi excluseseam pe cei dinainte care nu-mi vorbeau decât despre Ivan. Nu mă dusesem la nicio întâlnire, epuizată din start la gândul că într-o bună zi va trebui să-mi spun povestea. Mă baricadasem cu familia și copiii, iar ei mi-erau de ajuns. Fiul meu era cu totul îndreptățit să se mire că mă văzuse discutând noaptea cu un necunoscut.

— Cine e? m-a interogat Milo. O să-l vedem și noi?

Prâslea al meu se cam grăbea, totuși. L-am gâdilat ca să schimbe cât mai repede subiectul și să uite.

— Nu acum, în orice caz! O să întârziem la școală. Hai, fuguța, fuguța!

Toată dimineața, în timp ce-mi serveam clienții, m-am gândit numai la Gary. Oare aveam să-l mai văd? Mai degrabă nu. Chiar dacă nu asta avusese de gând, își îndeplinise practic misiunea. Îmi imaginam că se considera implicat deja prea mult în poveștile noastre și că nu voia să aibă probleme. Îl înțelegeam. Ce urma de-acum încolo nu mai era treaba lui. De fapt, era oare bine să ne mai vedem? Îmi doream eu asta? Poate că da. Dar ce nevoie mai aveam de el? Niciuna, doar dacă voiam să-l contactez pe Ivan.

Niciodată n-aș fi crezut c-o s-ajung în această situație. Într-o vreme, visam să fie așa. Mi-era atât de dor de el, încât mă izbeam cu pumnii în piept când eram singură în pat, noaptea. Mă loveam ca să uit de durerea absenței lui. Urlam în tăcere după glasul său. Glasul său. L-aș mai recunoaște oare după toți

acești ani? După dispariția sa, nu trecea un minut, o secundă, fără să mă gândesc la el, fără să-mi amintesc cu furie de lipsa lui. Când lucram, mi-era dor de el, când mă ocupam de copii, mi-era dor de el, când vorbeam cu ai mei, mi-era dor de el, când mergeam la cumpărături, mi-era dor de el. Și stăteam cu grija lui... Gesturile, acțiunile, gândurile mele — totul, de fapt, îi aparținea.

În momentul acesta, dacă m-ar fi apucat o dorință irepresibilă de-a vorbi cu el, nu trebuia decât să bat la ușa lui Gary, să-i cer numărul de telefon și să-l sun pe loc. Ivan era de-acum la îndemână, doar că era prea târziu. Nu-mi mai era dor de el. Nu mai stăteam cu grija lui. Mă vindecasem. Nu mă mai gândeam la el decât atunci când îmi aminteau copiii de el și când realizam că aveam încă o viață întreagă în față. Eram curioasă ce mai face? Nu prea. În ciuda celor aflate de la Gary, rămâneau încă multe zone necunoscute. Ce făcuse în primii cinci ani după dispariție și înainte de-a se stabili în La Réunion? Avusese probleme? De ce deschisese un restaurant? Cu câte femei se culcase? De câte ori mă înșelase, dacă era să mă consider în continuare femeia lui? Trăise în sfârșit acea mare aventură, aia pe care o iubea mai mult decât pe noi? Era îngrozitor, dar, în prezent, nu-mi mai păsa de toate astea. Ivan devenise un străin. În consecință, ce era să-i fi spus, dacă mă hotăram să vorbesc cu el? Să-mi vărs amărăciunea si ranchiuna? Să-i zic că e un ticălos, că nu merită să mă gândesc la el nicio secundă, că ne-a distrus viața și mie, și copiilor, că n-aveam să-l iert niciodată? Să-i spun să stea acolo unde e? La ce bun să cer explicații pentru felul în care se purtase? Nu mă mai interesa. Nu-mi mai venea nici să urlu, nici să plâng. Principala mea grijă erau și aveau să rămână copiii. Iar Ivan era tatăl lor, orice aș fi făcut eu, orice ar fi făcut el, în ciuda dezinteresului său total pentru ei.

— Ce ești așa serioasă, fetițo? m-a întrebat tata, cu coatele sprijinite pe tejghea.

Apariția lui matinală nu mă oprise din rumegatul acelor gânduri. Am ridicat capul spre el și l-am privit cu atenție. Tatăl meu, minunatul meu tată, oare cum ar reacționa dacă i-aș spune chiar acum? Ar fi în stare să se urce într-un avion, trăgându-l și pe Erwan după el, ca să se ducă pe plaja paradiziacă a lui Ivan și să-l facă praf?

— Erin? Vrei s-o chem pe maică-ta ca să aflu ce-i cu tine?

— Nimic, tată, n-am nimic.

M-am întors cu spatele la el și am început să răscolesc prin bibliotecă, un mod foarte subtil de-a scăpa de privirea lui bănuitoare. Mi-au căzut ochii pe fotografiile cu Ivan pe care le păstrasem și care declanșaseră confesiunile lui Gary. Le-am adunat una câte una.

— Chiar crezi că m-am senilizat și nu-mi dau seama de brusca ta schimbare? a insistat el. Totul era în regulă, și mie, și maică-tii ni s-a părut că ești din nou ca înainte. Iar acum, brusc, te văd iarăși cu o față șifonată.

Eram atât de transparentă pentru ai mei! Lui taică-meu îi trebuise mai puțin de jumătate de oră ca să mă citească. Cu toate astea, mi-am continuat mecanic dereticatul prin bibliotecă.

— Ia, mai bine să-l chem eu și pe frate-tău!

— Bună idee, tată, am replicat fără să stau pe gânduri. Ce zici, mâncăm azi la prânz împreună, acasă? O să-mi țină locul Paloma.

— Erin! Uită-te la mine!

Își regăsise tonul de tată autoritar și îngrijorat. M-am întors în sfârșit spre el.

— E grav?

— Da, tată.

Am ajuns în fața casei alor mei odată cu Erwan și cu Lucille. M-am simțit ușurată că era și cumnată-mea — nu-i pomenisem și de ea lui taică-meu fiindcă era o chestie de la sine înțeleasă. Dacă ziceam Erwan, asta însemna Erwan și Lucille, ei doi erau de nedespărțit. De altfel, ea l-a împins pe frate-meu și m-a luat pe după umeri, scutindu-mă de un prim val de întrebări din partea lui.

— Orice-ar fi, îl potolesc eu, mi-a zis, făcându-mi cu ochiul.

Am pupat-o pe obraz în semn de mulțumire. În fond, m-am gândit eu ironic, trebuia să-i mulțumesc lui Ivan. Grație dispariției lui, învățasem să-mi cunosc cumnata. Înainte, n-o vedeam decât de câteva ori pe an și nici atunci prea mult. Lucille ducea o viață total opusă față de a mea, era elegantă, scrobită, carieristă, fudulă — cleveteam eu pe-atunci. N-aveam încredere în ea și o terorizam, după cum îmi mărturisise după aceea. Înainte de Ivan, eram băgăcioasă, mă simțeam în largul meu în orice împrejurare, știam pe toată lumea, aveam întotdeauna replică, îmi plăceau petrecerile, țineam barul alor mei când erau plecați, mă cunoșteau toți prietenii lui Erwan, mă socoteau de-a lor. Ea, deși era iubirea vieții pentru fratele meu, trebuise să lupte ca să fie respectată. Așa că se retrăsese în acea carapace de femeie rece și distantă. Când veniseră amândoi să mă susțină, descoperisem o femeie de o delicatețe și de-o onestitate fără pereche. Îmi mărturisise că, o vreme, jubilase văzând cum mă ofileam alături de Ivan — își lua, într-un fel, revanșa —, după care începuse să se îngrijoreze, temându-se de un deznodământ urât. Avusese dreptate. Și se simțise cumplit de vinovată. Lucille mă susținuse cu un real devotament. Simțul familiei, deși, personal, nu ținea neapărat să-și întemeieze una, era adânc înrădăcinat în ea. În ciuda divergențelor și a diferențelor flagrante dintre noi, eram sora ei

prin intermediul lui Erwan, iar Lucille se dedicase trup și suflet susținerii surorii sale. În ultimii ani, făcuse tot posibilul ca să mă trezească, să mă repună pe picioare.

Calmul — aparent — al părinților mei mă fascina. Se purtau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, așteptând să afle ce fleac mă mai indispusese. Erwan, în schimb, nu se abținea decât pentru că nevastă-sa stătea cu ochii pe el. De cum încerca să deschidă gura, în secunda următoare se strâmba de durere și-i arunca o privire neagră lui Lucille care avea grijă, pesemne, să-l lovească pe sub masă cu piciorul. Fapt rarisim în familia noastră: se auzea zgomotul tacâmurilor în farfurii.

După desert, mama n-a mai rezistat și a rupt tăcerea:

— N-am toată ziua la dispoziție, deci ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai lungi-o atât.

Era nemaipomenită!

M-am gândit brusc la Gary, aveam să procedez ca el. Direct.

— Ivan.

Nicio reacție. Au ridicat dintr-o sprânceană, încremeniți. Eu, dacă un necunoscut îi pronunța numele, săream realmente pe pereți. Dacă eu i-l pronunțam însă în fața familiei, nimeni nu se mira, toate problemele mele erau legate de el. Trebuia să trec la un nivel superior.

— Am noutăți despre Ivan.

Tata s-a ridicat brusc în picioare și s-a dus să scotocească în bufetul din sufragerie după pachetul de țigări păstrat pentru situațiile excepționale, a aprins una, pe care i-a întins-o maică-mii, apoi s-a ocupat de a lui. M-am abținut cu greu să nu-i cer și eu una.

— Régis, nu cred că mă mai duc la ședința de aerobic, a zis mama. Te ascultăm, scumpo.

Vocea îi urcase în registrul acut. Am tras adânc aer în piept ca să-mi fac curaj și am trecut la atac. Le-am povestit despre întâlnirea mea cu Gary și despre ziua din ajun, cu toate revelațiile ei. Nimeni nu m-a întrerupt. Când am tăcut, se putea auzi musca. Apoi a venit lovitura de grație a lui Erwan.

— Deci el era.

Până s-apuc eu să-l întreb ce era cu acea remarcă, s-a dus să-și ia și el o țigară din pachetul alor mei. De câți ani nu-l mai văzusem pe frate-meu fumând?

— Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

— Nu ți-am zis fiindcă nu voiam să te agit inutil. De aproape o lună bănuiam...

Nimic nu mă mai surprindea.

Ani în șir, Erwan făcuse cercetări în legătură cu Ivan, fără să-mi spună o vorbă. Într-un fel, nici nu mă miram. Știam că nu voia să mă supun ultimei dorințe a lui Ivan, aceea de a nu-l căuta. Cheltuise sume astronomice angajând detectivi

particulari din toate colțurile lumii, fără niciun succes. După patru ani de hăituială, când eu începeam să mă simt realmente mai bine, iar obsesia lui îl sleise de puteri, hotărâse să se ocupe de altceva, resemnându-se cu gândul că n-avea să obțină niciun fel de răzbunare și nicio explicație pentru gestul cumnatului său. Și nicio reparație pentru sora sa mai mică. Cererea mea de divorț din urmă cu câteva săptămâni îl făcuse să încerce niște ultime cercetări. Neîncrezător și precaut din fire, întreprinsese chiar el căutarea, iar de astă dată, spre mare lui surprindere, Ivan reapăruse ca prin farmec în doar câteva minute, pe internet, ca administrator al unui restaurant din La Réunion. Nicio fotografie de pe site sau de pe rețelele de socializare nu demonstra că era vorba de altcineva cu același nume. Totuși, Erwan nu se putea preface că nu dăduse de urma lui și de o altă adresă decât cea de la L'Odyssée. Așa că trimisese prin poștă, în La Réunion, cererea de divorț. Plicul nu i se întorsese până acum. În ciuda panicii care mă lua cu asalt, m-am simțit de două ori mai liniștită văzând că Gary fusese sincer cu mine.

— Până acum, tăcerea asta putea însemna orice, Erin. Dar după ceea ce ne-ai spus acum, e clar că-i el... Îmi pare rău.

— Deci știe că vreau să divorțez... Poate că de-asta i-a zis lui Gary despre mine...

— Da, e posibil... dacă nu dă niciun semn, atunci înseamnă că acceptă și că n-o să se prezinte la audiere. Putem spera că n-o să mai auzim niciodată de el. Asta vrei, nu?

Am dat din cap că da.

— Ce mă deranjează e tipul ăsta care ți-a zis despre el...

— Mergem să vorbim cu el, a intervenit tata suflecându-și mânecile cu o figură fioroasă.

— Așa mă gândeam și eu, a zis Erwan.

Arătau ca niște nebuni gata să sară la bătaie.

— Ce? În niciun caz! De ce să vorbiți cu Gary?

S-au uitat la mine cu gura căscată. De parcă aș fi rostit o enormitate.

— Poate că sunt înțeleși. Trebuie s-o limpezim.

— Nu, doar n-ați înnebunit! m-am enervat eu. Putem avea încredere în el, v-am spus!

— Am văzut ce-a ieșit ultima dată când ai avut încredere într-un tip apărut de nicăieri! mi-a tăiat-o frate-meu.

Mi-a stat inima-n loc.

— Erwan! au urlat într-un glas maică-mea și Lucille.

— Asta a fost o măgărie, i-am aruncat eu, mâhnită.

Și-a dat seama că a mers prea departe și a clătinat din cap, stânjenit.

— Îmi pare rău.

M-am ridicat și m-am apropiat de el, dezamăgită. Reproșul lui mă rănea adânc.

— Prea târziu. Asta n-am s-o pot uita.

— Nu te supăra pe mine, Erin! Și eu, și tata vrem doar să fim siguri că nu te paște nicio primejdie cu tipul ăsta care-ți tot dă târcoale.

O ținea pe-a lui.

— Chiar insist, fetița mea, a supralicitat tata. Trebuie să vorbim cu el și să vedem cu cine avem de-a face.

Asta era prea de tot.

— Nu-mi vine să cred, nu puteți avea măcar o dată încredere în mine? m-am aprins eu. Nu-l cunoașteți, am stat aseară de vorbă cu el, i-am văzut reacțiile când am discutat despre Ivan, era ca bolnav. Îi pare rău că mi-a zis de el. Și mă protejează, Ivan nici nu știe că e la Saint-Malo! Dați-i pace. Vă avertizez, nu care cumva să vă duceți peste el!

Se uitau amândoi la mine, aproape amuzați de spectacolul pe care li-l ofeream. Foarte bine, să se distreze cât voiau, n-aveam nimic împotrivă. Dar preferam să nu piardă din vedere esențialul, iar esențialul era să nu-i facă zile fripte lui Gary.

— Concentrați-vă mai bine pe Ulysse, Lou și Milo!

Au încremenit. Le captasem din nou atenția — una panicată, acum. Nimic nu m-a oprit să le amintesc că asta era viața adevărată, nu să se ducă și să-l ia la pumni pe unul care nu era vinovat cu nimic.

— Ce să le spun copiilor?

— Nimic! a urlat mama, înnebunită.

— E vorba de tatăl lor, mamă. Cum să le ascund așa o veste...?

A strâmbat din nas.

— Odile, a intervenit Lucille, Erin are dreptate. O să fie complicat, mai mult decât complicat, dar n-are încotro... E dreptul copiilor să știe unde-i tatăl lor... închipuie-ți cum ar fi să afle peste câțiva ani că noi toți știam. Cum o să reacționeze? Ne vor urî și vor avea dreptate s-o facă.

Apoi s-a răsucit spre mine.

— Spune-ne cum te putem ajuta.

— Mersi, Lucille... Nu vă cer nimic, o să mă descurc singură. Mă ocup eu, nu-i nevoie de ajutorul vostru.

Ea părea să înțeleagă. Părinții mei și frate-meu, în schimb, stăteau exasperant de tăcuți. Îngrijorarea le deforma fețele.

— Nu mai spuneți nimic? Copiii vor trece cu bine și prin această încercare, sunt sigură.

— Și dacă îți vor cere să iei legătura cu Ivan? m-a întrebat tata cu înfrigurare-n glas.

Mama și-a înăbușit un hohot de plâns.

— O să fiu de acord. Am de ales?

Răspunsesem cu subiect și predicat, dar era întrebarea pe care eu, una, refuzam să mi-o pun. Prea violentă. Prea îndreptățită. Prea nedreaptă.

— O să-i protejez cât pot. Nu vor vorbi cu Ivan până nu mă voi asigura că se poartă cum trebuie cu ei.

Eram la capătul puterilor. Și, cu toate astea, trebuia să-mi calmez familia, s-o liniștesc. În ciuda celor pe care le crezusem cu o zi înainte, când eram în culmea angoasei, îmi dădeam seama că mă simțeam mult mai puternică acum. Eram pregătită să fac față și să mă bat pentru a ne salva viața. M-am apropiat de mama și am sărutat-o tandru pe obraz.

— Totul e în regulă, mamă, du-te la ședința de aerobic. O să se rezolve, sunt convinsă. Amintește-ți ce-a zis Erwan, Ivan n-o să mai dea niciun semn. A plecat fără intenția de-a se mai întoarce. Informația că, după atâția ani, vreau să divorțez i-a stârnit probabil curiozitatea. Atâta tot. Atâta tot.

Am bătut energic din palme, zâmbind, de-acum știau și ei, știam și eu.

— Gata, mă duc la L'Odyssée! Apropo, vreo idee, ceva, pentru noul nume?

Au clătinat toți din cap cu tristețe.

— Mișcați-vă mai repede!

M-am dus să-mi iau sărutul părintesc pe creștet, care a fost mai apăsat decât de obicei. Apoi am pupat-o pe Lucille, care mi-a făcut complice cu ochiul, și l-am strâns în brațe pe Erwan.

— Îmi pare rău pentru ce-am zis mai devreme, mi-a spus el.

— Știu că vrei să mă protejezi, dar cred că surioara ta e destul de mare acum.

Zilele treceau ca trase la indigo. Munceam, râdeam cu Paloma, stăteam de vorbă cu clienții. Tata venea să-și bea cafeaua de dimineață, Erwan reîncepuse și el să lucreze online de la L'Odyssée. Dezertase o vreme fiindcă nu știa cum să-mi spună că dăduse de Ivan. Acum, profitam de prezența lor ca să-i liniștesc pe cât posibil în privința stării mele de spirit și să le confirm că încă nu vorbisem cu copiii.

Cu Ulysse, Lou și Milo făceam tot posibilul să mă port cât mai normal.

Pesemne însă că nu prea reușeam.

Schimburile de priviri dintre cei doi copii mai mari erau tot mai dese, mai ales la masă — mă observau cu atenție ori unul, ori celălalt, apoi încingeau o discuție din aia pe tăcute cum numai frații și surorile știu s-o facă. Nu era zi să nu le surprind dezbaterile în surdină. În fiecare seară se baricadau în camera unuia dintre ei, ceea ce nu le stătea deloc în obicei, în mod normal se sâcâiau reciproc ori se evitau. Acum alcătuiau un tot, dar având grijă să menajeze inocența lui Milo. Fără să fi discutat cu ei, hotărâsem la rândul meu că, atunci când le voi da vestea, îl voi ține la distanță pe ultimul meu născut, cel puțin în primă instanță. Nu puteam folosi cu el aceleași cuvinte ca pentru cei mari. De altfel, discuția aceea îngrozitoare trebuia să aibă loc cât mai curând, nu mai

rezistam mult în acel ritm. Mai ales că începea iarăși să-mi fie frică. Mă închideam din nou în mine însămi, mă ferecam din nou pe dinăuntru. Umbra lui Ivan plutea peste viața noastră, peste viața mea — peste gândurile mele, în orice caz. Nu voiam ca el să câștige această bătălie. Dacă păstram totul pentru mine, fără să le spun nimic copiilor, îmi înrăutățeam situația. Rolul meu, firește, era să-i scutesc de suferință, dar nu ascunzându-le veștile despre tatăl lor aveam să reușesc asta. Dovada era faptul că începuseră să-și facă griji. În plus, schimbarea aceasta îi privea mai mult pe ei decât pe mine. Ivan nu mai însemna nimic pentru mine, o știam în adâncul ființei mele; însă pentru ei, dimpotrivă.

Singura schimbare în rutina mea: nu mai treceam aproape deloc pe digul de la Bas-Sablons în plimbările mele de seară cu Douce. Îl evitam pe Gary. Probabil că și el mă evita, fiindcă nu mai călcase pe la L'Odyssée, nici chiar atunci când colegii săi scufundători veniseră puși pe chef. În prima seară, când pașii mă purtaseră din reflex spre port, mă oprisem atunci când zărisem în depărtare ferestrele luminate ale apartamentului său. Mă temusem să nu mă vadă pe geam și să vină după mine. Oftasem și făcusem cale-ntoarsă, ușurată și dezamăgită în același timp. Ușurată fiindcă mă scutisem de riscul unei noi discuții despre Ivan. Dezamăgită fiindcă-mi părea rău că Gary era amestecat în povestea noastră. Mi-era greu să uit atracția imediată pe care o simțisem pentru el, până să-mi dezvăluie adevărul. Și era cu atât mai complicat, cu cât era pentru prima oară când mi se-ntâmpla asta după dispariția lui Ivan. De ce trebuise să fie tocmai el cel care trezise acel ceva în mine? Poate că mugurele acelei atracții nu era sortit să se deschidă? Mai ales că ea trebuia să fie și reciprocă? N-aveam să știu niciodată. Dar nici nu era atât de important în comparație cu tot restul, nu conteneam să-mi repet când mi se-ntâmpla să mă gândesc la el. Adică adesea, mult prea adesea.

Trecuse o săptămână, o săptămână de când îmi stăvileam în fața copiilor valul de emoții, întrebări și ezitări care mă asaltau. În seara aceea, m-am oprit din mers, așa cum făceam mereu acum, la intrarea pe dig. Douce mi-a oferit o pauză în tot acel tumult. Ea nu aprecia deloc schimbarea de itinerar; de fiecare dată când mă opream la granița invizibilă pe care mi-o stabilisem, se oprea și ea, după care o zbughea pe dig, uitându-se din când în când la mine pentru a mă invita s-o urmez. Ca în fiecare seară, după ce am oftat de tristețe, am fluierat-o, răsucindu-mă pe călcâie, iar ea s-a supus și a venit după mine cu capul plecat. Și ei îi era dor de Gary.

Acasă, am avut neplăcuta surpriză să găsesc luminile din salon aprinse. Copiii nu se culcaseră. Cei mari, mai exact.

— Trebuia să fiți în pat! am bombănit eu, atârnându-mi paltonul în cuier.

— Hai, mamă, că nu mai suntem copii mici, mi-a tăiat-o Ulysse. E vineri seară!

Avea dreptate, dar, când erau în camera lor, nu mai trebuia să mă lupt cu mine însămi.

— Vrei un ceai? m-a întrebat Lou.

Cotrobăia deja prin bucătărie în căutarea pliculețelor. Din ibric ieșeau aburi. Pregătiseră totul pentru a mă face să vorbesc. Următoarele minute sau ore aveau să fie destul de complicate, dar îi iubeam și mai mult pentru ceea ce făceau. Tandemul lor mă înduioșa. Încă vreo câteva minute aveam să-i las să creadă că nu băgasem de seamă nimic.

— Ați reușit să vă hotărâți asupra unui serial? Cum se numește?

M-am lăsat să cad pe canapea, iar Douce mi s-a culcat la picioare. Ca prin farmec, a apărut imediat și ceaiul.

— Exact asta căutam, mi-a răspuns Lou, imperturbabilă în rolul său, ca o adevărată actriță.

S-a ambalat asupra motorului de căutare. Mâinile drăgălașe îi tremurau, în timp ce pe ecran defilau cu o viteză impresionantă opțiunile infinite care ni se ofereau. Ulysse, în schimb, se încrunta tot mai tare. În cele din urmă, i-a smuls lui Lou telecomanda și a aruncat-o pe masă, având grijă să stingă mai întâi totul. Spre deosebire de fiică-mea și de mine, el nu stătea pe canapea, ci pe fotoliul din față. Și nu-și lua ochii de la mine. Tăcerea era apăsătoare, prevestind un moment pe care copiii mei n-aveau să-l uite niciodată. Am prins-o pe Lou și am tras-o spre mine, iar ea mi s-a cuibărit la piept. Îi savuram blândețea; la treisprezece ani, nu se ferea de dezmierdările mamei sale.

— Știu că v-am părut cam ciudată în ultimele zile, îmi pare rău că v-am îngrijorat... dar ce am să vă spun nu-i deloc un lucru ușor...

Mi-era imposibil să continui. De ce oare? Și de ce ne impunea Ivan această nouă încercare? N-ar fi putut să rămână de negăsit, să nu ajungă niciodată în La Réunion?

— E legat de el? a atacat Ulysse.

Tonul iritat al fiului meu nu mă mira deloc. Avea doar nouă ani în momentul plecării tatălui său, dar în adâncul sufletului i se întipărise certitudinea că, atunci când maică-sa se pierdea, vina era a lui. N-a fost nevoie să-i răspund, privirea mea a fost de ajuns, făcându-l să se ridice brusc și să înceapă să umble încolo și-ncoace prin cameră. Când Lou a văzut reacția fratelui său, s-a îndreptat imediat de spate și s-a uitat în ochii mei.

— E vorba de tata? Mamă, e vorba de tata?

Îl cunoștea pe Ulysse. Vocea dezorientată a fiică-mii oscila între speranță și îngrijorare. În vreme ce fratele ei era numai furie și încordare de cum venea vorba despre taică-său, ea era numai așteptare și iubire pentru imaginea idealizată pe care-o avea despre el. Nu voiam să-mi văd copiii sfâșiindu-se din cauza lui sau aruncându-și vorbe grele — n-aveau să fie niciodată de acord unul cu celălalt, de mult nu mai erau.

— Ulysse, stai jos, te rog.

M-a ascultat. Am tras adânc aer în piept, în căutarea curajului, a puterii de a continua.

— Am primit niște vești despre tatăl vostru.

Fraza aceasta, de neimaginat cu câteva zile în urmă, era atât de greu de pronunțat!

— Te-a sunat el?

— Nu, e ceva mai complicat…

— Tipul de-acum două seri? El ți-a zis?

Nu i-a fost prea greu lui Ulysse să facă legătura.

— Da. Gary îl cunoaște.

— Unde e?

— Nu contează! Tata e viu! Tata e bine, nu-i așa, mamă? E bine, nu?

Lou avea lacrimi în ochi. Tristețea ei îmi sfâșia inima de mamă.

— Așa cred.

A oftat, ușurată.

— Vine acasă?

— În niciun caz! a urlat frate-său.

— Mare bou ești, Ulysse!

Am prins-o chiar când se pregătea să sară pe el și să-l plesnească. Faptul că Lou a mea cea serioasă și studioasă vorbea așa de urât nu putea fi decât semnul unei tensiuni nebunești. Am mângâiat-o ușor pe creștet pentru a încerca s-o liniștesc. S-a întors atunci spre mine, cu o față descompusă, devastată de nedumerire.

— N-am spus nicio clipă că vrea să vină acasă, Lou. Chiar nu știu. Crede-mă. Dar trebuie să fiu sinceră cu tine: dacă se va hotărî vreodată să se-ntoarcă, n-o să stea cu noi în casă. Nu-l primesc sub nicio formă aici.

— Știu… dar e o veste bună totuși, nu?

Cum să răspund la o asemenea întrebare? Pentru mine, nu era bună, dar pentru ea, da.

— Deci unde e? Ce face? m-a întrerupt Ulysse până să găsesc un răspuns pentru Lou.

Curiozitatea e ceva îngrozitor. Poate să doară când îi cedezi. Punându-mi acea întrebare, fiul meu știa precis că n-aveam să-l mint, că aveam să-i spun tot ce știam. Numai că ceea ce știam nu putea decât să-i facă să sufere și mai mult, și pe el, și pe soră-sa. Pe măsură ce-i informam, Ulysse lua o

figură tot mai scârbită, iar Lou tremura tot mai tare. Biata de ea înțelegea că eram departe de visul pe care-l păstra ascuns în adâncul ființei sale. Nu, eroul ei, tăticul ei n-avea să se întoarcă acasă cu brațele pline de cadouri, ca și când ar fi fost plecat atâția ani pentru o misiune ultrasecretă. Poate că, după atâta amar de timp, pricepuse în sfârșit că tatăl ei nu era un om bun, că nu era, pur și simplu, un tată? Zadarnic încercasem să îndulcesc lucrurile, tot dure rămâneau. Ulysse se uita și el la soră-sa din ce în ce mai îngrijorat.

— El își vede liniștit de viața lui... în vreme ce tu te spetești muncind pentru noi, a zis fiul meu. Nimic nou, în fond.

— Greșești, i-am tăiat-o eu. Știm unde e, ce face... știm că e viu... Nu-i puțin lucru... Iar el știe, probabil, că vreau să divorțez... dar, să vă fie clar, copii, chestia asta nu schimbă nimic în ceea ce mă privește. Pentru voi, în schimb...

— Pentru noi, ce?

— Voi... Dacă voi vreți să-ncercăm să-l sunăm ca să vorbiți cu el, Gary are numărul lui de telefon, i l-aș putea cere, n-ar refuza...

— De ce nu ne sună tata? a întrebat Lou.

— Pentru că nu vrea, i-a replicat, brutal, fratele ei.

— Că știi tu...

— Nu-ți mai face iluzii, omul a plecat fără să-i pese de noi... Nu te mai aștepta la minuni... Nici nu mai știm cum arată. Crezi că l-ai recunoaște dacă l-ai întâlni pe stradă?

Lou a lăsat privirea în pământ.

— Ai dreptate, aproape că nici nu-i mai țin minte fața...

S-a ridicat, brusc panicată.

— Lui Milo ce-i zicem?

— Nimic! s-a enervat Ulysse. N-o să înțeleagă nimic, mamă... nici nu mai vorbește despre tata... nu mai simte nevoia să aibă un tată... Noi, deși nu-i mai ținem minte mutra, avem totuși câteva amintiri cu el; Milo, în schimb, n-are nimic, absolut nimic de la el. Mai așteaptă, mamă, te rog eu, așteaptă să vezi dacă ta...

Ulysse claca și el, mă simțeam ceva mai ușurată. Acel început de „tată" însemna atât de mult! Se dădea el mare și tare, făcea el pe grozavul, pe capul familiei, dar lipsa unui tată n-avea să fie niciodată compensată. Iar eu țineam foarte mult s-o spună cu voce tare. Într-un fel, o făcuse, chiar dacă fiul meu cel mare era încă departe de-a se fi liniștit.

— Nu vă faceți griji pentru Milo, le-am zis eu cu blândețe, n-am să-i spun nimic deocamdată, e prea mic... sper să nu fac o greșeală, dar n-am de gând să-i vorbesc acum despre tatăl vostru. Vă rog deci să fiți discreți. Nu vă pot opri să discutați între voi despre el, dar să fiți atenți, fiindcă frățiorul vostru aude tot.

— Așa o să facem, mamă.

Am întins o mână spre Ulysse, până la urmă a venit și el să se cuibărească în brațele mele. Îmi țineam amândoi copiii lipiți de mine, copiii mei tăcuți și descumpăniți. Am stat așa o vreme, strânși unul într-altul, fără să scoatem o vorbă. Apoi Ulysse i-a propus surorii sale să meargă la culcare. Ea a fost de acord. M-au pupat amândoi, au pornit-o în sus pe scară și, pentru prima oară, nu s-au mai cârâit care să intre primul în baie. Când am auzit închizându-se ușile de la camerele lor, am urcat până la ei. Am început cu Milo: dormea adânc, înconjurat de jucăriile lui de pluș și cu o mână atârnându-i peste marginea patului. Era atât de relaxat, neștiind nimic despre cele aflate de fratele și sora lui. Toți trei aveam să-l protejăm. Apoi am intrat la Ulysse: era întins pe pat, încă îmbrăcat, cu ochii fixați în tavan. M-am așezat lângă el și mi-am trecut mâna prin părul lui cârlionțat.

— Crezi c-o să poți dormi?

— Nu știu, mamă... Poate că, până la urmă, o să-i citesc scrisoarea.

— Nu-ți pot interzice asta, o s-o las acolo unde e... dar s-ar putea să fie cam mult după discuția din seara asta.

— Doar nu risc să descopăr cine știe ce tip nemaipomenit în scrisoarea aia a lui, nu?

— Nu contează ce cred eu, Ulysse, trebuie să-ți faci singur o părere. Ți-am zis, ești destul de mare acum.

L-am sărutat cu duioșie pe frunte.

— Te iubesc, mamă.

— Și eu, scumpule. Sunt un etaj mai jos, dacă ai nevoie de ceva.

S-a întors cu spatele la mine. Când am ieșit din camera lui, am dat peste Lou, în pijama, care mă aștepta pe hol.

— Pot să dorm cu tine, mamă?

Câteva minute mai târziu, când m-am băgat și eu în pat, am găsit-o strânsă covrig. M-am strecurat sub pătură, iar ea a venit și s-a cuibărit în brațele mele.

— Nu știu ce-o să mă fac, mamă, a șoptit ea.

— O să ne descurcăm, ai să vezi. Acum dormi, Lou, dormi...

15

Gary

De patru săptămâni trăiam și munceam la Saint-Malo. Țineam de la depărtare legătura cu ai mei, așteptând să-mi găsesc curajul de a-i vizita. Întrucât prindeam în sfârșit niște rădăcini undeva, cel puțin asta-i plăcea maică-mii să creadă, presiunile și îngrijorarea venite dinspre ea erau mai puțin copleșitoare. Chiar îmi mărturisise, cu jumătate de gură, că mă simțea mai apropiat de ei decât oricând. Reușisem deja s-o liniștesc. Slabă satisfacție pe lângă drumul pe care-l mai aveam de parcurs ca să reînnod relațiile cu ei.

Totul ar fi putut fi perfect, aș fi putut începe să-mi caut un post permanent în zonă, dar de mai bine de două săptămâni mă feream de Erin, rămâneam surd la apelurile lui Ivan și-i ștergeam mesajele vocale fără să le ascult. De el nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Cu Erin însă era altă situație. Trebuia s-o menajez. În fiecare zi, când mă întorceam de la muncă, mergeam până la capătul digului. Ar fi fost suficient să mai înaintez încă o sută de metri ca să ajung la L'Odyssée ori la ea acasă și să văd ce mai face. S-o văd pur și simplu. Tare mi-aș fi dorit. Nu reușeam nicicum să-mi înăbuș atracția pe care o simțeam pentru ea.

Pesemne că sufeream realmente de lipsă de afecțiune dacă ajunsesem să fiu obsedat de o femeie pe care n-o văzusem decât de trei ori, care mă considerase nebun și care se temea, în general, de bărbați. În fiecare seară, mă întorceam acasă fără să fi trecut de acea barieră invizibilă ridicată între ea și mine. Dorința mea de-a mă stabili aici încasase o lovitură zdravănă. Cum să mă așez într-un oraș unde deja mă feream de cineva? Și nu de oricine, ci de femeia pe care o visam zi și noapte, dar care nu voia să aibă de-a face cu mine... Ca dovadă, ea, care se plimba în fiecare seară cu câinele pe dig, nu mai trecuse niciodată pe sub fereastra mea. Cum aș fi putut s-o ratez? Până noaptea târziu, nu făceam decât s-o aștept. Orașul nu se reducea, bineînțeles, la cartierul unde locuia ea, dar nu reușeam să mă simt îndreptățit să rămân. Vorbele ei — „n-are rost să te sacrifici pentru noi" — nu erau valabile decât pentru două luni și le rostise doar din politețe, poate ca să se scuze, în felul ei, pentru că mă crezuse un om pornit să-i facă rău.

În ziua aceea, urcam cu colegii mei pe rampa de lansare la apă unde ne debarcase șalupa Zodiac după ziua de muncă.

— Bună, Ulysse! Bună, Lou! a strigat unul dintre ei. Ce faceți aici?

N-am auzit ce-au răspuns cei doi adolescenți, dar m-am uitat cu coada ochiului la ei. Copiii lui Erin. M-am abținut cu greu să nu-i privesc prea insistent, să nu caut asemănările, să nu încerc s-o văd pe ea prin ei. Eram ridicol.

— Pe mâine! am salutat eu din mers.

— Pe mâine, Gary, seară frumoasă!

Am trecut pe lângă ei fără să le acord nici cea mai mică atenție, fixând cu privirea un punct imaginar, și am făcut apel la întregul autocontrol de care eram în stare ca să n-o iau la fugă sau ca să nu mă întorc spre ei și să-i măsor din cap până-n picioare. Ajunsesem deja la jumătatea drumului spre acasă când m-au prins din urmă.

— Gary! Stați puțin! Vă rugăm!

M-am oprit, cu umerii căzuți, și m-am uitat spre cer, implorându-l să m-ajute să le fac față.

Probabil că Erin vorbise cu ei și făceam de-acum parte din poveste. Se opriseră la câțiva metri de mine și evitau să mă privească în ochi, stânjeniți că abordaseră un necunoscut în felul acela. Lou semăna leit cu mama sa, avea același păr castaniu indisciplinat și aceeași delicatețe a trăsăturilor. Ulysse avea ochii albaștri și inchizitoriali ai lui Erin, dar buclele-i blonde nu erau moștenite de la părinți. Trăsăturile feței, în schimb, erau ale lui Ivan — era impresionant cât de tare semănau cei doi. Numai că la Ulysse se simțea un fel de fisură interioară, care-i dădea o expresie ceva mai blândă decât a tatălui său. Și el, și Lou m-au lăsat să-i privesc în voie, rămânând în continuare exasperant de tăcuți. Trebuia să-i îndemn să spună ce voiau.

— Pot să v-ajut cu ceva?

Lou i-a tras un cot fratelui ei.

— Haide, a șoptit ea suficient de tare încât să aud și eu. Întreabă-l.

Ulysse a mârâit nemulțumit înspre sora sa și și-a umflat pieptul. Am zâmbit în sinea mea văzând cum încearcă să facă pe durul, deși nu se simțea deloc în largul lui.

— S-ar părea că dumneavoastră îl cunoașteți pe tatăl nostru, îl cheamă Ivan.

Îi tremura vocea. Îi era foarte de greu să vorbească despre el. Până în acel moment, mă gândisem la drama pe care o trăise Erin, excluzându-i cu bună-știință pe copii, întrucât eram convins că durerea lor avea să-mi fie de nesuportat. Nu greșeam. Prezența lor în fața mea — și încă fără cel mai mic — îi făcea reali, îi făcea să existe și altfel decât prin cuvintele lui Erin. Simțeam cum crește furia în mine. O furie devastatoare. Dar încercam să mă stăpânesc, de dragul acelor doi puști care

n-aveau nicio legătură cu problemele mele personale. Ei își căutau pur și simplu tatăl.

— Da, îl cunosc.

Lou s-a luminat la față, am recunoscut-o cu totul pe Erin.

— Puteți să ne povestiți despre el? m-a implorat ea.

— Mama voastră știe că sunteți aici?

— Nu prea, a zis Ulysse, nu tocmai mândru de el.

Am oftat exagerat de prelung. De parcă n-aș fi avut destule necazuri cu ea…

— De ce vreți să vă povestesc despre el? Probabil că mama voastră v-a spus tot ce-a aflat de la mine. După cum o cunosc eu, nu e genul care să vă mintă.

S-au uitat încruntați unul la celălalt, nu le ușuram deloc situația.

— Chiar nu știți ce-a făcut până s-ajungă în La Réunion?

Erau perseverenți.

— Așa cum i-am spus și mamei voastre, n-am discutat niciodată cu el despre acea parte a vieții lui. Jur că nu.

Ulysse a părut contrariat.

— Ciudat… Doar erați prieteni, nu?

Cum să-i explic unui copil, chiar dacă acesta avea să fie în curând la fel de matur ca mine, că, uneori, adulții caută să se dea drept ceea ce nu sunt? Că încearcă să întrețină un mit? Ulysse, din câte-l vedeam eu, n-ar fi fost în stare de așa ceva, simțeam că e un tip direct, franc, total opus tatălui său.

— E mult spus… La cum trăiam pe vremea aia și la cum trăiește tatăl tău, nu ne prea vine să vorbim despre viețile noastre.

— Fiindcă aveți secrete?

Era tot mai suspicios, n-ar fi trebuit să mă mir. Neîncrederea devenise probabil o a doua natură în familia lor.

— Unii au, alții nu… Ivan are destule, am înțeles asta cu puțin timp în urmă.

Mă lăsasem luat de val. Implicit, îl pusesem într-o lumină proastă pe tatăl său, încercasem să mă apăr, nu voiam ca băiatul să creadă că-i ascundeam ceva, că eram ca Ivan. Ulysse era șiret, trebuia să fiu atent cu el. În mod surprinzător, a părut mulțumit de răspunsul meu.

— Deci chiar nu mai aveți nimic să ne spuneți? a insistat Lou.

Am clătinat din cap. Fata mi-a aruncat un zâmbet trist, fixându-mă cu ochii săi mari.

— Mama ne-a zis că aveți numărul lui de telefon și că, dacă vom vrea să-l sunăm pe tata, o să i-l dați. E adevărat?

— Da, dar ei, nu ție, nici fratelui tău.

A bătut ușor din picior, nemulțumită că nu cedam.

— Nu ne interesează numărul lui, s-a enervat Ulysse. Crezi c-o să vrea să stea de vorbă cu noi? N-ai înțeles nici pân-acum că-l doare-n cot de noi?

— De unde știi? s-a enervat ea.

— Stai să vezi! a înfruntat-o el înainte de-a mi se adresa. Nu v-a vorbit niciodată despre noi, este? Nici când v-a spus de mama... Nu știați de existența noastră, așa-i?

Sinceritatea lui Erin mă uluia. Nu le ascunsese absolut nimic copiilor, nici măcar partea cea mai urâtă. Îi ferea de decepții suplimentare. Nu lăsa loc de himere. Probabil că suferise teribil când le spusese groaznica realitate. Ai multe de tras ca părinte, până și eu îmi dădeam seama. În situația aceea precisă însă, chiar experimentam prin procură lucrul ăsta.

— Îmi pare rău, i-am zis cu toată blândețea de care eram în stare.

Lou a încercat să-și înăbușe hohotele de plâns, dar n-a reușit. Fratele său a prins-o de umeri, posomorât. Mi-ar fi plăcut să-i pot liniști, să-i pot însenina, numai că, din păcate, nici nu-mi stătea în putere, nici nu eram în postura de-a o face, nu reprezentam nimic pentru ei. Stăteam ca prostul și mă uitam cum suferă că fuseseră abandonați. Aș fi vrut să știu cum să reacționez, să fiu în stare să-i strâng la pieptul meu și să-i apăr, mi-ar fi plăcut să știu ce trebuia spus.

Brusc, Lou s-a desprins de fratele său, s-a căutat prin buzunarele blugilor și a scos telefonul mobil. Apoi a căscat ochii, îngrozită.

— E mama! Am patru apeluri de la ea!

Ulysse și-a scos și el mobilul.

— Fir-ar să fie! a zis el, cu o grimasă. Mama e la L'Odyssée în seara asta, trebuia să mergem după Milo acum mai bine de o oră! O să ne jupoaie de vii!

Nu m-am putut stăpâni și am izbucnit în râs.

— Haideți, fugiți!

— Mulțumim că ați stat de vorbă cu noi, mi-a spus Lou.

— Știți unde mă găsiți dacă aveți nevoie de mine.

Fratele ei mi-a făcut un semn din cap, apoi au șters-o amândoi. Mi-am continuat drumul spre casă, fără să-i scap din ochi. La un moment dat, Ulysse s-a răsucit rapid cu o sută optzeci de grade și a pornit spre mine în fugă.

— Gary, a început el gâfâind, dacă-l întâlniți pe fratele nostru mai mic, să nu-i ziceți de el... Mama nu i-a spus și lui, fiindcă n-ar putea înțelege, este...

— Prea mic, l-am întrerupt eu. Nu-ți face griji, Ulysse, n-am să-i zic nimic lui Milo, îți promit.

Mi-a zâmbit sincer, pentru prima oară.

— Mulțumesc, ați fost de treabă cu noi.

— Hai, du-te acum, te rog eu, te așteaptă mama...

A ridicat ochii spre cer, prefăcându-se îngrozit, și a râs. Perspectiva unei bruftuluieli îl binedispunea, îi reda bucuria adolescentă de-a trăi. Probabil că-i plăceau beștelelile mamei sale, îi dovedeau că ea era acolo, întotdeauna, pentru el.

— La revedere! mi-a aruncat, plecând în goană.

Zece seara. Eram în fața terasei de la L'Odyssée. Copiii lui Erin îmi oferiseră o ocazie pe care niciun om decent n-avea cum s-o refuze. Era întuneric beznă, iar pe dig, pustiu absolut. Marea era calmă și tăcută. Haloul de lumină din jurul barului îți făcea poftă să intri acolo ca să te-adăpostești. Acordurile muzicale care se-auzeau dinăuntru mă îmbiau și ele. De cincisprezece zile așteptam s-o revăd. Am tras adânc aer în piept și am împins ușa. Atmosfera mi s-a părut chiar mai caldă decât în prima seară când fusesem acolo. Erin discuta cu niște clienți așezați la o masă. Aș fi putut să stau așa și să mă uit la ea, nu mi-ar fi trebuit mai mult. N-am avut însă vreme fiindcă a ridicat privirea spre mine. A rămas blocată, părea descumpănită de prezența mea, apoi a fugit în spatele tejghelei. Poate că făcusem o greșeală cedând dorinței de-a o reîntâlni. Incapabil să fac cale-ntoarsă, i-am așteptat sentința, adică să-mi arate clar că dorea să plec de-acolo. Nu-mi luam ochii de la ea. Oare o puteam face să priceapă că nu-i voiam niciun rău, că nu eram ca el?

— Bună seara, Gary…

Am răsuflat ușurat și m-am apropiat în sfârșit de ea. M-am instalat la bar.

— Ca data trecută? m-a întrebat ea, fără să aștepte un răspuns.

Câteva secunde mai târziu, îmi punea dinainte o halbă cu bere, iar eu căutam ceva să-i spun, orice, numai să deschid o discuție, fiindcă, în ciuda invitației sale, Erin părea în continuare descumpănită de prezența mea.

— Douce nu-i aici?

A pufnit în râs.

— Voiai s-o vezi?

— N-a mai trecut de mult pe sub geamul meu.

— Nu că n-ar fi vrut…

Am ridicat o sprânceană întrebătoare.

— O reține ceva?

— Așa cred, dar nu-i e foarte clar ce anume…

Am zâmbit amândoi. Speram să fie un zâmbet complice.

— Unde e acum?

— Cu copiii… când sunt aici seara, prefer să vegheze ea asupra lor.

Reintra în scenă realitatea. M-am trezit făcându-mi griji pentru ei.

— Ei cum sunt?

— Se țin tari… Ulysse și Lou, în orice caz… Dar știi și tu, nu?

M-am destins instantaneu.

— Mă simt ușurat că ți-au spus… au sărit pur și simplu pe mine.

— Îmi pare rău, nu mi-aș fi închipuit c-o să vină la tine.

— Nicio problemă, stai liniștită. Dar m-am mirat, cred c-au avut nevoie de mult curaj ca s-o facă. Din fericire, m-am prins rapid că știau tot și că nu riscam să fac vreo gafă.

— Ai fost convingător, nu știu ce le-ai zis, dar te-au... te-au... adică... să știi că ar fi putut să fie mai rău, în locul lor ar fi putut să vină taică-meu și frate-meu.

Cât pe-aci să mă-nec cu berea. Eram atât de relaxat, încât cuvintele mi-au ieșit singure din gură.

— De mult m-am mai fost încolțit de un tată și de un frate pentru o fată de care m-am apropiat prea mult!

A izbucnit în râs.

— Ți s-a întâmplat de multe ori chestia asta? Nu... mai bine nu răspunde. Prefer să nu știu.

Probabil că visam, altfel nu se explica lejeritatea aceea seducătoare dintre noi. Dintre ea și mine. Trebuia să revin cu picioarele pe pământ, nu să fantasmez imaginându-mi că ar fi existat vreo posibilitate să-i plac. Riscam să intru pe o pantă periculoasă.

— Și tu? Cum o mai duci? am întrebat-o, poate puțin cam brusc.

— Eh... bine... dacă nu suferă copiii, eu chiar sunt OK... și-apoi, știi, voiam să-ți spun... n-am avut când... în fine, n-a fost ideea mea, dar frate-meu, care este avocat, a descoperit nu demult că Ivan e în La Réunion. Nu știam când am vorbit cu tine... și, de fapt, el s-a apucat să-l caute pentru divorțul meu... fiindcă în sfârșit m-am...

Din toate acele explicații ezitante și încâlcite, am reținut un singur cuvânt.

— Ai cerut divorțul?

— Da... mi-au trebuit șapte ani, dar... da... Ivan nu mai există pentru mine... veștile pe care mi le-ai dat nu schimbă nimic... vreau să-mi trăiesc viața.

A clătinat din cap, mirată parcă și ea de ceea ce-mi mărturisise.

— Foarte bine... mă rog, așa cred, am zis eu, ca ultimul natantol.

Tocmai îmi dăduse permisiunea pe care o așteptam. Așa că am uitat de toate și am privit-o deschis, fără a-mi mai ascunde atracția pe care o simțeam pentru ea. Avea niște ochi strălucitori de un albastru profund, un albastru de mare în care m-aș fi putut scufunda la nesfârșit. Privirea mi-a coborât apoi până la gura de un roșu întunecat, ușor întredeschisă, asupra căreia am întârziat o bună bucată de vreme, după care a coborât și mai mult, spre scobitura de la baza gâtului, spre pielea fină de deasupra sânilor întrezăriți prin decolteu, spre mijlocul său, spre coapsele pe care aș fi vrut să le strâng în palme, după care a urcat spre mâinile-i delicate, până la degetele care loveau nervoase în lemnul tejghelei. Cu cât o

priveam mai mult, cu atât mă simțeam mai viu. De câți ani nu mai simțisem o așa dorință? Le pierdusem șirul. Nu mai țineam minte nici măcar dacă pe Louise o dorisem vreodată atât de intens.

Erin se liniștise. Eu eram în continuare cu respirația tăiată.

— În fine, nu știu de ce-ți spun toate astea... Iartă-mă.

O solicitau niște clienți, uitasem că nu eram singuri, că nu eram doar ea și cu mine. Dar trebuia să mai recunosc și că era destul de liniște la L'Odyssée în seara aceea, că se vorbea mai mult în surdină. Am urmărit-o cu privirea, incapabil să-mi iau ochii de la silueta ei. Ea se uita din când în când spre mine cu coada ochiului, parcă pentru a se asigura că nu mă mișcam de la locul meu. Nu mai știam să decriptez codurile amorului. Era oare cu putință să fie în aceeași stare ca și mine? Sau îmi luam dorințele drept realitate? Nu o cunoșteam și totuși știam în adâncul meu că era femeia care-mi trebuia. Ea avea să-mi aline suferința sau avea să fie chinul meu suprem.

Când s-a întors, mi-a luat din față halba goală.

— Pleci... sau mai stai? m-a întrebat cu o voce nesigură.

M-am uitat în ochii ei. Eram prea tulburat pentru a-i descifra, dar trebuia să știu dacă-mi puteam permite să visez.

— Tu hotărăști, Erin. Dacă vrei să plec, plec și nu mă mai vezi niciodată. Dacă vrei să stau, stau cu tine...

A început să respire agitat. Tăcerea ei a durat o veșnicie. Apoi fața i s-a luminat într-un zâmbet larg.

— Stai, atunci.

E ciudat să fii fericit. Mai ales când te aștepți cel mai puțin. Când crezi că s-a terminat și că fericirea e numai pentru ceilalți, fiindcă tu ai ratat tot ce se putea rata. Nu știi cum să reacționezi, cum să te porți. Încerci să profiți cât mai mult, fiindcă e foarte derutant să realizezi că, până la patruzeci și cinci de ani, treaba asta ți s-a-ntâmplat atât de rar.

— Nu știu dacă îți amintești, a continuat ea, dar când ai venit prima dată aici, aș fi vrut să beau un pahar cu tine, numai că era ora închiderii și eram frântă de oboseală. În seara asta, avem timp, toți clienții sunt serviți, putem sta liniștiți.

Și-a apropiat paharul de halba mea, am ridicat și eu halba. Ciocnirea lor a scos un clinchet ușor. Ea a luat o înghițitură uitându-se lung la mine, apoi s-a sprijinit cu coatele pe tejghea, ca pentru a reduce distanța dintre noi.

— Hai, zi, cum e cu munca la baraj, îți place? Ești satisfăcut?

— Sincer să fiu, e fantastic. Trag până la epuizare. În ultimii ani, m-am mulțumit cu mici contracte turistice sau cu însoțirea echipelor științifice... nu zic că n-a fost bine, a fost, să nu mă-nțelegi greșit, dar nu era nici dur, nici palpitant cum erau chestiile pe care le-am făcut înainte.

— De ce? Ce făceai înainte?

Chiar era interesată de persoana mea. Așa că am prins încredere. Simțeam nevoia să vorbesc despre mine. Voiam să știe cine era cel din fața ei, nu voiam să mă eschivez. Am început povestindu-i întâlnirea mea cu apa, în ziua când împlinisem patru ani.

— Cum? Cred că te-ai speriat groaznic!

— N-aș prea zice!

Am continuat cu pasiunea mea obsesivă pentru mare și scufundări, cu pregătirea și specializările pe care le-am urmat, cu misiunile care mai de care mai diferite și mai incredibile. I-am vorbit despre pauza de câțiva ani pe care o plătisem atât de scump mai târziu. Am pomenit de niște probleme de sănătate minore ca să justific absența. Mă enerva că treceam sub tăcere acea parte din mine, dar nu voiam ca privirea ei să se schimbe, să se întunece. Ceea ce mă măcina de atâta amar de vreme n-avea să strice momentul acela la care n-aș fi îndrăznit niciodată să visez. Nu voiam să mă vadă altfel, nu eram încă pregătit. Egoul meu de mascul, cum ar fi zis Louise, se proteja. Erin a avut delicatețea să nu-mi pună nicio întrebare indiscretă. La fel cum nu m-a iscodit nici în privința căsătoriei și a divorțului prin care trecusem. Am sărit așadar la momentul în care am realizat că fugisem numai după năluci, lăsând viața să treacă pe lângă mine.

— Și tu? m-am oprit eu din povestit. Zi-mi despre locul ăsta, L'Odyssée, afacerea de familie.

— Eu, Gary? Păi, știi deja totul! Părinții mei țineau barul înainte să-l preiau eu, copiii mei, îi cunoști pe doi dintre cei trei, viața mea haotică din ultimii șapte ani, ai văzut și tu consecințele, și ți-am zis și de libertatea pe care mi-o acord în sfârșit! Ajută-mă să aflu mai multe despre tine, te rog eu... de când ai intrat prima oară aici, numai despre mine a fost vorba... Hai, te rog, lasă-mă să te cunosc.

Vorbea deschis și nu renunța. Ca un triplu idiot ce eram, și subjugat complet de farmecul ei, am cedat. Eu, care de atâta amar de vreme nu lăsam pe nimeni să se apropie, cu ea eram dispus să capitulez.

— Acum înțeleg de unde vine tenacitatea copiilor tăi, pe care am simțit-o pe pielea mea azi după-amiază, am zis, prefăcându-mă îmbufnat.

A zâmbit, vizibil mândră de ea. Avea un fel de maliție în privire acum, că era total relaxată în prezența mea.

— Hai, continuă-ți interogatoriul.

A jubilat o clipă, apoi s-a încruntat căutând să-și amintească unde rămăsesem cu povestitul.

— Deci... brusc, ți s-a luat de călătorit?

— Nu... mă rog, da, o să mai călătoresc eu cândva, dar nu cu munca. Doar de plăcere... Am chef de călătorii, de vacanțe... undeva unde să pot face și scufundări, dacă tot sunt acolo, dar

mai ales unde să nu fiu singur... E atât de trist să trăiești niște experiențe fără să ai cu cine le împărtăși... Ar fi niște proiecte cu oameni care chiar ar conta pentru mine, la care aș ține... în fine... cu care mi-aș petrece viața. Vreau să construiesc... încep cam târziu, știu... dar îmi place să cred că nu e totul pierdut, că mai am încă o șansă...

M-am oprit, Erin părea deosebit de emoționată de vorbele mele. Am întrebat-o din priviri dacă s-a-ntâmplat ceva, ea a clătinat din cap, dându-mi de înțeles că n-avea nimic.

— Mi-ai zis că aici ai contract pentru două luni, a rostit cu o voce pierită.

— Exact... astăzi am ajuns deja la jumătatea lui.

Umerii i s-au lăsat în jos de dezamăgire. Cel puțin, așa speram.

— Trece repede timpul... Nu mai ai decât o lună... Crezi c-o să-ți ceară să mai stai?

— N-am discutat încă.

— Îți țin pumnii, poate o să-ți propună un post...

Își mușca ușor buza, încurcată.

— Mă rog, dacă asta-ți dorești, bineînțeles...

— Poate c-o să fie ceva sau cineva care o să mă țină aici, cine știe?

Era uluitor cât de repede mergeau lucrurile! Cu două ore în urmă, mă temeam c-o să mă dea pe ușă afară, iar acum ea îmi mărturisea indirect că ar fi vrut să mă stabilesc la Saint-Malo și eu îi ceream să nu mă lase să plec. Eram atât de stângaci și unul, și celălalt. Uzând și abuzând de subînțelesuri pentru a ne mărturisi atracția reciprocă. Reînvățând împreună seducția și descoperirea celuilalt.

***

L'Odyssée se golea încetul cu încetul. Erin s-a dus să încaseze banii de la ultimii clienți, eu am rămas pe loc, fără să mă clintesc, știam oricum că se uită la mine, așa că am lăsat-o s-o facă. O femeie, această femeie, mă ținea acolo, chiar și numai pentru câteva minute. În cele din urmă, am rămas singuri. A început să stingă luminile, s-a pregătit să închidă, dar fără să mă trimită la plimbare. Am așteptat lângă ușă, a venit și s-a oprit lângă mine, niciodată nu mai fuseserăm atât de aproape unul de celălalt.

— Cum Douce nu-i aici ca să te escorteze, sper că-mi vei da voie să te însoțesc până acasă, am anunțat-o eu.

S-a uitat la mine printre gene.

— O să mă-nvăț rău.

— Sunt gata să mă sacrific.

Au urmat un râs scurt, o jenă abia disimulată, o privire plină de înțeles.

— Afară! a zis ea împingându-mă încetișor.

Am ieșit, a ieșit imediat și ea, a răsucit cheia în ușă și am pornit-o amândoi pe drumul către casa ei. Marea se înălțase din cauza fluxului, dar era liniștită, ca toate din jurul nostru. Parcă eram singuri pe lume, nimeni nu mai umbla pe străzi la ora aceea târzie. Un văl subțire de ceață plutea în noapte, ascunzând cu totul luna. Mergeam tăcuți, atingându-ne ușor la fiecare pas. Nu mai știam ce cuvinte să ne spunem. Eu mă simțeam ca un adolescent care-și pierde curajul în fața unei fete inaccesibile. Aveam o singură dorință, s-o prind de mână, s-o strâng în brațe, s-o sărut nebunește. Nu mi-aș fi imaginat că, la vârsta mea, o să mai simt așa o emoție și așa o teamă de-a trece la acțiune. Mai poți deveni oare romantic la patruzeci și cinci de ani? Trebuia oare să mă consider un tolomac sau eram vrăjit, pur și simplu, de ceea ce mi se-ntâmpla?

***

Abia ajunseserăm în fața casei sale. Ne uitam unul la celălalt, neștiind în continuare ce să ne spunem. Ea îmi zâmbea delicat, eu nu-i vedeam decât gura care mă atrăgea ca un magnet. Voiam s-o ating, măcar cu vârful degetelor, să-i descopăr căldura trupului. Mâna mi s-a ridicat, s-a apropiat de chipul ei, pregătită s-o mângâie pe obraz și să-i aranjez șuvița de păr desprinsă din coc. Erin tremura și respira mai sacadat, dar nu s-a îndepărtat de mine și nici n-a coborât privirea. Poate că se lupta cu niște amintiri urâte, stătea în puterea mea să i le alung, să o vindec.

Atunci, s-a ales praful de toate.

O vibrație în propriu-mi buzunar m-a paralizat. Brațul mi s-a lăsat în jos, inert. Era trecut de miezul nopții, o singură persoană mă putea căuta la acea oră. Cea pe care o dădusem cu grijă deoparte pe tot parcursul acelei seri minunate. N-aveam cum s-o ascund, să mă prefac că nu există. După o secundă de tăcere apăsătoare, a sunat din nou. Probabil că era foarte nervos.

— Îți sună telefonul, a remarcat Erin, cu o voce plictisită. E deja al doilea apel. Poate că ar trebui să răspunzi.

M-am depărtat puțin de ea. Am scos din buzunar acel obiect nenorocit, ferindu-l de ochii ei și abia abținându-mă să nu-l arunc în zidurile Turnului Solidor. S-ar fi făcut zob, iar singura legătură dintre mine și Ivan ar fi fost distrusă pentru totdeauna. Numele lui apărut pe ecran îmi înghețа sângele în vine. Mi-era imposibil să ridic privirea spre Erin. Cum m-aș fi putut uita la ea când, în mână, țineam posibilitatea ca ea să reaudă glasul lui Ivan, acolo, pe loc, în acea secundă? Erin era cu mine încă, dar, dacă-i dezvăluiam identitatea celui care mă suna, avea să mă uite instantaneu. Oare, cuprinsă de o furioasă dorință de-a vorbi cu el, mi-ar fi smuls telefonul din mână? Și-ar fi urlat ura sau dragostea pe care o simțea încă pentru el? Îl

uitase oare cu adevărat? Poate că nu, iar în acest caz n-aveam de gând să asist la reînvierea iubirii pentru el, nu după ce începusem să cred. Nu după ce-mi zisesem că aș putea s-o iubesc, s-o iubesc cum niciodată nu mai iubisem pe cineva. Nu după ce mă simțisem în stare să-mi deschid sufletul și să-i ofer tot ce aveam. Orice s-ar fi întâmplat între noi. Un sărut. O noapte. Câteva nopți. O viață clădită împreună. Ivan avea să fie mereu prezent. Mereu avea să-mi fie teamă că se va întoarce, că mi-o va lua, că ea se va întoarce la el. Erin avea să rămână soția lui, mama copiilor lui. Faptul că divorțau sau nu n-avea să schimbe nimic. Povestea lor o marcase cu un fier înroșit. Tatuajul poveștii noastre — dacă ar fi fost să începem o poveste — ar fi acoperit oare acea arsură?

— Gary, m-a strigat ea.

Mi-am vârât în buzunarul paltonului telefonul care vibra iar și iar. Nu putea să mă lase odată-n pace?

— Nimic important, o să sun eu mai încolo, i-am zis.

M-am uitat lung la ea, îmi zâmbea timid. Oare ce-și spunea în sinea ei acum că, fără să vreau, ridicasem între noi o barieră care nu mai putea fi îndepărtată în acea seară? Cel care eram nu cu mult timp în urmă ar fi fugit mâncând pământul, ar fi plecat cât mai departe cu putință, s-ar fi scufundat cât mai adânc, crezând că acolo e viața lui, că nu are dreptul să fie fericit. S-ar fi exclus din nou din lume, dintre oameni, preferând să trăiască sub apă. N-ar fi înfruntat adversitatea. N-ar fi încercat să șteargă imaginea lui Ivan din inima și mintea lui Erin. N-aveam să abandonez lupta după lucrurile pe care mi le spusese despre ea în ultimele două ore. Ivan ne stricase momentul, dar nu era grav, aveam să provoc și altele. Iar el, văzând că nu-i răspund, avea să renunțe până la urmă.

Am reușit, în sfârșit, să-i întorc zâmbetul.

— Gata, ai ajuns la destinație... Te las să te duci la copii.

A încuviințat cu o mișcare delicată din cap.

— Crezi că Douce o să reapară curând pe dig? am întrebat-o, amuzat.

— Sunt ceva șanse, a zis ea, chicotind.

Trebuia să plec, s-o las. Ar fi fost vorba doar de câteva ore, numai că deja mi se păreau o veșnicie.

— Mă duc înăuntru, a șoptit Erin.

A parcurs din doi pași distanța care ne despărțea, s-a ridicat pe vârful picioarelor, s-a sprijinit cu o mână de pieptul meu și m-a sărutat pe obraz. Mi-am coborât ușor fața spre ea, frunțile ni s-au atins, privirile ni s-au întâlnit. Cât de chinuitor era să reziști tentației! A tras adânc aer în piept și s-a îndepărtat. Nu era momentul.

— Noapte bună, Gary.

A pornit-o spre ușa de la intrare, iar eu am profitat de prezența ei până-n ultima clipă. Mi-a aruncat o ultimă privire.

— Noapte bună, am zis în șoaptă.

Am zâmbit tot drumul până acasă. Poate că aveam dreptul la o a doua șansă. Nu concepeam s-o irosesc. Prin urmare, Ivan trebuia să priceapă treaba asta o dată pentru totdeauna. Trebuia să uite de mine, n-aveam să-i dau niciodată informații despre Erin, doar dacă-mi cerea ea explicit. Mi-am scos telefonul, hotărât să-i spun să mă lase-n pace. Înainte de a încerca să-l sun, i-am ascultat ultimul mesaj vocal: „Ești un rahat de om... Te credeam un tip OK, aveam încredere în tine, te consideram prietenul meu, dar uite că nu mă pot baza pe tine. Dacă va fi să ne mai întâlnim cândva, să nu te-apropii de mine, că te distrug. Uită-mă. Șterge numărul meu. Nu te mai cunosc". Insultele lui mă atingeau prea puțin, ba chiar deloc, nici că-mi mai păsa. Omul ieșea din viața mea definitiv, din proprie inițiativă, fără să i-o mai cer eu. Chit că nu făcuse prea mult parte din existența mea... Important era că n-avea să-mi mai strice și alte momente cu Erin. N-avea să știe niciodată nimic, dar numărul i-l păstram, în eventualitatea că Ulysse sau Lou vor vrea să ia legătura cu el.

Eram liber. Liber s-o iubesc. Liber s-o fac să uite suferința pricinuită de el.

16

Erin

Am deschis ochii din proprie inițiativă și m-am înfășurat în cearșaf. Simțeam delicatețea și căldura pânzei lipite de trupul meu. Eram bine și furioasă, în același timp. Amintirea serii din ajun mă învăluia. Magică, îmbătătoare, terifiantă. Eram vie. Eram femeie. Eram o femeie care fusese privită de un bărbat. Mă lăsasem privită de un bărbat, mă lăsasem abordată de un bărbat. Regăsisem acele gesturi, acele atitudini, acele priviri. Nu mă putusem stăpâni. La drept vorbind, nici nu-mi propusesem s-o fac. Când Ulysse și Lou îmi mărturisiseră că s-au dus după Gary, începusem să sper că avea să mă caute. Așteptam un semn care să justifice faptul că nu-l puteam uita. Când îl văzusem intrând la L'Odyssée, inima pornise să-mi bată mai repede. Tandrețea vocii lui când pomenise de copii mă făcuse să las garda jos. Rațiunea și prudența cu care mă apărasem în toți acești ani dispăruseră ca prin farmec. Nevoia de-a mă lăsa dusă de val măturase totul în cale. Iar Gary îmi răspunsese. Savurasem fiecare secundă a acelui joc al seducției dintre el și mine, subînțelesurile, vorbele rostite prea repede, privirile sfredelitoare și cele care te dezbrăcau. Cu fiecare minut care trecea, trupul mi se aprindea tot mai tare. Era suficient să închid ochii ca să-mi amintesc de părul său ciufulit în care-mi venea să-mi vâr degetele, de mâinile lui arse de soare și de vânt pe care voiam să le simt lipite de pielea mea, de brațele lui în care aș fi vrut să mă cuibăresc, de privirea lui hipnotizantă, de colțul gurii care i se ridica atunci când era jenat sau amuzat. Redescoperirea dorinței era fascinantă. Mă autoconvinsesem că n-aveam să mai vreau niciodată să ating un trup, să-l mângâi, să iubesc, să fiu iubită. Ultima dată când fusesem atinsă, fusesem părăsită la doar câteva minute după aceea. Mi-era greu să uit. De șapte ani încoace, sexul rima cu nefericirea care avea să apară în foarte scurt timp, iar înainte rima cu brutalitatea. Trupul meu nu putea decât să se ofilească. Amorul fizic, așa cum mi-l aminteam eu, însemna o pasiune distrugătoare, fulgerătoare, efemeră și dureroasă.

În seara din ajun însă, descoperisem că un trup îl putea atrage pe al meu.

Deși eram îngrozită, crezusem, așteptasem, sperasem că Gary o să mă sărute, mi-ar fi fost imposibil să fac eu primul pas. Iar apelul ăla telefonic stricase tot momentul. Ghicisem

instinctiv identitatea persoanei care încerca să dea de el în puterea nopții. Mă uitasem cu atenție la Gary în minutele care urmaseră. Pupilele i se contractaseră, mișcându-i-se panicate în stânga și-n dreapta. Trupul i se arcuise ca pentru a se apăra, pumnii i se încleștaseră. Îmi venea să-l iau de-o mână și să-l scutur, să urlu la el că trebuia să uite de Ivan, așa cum încercam și eu să fac. Ivan n-avea niciun drept să fure ceea ce ni se întâmpla. Ivan nu mai avea nicio putere asupra vieții mele de femeie. Mai ales că mă lăsa cu totul rece gândul că el era acolo, la celălalt capăt al firului. Lucrul ăsta nu stârnea în mine nicio emoție, doar furie.

După care, într-o clipită, Gary se redresase, privirea îi redevenise blândă, dar hotărâtă. Se uitase la mine la fel ca înainte de intruziunea lui Ivan și mă apărase de el neaducându-l între noi. Nu-mi părea rău că nu încercaserăm să ne întoarcem la starea dinainte, eram fericită să savurez ceea ce mi se-ntâmpla. Răbdarea. Realitatea a ceea ce se petrecea înăuntrul meu. Tulburarea, sentimentele care încolțeau. Creșterea dorinței, așteptarea, dorul, deși încă nu-l cunoșteam decât foarte puțin — toate acestea erau fără de preț. Și n-aveam dreptul să mă simt plutind pe un nor de dragoste și dorință, după atâția ani de secetă? Voiam să trăiesc fiecare secundă, înainte de-a fi cu el. Senzația de măcinare pe dinăuntru fiindcă aștepți, fiindcă dorești, fiindcă frustrarea este sinonimă cu un viitor mai bun. Aveam sentimentul că sunt liberă, că sunt eu însămi, că sunt Erin cea dinainte de Ivan.

— Mamă! Întârziem! a răsunat ca o goarnă vocea lui Milo.

Am izbucnit în râs, revenirea la realitate era cât se poate de veselă.

— N-are nimic, i-am răspuns eu.

Întreaga dimineață am fost sigură pe mine și încrezătoare. Chiar și când taică-meu și frate-meu au trecut, unul după altul, să se asigure că nu se produsese nicio dramă între timp. I-am liniștit din nou în privința moralului trupei. Și am profitat de ocazie pentru a le spune că Ulysse și Lou se țineau destul de bine de când aflaseră, să nu-și facă griji, fiindcă aveam să veghez asupra lor.

— În orice caz, pare că totul e în regulă, a remarcat Erwan, pe un ton mai mult decât neîncrezător.

— Da! E OK! Chiar foarte OK! Închipuie-ți că m-am hotărât să uit de tot ce-mi stătea pe suflet și să trăiesc. Ți-am zis, copiii fac față noutăților mai bine decât ne-am fi imaginat, vorbim împreună despre asta, vorbesc și între ei…

Am avut grijă să nu-i spun cu cine mai discutaseră despre tatăl lor. Nu voiam ca Erwan să mă dea jos de pe norul meu.

— Dacă zici tu…

***

Orele au trecut, frumoasa mea senzație de plutire s-a evaporat cu totul, făcând loc unei nervozități tot mai mari, tot mai invadatoare, imposibil de controlat. Când am ajuns acasă, aceasta era la apogeu. Cât am pregătit cina, am spart două farfurii și un pahar. Lazanele mi s-au ars în cuptor, a trebuit să le arunc. Copiii erau nevoiți să se mulțumească, așadar, cu niște paste cu unt. De altfel, fără să facă nici cel mai mic comentariu, Ulysse le-a salvat și pe acestea de la dezastru când m-a văzut așa pierdută, așa adâncită, de fapt, în gânduri anxioase.

Și dacă, până la urmă, nu mai reușeam să fiu o femeie ca toate celelalte? Chiar eram eu capabilă să mă las luată de val? Să vorbesc despre limbajul corpului și al inimii? N-aveau oare să mi se redeștepte urmele dureroase de pe trup? Și-apoi, puteam eu să am deplină încredere în el? Oare n-avea să mă prindă din urmă trecutul, încât să mă trezesc îndoindu-mă de el uneori sau chiar mereu? N-aveam să mă uit la el întrebându-mă ce secrete o ascunde, ce nu mi-o fi spus despre el? N-aveam să mă tem în permanență că se va schimba, că va apărea un dublu al său malefic? Asta voiam eu? Neîncredere și reticență?

Și dacă el ajungea la concluzia că situația e prea complicată? Eram convinsă că își dorea mai mult decât o aventură de-o noapte, lucru care chiar îmi convenea. Fiindcă nu eram în căutare de sex de dragul sexului. Îndrăzneam să fac un pas înspre el pentru a încerca să parcurgem o bucată de drum împreună. Cum să uit reacția lui atunci când îl sunase Ivan? Îndepărtarea lui imediată? În momentul acela, poate-și spunea că mai bine ar renunța la mine, la noi, pentru a evita potențiale necazuri. Eu nu-i puteam garanta că Ivan n-avea să se mai întoarcă niciodată, iar el știa asta. Trebuia să învățăm, și eu, și el, să trăim cu gândul că Ivan putea apărea în orice moment. Mă temeam de apariția lui, dar refuzam să mă las copleșită de această teamă. L-aș fi putut asigura, pur și simplu, pe Gary că Ivan n-avea să se mai apropie niciodată de mine. Numai că ei doi se cunoșteau. De unde să știu ce fusese între ei acolo, la celălalt capăt al lumii? N-aș fi avut niciodată certitudini. Eram eu pregătită pentru așa ceva? Ca să aflu adevărata natură a prieteniei lor, trebuia să-i am pe amândoi în față. Ceea ce nu voiam sub nicio formă.

Și-apoi, mai erau și copiii. Mă uitam la ei cu atenție, mutându-mi privirea de la unul la altul. Ulysse. Lou. Milo. Cum ar primi ei intrarea unui bărbat în viața mamei lor? Parcă-i și auzeam pe unii zicând: „Nu-ți mai bate capul, bagă mare, dă-i bătaie, doar n-o să decidă copiii". Poate că oamenii ăia ar avea dreptate, dar nu-i puteam nesocoti pe cei care fuseseră rațiunea mea de-a exista, pe cei care mă salvaseră de la naufragiul total. Nu știam ce reacție ar avea, știam doar că mă dedicasem lor în ultimii șapte ani, și chiar și înainte, când Ivan

nu mai ajungea pe-acasă. Ar accepta ei să mă împartă cu acest Gary? I-ar face oare zile fripte? L-ar trata cu indiferență? S-ar purta de parcă el nici n-ar exista? Sau i-ar oferi un loc în viața lor? S-ar atașa oare de el?

Iar Gary... El n-avea copii. Poate nu-și dorise niciodată să aibă, nu? Căsătorit fusese. De ce nu-și întemeiase o familie cu fosta nevastă? Era greu de uitat delicatețea emoționantă cu care vorbise despre ei, dar asta nu însemna cine știe ce. Era un om inteligent, mă văzuse reacționând visceral pentru copiii mei, știa deja că ei aveau să rămână mai importanți decât orice și decât oricine, inclusiv decât el. Oare ar accepta această realitate, realitatea mea? Ar putea să-i iubească? Să-i includă în viața sa? Era gata să le ofere o fărâmă din el?

— Ești bine, mamă? m-a întrebat Ulysse.

Am ridicat spre el o față zâmbitoare. La urma urmelor, faptul că-mi puneam niște întrebări cu privire la viața-mi amoroasă însemna că viața mea era normală. M-am agățat de această banalitate. Și am răspuns dând din cap că da.

— Pari destul de pierdută azi, a remarcat el, malițios.

Cei trei copii ai mei mă priveau, amuzați în mod evident de atitudinea mea. Am roșit și am început să strâng de pe masă.

M-au ajutat, ca în fiecare seară, să fac ordine în bucătărie, iar eu m-am dezmeticit și am vorbit în sfârșit cu ei despre cum le-a mers la școală, despre prietenii și bunicii lor, despre viața noastră. Apoi m-am dus sus să-l culc pe Milo și am stat să-i citesc o poveste. Încetineam scurgerea timpului...

Când am ieșit din camera lui Milo, am dat nas în nas cu fratele său.

— Ieși cu Douce în seara asta?

— Evident, ca în fiecare zi. De ce întrebi?

— Eh, așa...

L-am sărutat și mă pregăteam s-o iau în jos pe scară.

— Dacă te întâlnești cu Gary...

Am încremenit.

— Mulțumește-i din partea noastră, mamă.

— Da, serios, a fost drăguț cu noi, a întărit Lou, apărută ca prin farmec lângă fratele său.

Pentru ei, Gary era legătura cu tatăl lor. Nici nu putea fi altfel. Și totuși, când îmi vorbiseră despre el seara trecută, copiii mei păruseră că-l plac. Ulysse îmi zisese: „E simpatic, pe bune, fiindcă l-am înnebunit de cap cu întrebările noastre, și pare să n-aibă nicio legătură cu el, mi-a dat de înțeles că nu seamănă deloc unul cu celălalt". Dacă era să se întâmple ceva între Gary și mine, copiii știau că el știe. Iar asta era o povară în plus pe umerii mei.

— Dacă-l văd... dar nu sunt deloc sigură, m-am grăbit eu să precizez. Vreți să-i cer și numărul?

S-au uitat întrebător unul la celălalt.

— Mamă, a început Ulysse, știi foarte bine părerea mea, nu vreau să aud de el... nu vreau să-mi pierd timpul cu rahaturile lui... Lou hotărăște. Iar dacă ea vrea să vorbească cu el, foarte bine, asta nu înseamnă că trebuie să vorbesc și eu, nu?

Am clătinat din cap, apoi m-am uitat la fiică-mea. Tremura.

— Nu mai sunt sigură că vreau... Mi-e cam frică... Și-apoi, Gary locuiește aici... n-am de ce să mă grăbesc. Poți să-i ceri numărul și mai târziu.

Am urcat cele patru trepte care mă despărțeau de ei și i-am tras spre mine. Rolurile s-au inversat, ei mă strângeau acum în brațe.

— Voi hotărâți. Sunteți OK? Rezistați pe poziții? Să nu mă mințiți, bine?

Nu-i vedeam, lipită cum eram de ei, dar am simțit că se consultau în tăcere.

— Nu-ți face griji pentru noi, m-a liniștit fiul meu.

— Suntem bine, mamă, doar te avem pe tine, a zis și Lou.

M-am desprins din îmbrățișarea lor. Mi-am pus mâna dreaptă pe obrazul lui Lou, iar stânga pe al lui Ulysse și i-am mângâiat cu duioșie. Îmi zâmbeau amândoi, plini de iubire. Voiam să văd numai semne peste tot. Dar acum chiar mi se părea că Ulysse și Lou erau conștienți că se petrecea un eveniment important pentru mine și că-mi dădeau voie să fac acel pas.

— Somn ușor, scumpilor.

— Plimbare plăcută, mamă.

I-am pupat încă o dată și am coborât la parter, mi-am pus pe mine paltonul, mi-am legat un fular la gât, în timp ce Douce se învârtea în jurul meu, așteptând să deschid odată ușa. A mai avut de așteptat încă vreo câteva minute fiindcă m-am oprit să mă privesc în oglinda de la intrare. Pentru prima dată de când ieșeam cu ea la plimbare, voiam să arăt drăguț. Eram perfect conștientă de ce urma să se întâmple dacă aveam să mă-ntâlnesc cu Gary. Nu mai știam să mă pregătesc pentru o noapte de dragoste. Așa că aveam să fiu firească, așa cum fusesem când mă văzuse prima oară, așa cum fusesem când mă plăcuse. În sclipirea ochilor urma să mi se citească toate întrebările, toată tulburarea. Am luat totuși eșantionul de parfum care zăcea în bolul cu chei și mărunțiș, am lăsat să curgă câteva picături de-a lungul gâtului și, trăgând adânc aer în piept, am ieșit. Douce a lătrat de bucurie și a pornit-o în direcția obișnuită. Câinele meu nu mă cruța, alegea traseul cel mai lung.

La ferestrele lui Gary era lumină. M-am luat după Douce, care alerga deja pe dig. Parcă a simțit unde mă duceam, fiindcă s-a oprit chiar în fața clădirii lui. Nu-l mai puteam evita, nu

mai voiam. Am urcat până la al doilea etaj și am bătut timid la ușă, fără să mă gândesc prea mult. A trecut o veșnicie. Dacă nu se hotăra mai repede, aveam s-o rup la fugă, căci tremuram toată la gândul saltului în necunoscut pe care mă pregăteam să-l fac. În sfârșit, ușa s-a deschis. Inima a început să-mi bată nebunește, Gary a zâmbit ușor, a dat să se apropie de mine, apoi s-a oprit, întrebându-mă din priviri ce era cu mine acolo. Înainte de-a apuca să reacționăm, să scoatem măcar un cuvânt, Douce ne-a împins, făcându-și loc să intre. Am pufnit amândoi în râs. Un râs nervos, în cazul meu.

— Nu vii și tu? m-a invitat Gary.

Nu i-am răspuns, am pășit pur și simplu pe urmele lui Douce. Am înaintat până în living, cu respirația tăiată. Apartamentul său era la fel de impersonal ca prima dată când intrasem acolo, omul era în trecere, mi-am amintit eu, mereu fusese în trecere, oriunde ajunsese. Și dacă mă înșelam din nou? Eram gata să dau înapoi ca să mă menajez, suferisem mult prea mult. Dacă mă îndrăgosteam nebunește de el — ceea ce presimțeam a fi mai mult decât probabil —, n-aș fi suportat încă o trădare, încă o părăsire. Teama și instinctul de supraviețuire mă devorau pe dinăuntru. M-am întors spre el frământându-mi mâinile, trebuia să-mi țin firea, să-mi strunesc sentimentele și simțurile pe care mi le deștepta prin simpla sa prezență. Gary îmi dădea impresia că așteaptă verdictul meu. Mă lăsa să aleg. Ceea ce urma să se petreacă între noi depindea de ce hotăram eu.

— Sunt îngrozită, i-am mărturisit, aproape sufocată. Nu înțeleg ce mi se-ntâmplă. Sunt ca pierdută, nu credeam să mai simt vreodată treaba asta. Te cunosc numai de-o lună și știi și tu prin câte am trecut până acum... N-ar trebui să fiu aici, cu tine, dar nu m-am putut stăpâni. Mă atragi... Copiii mei tocmai au aflat că tatăl lor e în viață. N-ar fi trebuit să-i las singuri ca să vin să te văd... Ei sunt prioritatea mea, așa vor fi mereu, vreau să fii conștient de lucrul ăsta.

— Știu... abia aștept să-i cunosc...

De ce oare spunea întotdeauna cuvintele pe care voiam să le aud? De parcă am fi fost făcuți unul pentru celălalt, de parcă ar fi fost musai să ne întâlnim. Îmi doream din toată inima să fie sincer.

— Nu e numai asta, l-am întrerupt eu tot mai nerăbdătoare, mi-e teamă că n-o să am niciodată încredere în tine, c-o să am mereu îndoieli în privința ta, traiul cu mine o să fie un infern. E mai bine să te previn.

A părut amuzat de avertismentul meu și a făcut un pas spre mine.

— Nu cred...

L-am oprit cu o mișcare scurtă din mână, m-a ascultat.

— Și mai e și Ivan.

A tresărit și s-a dat înapoi, rănit.

— Nu vreau ca Ivan să se amestece între noi. Dacă nu crezi că poți să-l lași în urmă, să uiți de el în ceea ce mă privește, pleacă. Stai cât mai departe de mine. Știu foarte bine că el te-a sunat aseară... iar tu te-ai ferit să-mi spui...

— Îmi pare rău, m-a luat pe nepregătite...

— Știu ce fac... mă rog, probabil că tu, acum, nu mai ești chiar atât de sigur... Pur și simplu, nu vreau să ne dirijeze el viața.

A zâmbit, vizibil ușurat, apoi a redevenit serios.

— Nu-i voi acorda această putere și nu-l voi lăsa să se apropie de tine, dacă așa vrei.

A venit din nou mai aproape. Eu n-am mai făcut nicio mișcare, ne uitam lung unul la celălalt. Distanța dintre noi a dispărut apoi cu totul. Ochii lui ardeau. La fel ca seara trecută, a ridicat o mână spre fața mea. Când a fost pe punctul să mă atingă, m-am strâns ca într-o cochilie, cuprinsă de o ultimă angoasă. A rămas cu mâna întinsă, iar eu m-am uitat atentă la figura lui, căutând urma unei nedumeriri, a vreunei enervări din pricina reacției mele. N-am văzut altceva decât dorință tandră. Mă aștepta să vorbesc.

— Să nu te joci cu mine. Nu mai vreau să sufăr, Gary... Nu vreau să fie un chin iubirea... Știu deja c-o să-ți cer să nu pleci.

— Nu va fi nevoie s-o faci, deja m-ai țintuit aici.

M-a cuprins de mijloc cu un braț, m-a lipit de el, nu mă mai împotriveam, mi-am pus mâinile pe pieptul lui, îi simțeam inima bătând repede și tare, fața lui s-a înclinat spre a mea. Obrajii ni s-au atins, mângâindu-se unul pe celălalt, buzele ni s-au căutat. Fiecare particulă a ființei mele trăia înnebunită acea descoperire. Gary s-a îndepărtat ușor, atingându-mi delicat cu mâna liberă fruntea, părul, gâtul, gura. Apoi m-a sărutat. Sărutul acela era ca un salt în gol. Ne devoram unul pe celălalt de parcă de asta depindea viața noastră, de parcă niciodată nu mai fuseserăm sărutați, de parcă niciodată nu mai sărutaserăm. Gary mă ajuta să-mi recapăt suflul, îmi oferea oxigenul său. M-am descotorosit de palton, nu îndrăznisem să mi-l scot la intrare, temându-mă c-o să plec în goană. L-am aruncat cât colo. Fără să se dezlipească de buzele mele, Gary m-a tras spre dormitor. Am ajuns în pat, iar din acel moment, timpul s-a dilatat, s-a răsucit pentru a trăi fiecare gest, fiecare sărut, fiecare adulmecare, în vreme ce hainele cădeau de pe noi una după alta. Lipită de el, goală ca și el, m-am cuibărit în brațele sale secunde în șir, întipărindu-mi trupul său în al meu, căci voiam să mă asigur că sunt în siguranță. M-a așteptat, răbdător. Apoi mi-a cuprins în palme sânii, mi i-a sărutat, iar eu am simțit că rămân fără aer, parcă trăiam pentru prima dată acea senzație, acea plăcere intensă. Minutele nu mai aveau niciun înțeles, fiecare dezmierdare dura la nesfârșit. I-am

explorat trupul cu vârful degetelor, cu buzele, încet, pentru a-i savura contururile, pentru a i le învăța pe dinafară, pentru a-i decripta fiorii, suspinele care făceau pereche cu ale mele, ca un ecou. Când dorința a devenit mult prea puternică, Gary și-a implântat privirea în ochii mei înlăcrimați de emoție. M-a pătruns cu o încetineală infinită, respirația lui gâfâită amestecându-se cu a mea. Când supliciul așteptării s-a încheiat, mi-a scăpat un geamăt. Gary s-a oprit.

— Erin, să nu crezi că puterea-i la mine. Dacă tu mă lași să te iubesc...

L-am întrerupt cu o sărutare, o sărutare cum nu mai dădusem nimănui până atunci. Sărutul unei dorințe înflăcărate, sărutul unei iubiri care încolțea nestăvilită, sărutul încrederii și al abandonării de sine. Mi-a răspuns cu aceeași pasiune. Gurile ne-au rămas lipite până în clipa orgasmului. Cel mai răscolitor, cel mai puternic trăit vreodată. Sexul putea fi frumos, putea fi o simbioză. Am rămas îmbrățișați. Gary îmi explora în continuare trupul, mâinile mele se plimbau mai departe pe spatele lui, uitându-ne unul în ochii celuilalt.

— Sunt la fel de pierdut ca și tine, mi-a mărturisit el în șoaptă. Și mi-e și frică, dar poate fiindcă n-am fost niciodată atât de fericit. Am sentimentul că sunt în sfârșit acolo unde mi-e locul... Nici nu-ți imaginezi ce înseamnă asta pentru mine... Nu voi lăsa pe nimeni să ne fure ceea ce ni se întâmplă. Oricâte încercări ne așteaptă, fiindcă sunt sigur că vor fi și din astea, n-am să dau bir cu fugiții, am să mă lupt pentru noi, pentru tine, pentru mine, pentru copii.

Pleoapele mi se închideau de la sine în timp ce stăteam strânsă covrig în brațele lui Gary, nu voiam să mă mai mișc, voiam să rămân acolo, în căldura protectoare a trupului său, pentru totdeauna.

— Erin, mi-a murmurat el la ureche, te-aș ține la mine toată noaptea, dar mă gândesc că dacă nu te găsesc copiii acasă mâine-dimineață...

Mi-am frecat nasul de gâtul său ca să mă impregnez de mireasma lui iodată și să i-o simt în orele următoare, când n-aveam să fiu cu el.

Nu m-am gândit să-i spun că nu era nevoie să mă conducă. În timp ce ne-mbrăcam, fiecare gest era un pretext ca să ne atingem, să ne sărutăm. Douce ne aștepta cuminte în living, am izbucnit amândoi în râs când am văzut-o. Gary a fluierat înaintea mea îndemnând-o să iasă din casă, iar ea l-a ascultat fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție. Am străbătut tot drumul agățați unul de celălalt. Pentru prima dată, Gary a venit până la ușă. Mi-a cuprins fața între palmele sale. Cum de puteam avea niște simțăminte atât de puternice pentru un bărbat? M-a sărutat apăsat pe gură.

— Când ești mâine la L'Odyssée?

— Până la 6 seara. Tu la cât termini?
— O să fac în așa fel încât s-ajung înainte să pleci.
— Sigur o să fie și Milo cu mine.
Mi-a aruncat un zâmbet larg.
— Foarte bine, abia aștept să-l văd.
L-am mai sărutat o dată și am deschis ușa.
— Somn ușor, mi-a zis el.

17

Ivan

Se învârtea încolo și-ncoace prin restaurantul gol, închis de două zile. Nu mai voia să vadă pe nimeni. În perioada următoare, era musai să fie în deplinătatea facultăților fizice și mentale. Trecuse o lună de când aștepta ca nenorocitul ăla de scufundător să-i dea niște informații concrete despre Erin. N-avea să obțină nimic de la acel tip. Degeaba ar mai fi așteptat, mai bine se ocupa chiar el de toată chestiunea. În fond, tipul se făcea parțial vinovat pentru redeșteptarea bestiei. Așa că avea să-l găsească, oriunde s-ar fi ascuns.

Până la el însă, mai era cineva care trebuia să dea socoteală. Primul aducător de necazuri, nimeni altul decât propriul cumnat. De câte ori nu-i venise să-l ia la pumni pe individul ăla care-l privea de sus, care-i vorbea ca unui prostănac?

Cam bănuia el cum decurseseră lucrurile. Mai mult ca sigur că, după plecarea lui, tipul o tot bătuse la cap pe Erin să divorțeze, ținându-i discursuri din alea de mare avocat. Iar după șapte ani, ea nu mai rezistase și cedase solicitărilor neîncetate ale familiei de-a se despărți de el.

O crezuse mai puternică.

Oare uitase că era a lui?

Nu pricepuse că, într-o bună zi, el avea să se întoarcă și să-și reia locul pe care-l deținea în viața ei?

18

Gary

Întotdeauna visasem să trăiesc după o anumită rutină. Știam că unii se tem de asta mai tare decât de orice altceva, că li se pare o chestie monstruoasă, distrugătoare și de iubire, și de dorință, dar eu eram convins că lucrurile stăteau exact pe dos, așa că o așteptam, nădăjduiam la ea. Iar ea era o minunăție care întrecea tot ce mi-aș fi putut imagina.

A noastră, a lui Erin și a mea, s-a rodat de la sine. În fiecare seară, mă duceam s-o văd la L'Odyssée. Uneori, era acolo cu Milo, ca în ziua de după prima noastră noapte. Întâlnirea cu micuțul ei fusese destul de timidă, el rămăsese retras, întrebându-se, fără doar și poate, cine era necunoscutul acela care-i ținea companie mamei sale. După două săptămâni, eram în continuare în același punct, el mă observa cu coada ochiului, îmi răspundea când îl întrebam ceva, dar cu o voce moale și niciodată nu spunea mai mult decât strictul necesar, iar eu nu insistam, îl lăsam în pace, așteptând să se obișnuiască cu prezența mea. Între timp, îmi plăcea să-l urmăresc de la distanță. În unele zile, Ulysse și Lou erau acolo. Cu ei, totul era mult mai fluid. Adolescența îi ajutase să înțeleagă foarte rapid ceea ce se petrecea între mama lor și mine, lucru pe care păreau să-l accepte întru totul, tutuindu-mă chiar fără nicio problemă. Am fost foarte emoționat de rugămintea pe care Ulysse mi-o strecurase pe furiș la un moment dat, când Erin era întoarsă cu spatele, iar Lou se ocupa de Milo: „Să n-o faci pe mama să sufere". Îi întinsesem atunci mâna, ca pentru a pecetlui un pact implicit cu el, iar el acceptase. Copiii cei mari nu ezitau să-mi pună întrebări despre călătoriile mele, despre scufundări. În scurt timp, am observat o lucire pofticioasă în privirea lui Ulysse. Mai amânam un pic momentul, dar îmi promisesem ca, dacă totul mergea bine, să-i propun să-l inițiez și pe el. Contextul nu era, evident, tocmai potrivit, dar n-au căutat nicio clipă să-mi vorbească despre tatăl lor. Eu însă rămâneam vigilent, știind cu certitudine că subiectul Ivan n-avea să fie niciodată închis.

În zilele când Erin pleca de la bar după-amiaza, o însoțeam până acasă, iar ea venea la mine ceva mai târziu. Când lucra în a doua parte a zilei, îmi petreceam seara la L'Odyssée, iar după ce închidea, iarăși venea la mine. Nu-i trecusem nici până

acum pragul casei, nu părea încă hotărâtă. Iar eu, unul, n-o presam, nefiind prea grăbit să ajung în casa unde locuise Ivan.

De două săptămâni încoace, nu era noapte în care să nu fi fost împreună câteva ore. Pofta de ea n-avea să mi se potolească niciodată. Trupul, gura, sânii, pântecul, suspinele ei, senzualitatea de care nici nu părea să fie conștientă, totul mă atrăgea la ea. Era frumoasă, atât de frumoasă când făceam dragoste. Dar și atât de fragilă. În ciuda intensității primei noastre nopți și a tuturor celorlalte, avea uneori niște tresăriri de spaimă, de reținere. În clipele acelea, ochii i se încețoșau pe ascuns, tulburați parcă de niște amintiri urâte, și întotdeauna îi trebuiau câteva secunde bune ca să se întoarcă la mine. Eram sigur că Ivan fusese violent cu ea. Într-o noapte, încercasem să-i pun câteva întrebări, nu voiam în niciun caz să fac vreun gest care s-o rănească ori care să-i amintească de el. Când înțelesese ce o întrebam, se făcuse covrig, ferindu-și privirea, eu o strânsesem în brațe, stăpânindu-mi cu greu furia pe care-o simțeam crescând în mine, bănuielile mele cele mai rele fuseseră confirmate, apoi ea îmi șoptise, îndurerată: „Nu acum".

Lucrurile acelea nespuse nu umbreau însă restul. Mai ales după ce o înștiințasem că Ivan hotărâse să uite de mine. Ceea ce era adevărat, fiindcă nu mai încercase să mă contacteze. Era o mare ușurare. O libertate pe care o savuram, prețuind-o la justa ei valoare și rugându-mă să nu fie efemeră. Cu fiecare zi care trecea, complicitatea noastră se aprofunda, râdeam, vorbeam, ne provocam. Dimineața, când mă trezeam, îmi venea să mă ciupesc ca să mă conving că era adevărat ce mi sentâmpla. Împărtășeam cu acea femeie mai mult decât propriu-mi ideal, mai mult decât ceea ce îndrăznisem vreodată să-mi doresc.

Erin îmi vorbea adesea despre părinții ei, despre fratele și cumnata ei, pe care-i iubea mai mult decât orice pe lume. În noaptea aceea, deși se apropia momentul să se întoarcă acasă la copii, nu mai contenea, pur și simplu, iar eu o ascultam cum tot întorcea lucrurile pe-o parte și pe alta. Nu știa cum să procedeze pentru a le spune de intrarea mea în viața ei.

— Ar putea deveni insuportabili! m-a avertizat ea. M-apucă oboseala numai când mă gândesc.

Am izbucnit în râs. Apoi, m-am ridicat într-un cot, cu un rictus amuzat.

— Nu c-aș arde de nerăbdare s-o încasez de la tatăl sau fratele tău, dar, cu cât amâni mai mult, cu atât mai rău o să fie. Și-apoi, se prea poate ca Paloma sau copiii să facă vreo gafă.

Erin nu trebuise să-i spună ceva asociatei sale. Aceasta înțelesese singură, grație ochilor ei de linx. Totuși, aveam grijă să nu ne prea atingem când eram la L'Odyssée. Deși ne era

extrem de greu, nu ne sărutam niciodată când ne întâlneam după-amiaza, la sfârșitul zilei sale de muncă. Așteptam întotdeauna să plecăm de la bar ca să ne ținem de mână, singurul gest amoros la care copiii putuseră asista.

A oftat, îmbufnată.

— Ca să nu mai zic că aș putea veni la L'Odyssée când sunt și ei acolo, am continuat eu. Să nu crezi c-am să mă prefac că nu te cunosc.

— Niciodată nu ți-aș cere așa ceva!

Am ridicat o sprânceană, ironic.

— Deci?

— Ai dreptate, a admis ea, dar te previn, e o chestie foarte riscantă!

Am pufnit din nou în râs.

— O să supraviețuiesc...

— Dar tu? Ia zi..., m-a întrerupt ea, ca să mă tachineze.

— Ce?

— Zi-mi de familia ta!

Aș fi vrut să reacționez altfel, dar n-am putut. Așa că m-am dat jos din pat și m-am îmbrăcat în cea mai mare viteză.

Apoi, fără să scot o vorbă, m-am dus în living, lăsând-o singură.

Familia mea. De două săptămâni, evitam cu meticulozitate acest subiect. Aveam de-a face cu o femeie care trăia în fuziune cu ai ei — se vedeau în fiecare zi sau aproape, alcătuiau un tot. Faptul că insistam să-și asume relația noastră în fața alor săi era o chestie pur egoistă, așteptam, prin acel anunț, o dovadă a sentimentelor sale pentru mine, deși mă temeam că ei ar putea fi cam băgăreți și ar putea-o face să se-ndoiască de mine. Eram însă gata să mă lupt ca să-i dovedesc că ai ei se înșală. Ceea ce nu rezolva deloc problema cu propria-mi familie. Ce ar fi crezut Erin despre relația deplorabilă pe care o aveam cu părinții, frate-meu și soră-mea? Drept cine avea să mă ia când avea să afle că, de ani întregi, nu făcusem niciun efort ca să-i văd? Cum să-i explic de ce și pentru ce, fără să par un mizerabil? Cum să-i spun că mă reapropiam treptat de ei după o atât de lungă absență? Deși profitam în continuare de nesfârșita lor răbdare cu mine ca să mă pregătesc sufletește pentru reîntâlnirea cu ei.

— O să fugi de fiecare dată când apare ceva care nu-ți convine? mi-a servit-o ea venind după mine în living.

Se enervase. Și pe bună dreptate. Doar că remarca ei nu era în măsură să mă calmeze. Zisese ceva ce nu trebuia, așa că m-am refugiat în tăcere.

— Nu-i nimic de spus despre familia mea!

A clătinat din cap, mâhnită de răspunsul meu, apoi și-a luat paltonul și și-a legat fularul la gât. După aceea s-a bătut ușor pe coapsă pentru a o chema pe Douce, care dormea

întinsă cât era de lungă, și a pornit spre ușa de la intrare. Am oprit-o în ultimul moment, trăgând-o spre mine.

— Erin, stai puțin.

— Dacă nu poți nici măcar să-mi povestești despre ai tăi, mă întreb ce naiba caut eu aici…

— Te conduc.

— Sunt om în toată firea, nu te-am aștept pe tine ca să umblu noaptea pe-afară.

S-a desprins de mine cu o mișcare bruscă, a deschis ușa și a coborât în grabă scările.

A trebuit să fac eforturi serioase pentru ca munca mea să nu aibă de suferit de pe urma disputei din acea seară. Abia reușisem să închid ochii după plecarea lui Erin. Mi-era ciudă pe mine că mă-nchisesem în asemenea hal și mi-era ciudă pe ea că nu acceptase că aș putea avea nevoie de timp ca să-i povestesc despre anumite zone din viața mea. Nimic însă nu m-ar fi putut opri să mă duc în continuare la L'Odyssée, după muncă. Trebuia s-o văd și nu voiam sub nicio formă să mă împotmolesc în propriile toane, n-aveam de gând s-o pierd atât de repede.

Era o vreme frumoasă, terasa era plină în acea după-amiază însorită de vineri. Nici urmă de Erin afară, am găsit-o înăuntru. Când m-a văzut, a oftat ușurată și a schițat un zâmbet încurcat, căruia i-am răspuns tot cu un zâmbet. Cei trei copii ai săi erau instalați la tejghea. Mi l-a indicat pe cel mai mic cu o mișcare din cap și a ridicat ochii în tavan, exasperată. M-am apropiat de ei cu Douce lipită de picioarele mele, nu mă slăbea o clipă cât stăteam acolo.

— Salut, Gary! a ciripit Lou.

— Ai picat la fix, m-a anunțat Ulysse.

— Ah, da? De ce?

Mi-a făcut cu ochiul, dar n-am priceput ce voia să spună.

— Avem o problemă cu Milo.

Acesta, roșu la față de atâta plâns, stătea cu capul în mâini.

— Pot să te ajut? m-am oferit eu.

S-a posomorât și mai tare.

— Milo, ai putea totuși să-l saluți și tu pe Gary! l-a boscorodit Erin.

I-am dat de înțeles că nu era nicio problemă. Figura ei părea și mai exasperată. N-o nimeream nicicum. Aveam să văd mai târziu ce era de făcut, deocamdată mă intriga remarca lui Ulysse.

— Ia zi, ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

El și-a frecat mâinile, nemaiașteptând alt îndemn. Milo aflase de la școală că aveau să înceapă în curând niște cursuri de natație. El însă nu știa să înoate și-i ceruse maică-sii un bilet de învoire ca să fie scutit de piscină, lucru pe care ea refuzase să i-l dea. Din câte am înțeles, toți — de la bunicu-său până la

soră-sa, plus unchiul Erwan și chiar Paloma — încercaseră să-l învețe să înoate, dar nimeni nu-l convinsese nici măcar să ridice un picior de pe nisip. Nici chiar atunci când accepta să intre în apă. Am priceput imediat ce sarcină avea să-mi revină, Ulysse îmi dădea o mână de ajutor cu fratele său mai mic.

— Când te-am văzut intrând, a continuat el foarte mulțumit de sine, mi-am zis că nu există cineva mai nimerit care să-l învețe cu apa.

— Las-o mai ușor, i-a zis maică-sa, Gary este ocupat și sigur are treburi mai importante decât să-l învețe pe Milo să înoate, mai ales că Milo poate foarte bine s-o facă și la școală.

— O să râdă toți de mine! a mârâit cel vizat.

— Eu n-am zis nu, Erin.

M-am ferit de privirea ei emoționată, concentrându-mă asupra lui Milo, căruia brusc îi captasem atenția. Ridicase capul spre mine și mă privea, curios.

— Tu știi să înoți?

M-am abținut să nu pufnesc în râs, nu care cumva să creadă că râdeam de el. Erin, la rândul ei, a trebuit să se întoarcă imediat cu spatele ca să-și ascundă amuzamentul.

— Da, înot în fiecare zi, cam cu asta mă ocup la muncă. Mă bag chiar și sub apă.

A făcut ochii mari, impresionat și îngrozit în același timp.

— Și nu ți-e frică?

— Uneori mi-este, dar asta nu mă împiedică să-mi placă și să mă bag în apă și a doua zi. Ca să fiu sincer, Milo, în cea mai mare a timpului mă distrez. Vrei să-ți arăt?

A ridicat din umeri, nehotărât, apoi i-a aruncat maică-sii o privire pierdută, ca pentru a-i cere părerea. Ea i-a zâmbit cu toată iubirea de care era în stare.

Milo s-a uitat din nou la mine, neliniștit. Problema nu era că nu știa să înoate; de fapt, îi era groază.

— Știi ceva, Milo, eu îți arăt cum te poți distra înotând, dar tu nu ești obligat să intri cu mine în apă. Și o să hotărăști tu dacă vrei să mi te-alături, eu n-am să te forțez.

A încuviințat din cap, ceva mai liniștit.

— Bine.

Erin, Ulysse și Lou au scos un oftat lung, de ușurare. De parcă ar fi complotat toți trei.

Erin nu lucra în seara aceea. I-am însoțit așadar pe toți patru până acasă. Copiii mergeau în fața noastră și se jucau cu Douce, Erin m-a prins de mână, trecându-și degetele printre ale mele, și și-a lipit obrazul de umărul meu.

— Îți mulțumesc pentru Milo. Dar ești sigur că nu te deranjează?

— Sigur că nu… mă scoate din minți că-i e frică de apă! m-am enervat eu, singur.

— Bănuiam, mi-a zis ea râzând, după care a redevenit serioasă. Îmi pare rău pentru aseară.

— Eu îmi cer scuze, am reacționat ca un tâmpit... O să-ți povestesc despre ai mei, o să ți-i prezint, dar am nevoie de un pic de timp...

Se vedea cu ochiul liber că era oarecum dezamăgită de răspunsul meu, dar și cumva îngrijorată.

— Stai liniștită, Erin, n-am niciun fel de cadavre în dulap, nici drame, nici războaie fratricide, doar două-trei probleme relaționale, pe care încerc să rezolv. Iar acum, după cum vezi, în acest moment, nu vreau decât să mă bucur de ceea ce ni se întâmplă. În plus, azi e o zi mare, Milo a vorbit cu mine.

I-a revenit zâmbetul exact când ajungeam în fața casei. Copiii erau deja înăuntru.

— Ce-ai zice să rămâi cu noi la cină, ca să sărbătorim evenimentul?

Îmi deschidea ușa casei ei, dar oare eu eram pregătit să intru în casa lui? M-am pierdut în contemplarea fațadei ca să câștig timp. Până să apuc să-i dau un răspuns, s-a apropiat de mine și m-a sărutat ușor pe buze.

— Locuiesc cu copiii aici de patru ani. El n-a călcat niciodată în această casă, dacă asta-i problema.

Pesemne că eram transparent de-a binelea, de vreme ce putea să-mi citească gândurile atât de ușor.

— Hai, rămâi, te rog... și-o să-mi zici și cum te gândești să procedezi cu Milo.

— O să-ți placă!

De cum am pășit înăuntru, am fost impresionat de strălucirea și căldura locului. De parcă, mutându-se acolo, Erin ar fi trecut de la întuneric la lumină. Și mai era și vederea spre mare, extraordinară, ca o evadare în larg. Puteam distinge barja unde lucram, îmi plăcea să știu că-mi petreceam zilele în fața casei sale. Copiii urcaseră în camerele lor. Am stat minute bune în salon uitându-mă la spațiul în care trăia Erin, un univers delicat, rafinat, diametral opus aceluia, brut, de la L'Odyssée. Pe pereți, tot felul de amintiri surâzătoare și însorite. Prin colțuri, o harababură veselă. Grație ei, descopeream cum arăta interiorul unei familii cu copii care-și aruncau lucrurile pe unde se nimerea. Era ceva atât de viu! Atât de simpatic! Aș fi putut sta ore întregi admirând dezordinea.

Erin a venit în spatele meu și mi-a cuprins mijlocul cu brațele, apoi s-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat pe gât.

— O să-ți arăt restul casei mai târziu, mi-a șoptit încetișor, ca o mâță torcând. Până atunci, hai să m-ajuți.

M-a tras, autoritară, către bucătărie, mi-a întins o sticlă de vin și un tirbușon.

În vreme ce pregăteam cina amândoi, ca un cuplu vechi, cu tabieturi și manii comune, mi-a povestit despre mutat,

despre golul pe care-l făcuse în jurul său debarasându-se de tot ce i-ar fi putut aminti de Ivan. Mă interesa tot ce accepta să-mi destăinuie despre acea perioadă a vieții ei. Lucrurile și mobilele pe care le descopeream erau doar ale ei și ale copiilor. Ivan dispăruse, dar ea îl șterse cu totul. Își crease o nouă viață, total ruptă — cel puțin în aparență — de existența lui.

— Chiar n-ai păstrat nimic?

— A rămas o scrisoare pe care mi-a lăsat-o când m-a părăsit, dar astăzi e mai mult a copiilor decât a mea, e parte din istoria lor. Altfel, eu nu mai am nimic... mi-am aruncat până și verigheta... La gunoi, nu în mare, fiindcă nu voiam să poluez, a precizat ea, ironică.

A început, ca din reflex, să-și maseze frenetic inelarul, apoi i-am citit pe față stânjeneala.

— Vezi, făceam așa după aceea, ca să dispară mai repede urma.

Își freca pielea violent. Am prins-o de mână ca să se oprească și am mângâiat-o încetișor.

— Nu se mai vede nimic, Erin, parcă n-ai fi purtat-o niciodată.

— Îmi pare rău, să nu crezi că asta înseamnă că mă mai gândesc la el... sunt doar amintirile urâte din acea perioadă. Vreau să știi totul, chiar dacă-i complicat, chiar dacă unele răspunsuri o să vină mai târziu. N-o să ajungem prea departe dacă lăsăm loc de tabuuri între noi.

— Vrei să-mi povestești mai multe acum?

A plecat de lângă mine și s-a dus să amestece în cratiță. Apoi a băut, fără grabă, câteva înghițituri de vin, după care s-a întors spre mine.

— Nu în seara asta, să nu-i dăm atâta importanță acum, când ești pentru prima oară aici, acasă, cu copiii și cu mine.

Cina a fost de un firesc uluitor. Stăteam toți cinci în jurul mesei, vorbeam despre ce făcuserăm peste zi, despre programul pentru weekendul care tocmai începea, râdeam din te miri ce. Spontaneitatea dialogului cu Ulysse și Lou mă umplea de bucurie. Privirile complice schimbate cu Erin mă făceau să mă îndrăgostesc tot mai tare. Ea îmi oferea un loc în viața sa, în inima sa. Îmi dădea voie să mă strecor lângă ea și să-i stau alături. De ce oare? Chiar meritam eu această a doua șansă pe care, până atunci, nici n-aș fi crezut-o cu putință? Refuzam să mă gândesc la anumite cuvinte, țineam cât mai departe sentimentele violente care mă asaltau. Totul mergea atât de repede, mult prea repede. Mă temeam să nu-mi ard aripile, dar îmi asumam riscul.

— Milo, mâine nu mă duc la muncă, am zis eu. Dacă vrei să mergem să înotăm, mă rog, eu vreau în orice caz, putem s-o facem.

— La piscină? m-a întrebat el cu o voce pierită. Sau în mare?

— Nici, nici, marea e prea rece pentru tine în acest moment, mai așteptăm un pic. Dar am trimis niște mesaje și tocmai am primit răspunsul. O să fii foarte aproape de mama ta. Fosa de scufundări e a noastră toată după-amiaza.

— Poftim? s-a îngrijorat Erin.

M-am uitat în ochii ei. Am încercat să discut cu ea din priviri. I-am cerut să aibă încredere în mine. Milo nu risca nimic câtă vreme eram lângă el. Ceva îmi spunea că o piscină înțesată de lume într-o sâmbătă după-amiaza era ultimul lucru de care băiatul avea nevoie. Erin a oftat din rărunchi și mi-a făcut semn din cap că-i de acord.

— Ce tare! a exclamat fratele lui. Stai așa, Milo. Nu vrei să mă înveți și pe mine să înot, Gary? Nu sunt sigur că mai știu.

Fratele său mai mic s-a uitat la el stupefiat.

— De tine mă ocup mai târziu! i-am răspuns. Ei, ce zici, Milo, mergem?

— Da, mergem, a acceptat el cu un zâmbet timid.

***

— O să fiu geloasă pe fiul meu, m-a anunțat Erin.

Mi-am înăbușit râsul lipindu-mi gura de umărul ei. După plimbarea cu Douce, îmi propusese să continui turul casei prin vizitarea camerei sale, lucru pe care n-aveam cum să-l refuz.

— Păi, cum adică? Vreau să văd și eu cum te distrezi în apă!

— Ți-aș fi propus să vii și tu mâine, dar m-am gândit că poate lui Milo o să-i fie mai ușor să meargă cu mine dacă nu ești și tu de față.

S-a uitat la mine lung.

— O să vină și ziua când vom sări în apă împreună, am asigurat-o eu.

De fapt, abia așteptam să fiu cu ea în adânc.

— O să mă-nveți și pe mine?

— Cum se face primăvară cu adevărat și se-ncălzește apa, gata, îți fac botezul în scufundări. Până atunci, uite ce târziu s-a făcut și tu mâine lucrezi, hai că te las să dormi.

Peste cinci minute, mă conducea la ușă. Sărutul de despărțire m-a răvășit complet. O strângeam în brațe, repetându-mi în sinea mea: „Nu se poate, nu se poate…“ Era așa cum simțisem de la bun început. Erin avea puterea de-a mă lecui de toate frământările. Am dat să plec, dar nu m-a lăsat.

— Gary… E bine, nu? Adică… noi… ce ni se întâmplă… Nu-mi vine să cred…

— Nici mie…

19

Gary

Da la L'Odyssée, de unde-l preluasem, și până la centrul de scufundări, Milo n-a scos niciun cuvânt. Digul de la Bas-Sablons, pe care trebuia să-l străbatem de la un capăt la altul, mi se părea interminabil. Nu știam ce să-i spun și nici cum să mă port. Începând cu mersul, care nu trebuia să fie prea rapid, ca să nu rămână el în urmă. Mi-era greu să-mi potrivesc pasul după pașii lui micuți și timizi, și tot mai reticenți pe măsură ce ne apropiam de obiectul groazei sale. Mă simțeam teribil de neîndemânatic. Acum, că eram numai eu cu el, nu-mi prea mai dădea mâna să fac pe grozavul. Nu-mi părea rău că mă oferisem să-l ajut, dar mă temeam să nu fac ceva greșit, nu mai fusesem niciodată într-o asemenea situație. În seara dinainte, îmi zisesem că fosa de scufundări era cea mai bună variantă. Acum începeam să înțeleg îngrijorarea lui Erin. O piscină de șase metri adâncime concepută pentru inițierea în scufundări nu era o idee tocmai bună pentru un copil care se temea de apă... Dacă-l traumatizam și mai mult, avea să fie un dezastru — el avea să mă urască, iar mama lui n-avea să mi-o ierte niciodată.

Sala fosei era scăldată în lumina soarelui. Aerul mirosea puternic a clor. Priveliștea oferită de portul turistic, de pontoane și Cité d'Aleth era minunată. Îmi puteam zări chiar și propriul apartament. Era ciudat să vezi oamenii plimbându-se în vreme ce noi ne pregăteam să sărim în bazinul cel mare — mă rog, mai mult eu. Când am închis ușa în urma noastră, Milo a avut o mișcare de recul. Clănțănea din dinți, echipat cum era doar cu slipul. Și i s-au umplut ochii de lacrimi. M-am lăsat pe vine în fața lui și mi-am pus cu delicatețe mâinile pe umerii săi plăpânzi.

— Nu te oblig să intri, Milo. Facem cum ți-am promis. Tu te așezi pe o bancă sau pe marginea bazinului și intru eu. Nu tu. Vii un pic mai aproape? Doar ca să vezi cum e...

A dat din cap că da. M-am ridicat și m-am dus spre apă. M-am uitat pe furiș înapoi, Milo își luase inima în dinți și venea după mine. S-a lipit de mine tremurând, a șoptit un „oh" abia perceptibil și a făcut un gest la care nu mă așteptam — și-a strecurat mâna în mâna mea.

— Nu mă lași să cad, bine?

L-am strâns cu putere de mână, fără să stau o clipă pe gânduri. Voiam să-l liniștesc, voiam foarte tare să-l ajut să-și învingă frica aceea irațională.

— Niciodată.

— E adânc?

— Destul de adânc, cam cât șase băieți ca tine cocoțați unul peste altul.

Comparația mea i-a smuls un zâmbet ușor.

— Ce frumoasă e culoarea apei!

— În mare găsești culori și mai frumoase. Poate c-ai să vezi și tu cândva, când o să mai crești.

A ridicat din umeri, abătut.

— Ai timp o viață întreagă să înveți să înoți.

A oftat, deloc convins. Apoi a început să se uite cu atenție de jur împrejur. Sala fosei era destul de mică. Pe cât de impresionantă putea părea adâncimea piscinei, pe atât de zgârcită era ca lățime. Un cilindru de vreo doisprezece metri diametru. Geamurile mari te ajutau să nu simți că te sufoci. Cel puțin pe Milo speram c-o să-l ajute.

— Ce sunt alea?

— Echipamentul pentru scufundări, veste, butelii de oxigen, detentoare...

S-a încruntat, la fel ca maică-sa.

— O chestie pe care o ții în gură ca să respiri sub apă, când stai mai mult, i-am explicat eu. O să încerci și tu la un moment dat.

Când s-a săturat de privit toate acele obiecte care i se păreau, probabil, foarte ciudate, a ridicat ochii spre mine.

— Îmi arăți cum te joci?

Joacă. Era un copil. Trebuia doar să descopere plăcerea statului în apă, nimic mai mult. Doar cât să înțeleagă că marea putea fi un minunat teren de joacă. M-au năpădit tot felul de amintiri din copilăria cea mai fragedă, după ce taică-meu mă lansase la apă. Voiam să mai mergem, numai acolo voiam, probabil că-l înnebunisem de cap cu toanele mele, cu dorința de-a sta numai în apă, chiar când era frig și urât. Niciodată nu-mi păsase de vreme. Milo însă avea nevoie de timp. N-aveam habar cum încercaseră unii sau alții să-l învețe să înoate și să iubească apa. Dar fusese un eșec, în orice caz. Era de datoria mea să găsesc metoda potrivită ca să descopere o lume pe care nici nu și-o imagina. Trebuia să împărtășesc cu el lucrul acela care mă însufleția în fiecare clipă a vieții mele.

— O să vezi mai bine dacă stai pe marginea bazinului, dar nu ești obligat să-ți bagi picioarele în apă. Eu o să cobor pe scară.

S-a așezat turcește, nu care cumva să se ude. Am început să cobor încetișor, fără a-l scăpa din ochi și având grijă să-i zâmbesc. Odată ajuns în apă, m-am apropiat de el înotând,

două mișcări calme de brațe, ca să nu-l impresionez inutil. După care m-am sprijinit cu coatele de marginea bazinului.

— Ești gata? Acum mă bag la fund.

A încuviințat din cap. Și m-am lăsat să mă scufund. Am dat drumul la aer ca să vadă bulele la suprafață și m-am întors imediat la el.

— Ești OK?

A dat din cap că da. Am înotat până în mijlocul bazinului ținând capul afară, apoi m-am întors, i-am făcut cu ochiul și m-am scufundat. Am coborât încet spre fundul piscinei, fără a merge până la capăt, apoi am urcat înapoi de-a lungul peretelui. Am scos capul din apă chiar lângă el. Iar el a izbucnit în râs.

— Nu te mai vedeam! Te-ai dus până jos de tot?

— Aproape. Vrei să mă mai bag o dată?

— Da!

— Dacă vrei să vezi mai bine, așază-te pe scară. Te ții de bare și n-o să pățești nimic. Apa e destul de caldă, n-o să-ți fie frig.

S-a ridicat, piciorușele lui nu păreau prea solide, dar curiozitatea l-a făcut să se descurce fără probleme. S-a așezat pe podea la o distanță destul de mare și s-a apropiat alunecând pe fund. Ținea mâinile întinse ca să se prindă de marginile scării, iar când picioarele i-au intrat în sfârșit în apă, m-am dus la el. S-a sprijinit cu tălpile pe o bară și s-a uitat la mine atent. Eu nu ziceam nimic, așteptându-l să se manifeste.

— Cum faci ca să nu te duci la fund?

— Mișc din picioare.

M-am îndepărtat puțin ca să vadă.

— Iar dacă mă întind, plutesc.

— Nu te cred!

— Ba da. Vrei să vezi?

N-am mai așteptat să-mi răspundă și i-am făcut o demonstrație a plutei. Mă umfla râsul în sinea mea. De câți ani nu mai făcusem asta? Propulsarea aceea ușoară pentru a te ridica cu tot corpul la suprafață și a profita apoi de plutire, cu brațele desfăcute în cruce. Arta de a te lăsa cu încredere în voia apei. Dacă aș fi fost singur, aș fi putut sta la nesfârșit așa. Întotdeauna îmi plăcuseră sunetele vătuite din acele clipe, liniștea falsă, calmul și seninătatea pe care poziția mi le oferea. Prezența lui Milo mă obliga însă să mă ocup mai mult de el decât de mine. El era prioritatea mea. Așa că am alungat sentimentul puternic care mă năpădea.

— Eu n-am să pot niciodată.

— Ba poți foarte bine, crede-mă.

A clătinat din cap.

— Te mai bagi la fund?

M-am dus din nou în adâncul fosei, făcând tot felul de ocoluri, răsucindu-mă iar și iar. Odată ajuns pe fundul

bazinului, am ridicat privirea spre suprafață, îl vedeam pe Milo aplecat, ținându-se de bara scării, era în bătaia soarelui, imaginea lui oglindită în apă mi se părea atât de frumoasă, înconjurată cum era de un halou verde-albăstrui. Am pornit spre el, unduindu-mi corpul exagerat de încet, și am suflat cât am putut de tare, stârnind un adevărat clocot în jurul meu.

— Uau! Parcă ai fi un pește!

Râdea, râdea foarte tare. Era atât de fericit, încât a dat în sfârșit drumul balustradei. Stăteam cu ochii pe el, de teamă să nu-și piardă echilibrul. Voiam ca nimic să nu ne strice momentul, era în sfârșit relaxat și se bucura de ceea ce trăia. Atât de surescitat era, încât bătea apa cu picioarele, nedându-și seama că nu se mai ținea de nimic și nici că ne stropea și pe mine, și pe el. Se distra și nu exista ceva mai frumos decât acel moment. Am râs la fel de tare ca el. Și m-am trezit potopit de un val de fericire. O fericire brută, firească, spontană, nimic premeditat. Făceam să râdă un copil jucându-mă doar câteva secunde de-a delfinul Flipper.

— Pot să vin cu tine, Gary?

Evaluam responsabilitatea și trăiam o emoție incredibilă. Milo îmi acorda încrederea lui pentru a se întâlni cu elementul care era viața mea și care pe el îl îngrozea.

— Dar nu mă bag la fund!

— Mai așteptăm cu asta, poate data viitoare.

M-am dus la el. Fața i s-a crispat. Mi-am pus picioarele pe bara cea mai de jos a scării și m-am prins cu o mână de balustradă. Milo stătea ca încremenit.

— Prinde-te de mine, i-am zis.

Îl cuprinsese din nou frica, în ochi îi luceau câteva lacrimi.

— Îți promit că n-am să-ți dau drumul nicio secundă. N-are de ce să-ți fie teamă.

Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu, iar cu picioarele m-a prins de mijloc, ca un koala. Senzația apei care-l împresura i-a tăiat pentru o clipă respirația. M-am dat în spate cât am putut de încet și, la fel de încet, m-am cufundat cu el în apă, având grijă ca fețele să ne rămână la suprafață. Mă luptam cu reflexul de-a mă duce în adânc. Milo mă strângea tot mai tare, își lipise fața de gâtul meu, se agăța de mine de parcă de asta depindea viața lui. Eu eram colacul lui de salvare.

Trupușorul lui de copil cuibărit la pieptul meu mă stânjenea în mișcări, dar asta era un fleac pe lângă descoperirea sentimentului de-a fi răspunzător pentru viața cuiva. Milo depindea de mine, așa că făceam tot posibilul să nu mă las copleșit pe dinăuntru de un val devastator. Un val care-mi amintea de ceea ce n-aveam să trăiesc niciodată. De fapt, mă înșelam, trăiam un vis chiar atunci. Milo îmi dăruia cel mai frumos cadou, îmi dădea voie, pentru câteva clipe, să simt intimitatea dintre un copil și un adult, intimitatea cea mai

pură, cea mai dezinteresată cu putință. Eu îi ofeream încredere și siguranță, îl învățam lucrurile care pentru mine erau cele mai importante, iar el se lăsa pe mâna mea. Nu eram tată, n-aveam să fiu niciodată. Înțelegeam de ce-mi doream atât de tare să fiu, de ce fusesem gata să accept orice ca să fiu. Groaza aceea viscerală de a nu face ceva greșit, amestecată cu o plenitudine absolută. Iar copilul ăsta, băiețelul ăsta îmi dădea voie să mă apropii de un sentiment mai puternic decât toate, sentimentul care te face să uiți de tine ca persoană. Și să te gândești la el, înainte de orice. La siguranța lui. La fericirea lui. La viitorul lui înfloritor.

Timpul s-a dilatat, mă deplasam cu Milo prin bazin fără să scoatem o vorbă, ținându-mi în permanență o mână pe spatele lui, n-aveam să-i dau drumul până nu-mi cerea el. Treptat, trupul i s-a destins, se lăsa pur și simplu purtat prin apă.

— Ce bine e, a șoptit el.

S-a dezlipit ușor de mine și am reușit să-i surprind privirea, scânteia.

— Îți place?

— Fiindcă ești tu aici. Cu tine nu mi-e frică.

— Vrei să încerci să te bagi sub apă?

— Ce trebuie să fac?

— Îți ții respirația. Știi să ți-o ții?

A dat din cap că da. S-a depărtat și mai mult de mine, frunțile abia ni se mai atingeau.

— La trei. Unu. Doi. Trei.

Am mimat trasul aerului în piept, el m-a imitat. Și m-am scufundat împreună cu el. A închis ochii. Eu i-am ținut deschiși ca să nu pierd nicio fărâmă din reacția lui. A fost o chestie scurtă. Subtilă. Dar fața i s-a destins. N-am forțat, am ieșit imediat la suprafață.

— Încă o dată, Gary! Încă o dată!

— Stai, știu cum facem. Urcă-te în spatele meu.

L-am ajutat să-și schimbe poziția. S-a prins de mine, tot ca un koala. Ne-am înțeles din priviri.

— O să înotăm, bine? Când zic „trei", îți ții respirația.

L-am tras după mine, învârtindu-mă în cerc prin bazin, ar fi fost nevoie de o piscină olimpică pentru a-l mulțumi. De fiecare dată când ziceam „trei", mă băgam cu el sub apă. Încetul cu încetul, picioarele i s-au descleștat din jurul mijlocului meu. Milo se lăsa purtat de apă. Descoperea dispariția greutății. De îndată ce reveneam la suprafață, râdea. Din ce în ce mai tare. Am pierdut noțiunea timpului, concentrat cum eram să mă-nvârt în cerc. După picioare, brațele i s-au desprins și ele din jurul gâtului meu și mi s-au prins de umeri. Am ajuns chiar să-l simt zvâcnind când ne scufundam. Se lipea de mine la fiecare mișcare. Îi plăcea ceea ce trăia.

La un moment dat, am zărit culoarea cerului, soarele nu mai era atât de puternic. De câtă vreme eram acolo? M-am uitat la ceasul de la mână, era trecut de 17:30. Probabil că Erin începuse să se-ngrijoreze. Plecaserăm de mai bine de trei ore.

— Trebuie să mergem, Milo. Hai să-i spui mamei că ai intrat în apă.

— Vreau să mai stăm.

— O să se bucure când o să afle că ai reușit.

— Dar mai venim? Mă mai aduci aici?

— Dacă încerci să ajungi singur până la scară!

Riscam, dar eram convins că putea s-o facă, mai ales că distanța era de nici doi metri.

— Bine, a decis el.

— Dai din picioare și din mâini și te uiți în direcția în care vrei să mergi. Eu o să fiu lângă tine.

Și-a desprins o mână de mine și mi-a aruncat o privire speriată, dar hotărâtă. I-am zâmbit cât am putut de larg. Cu o încetineală nesfârșită, și-a tras și cealaltă mână din jurul gâtului meu. Era singur. Și deloc panicat. Apoi a început să pedaleze, să-și miște brațele prin aer și prin apă, ridicând capul cât mai sus cu putință, ca să nu înghită vreun strop, dar înaintând. Un înot ca de cățeluș. Se apropia însă de țintă, fiind foarte concentrat asupra acesteia. Avea o voință de fier, se lupta cu sine însuși, cu propria angoasă. Eu îl urmam îndeaproape, nu fiindcă n-aveam încredere în el, ci pentru că nu voiam să pierd nicio secundă din acea etapă atât de importantă. Eram foarte mândru de el. Avea să țină minte toata viața lui acest moment. Și eu la fel. S-a prins de scară și s-a întors spre mine, cu un zâmbet victorios pe buze.

— Am reușit! Am reușit, Gary!

— Ești un as, Milo!

— Ce bucuroasă o să fie mama!

O jumătate de oră mai târziu, ieșeam amândoi din centrul de scufundări. Milo m-a luat de mână. Era un gest firesc, spontan, generos. I-am răspuns strângându-l la rândul meu de mână.

— Cine te-a învățat să înoți? m-a întrebat el.

Mă temeam de întrebarea asta și speram să nu mi-o pună niciodată.

— Tatăl meu.

S-a agățat și mai tare de mine.

— Ah... ți-a zis mama? Eu n-am tată, adică, mă rog, tatăl meu a plecat și n-am să-l mai văd niciodată.

Eram dezarmat, nu știam ce i-aș fi putut răspunde. S-a lipit și mai strâns de mine.

— Dar nu-i nimic, ești tu aici și tu m-ai și învățat să înot.

Mi s-a tăiat respirația. Îmi venea s-o iau la fugă, să mă ascund într-o gaură de șarpe, să plâng de durere, de bucurie, de

dragoste pentru băiețelul acela care habar n-avea ce însemnau cuvintele lui pentru mine.

20

Erin

Vremea era însorită. Primăvara cea aducătoare de bucurie își făcea simțită prezența. Ceea ce însemna zile tot mai frumoase de-acum înainte. Fericită că era weekend și nerăbdătoare să aflu cum își petrecuseră după-amiaza Milo și Gary, am lăsat pe mâna Palomei barul și terasa lui cea veselă, plină de oameni cu ochelari de soare. Trei minute mai târziu, eram pe digul de la Bas-Sablons, alături de plimbăreții care se bucurau de lumina dinspre apus. După câțiva metri, m-am oprit. Era realmente o zi extraordinară.

În depărtare, două siluete. Una mare și una mică, ținându-se strâns de mână. Nu-mi venea să cred. Care dintre ele se agăța de cealaltă? Și una, și alta, în egală măsură. Probabil că visam. Mi s-au umezit ochii. Am stat nemișcată, încercând să mă conving că scena la care asistam era reală. Apoi picioarele mi s-au pus din nou în mișcare, de parcă ceva m-ar fi chemat într-acolo. Am grăbit și mai tare pasul. Cu cât mă apropiam, cu atât le vedeam mai bine fețele, Milo îi tot spunea ceva lui Gary, iar acesta îl îmbrățișa cu privirea, zâmbind. Era așa o apropiere între ei, parcă erau lipiți unul de celălalt, ca și când... Nu. Era prea repede. Prea mult. Prea devreme. Mintea și inima mi-o luau la galop, elaborând niște visuri inaccesibile. Și totuși, oricine-i i-ar fi văzut astfel, fără să-i cunoască, i-ar fi luat drept tată și fiu. La o adică, ar fi putut găsi și niște asemănări între ei. Aveau aceeași culoare a părului, un șaten destul de indecis, care putea bate spre blond închis în lumina soarelui. O rază cădea pe ei chiar în acel moment, orbindu-i, dar ei nici nu-și dădeau seama, complicitatea lor îi făcea să nu le mai pese de restul lumii. Erau ca într-o bulă. Oare ce se întâmplase în acea piscină atât de adâncă încât te lua, probabil, cu amețeală? Ce fel de amețeală trăiseră împreună? Băiețelul meu pe care-l iubeam mai mult decât propria-mi viață, băiețelul meu care făcea orice ca să pară puternic, deși era atât de plăpând. Băiețelul meu cel îngrozit de apă și atât de impresionat de Gary. Și bărbatul acela... Bărbatul acela intrat în viața mea pe nepusă masă, debarcând cu cel mai urât bagaj posibil... Bărbatul acela blând și misterios care, de la o zi la alta, făcea tot mai mult parte din mine. Bărbatul acela care-mi cicatriza rănile cele mai adânci. Bărbatul acela care nu se pricepea deloc la copii și care fusese total derutat de răceala cu care-l întâmpinase Milo. Nici unul, nici celălalt nu mai erau la fel. O

legătură invizibilă și puternică îi ținea acum laolaltă. O legătură palpabilă, în ciuda distanței care mă despărțea încă de ei. Bucuria care se citea pe chipul fiului meu. Privirea admirativă cu care se uita la Gary. Milo nu împărtășise niciodată nimic cu vreun alt bărbat în afară de bunicul și de unchiul său, Gary era primul de care se apropia, iar după ce se arătase neîncrezător, părea acum topit după el. Cât despre Gary... Tandrețea și atitudinea protectoare arătate instinctiv fiului meu îmi făceau să vibreze întreaga ființă.

— Mamă!

Mi-am șters rapid obrajii uzi de lacrimi și am încercat să-mi stăpânesc tresăltările inimii. Cu mâna rămasă liberă, Milo îmi făcea semne largi, de bucurie. Gary îl îmboldea să-mi vină în întâmpinare, dar fiul meu nu voia să se dea dus de lângă el și-l trăgea, cu puțina-i forță, către mine. Într-un elan de nestăvilit, am luat-o la fugă spre ei. Milo a zâmbit și a râs și mai tare. Preț de o clipă, m-am întrebat dacă-l mai văzusem vreodată atât de neîmpovărat. S-a desprins de Gary în ultimul moment și mi-a sărit în brațe. M-am învârtit cu el de câteva ori.

— Mamă! Mamă! Am reușit! Am intrat în apă!

L-am strâns la piept cu toată puterea.

— Scumpul meu! E fantastic!

M-a fixat cu ochii săi mari și sclipind de fericire.

— Gary m-a ajutat, mamă! E foarte tare!

A întins mâna să-l prindă, acesta s-a lăsat prins. Iar Milo l-a tras lângă el. Lângă noi. Brațele lui Gary s-au încolăcit instinctiv în jurul nostru, de parcă dintotdeauna ne-ar fi protejat, de parcă ar fi fost gestul lui obișnuit. Și și-a vârât fața în părul meu.

— Poți fi mândră de fiul tău, mi-a șoptit.

Am încercat să-i prind privirea ascunsă în dosul ochelarilor de soare, privirea aceea pe care și-o tot ferea. Ce era cu el? Era tulburat, emoționat. Pierdut. Dar indiscutabil fericit, zâmbetul lui era de o delicatețe răvășitoare.

— Mulțumesc, am mimat eu.

— N-ai de ce să-mi mulțumești... eu trebuie să-ți mulțumesc.

Dacă n-ar fi făcut el acel gest, l-aș fi făcut eu, fiindcă nu mai suportam să-mi înfrânez pornirile, fiindcă voiam să-mi asum întru totul ceea ce simțeam. M-a sărutat apăsat pe gură.

— Te pupi cu mama? a zis Milo izbucnind în râs.

Gary n-a încercat deloc să pară jenat.

— Mi se mai întâmplă.

— Deci ești iubitul ei?

— Dacă vrea și ea.

Amândoi s-au uitat la mine, amuzați. Complicitatea lor m-a lăsat paf.

— Zi că vrei, mamă! a cerut Milo căruia i se păruse probabil c-o lungeam prea mult cu răspunsul.

L-am sărutat pe Gary. Fiul meu a râs și mai tare. Mai fusese oare vreodată atât de fericit? Atât de fără griji? S-a smuls din brațele mele și ne-a luat pe amândoi de mână. Gary și cu mine ne atingeam prin intermediul fiului meu.

— Haideți acasă! Abia aștept să le povestesc lui Ulysse și lui Lou.

Nici nu concepea ca Gary să nu vină cu noi. Transformarea față de cum fusese în ultimele două săptămâni era uluitoare. Până în acel moment, Milo aproape că nici nu deschidea gura în prezența lui Gary și parcă avea un al șaselea simț pentru a mă îndepărta de el. În serile când profitam de plimbarea cu Douce și mă întâlneam cu Gary în apartamentul său, Milo, care nu făcea niciodată figuri la culcare, îmi cerea întruna povești, pupici și mângâieri în plus, făcând tot posibilul să mă țină cât mai mult lângă el. Fiul meu simțea că mă pierde. După cele câteva ore din acea zi, înțelesese însă că, prin mine, câștigase pe cineva important în viața lui.

Gary a făcut o mișcare de ezitare, așteptând mai degrabă invitația mea decât pe a fiului meu.

— Nu credeam că e nevoie să-ți spun să vii cu noi, mi se părea de la sine înțeles, i-am zis, amuzată. La urma urmelor, ești iubitul meu.

A oftat încetișor, ferindu-și privirea de mine. Mi-am înfrânat, destul de greu, dezamăgirea. N-avea să vină.

— Mă rog, poate că ți-o fi ajuns pentru azi...

Spre marea mea surprindere, m-a mângâiat ușor pe obraz.

— Nu, Erin, nu mi-a ajuns, n-am de gând să vă las...

Vocea lui nu mai era decât un murmur, m-am apropiat de el, pregătită să-l mai sărut o dată, cu fiul meu prins între noi.

— Haideți! a insistat Milo, întrerupându-mi gestul.

— Bine, hai! a zis Gary ciufulindu-l în joacă.

Greu de întrerupt turuiala lui Milo pe drumul spre casă. Era atât de mândru de el! Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Gary îl lecuise de teama de apă.

— O să ne mai ducem, mamă!

— Stai, Milo, că Gary n-o să poată merge tot timpul cu tine la înot.

— Ba da, mi-a promis.

M-am uitat la împricinat. După zâmbetul său radios, am știut care-i răspunsul.

— Și-apoi, mamă, vreau să ajung un pește ca el.

Am izbucnit în râs, la fel și Gary.

— Gary e un pește?

— L-am văzut cu ochii mei, tu nu știi! mi-a răspuns fiul meu, mândru nevoie mare.

— Îți dai seama ce invidios o să fie Ulysse!

— Foarte bine!

— Ce-ar fi să-i luăm cu noi odată pe fratele tău și sora ta? i-a propus Gary.

Milo a făcut o față nemulțumită, îl voia pe Gary numai pentru el.

— Ca să le arăți ce știi să faci cu mine! a precizat Gary, făcându-i cu ochiul.

Aproape ajunseserăm acasă, când am auzit un claxon îngrozitor, pe care-l cunoșteam prea bine. M-am uitat în toate părțile și am descoperit, fără nicio surprindere, mașina maică-mii parcată de-a curmezișul drumului, ceva mai sus de rampa spre mare, la vreo douăzeci de metri de casă. Ne vâram literalmente în gura lupului. Am încetinit puțin pasul. De unde eram, o auzeam cum urla la taică-meu. Trecuse pe lângă noi, probabil, și n-avea cum să nu ne recunoască, pe Milo și pe mine. Mă temeam de minutele care aveau să urmeze, dar, în același timp, mă simțeam ușurată. Întâmplarea ne făcea un serviciu. Nu mă simțeam în stare să pun la cale cine știe ce ritual ca să le dau vestea și nici să organizez o întâlnire în care să li-l prezint. Gary și cu mine trecuserăm de vârsta aia. Nu mă înșelam, mama ne reperase și acum veneau amândoi spre noi. Puneau ceva la cale, mama, în ținută de aerobic, încerca să-l oprească pe taică-meu care adoptase mersul ăla de boxer ieșit la pensie.

— Încă n-am terminat cu emoțiile, l-am anunțat pe Gary.

— Ce mă mai așteaptă acum? m-a întrebat el, mirat.

— Părinții mei.

S-a stăpânit cu greu să nu izbucnească în râs, iar asta m-a detensionat pe loc.

— Ia uite, Milo, au venit tataia și mamaia.

Ne-a lăsat baltă și a țâșnit ca o săgeată spre bunicii săi, urlând: „Am înotat cu Gary!“ Carevasăzică, făcea el prezentările. Gary l-a urmărit cu privirea și i-a zărit. A ridicat capul, curios, păstrându-și în continuare zâmbetul.

— Chiar arată a părinți, a comentat el. O să fie bine, ai încredere în mine.

Mi se părea că stăteau ciudat de calmi în timp ce prâslea al meu le explica tot ce făcuse după-amiază, cu mișcări largi din brațe, cu unduiri bizare din corp și cu mâna ținându-se de nas. Fără a uita, în toiul demonstrației, să arate spre noi cu degetul.

— Mergem? m-a întrebat Gary.

L-am luat de mâna pe care Milo i-o lăsase de-acum liberă. Gary și-a arcuit buzele, impresionat de avântul meu. Am mers împreună spre ei, sincronizându-ne perfect pașii. Era ciudat cât de bine mă simțeam, până la urmă. Bine, normală, matură. Îmi asumam dorințele și opțiunile în fața alor mei. Nu era chiar așa de greu, atât de sigură eram de mine și de Gary. Mama îl ținea în continuare pe tata de braț, dar nu pentru a-l opri din mersul lui amenințător, ci pentru că el se clătina. Și-l mai ținea ca să

nu-și piardă nici ea echilibrul. Nu-l mai ascultau pe Milo, se concentrau pe cuplul care înainta spre ei. Cum de nu mă gândisem mai devreme? Mă temusem de o reacție excesiv de posesivă, de protectoare din partea lor, neluând deloc în calcul șocul pe care urmau să-l aibă văzându-mă din nou cu un bărbat, descoperind că bărbatul acela era legat și de copii, copiii mei, nepoții lor pe care dintotdeauna îi înconjuraseră cu o dragoste debordantă. Părinții mei uitaseră că puteam să am o viață amoroasă și să creez o nouă formă de „familie". Cred că, în acel moment, faptul că Gary îl cunoștea pe Ivan nici nu mai conta pentru ei. Fiica lor redevenea un om mare, un adult. Ajunsă în fața lor, am dat drumul cu părere de rău mâinii lui Gary și, fără nicio grabă, i-am îmbrățișat pe amândoi cu duioșie.

— Bună, tată. Bună, mamă.

Ei stăteau muți. Foarte rar li se întâmpla să nu zică nimic, să nu facă niciun comentariu.

— Milo vi l-a prezentat deja, mai mult sau mai puțin, pe Gary. Gary, ei sunt părinții mei, Régis și Odile.

După ce și-a scos ochelarii de soare, Gary le-a strâns mâna și unuia, și celuilalt.

— Mă bucur să vă cunosc, Erin mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Tata si-a venit brusc în fire.

— Și nouă ne-a vorbit despre dumneata, când ne-a spus de I...

— Știu, l-a întrerupt Gary, vigilent.

Taică-meu era suficient de inteligent ca să nu se simtă jignit de acea reacție. Dimpotrivă, a înclinat capul și s-a uitat lung la Gary, cu un aer satisfăcut.

— Iar de-atunci, fiica noastră se tot ferește de noi, nu știu de ce!

— Régis, nu uita că voiai să te duci peste băiat și să-l iei la bătaie! Eu, una, o înțeleg! a intervenit maică-mea ridicând ochii spre cer.

După aceea, fără nicio reținere, a început să-l măsoare din priviri pe Gary, scoțând niște cotcodăceli apreciative.

Simțeam că mor de rușine văzând cum subiectul de studiu al maică-mii stătea la acea investigație cu raze X.

— Ce-i cu voi aici? i-am întrebat în cele din urmă, ca s-o fac să se oprească.

— Vin de la aerobic, de obicei sunt mai bine îmbrăcată, a precizat ea pentru Gary, iar taică-tău a zis să ne întâlnim aici, ne gândeam să trecem pe la tine. Eram îngrijorați, n-ai mai stat de mult la un pahar de vorbă cu noi, acum văd de ce, ai treburi mai importante de care să te ocupi.

Mi-a făcut cu ochiul, complice. Tata a mormăit ceva, stânjenit. Îl înțelegeam, și eu eram. Singurul de-acolo care

părea să se distreze era Gary, care zâmbea.

— Și-așa deci, lucrezi la baraj, nu? l-a întrebat tata.

— Exact, muncesc acolo, pe barjă. De fapt, mai mult dedesubt, a zis el arătând spre platforma din larg.

— Nu mai e mult și-i gata, adevărat?

— Da, în două săptămâni se încheie lucrările.

Ne-a învăluit cu privirea, pe Milo și pe mine. Mi-a fost imposibil să mă abțin, m-am lipit de el. Și-a pus o mână pe spatele meu, într-un gest liniștitor. Voia să rămână aici. Cu mine. Cu noi.

— Nu mergem acasă? a mârâit Milo.

Era obosit.

— Ba da, mergem.

Am schimbat o privire cu Gary, iar el a încuviințat la întrebarea mea fără cuvinte.

— Nu veniți cu noi să bem un pahar sau să mâncăm împreună? le-am propus alor mei.

Mama se pregătea să răspundă, nerăbdătoare să accepte invitația, dar tata a întrerupt-o.

— Ești drăguță, dar nu. Duceți-vă liniștiți, copii, și bucurați-vă de seara voastră liberă. Altă dată însă, cu plăcere.

I-a întins mâna lui Gary din proprie inițiativă, cu o figură total relaxată. Mama a oftat dezamăgită — curiozitatea nu-i era pe deplin satisfăcută —, apoi l-a pupat pe Gary, drăgăstoasă, pe amândoi obrajii. I-am întins lui Gary cheile casei, iar el a priceput mesajul și l-a luat pe Milo pe după umeri.

— Vă conduc până la mașină, le-am zis apoi alor mei.

Am parcurs cei câțiva metri mergând între ei, muți amândoi.

— Îmi pare rău, nu știam cum să vă spun... dar puteți avea încredere în el.

— Te credem, a zis tata. Pare un om cumsecade.

— Chiar e, tată.

— Și băiat drăguț, pe deasupra, a adăugat mama dându-mi un cot.

Am râs și am roșit în același timp.

— Erwan și Lucille vin mâine să mâncăm împreună de prânz. Poate că-i cam din scurt, dar vă așteptăm și pe voi dacă...

— Vorbim mai încolo, mamă, bine? Acum aș vrea să petrecem o duminică liniștită toți cinci.

— Ai dreptate. Mai întâi să pregătim terenul cu frate-tău.

— Mulțumesc, tată. N-aș vrea ca Erwan să-și facă griji pentru mine.

— Întotdeauna a stat cu grija ta, n-o să fie niciodată altfel, a zis mama. Dar vorbește cât mai repede cu el și prezintă-i-l pe Gary. Sunt sigură c-o să se înțeleagă.

— Și eu cred.

I-am tras pe amândoi lângă mine.

— Vă iubesc.

S-au urcat în mașină, au închis portierele și mi-au trimis o bezea. M-am dat în spate câțiva pași. Taică-meu, autoritar, se postase la volan. Nu avea încredere în abilitățile de șofer ale maică-mii, și pe bună dreptate. Cu toate astea, motorul i s-a oprit de două ori, iar el a început să înjure cât îl ținea gura. Îi vedeam mâinile crispate pe volan. Mama s-a apropiat de el, l-a mângâiat pe obraz și l-a sărutat cu blândețe. El și-a înclinat capul spre ea și a oftat adânc. Îi pusesem din nou la grea încercare, numai că, de astă dată, nu-mi mai părea rău, nu mă mai socoteam vinovată. Era mai bine așa. Mă uitam la mașină cum se îndepărta și zâmbeam. Se rezolvase. Gary se întâlnise cu părinții mei și nu păruse că-i vine să-și ia picioarele la spinare. Iar părinții mei îl întâlniseră pe Gary și fuseseră ei înșiși, simpatici, iubitori și primitori.

***

Întotdeauna crezusem că banalitatea și normalitatea erau extraordinare și că aveau farmecul lor. Din păcate însă, nu le experimentasem niciodată. Ivan mă lipsise de ele prin nemulțumirea lui continuă, prin puseurile lui de agresivitate, de dezgust, prin absențele repetate, fără nicio scuză. Câte seri și câte nopți petrecusem singură cu copiii? Fugea de mine, fugea de noi, în căutare de adrenalină. O adrenalină otrăvită. Mă luptasem cu el pentru ca L'Odyssée să fie închis duminica. Fusese una dintre puținele dăți când mă ținusem tare, când nu-mi înfrânsese voința, deși niciodată nu mi-o respectase. Ceream o zi și o seară în familie, pe săptămână. Nu mi se părea că exagerez. Lui însă, da. Fiindcă-l privam de libertate. După ce închidea — adică în fiecare zi —, nu se grăbea niciodată să vină acasă, pleca în căutare de mai mult, în căutare de aventuri, de alcool, de primejdii, de încăierări, de femei — așa crezusem mereu — și nu se întorcea decât spre dimineață, când eu mă trezeam pentru copii. Douăzeci și patru de ore de stat numai cu familia, în fiecare săptămână, erau ceva de nesuportat pentru el.

Pentru a doua seară consecutiv, eram în familie — îmi ziceam în sinea mea —, cu tot cu Gary, adică. Stăteam toți cinci în jurul mesei, luând cina pe care Gary și cu mine o pregătiserăm împreună, bând un pahar de vin. Cât timp gătiserăm, ne vuiseră urechile de la turuiala lui Milo, dezlănțuit de-a dreptul după isprăvile de după-amiază și pornit să nu le lase o clipă de liniște fratelui și surorii sale. Multora nu li s-ar fi părut cu nimic extraordinară acea seară de sâmbătă, dar, pentru mine, era perfectă. Mi-aș fi dorit încă mii ca ea. Pândeam apariția pe fața lui Gary a celui mai mic semn de enervare, de iritare legată de acele lucruri banale, de copiii care

vorbeau peste noi, care ocupau spațiu, atât de mult spațiu. Și nimic. Nu vedeam nimic, exista doar bucuria de pe chipul său și privirile îndrăgostite pe care mi le arunca. Nu auzeam nimic, doar râsul său și vocea sa caldă. Nu mai eram noi niște tineri de treizeci de ani, liberi și nepăsători, dar tot mă temeam să nu fie deranjat de puținul timp pe care i-l acordam. Ne scriam începutul poveștii noastre cu cuvintele normalității de zi cu zi, nu cu cele ale plăcerii cu orice preț. Cum de el, care era obișnuit cu libertatea, cu călătoriile, cu întâlnirea a tot felul de oameni, se putea mulțumi cu ceea ce-i ofeream eu? Mi-era frică să fac vreo paralelă, dar Gary trăise realmente viața pe care Ivan visase s-o aibă. Nimic care să-l țină legat. Nicio piedică. Doar el, ca unică preocupare. Și totuși, nu existau oameni mai opuși decât Gary și Ivan.

Gary era încântat de această normalitate și nu aștepta nimic extravagant.

Cu cât îl cunoșteam mai bine, cu atât mai nedumerită eram de alegerile pe care le făcuse în viață. Cum era posibil ca, la cei patruzeci și cinci de ani ai lui, să nu-și fi construit o viață de familie? De ce trăise mereu între două călătorii, două valize, două aeroporturi, două mări? Nu părea deloc stilul lui. Era atât de firesc, atât de în largul său în sânul familiei mele, parcă ar fi fost născut să ocupe acest loc. De ce ajunsese aici? De ce divorțase? Deocamdată, trebuia să mă mulțumesc cu varianta unor vagi neînțelegeri peste care nici unul, nici celălalt nu reușiseră să treacă. Dar de ce nu întâlnise oare o altă femeie, după ce divorțase? Eram dovada vie a faptului că farmecul lui avea efect și sigur îi ieșiseră în cale măcar câteva femei care ar fi vrut să trăiască alături de el. Nu-mi dădeam seama ce anume îl oprise s-o facă. Nu-mi lăsa nicio portiță de înțelegere. Gary avea arta și obiceiul de a evita ceea ce încă nu era pregătit să-mi destăinuie. În ciuda tăcerilor sale și a lucrurilor pe care le tăinuia, nu mă îndoiam totuși nici de el, nici de sinceritatea lui. El, spre deosebire de Ivan, nu juca un rol. Mă socoteam acum suficient de puternică și de isteață ca să-mi dau seama de acest lucru. Dacă ar fi jucat un rol, n-ar fi făcut în acest moment ceea ce făcea — n-ar fi râs cu Ulysse, nu i-ar fi răspuns lui Lou și nu l-ar fi ajutat pe Milo să se folosească de cuțit. Gary avea nevoie de timp. Nu știa să vorbească despre el, fusese atâta vreme singur, avusese foarte puțini prieteni, din câte-mi mărturisise, și nu întreținea o relație apropiată cu ai lui. Viața îl obligase să-și rezolve problemele singur, fără a se baza vreodată pe altcineva în afară de el însuși. Asta te învață probabil să stai retras și să-ți ții rănile ascunse. Într-o bună zi, când el avea să fie pregătit, aveam să i le cunosc și eu.

Cu promisiunea că se va întoarce până la miezul nopții, Ulysse a plecat imediat după cină, la o întâlnire cu prietenii.

Lou s-a dus în camera ei să citească, iar Milo picotea după toate emoțiile nebune prin care trecuse.

— E vremea să mergem la culcare.

N-a încercat să se împotrivească. S-a ridicat în picioare și s-a dus, clătinându-se, la Gary. Și-a pus brațele în jurul gâtului său, cerând parcă să fie mângâiat. Nu-l mai văzusem niciodată să se lase așa în brațele altcuiva în afară de ale mele. Încrederea fiului meu era chiar impresionantă. Trecând peste surpriza de moment, Gary l-a strâns la piept, închizând ochii. Și au stat așa câteva secunde bune, bucurându-se unul de celălalt.

— Mulțumesc, a șoptit Milo.

— Mi-a plăcut la nebunie ce-am făcut azi împreună. Sunt foarte mândru de tine.

Fiul meu s-a lipit și mai strâns de el.

— Vrei să mă duci tu la culcare?

Gary, cu ochii în continuare închiși, a răsuflat adânc. Apoi, uitându-se la mine emoționat, m-a întrebat din priviri dacă-i dădeam voie. I-am zâmbit, înduioșată. S-a ridicat, cu Milo agățat de el ca un koala. Erau făcuți unul pentru celălalt, unul pentru a fi cărat de celălalt, celălalt pentru a-l căra pe primul. Erau atât de firești în strânsoarea lor, după întâlnirea lor de astăzi n-aveau să se mai despartă niciodată. În ciuda durerii din picioare, am urcat cu ei pe scări. Pe holul de la al doilea etaj, ne-am întâlnit cu Lou, care și-a mângâiat frățiorul pe obraz și, tot pe obraz, i-a dat un pupic lui Gary.

— Noapte bună, ne-a zis amândurora, apoi a dispărut în camera ei.

Gary a răsuflat adânc. Am aprins veioza în camera lui Milo și am dat pătura deoparte. Gary l-a întins cu delicatețe pe pat, Milo i-a dat drumul cu părere de rău, Gary l-a pupat pe frunte, fiul meu a zâmbit, pe jumătate adormit.

— Pe mâine, Gary.

Gary s-a ridicat și s-a dat înapoi câțiva pași, fără a-și lua ochii de la Milo. Emoția lui era pe cât de ciudată, pe atât de tulburătoare. A ridicat apoi privirea spre mine.

— O să ies cu Douce.

S-a dat și mai mult în spate, până a ieșit pe hol. L-am prins din urmă când se pregătea s-o ia în jos pe scară. De ce anume fugea?

— Gary?

S-a întors spre mine, penumbra îi ascundea fața.

— Ești OK?

— Da, sigur, mi-a zis el grăbit.

S-a apropiat de mine, mi-a cuprins fața între palmele sale și și-a lipit apăsat buzele de ale mele.

— Stai liniștită, o să mă întorc.

Apoi a dispărut. L-am auzit strigând-o pe Douce și luând cheile. Ușa s-a închis la loc, iar eu m-am dus la fiul meu, pe

care l-am găsit înfășurat în cearșaf. M-am așezat lângă el, cu inima bubuindu-mi de emoție, de fericire și de iubire.

— Milo, am zis eu când mi-am mai venit un pic în fire, ești mulțumit de ziua pe care ai avut-o?

A dat iute din cap că da.

— Mamă, Gary n-o să plece, nu? O să rămână cu noi, așa-i?

— Depinde de munca lui, scumpule, dar și eu sper la fel ca tine, să știi. Și cred că Gary nu-și dorește să plece.

A oftat ușurat, s-a afundat mai adânc în pernă și a adormit cât ai clipi.

A durat mai bine de o oră până s-a întors Gary. Eram pe canapea, cu o cană de ceai în mână, când l-am auzit deschizând ușa. Douce a venit și s-a prăbușit la picioarele mele. El și-a lăsat paltonul pe un fotoliu și s-a așezat lângă mine. Avea o față obosită, dar mai senină decât oricând. M-a sărutat, simțeam în hainele lui răceala nopții. A luat paharul de vin de pe masă. A băut încet câteva guri, fără să scoată un cuvânt. Apoi s-a uitat lung la mine, mângâindu-mi părul.

— A fost o zi perfectă azi, mi-a zis. Nu știu dacă am mai trăit vreuna la fel.

Cu cât îl priveam mai mult, cu atât îl cunoșteam mai bine, cu atât mai exact îi dibuiam slăbiciunile, cu atât mai tare îl iubeam. N-aveam să mă mint spunându-mi că mă îndrăgosteam pur și simplu de el. Nu, în doar câteva săptămâni, Gary îmi devenise pur și simplu indispensabil.

— Rămâi aici noaptea asta... toată noaptea. Vreau să mă trezesc cu tine alături mâine-dimineață.

Voiam să adorm lângă el, să dorm în brațele lui și să deschid ochii cu el lângă mine. Eram îngrozită și fericită la gândul unei asemenea perspective. Ultimul bărbat cu care dormisem fusese Ivan, iar el mă părăsise. Îmi recâștigasem liniștea sufletească, voiam să-mi recâștig și somnul alături de cel cu care făceam dragoste. Abia atunci aveam să fiu cu el pe de-a-ntregul, iar lucrul ăsta mi-l doream mai mult decât orice.

— Păi, atunci, hai la culcare, a zis el.

Noaptea asta era altfel. Nu mă asalta nicio amintire urâtă în timp ce făceam dragoste, nu ne perturba nimic, Gary nu mai trebuia să-și ia nicio precauție de teamă să nu mă rănească. Ne plăcea să facem totul fără grabă, depășind orice limită imaginabilă. Cuvinte în șoaptă ne ieșeau din gură la fiecare mângâiere, fiecare sărut, fiecare zvâcnire din șale, ele ne făceau să ne mișcăm încet, cu răbdare, dar trebuiau spuse. În ciuda beției de plăcere și de dorință, nu fuseserăm niciodată atât de conștienți de ceea ce ne spuneam unul celuilalt. „Lucrurile se mișcă repede între noi.“ „Foarte repede.“ „Prea repede?“ „Nu.“ „Nu.“ „Nu ne putem abține.“ „N-avem cum.“ „E incredibil.“ „Mi-e teamă că visez.“ „Te iubesc.“ „Te iubesc.“

Zâmbeam în întunericul camerei, Gary era în brațele mele, stătea cu fața lipită de sânii mei, iar eu îmi treceam mâna prin părul său. Mi-era bine, tare bine. Aveam sentimentul că toate erau la locul lor. Undeva, departe, l-am auzit pe Ulysse. N-aveai cum să nu-i bagi de seamă întoarcerea acasă, ratase o treaptă, pe scară, și înjura pe înfundate. Fiind oricum numai discret nu, mi-a bătut de două ori, scurt, la ușă. Gary a ridicat capul și s-a uitat la mine.

— Noapte bună, mamă. Noapte bună, Gary.

— Noapte bună, dragule, am îngăimat eu.

I-am tras un cot lui Gary.

— Somn ușor, Ulysse, a zis și el.

Am pufnit în râs amândoi, fals jenați.

— Tare, a chicotit fiu-meu, urcând apoi în camera lui.

Când eram pe punctul de-a adormi, m-a străbătut un fior.

— Dacă te ridici din pat, iar eu încă dorm, să mă trezești.

— Eh, nu, de ce? Dacă dormi, te las să dormi.

— Gary, nu mă lăsa să mă trezesc într-un pat gol.

A înțeles și m-a sărutat apăsat.

— O să te trezesc, promit.

— În fiecare dimineață?

— În fiecare dimineață.

M-a luat în brațe și am adormit, lipită de trupul său.

21

Ivan

Cu rucsacul în spinare, și-a pipăit buzunarul interior. Exemplarul său din *Iliada și Odiseea* era în siguranță. Asta era cel mai important. Avea să păstreze o amintire frumoasă restaurantului său. Întreruperea aia de doi ani a aventurii, în La Réunion, fusese destul de interesantă. Era mulțumit de sine însuși, fusese în stare să stea doi ani într-un singur loc. Făcuse spectacol, își lăsase amprenta asupra celor de-acolo. Mulți aveau să mai vorbească o vreme despre el. Peste tot pe unde trecea, căuta să lase o amintire de neșters. Problema cu divorțul nu era chiar atât de gravă până la urmă, oricum n-ar fi putut să mai stea mult timp acolo. Îi cunoscuse pe toți, începea deja să se cam plictisească. Se distrase. Adunase ceva bani ca să supraviețuiască până la următoarea etapă. Și-o trăsese cu o mulțime de femei. Trebuia de-acum să-și găsească un alt teren de vânătoare. Avea în cap câteva idei pentru continuarea Odiseei sale. Fiindcă aceasta nu se încheiase încă. Era convins. N-avea să-i lase pe îngerii aducători de nenorociri să hotărască în locul său.

Înainte de toate însă, trebuia să șteargă orice urmă a trecerii sale pe-acolo. Să dispară cu totul. Lucru care-i plăcea mai mult decât orice. Întotdeauna îl excitau ultimele clipe ale ședерii undeva. Era un fel de ritual, dar, aici, era o chestie obligatorie. Știuse întotdeauna că risca enorm instalându-se pe teritoriul francez, fie el și la celălalt capăt al lumii. Sau la celălalt capăt al capitalei. Nenorocitul ăla de scufundător numai de capitală vorbea — eh, avea să-i bage el capitala pe gât, până s-o sufoca. Oare cât timp avea să reziste, el care știa atât de bine să-și țină respirația? Nu suficient. Răbdarea sa nu va avea limite. Îl va hăitui pe scufundător până-l va prinde. Făcuse o greșeală monumentală spunându-i unde locuiau părinții săi. Fără să-și dea seama, îi oferise o soluție pentru a-și satisface pofta de răzbunare. Trebuia să plătească pentru că-i batjocorise încrederea pe care și-o pusese în el. Trădătorul trebuia să dea socoteală și să ceară iertare în genunchi.

Dar asta mai încolo.

Toate la timpul lor.

Metoda lui îi impunea niște pași obligatorii, dacă n-o respecta, satisfacția n-avea să-i mai fie la fel de mare.

A luat o înghițitură zdravănă de rom, apoi o a doua, o a treia, o a patra. A aprins un băț de chibrit și a tras cu putere din țigară. A aruncat cât colo sticla de rom, zgomotul cioburilor i-a smuls un mormăit de plăcere. Un al doilea băț de chibrit. S-a uitat lung la flacără, a zâmbit și l-a azvârlit peste frunzele de bananier uscate. Ele trosneau aprinzându-se, el jubila. Și-a aruncat pe jos telefonul și l-a zdrobit lovindu-l violent cu piciorul. A adunat resturile, s-a asigurat că nu mai rămăsese aproape nimic din cartela SIM și le-a azvârlit în ceea ce, peste puțin timp, avea să devină o imensă vâlvătaie. Un rug care împrăștia întunericul nopții.

Fără nicio strângere de inimă, a întors spatele acelei etape a aventurii sale.

Avea de prins un avion.

22

Gary

Contractul mi se încheiase de câteva ore. Tocmai îmi închisesem geanta de voiaj, echipamentul era pus în ordine, gata de plecare. Așteptându-l pe proprietar ca să-i dau cheile înapoi, am profitat pentru ultima oară de priveliștea pe care mi-o oferea apartamentul. Era minunată, mai ales la asfințit. N-aveam să uit niciodată ce simțisem când o admirasem prima oară. Eram pierdut, dar hotărât să-mi iau din nou viața în propriile mâini, fără a avea habar cum aș fi putut să procedez. Mă lăsasem călăuzit de instinct. Două luni. Opt săptămâni. Puțin, pentru unii. Mult, pentru alții. Pentru mine, o chestie foarte tare. Incredibilă. Ireală. Derutantă. Bulversantă.

Apartamentul acela reprezenta o etapă. Vrusesem să mă simt bine acolo, să mă instalez acolo chiar și numai pentru un timp, să învăț să-mi golesc valizele. Reușisem. Mă încerca un pic de nostalgie, dar nu eram trist.

Plonjarea într-o mare necunoscută nu mă speria. Știam ce am de făcut. Plonjarea într-o viață necunoscută era o chestie cu totul amețitoare. Oare aveam să mă ridic la înălțimea angajamentelor pe care mi le luasem? Îmi trăiam ultimele clipe ale vieții pe care o dusesem începând de la optsprezece ani. Întorceam spatele avioanelor, singurătății, lipsei de legături, nomadismului. Obțineam ceea ce-mi dorisem dintotdeauna. Eram convins că aveam să-mi găsesc locul acolo.

Treceam în sfârșit de la nomadism la sedentarism.

Pentru început, cu munca. Patronul așteptase până-n penultima zi ca să mă anunțe că era dispus să mă angajeze pe termen lung. Se jucase cu nervii mei, ticălosul, dar fusese un test. Îl trecusem cu brio păstrându-mi calmul, muncind cu aceeași seriozitate, netrăgând chiulul nici măcar acum, pe final. Îmi refăceam încet-încet reputația profesională. Aveam să fiu salariat, cu state de plată, cu concedii plătite, cu un plan de muncă, cu colegi permanenți — niciodată, de când munceam eu, nu mi se mai întâmplase așa ceva.

Apoi — și de-aici îmi venea cea mai mare, cea mai frumoasă amețeală —, în mai puțin de o oră, aveam să mă instalez acasă la femeia pe care o iubeam și la copiii ei. Când

ne dăduserăm seama că-mi expira contractul de închiriere, Erin și cu mine ne gândiserăm să-mi caut un alt apartament. Ne uitaserăm unul la altul, întrebându-ne din priviri, așa cum ni se-ntâmpla din ce în ce mai des. După care ne umflase pe amândoi un râs nebun, știind precis, și unul, și celălalt, că n-aveam să mai calc niciodată într-un apartament închiriat. După prima noapte petrecută în întregime la ea acasă, în urmă cu două săptămâni, nu mai dormisem deloc la mine. Prin urmare, închirierea unei locuințe de burlac n-ar fi fost decât o încercare de-a ne convinge că nu ardeam etapele. Dar pe cine voiam noi să convingem? Pe nimeni, de fapt. N-aveam nicio îndoială și niciun chef de-a o lua mai încet. Simțeam amândoi că aveam de recuperat ceva timp, că aveam de clădit un trecut comun pe care nu-l avuseserăm și pe care voiam să ni-l creăm.

În ciuda implicațiilor acelui angajament atât de serios, hotărâserăm să trecem la fapte. Erin — iar eu chiar insistasem s-o facă — le ceruse acceptul copiilor. Eram cât se poate de conștient că le dădeam viața peste cap lui Ulysse, lui Lou și lui Milo. Ea li se dăruise cu totul în ultimii ani și, chiar dacă de la o zi la alta se arătau tot mai atașați de mine, rămâneam în continuare un intrus. În seara când avusese loc acea discuție, îi lăsasem singuri. Mă învârtisem ca un tâmpit prin apartament, îngrozit la gândul că aveau să mă respingă. Cei trei copii mă sunaseră și-mi ziseseră să mă duc la ei. Și ei mergeau repede. Și erau la fel de incontrolabili ca noi.

Am stat cinci minute, neclintit, pe digul de la Bas-Sablons, cu genții la picioare. Soarele mă orbea. Mi-am pus ochelarii de soare și am zâmbit cum nu cred să mai fi zâmbit vreodată. Apoi mi-am luat lucrurile în spinare și am pornit-o spre casă. Spre casa noastră.

23

Ivan

Îi luase câteva zile ca să ajungă la Saint-Malo. În sfârșit, reușise. S-a simțit ușurat să descopere că L'Odyssée era tot L'Odyssée. Firma și fațada nu i se schimbaseră. Soarele îi oferea scuza de care avea nevoie ca să poarte o șapcă. Nu trebuia să fie recunoscut. Înainte de-a se apuca să facă ordine, trebuia să observe, să se deprindă cu acel mediu care fusese al său, dar pe care-i era destul de greu să-l recunoască. Itaca lui nu mai era cea pe care o știa. Dădea târcoale pe străzile din jur, întorcându-se frecvent în fața barului ca să n-o scape. Trepida de nerăbdare la gândul de-a o revedea. Își stăpânea cu greu zvâcnirile trupului. Era tot mai neliniștit, o necunoscută, nu ea, se ocupa de terasă. Să se fi despărțit oare Erin de L'Odyssée? Imposibil. Ținea prea mult la acel bar. La fel și dobitocii ăia de părinți ai ei.

Când se pregătea să-și reia rondul prin cartier, ca să nu fie reperat, a zărit-o în sfârșit.

Nevasta lui.

Pleca de la bar. Exact ca prima oară când o văzuse, i-a venit foarte greu să n-o răpească și să n-o posede pe loc. Era și mai frumoasă decât și-o amintea, și mai apetisantă. De unde-i veneau formele alea noi, atât de voluptuoase? Mâinile lui aveau să le ia în stăpânire în foarte scurt timp. Nu putea aștepta prea mult, nu mai avea răbdare. Poate că o să-și satisfacă pofta după ora închiderii, ca în seara când se cunoscuseră. Ea avea să fie singură. Singură și la dispoziția lui. O să se regăsească unul pe celălalt. În sfârșit.

Oare de ce zâmbea așa? Era fericită? Nu-i era dor de el? El, unul, nu credea că-i serioasă povestea cu divorțul. Era convins că familia ei o forțase. S-a apropiat încercând să-i audă glasul.

— Pe mâine, Paloma! a ciripit ea.

Cealaltă i-a făcut cu ochiul, complice. Nu-i plăcea treaba asta. Unde se ducea oare? Nu pricepea. Trebuia să rămână acolo, la L'Odyssée. La ei acasă.

— Douce! a strigat ea. Hai că suntem așteptate!

Un dulău cât casa a ieșit din bar, lătrând vesel. Ce tâmpită, se luase după copii și adoptase o potaie.

— Seară frumoasă! Pa!

Ce mai râdea! Și ce față visătoare avea! Ce însemna asta? Simțea cum crește furia în el. Avusese dreptate să vină. A văzut-o luând-o către Turnul Solidor. De ce oare?

Uitând de orice precauții, a pornit după ea. Trebuia să știe unde se ducea. Și-apoi, silueta ei delicată și unduitoare îl excita cum de șapte ani nu se mai excitase. A văzut-o intrând într-o casă din dreptul golfului Saint-Père.

— Am ajuns acasă, copii! Sunteți gata să...

S-a închis ușa. El s-a dat înapoi de parcă ar fi primit un croșeu în figură. Era KO. S-a clătinat o clipă, s-a redresat, a îmbrâncit violent un trecător și a șters-o în fugă.

24

Gary

Niciodată nu mi se păruse atât de lung drumul de la apartament până la Erin acasă. Mergeam repede, în ciuda genților din spinare. De data asta, n-am mai stat să mă uit spre baraj, spre golful Solidor și L'Odyssée. Marea nici nu mai exista în momentul acela. Numai punctul meu de destinație mă însufleția, mă chema.

Iată-mă ajuns în sfârșit. Am inspirat adânc ca să savurez momentul. Etapa aceea atât de importantă. Am scos cheile din buzunarul blugilor. Erin mi le dăduse cu câteva zile în urmă. Acum însă, simțeam pe deplin importanța acelui gest simbolic. Aveam cheile mele, cheile de la casa noastră. Zâmbeam ca prostul. Am aruncat totuși o privire înspre mare și înspre barajul unde-mi petrecusem ultimele două luni. Apoi am deschis ușa. Imediat, i-am auzit pe copii la al doilea etaj, zâmbetul mi s-a întins până dincolo de urechi, dacă așa ceva e cu putință. Douce a țâșnit spre mine, am mângâiat-o pe cap. Un câine mă întâmpina la mine acasă. Incredibil...

— Am ajuns! am anunțat eu, politicos.

Erin era deja în fața mea, cu obișnuitu-i zâmbet pe buze, zâmbetul ăla care mă făcea praf.

— Am plecat ceva mai târziu de la L'Odyssée, mi-a explicat ea. Era plin pe terasă. M-am simțit ușurată când am văzut că n-ai ajuns încă, voiam să fiu aici când...

Fără să-mi las povara din spinare, am închis ușa după mine și m-am apropiat de ea s-o sărut.

— Sunt aici, i-am zis. Cu tine. Cu voi.

S-a depărtat puțin de mine, s-a uitat cu atenție la ce aveam în spate. S-a încruntat, mirată.

— Asta-i tot? Nu mai ai nimic altceva?

O pregătisem totuși, nu era nevoie de cine știe cât loc pentru lucrurile mele. Numai persoana mea avea să-i invadeze.

— Păi, nu... Atât...

— Trebuie să se vadă cumva că ești și tu aici!

Mi-am lăsat lucrurile să cadă cu o bufnitură grea pe podea.

— Poftim!

A izbucnit în râs.

— Altceva nu mai am în stoc, îmi pare rău.

S-a oprit din râs, s-a dat un pas în spate, fața îi părea brusc tristă. Am pășit peste bagaje și am tras-o spre mine.

— Gary... o să stai aici de-acuma, nu?

— Da...

— Trebuie să găsim o soluție... Nu vreau să mă-ntorc de la muncă și să mi se pară că nu s-a schimbat nimic, că trăiesc în continuare singură cu copiii. Casa asta trebuie să fie casa ta, casa noastră. Vreau să te văd peste tot.

— Ți-am spus, altceva n-am... N-am nici amintiri, nici obiecte fetiș pe care să le car după mine.

— Știu... dar nu credeam că-i chiar așa... În felul ăsta... o să am impresia că tu...

Și-a lipit fața de pieptul meu, i-am ridicat-o.

— Ce? Că eu ce?

— Că poți dispărea oricând... și c-o să fie ca și cum n-ai fi existat niciodată.

— N-am să plec, o să-ți repet asta în fiecare zi, dacă trebuie... Până la urmă, tu o să mă dai afară.

A ridicat ochii în tavan, enervată de răspunsul meu.

— Nicio șansă...

— O să-ncerc să rezolv cumva, să găsesc ceva... dar o să am nevoie de ajutorul tău, nu știu cum se procedează... n-am avut niciodată un loc unde să fiu acasă.

A părut uimită.

— Nici când erai cu fosta nevastă?

— Nici când eram cu ea... Tot ce-am avut au fost geanta cu haine și echipamentul, pe care nu le băgam niciodată în dulap. Cu tine n-o să fie la fel, stai liniștită, o să-mi golesc valizele, o să-mi pun periuța de dinți la baie. Chiar vreau să mă instalez aici, cu tine, cu copiii... N-o să mai fiu doar în trecere...

A oftat adânc. Apoi, cu un zâmbet în colțul gurii și o mișcare ironică din cap, a arătat înspre mormanul meu de lucruri.

— Până una-alta, ia-mi astea din drum!

Am râs, dar n-am apucat să mișc nimic din loc fiindcă Milo a apărut ca din senin și a vrut să-i explic la ce folosește fiecare obiect, fiecare cadran, fiecare curea. I-am arătat ceasul de scufundare. Și-a pus o mască de scafandru, și-a pus și vesta, în care parcă înota, s-a jucat cu butonul stabilizatorului, a vrut să vadă cum îi vin și labele mele de înot, de zece ori mai mari decât mărimea lui. I-am zis să se așeze lângă mine, până nu cădea în nas, și mi-am scos aparatul de fotografiat. Îmi făcea o plăcere imensă să-i spun despre toate, în ciuda costumației lui cât se poate de caraghioase. Erin și-a pus bărbia pe umărul meu în timp ce eu îi arătam fiului ei câteva poze făcute nu știu unde.

— Pentru început, o să alegi câteva dintre cele mai frumoase imagini și-o să le pui pe pereți.

— Cum vrei tu, i-am răspuns eu.

Cina a fost veselă, festivă chiar. Râsete. Zâmbete. Priviri. Începea noua noastră viață. Pentru mine, viața la care visasem

dintotdeauna fără a îndrăzni să-mi imaginez c-aș putea-o avea vreodată. Pentru Erin, Ulysse, Lou și Milo, o viață cu un bărbat căruia îi ofereau un loc cu totul aparte și important.

Erin se pregătea să se ducă sus ca să-l culce pe Milo.

— Eu ies cu Douce.

Hotărâsem să mă ocup de-acum încolo de plimbatul câinelui. Am deschis ușa de la intrare ca să plecăm, Douce a ieșit lătrând, dar Erin m-a prins de braț în ultimul moment. M-a sărutat delicat pe gură.

— A fost o idee excelentă să-ți propun să stai aici, mi-a zis, cu o privire malițioasă.

— Mda, n-am venit eu cu fotoliul bunică-mii în spate, dar pot fi util pe ici, pe colo.

A râs, tare-mi mai plăcea s-o văd râzând și să fiu eu cel care o făcea să râdă.

— Nu sta prea mult, totuși!

25

Ivan

Îl înfuriase — îl rănise — faptul că ea se mutase. De ce plecase din apartamentul de deasupra barului? Era locul lor. Acolo se iubiseră pentru prima și ultima oară. Reacționase prostește când o luase la fugă, ar fi putut să fie demascat, ar fi putut să atragă atenția, spera să nu fi fost cazul. Până una-alta, era musai să se piardă în mulțime. Ca să-și pună gândurile în ordine, se dusese să-și caute o cameră, nu umblase prea mult, găsise una pe lângă piața de pește. Nu trebuia să se ducă prea departe când voia să se odihnească. Se văzuse într-o prăpădită de oglindă. Se schimbase în acei șapte ani, dar tot trebuia să se asigure că n-avea să fie reperat.

Înainte de a-și ocupa postul de observație, și-a permis un lux plin de adrenalină ducându-se să bea ceva la L'Odyssée. Nimeni nu l-a recunoscut. Era ca o fantomă care bântuia prin propria casă. Nenorocita aia pe care o angajase nevastă-sa se descurca destul de bine la bar, n-a avut nicio tresărire când i-a comandat o halbă, nicio privire iscoditoare ca să vadă dacă-l știa sau nu. Era extrem de amabil cu ea, treaba asta îl excita. A băgat imediat de seamă că bucătăria era închisă. Foarte bine, însemna că Erin nu adusese pe cineva în locul său. Era în continuare a lui. Ca și cum el ar fi fost tot timpul acolo. Se liniștise. Localul lor nu se schimbase, Erin lăsase totul ca în urmă cu șapte ani. A văzut aceleași vechi fotografii pe pereți, a auzit aceeași muzică, a adulmecat aceleași mirosuri. Probabil că n-avea să fie prea greu să-i amintească de puterea pe care o avea asupra ei. Brusc, și-a dat seama că nu se uitase în ce stare mai era biblioteca. Ascunși în dosul ochelarilor de soare, ochii săi au scrutat fiecare ungher. Imposibil. Nu-i venea să creadă. A luat-o de la capăt, uitându-se cu atenție peste tot. În cele din urmă, a trebuit să accepte realitatea. Erin scosese de-acolo exemplarul ei din *Iliada și Odiseea*. De ce? Unde-l dusese? Poate-l luase cu ea în noua locuință, ca să aibă în preajmă ceva de-al lor. Asta era. Sigur asta era. Ținea cartea lângă ea, de dragul lui.

A plecat de la bar lăsând un bacșiș generos.

Și-a tras mai bine șapca pe cap și a pornit-o spre golful Saint-Père. Erin fusese întotdeauna romantică, nu era de mirare că se mutase în apropiere de Turnul Solidor. Probabil că în fiecare zi admira albatrosul de lemn care indica direcția vântului. Pe vremuri, o făcuse să creadă că era fascinat de acel

mecanism. Ea îl crezuse. De fapt, nici c-ar fi putut găsi un loc mai bun unde să locuiască. Putea s-o spioneze cât poftea. Când a ajuns în fața casei ei, s-a abținut cu greu să nu bată la ușă. Era prea devreme, totuși. Voia s-o urmărească de la distanță, să vadă dacă avea obiceiuri noi, prieteni noi. Trebuia să știe dacă familia ei era la fel de acaparatoare. Se înnoptase în sfârșit — o noapte întunecoasă și implacabilă. S-a instalat pe stâncile aflate ceva mai jos de Chemin de la Corderie. Punctul de observație era perfect.

Pândea ca un prădător. Avea de gând să afle toate ritualurile prăzii, pentru a-i fi mai ușor s-o încolțească.

Brusc, a văzut mișcare în fața ușii. S-a îndreptat de spate. A clătinat din cap, nemulțumit. În lumina din cadrul ușii s-a conturat silueta unui bărbat. A ieșit din casă câinele. Apoi a văzut profilându-se silueta lui Erin, care l-a sărutat pe bărbat. Un val de furie l-a străbătut din creștet până-n tălpi. Nevasta lui îndrăznise să bage pe altcineva în patul lor. Trebuia să plătească pentru această ofensă. Îl rodea însă curiozitatea. Cine era individul care încerca să-i ia locul? Nu era nevoie să plece în urmărirea lui. Venea chiar către el. Ieșise să plimbe potaia, slugoiul naibii!

S-a tras mai la întuneric, ca să nu fie reperat. Dar cu cât individul se apropia mai mult, cu atât mai greu îi era să se stăpânească. Știa cine-i tipul care tocmai se sărutase cu nevastă-sa. Era scufundătorul. Scufundătorul care-i trăsese clapa. Trădătorul. Avusese tupeul să-l mintă. Să-i spună că n-o să ajungă la Saint-Malo, îl mințise ca să-i fure femeia. Scufundătorul era binedispus, fluiera după câine. Cine se credea tâmpitul ăsta? Avea impresia că poate să-i fure viața așa, pur și simplu? L-a urmărit pe toată durata plimbării. Idiotul mergea pe lângă Cité d'Aleth, oferindu-i o ocazie numai bună să scape de el. În ciuda beznei, a trebuit să se ascundă de mai multe ori prin boschete. Câinele îl simțise și mârâia uitându-se înapoi. Nu conta, el își continua urmărirea. Ar fi fost foarte simplu să-l împingă în prăpastie. Era însă prea devreme. Avea să se joace în continuare cu ei. Avea să-și prelungească plăcerea. Satisfacția o să-i fie și mai mare mai târziu, când o să-l vadă pe scufundător zdrobindu-se de stânci. Erin putea să se atașeze de el oricât, merita să sufere. Doar ar fi trebuit să știe că nu era bine să-l provoace.

S-a ținut după scufundător până când acesta a reintrat în casa lui Erin. Nu s-a putut abține și s-a apropiat de ferestre. L-a văzut aruncându-și paltonul pe un fotoliu, de parcă ar fi fost la el acasă.

Lasă-l să se bucure.

Să se bucure de ultimele clipe.

Ca orice condamnat la moarte.

26

Gary

Când m-am întors cu Douce, mi-am aruncat paltonul pe un fotoliu și am găsit-o pe Erin pe canapea, cu cana de ceai în mână. M-am dus la ea și am strâns-o în brațe, oftând de cât de bine mă simțeam. Nu-mi venea să cred că sunt acolo...

— Dacă m-ar vedea ai mei, s-ar cruci...

Dată fiind reacția pe care o avusesem ultima oară când abordase acel subiect, n-a mai insistat, dar nici nu și-a putut stăpâni o tresărire. De data asta însă, eram pregătit. Pregătit să-mi asum riscul de a-i vedea privirea întunecându-se.

— Când am primit un telefon pentru jobul de la baraj, eram pe drum spre ei.

— Nu mi-ai spus niciodată asta. Și n-ai ajuns pe la ei de-atunci?

— Nu, am profitat de ocazie ca să stau în continuare departe de ei.

Erin nu spunea nimic, aștepta, cuibărită lângă mine. Faptul de a nu mai fi singur, de a simți că exist pentru cineva îmi dădea o stare extraordinară, dar asta îmi impunea și niște responsabilități. Responsabilitatea sincerității și, înainte de toate, aceea a adevărului. Mai ales față de o femeie ca Erin. Tot ce trăise ea — minciuna, trădarea, disimularea — mă obliga să fiu cinstit și să n-o pun în situația de a se îndoi de mine. Îmi zisese să nu mă joc cu ea — ceea ce, evident, nici nu-mi trecea prin minte —, dar, ascunzându-i zone întregi din viața mea, oare nu tocmai asta făceam? Ea îmi deschidea ușile casei sale, cu toate simbolurile pe care locul le reprezenta pentru ea, renașterea, lupta, iar eu mă purtam ca un copil speriat și rușinat la gândul de a-i povesti cum de ajunsesem să am cu ai mei relația pe care o aveam. Nu era corect, nu era la înălțimea a ceea ce Erin și cu mine încercam să construim.

— Înțeleg că vrei să-mi împrăștii lucrurile prin toată casa și poți să ai încredere că am s-o fac, dar a putea să-ți vorbesc despre familia mea și, mai ales, a avea chef s-o fac mi se pare mult mai important. În fond, nu e vorba de nimic extraordinar sau sordid, dar e ceva care mi-a condiționat o mare parte din viață. Asta explică și de ce eram cum eram, până să te întâlnesc.

S-a îndreptat de spate și m-a mângâiat pe obraz.

— Te ascult, atunci.

I-am sărutat palma mâinii cu care mă mângâiase și m-am ridicat de pe canapea. Mă credeam stăpân pe mine, dar, sub privirea ei curioasă, parcă nu mai eram atât de sigur. M-am dus în bucătărie să-mi torn ceva de băut, aveam nevoie. Erin mă aștepta, răbdătoare.

— Nu i-am mai văzut pe ai mei de mai bine de cinci ani, i-am zis eu, fără nicio introducere. Și probabil că în total i-am văzut de... cât să zic... cinci sau șase ori în douăzeci de ani...

Erin a rămas cu gura căscată.

— Aha... înțeleg...

— Nici când am divorțat nu m-am dus să-i văd, deși eram în Franța în perioada aia... m-am bazat în continuare numai pe mine... Și-apoi, nu mai voiam să-l aud pe taică-meu cu reproșurile lui... întotdeauna l-am dezamăgit... nu sunt fiul cel mare la care visa... Frate-meu mai mic a devenit cel care aș fi trebuit eu să fiu, dar taică-meu nu mi-a iertat-o niciodată...

— Ce nu ți-a iertat, Gary?

Am mai luat o înghițitură și m-am șters pe față de parcă tocmai aș fi plâns.

— Că nu sunt ca el... că nu am o viață ca a lui...

Am implorat-o din priviri să mă ajute. Mi-a zâmbit cu blândețe.

— Și cum e viața lui?

Am inspirat adânc și m-am întors cu câteva decenii în urmă, gata să-mi amintesc. Mă țineam de privirea ochilor ei albaștri ca de o ancoră, ca să n-o iau la fugă, ca să nu stric totul.

Taică-meu își dedicase viața micului său atelier naval — service-ul de vapoare, cum îi zicea el. Mama, încă de la primul ei copil, adusese pe lume un băiat. De când mă născusem, tata visase să lucreze cu mine, să mă învețe meserie. Vapoarele, marea, marinarii erau o pasiune a familiei. El fusese crescut în stil spartan, în stil spartan mă crescuse și el pe mine, deși mama căutase tot timpul să ne mai îndulcească viața — lui frate-meu, soră-mii și mie. Ca întâiul născut, avusesem cele mai multe de îndurat, iar asta fusese întrucâtva spre binele fratelui meu și al soră-mii, trăsesem eu și pentru ei. Era suficient să povestesc cum mă făcuse tata să descopăr marea. Figura îngrozită a lui Erin când i-am spus că mă aruncase în apă la patru ani ca să mă-nvețe să-mi stăpânesc frica mi-a amintit de toată spaima de atunci. Și totuși, era cea mai frumoasă amintire a mea cu el. Habar n-avea în acel moment că-mi hotăra viața pe care urma s-o duc, ruinându-și propriile visuri. Dacă ar fi știut, poate că m-ar fi lăsat să mă înec. Oricum, era prea târziu. Din clipa aceea, n-am mai avut decât un singur gând: să-mi petrec viața sub apă, în niciun caz pe uscat, reparând sau construind ambarcațiunile altora. Taică-meu însă era de altă părere. Toată copilăria și toată adolescența

îmi compensasem fiecare lecție de scufundare lucrând în atelierul lui, simulând un oarecare interes pentru tâmplăria navală, mecanică, tehnica lăcuirii, cordaje sau vele. Având aceeași fire ca a lui, mi-era greu să mă supun voinței sale și mă revoltam fățiș. Confruntările noastre erau violente. Ca să-i cruț pe mama, frate-meu și soră-mea, devenisem tot mai tăcut acasă. Și continuasem să joc pe două fronturi — mă antrenam la scufundări, avansând spre nivelurile superioare, de cum îmi lăsa puțin timp liber, și-i întrețineam mai departe iluzia cu atelierul. Partea proastă era că nu mă descurcam rău deloc, puneam osul la treabă, tata primea periodic felicitări pentru felul în care muncisem. Ceea ce nu putea decât să-l facă s-o țină pe-a lui. Am reușit să-l conving că specializarea mea ca sudor avea un singur scop: un plus de credibilitate și de competență pentru atelierul său naval. Crezuse că în sfârșit îl ascultam. Până în ziua în care aflasem că eram admis la Școala Națională de Scafandri. Înnebunit de bucurie și convins că avea să fie mândru de fiul lui, mă grăbisem să-l anunț, iar el nu vrusese să-mi permită să mă duc. Așa că, la optsprezece ani, plecasem de-acasă, reușind să fac rost de subvenții și să-mi plătesc cursurile de formare. Mă întorsesem peste câteva luni, mândru nevoie mare de propria-mi ispravă, terminasem cu cele mai bune rezultate din toată promoția. El îmi aruncase atunci în față cele mai urâte vorbe cu putință, eu îi răspunsesem cu aceeași monedă. După care, fără nicio strângere de inimă, plecasem din nou, aveam deja de muncă în celălalt capăt al lumii. Îi întorsesem spatele, lăsându-i pe mama, frate-meu și soră-mea să se descurce cum or putea cu furia lui împotriva mea. Cu toate astea, în anii următori mă încăpățânasem să-i dovedesc că putea fi mândru de mine. Lucru care îmi devenise obsesie. Aveam grijă să le trimit vești despre mine, povestindu-le despre șantierele nemaipomenite unde lucram, despre barajele care mai de care mai impresionante pe care le construiam, despre întreținerea platformelor petroliere pentru marile companii ale lumii. Îi țineam la curent cu succesele mele, cu scufundările mele tot mai adânci, cu misiunile mele care mai de care mai grozave. Degeaba. Tata mă socotea în continuare un dezertor, un mincinos, un turist, un laș care-și lăsase familia de izbeliște și nu construia nimic. Avea dreptate, în timp ce eu mă înverșunam să-l fac mândru de mine, lăsam să-mi scape viața printre degete. N-aveam timp să întâlnesc și eu pe cineva, să mă așez într-un loc, să-mi fac o viață, trăiam ca majoritatea colegilor cu care umblam. Nu eram, până la urmă, decât o mână de nomazi inveterați, cu toții în afara sistemului și exasperant de singuri. Când frate-meu s-a hotărât să se înhame la atelierul naval, eu n-am mai existat pentru taică-meu. Avea de-acum un fiu cu adevărat. Așa că încetasem să mai încerc să-i

câștig respectul și schimbasem macazul, apucându-mă de fotografii și filmări subacvatice și de explorarea de epave. Ceea ce nu făcuse decât să înrăutățească și mai mult impresia pe care o avea despre mine. Nu ne mai vorbeam deloc, nici chiar în rarele momente când treceam pe la ei.

— Un om fermecător, tatăl tău...

Ironia ei a reușit să-mi smulgă o jumătate de zâmbet.

— După portretul pe care ți l-am schițat, e normal să gândești așa... dar nu sunt nici eu chiar imaculat în toată povestea asta, am și eu partea mea de vină...

A clătinat din cap, năucită, și s-a dus să-și toarne și ea un pahar. A mormăit ceva în bucătărie, apoi s-a întors și s-a așezat din nou pe canapea. A luat o înghițitură și s-a uitat la mine, tot mai îmbufnată.

— Date fiind lucrurile pe care mi le-ai spus despre el, sunt curioasă să știu ce anume i-ai putut face, încât să te simți vinovat.

Mă iubea oare într-atât încât să creadă că nu făcusem niciodată ceva rău? Avea să fie foarte repede dezamăgită, mai ales că ea își respecta atât de mult părinții.

— Cu trecerea anilor, am ajuns un tâmpit, Erin, un tâmpit foarte mândru de el însuși... Aroganța e un defect mârșav...

A ridicat din umeri, de parcă ceea ce-i povestisem era o chestie cât se poate de banală.

— Ai răspuns pe măsura suferinței pe care ți-a pricinuit-o.

N-o mai puteam lăsa să mă creadă un sfânt...

— Poate, dar asta nu scuză felul în care m-am purtat cu el... L-am privit de sus, l-am tratat ca și cum n-ar fi fost bun de nimic, eram disprețuitor, nici nu-ți imaginezi în ce hal. Ca să-l umilesc, mă lăudam cu șantierele navale pe care avusesem șansa să le văd și unde se întâmpla să și lucrez... Șantiere mari, nu ca atelierul lui... Voiam să-l rănesc, să-i arăt ce pierduse făcând-o pe tatăl atotputernic și atotștiutor. Când, de fapt, era exact pe dos, întotdeauna a fost dur cu mine, dar niciodată ca să mă distrugă... Erin, tata a muncit toată viața pentru familia lui, pentru copiii lui, inclusiv pentru mine...

Fusese cât pe-aci să sucombe când cu criza șantierelor navale din anii 1990. Crezuse c-o să piardă totul atunci, inclusiv viața. Numai mama îl salvase. El nu se oprise nicio clipă din muncă, cu asta se ocupa și ziua, și noaptea. Tata era un truditor neînduplecat, curajos și învățat cu greul. Chiar și când se rănea, tot se ducea la muncă. Fără zile de concediu, fără vacanțe.

— Nu m-a împiedicat niciodată să-mi văd de scufundări, mi-a plătit toate orele de antrenament, primele materiale... tot ce voia de la mine era să lucrez cu el... Visul lui era să continui ceea ce crease el, se zbătuse să-mi poată lăsa moștenire povestea aia, vedea că-mi place, și nu se înșela, dar nu era

pentru mine. Eu visam să mă scufund, să fiu sub apă... n-am fost în stare să discut cu el fără să-l provoc, fără să mă contrez cu el ca un mucos ce eram, iar el, încremenit în postura aia de cap de familie autoritar, n-a fost în stare să-mi asculte și să-mi accepte alegerile.

O tăcere grea s-a lăsat peste noi. Habar n-aveam ce urma să-mi spună Erin. Părea închisă în sine, adâncită cu totul în gândurile sale. Apoi, dintr-odată, a ridicat privirea spre mine, intrigată.

— Când ai vorbit cu el ultima oară?

— Nu știu... acum șase ani sau poate chiar mai mult...

I se părea îngrozitor. Cum ar fi putut înțelege o asemenea situație când ce trăia ea cu ai ei era exact contrariul?

— Am preferat amândoi tăcerea, ne-am afundat în firile noastre de rahat. Iar eșecul meu în căsnicie nu m-a ajutat să cresc în ochii lui. Pentru el, probabil că nu sunt nici acum un bărbat în toată firea...

— Ce legătură are una cu alta?

Vorbisem prea repede. Nu-i puteam explica și celelalte lucruri, nu acum. Cât de curând, dar nu în seara aceea. Părinții mei știau. Louise vrusese să vorbesc cu ei ca să văd dacă mai fusese cineva în familie care nu putuse face copii. După luni bune în care mă opusesem, și fiindcă voiam la rândul meu niște răspunsuri, cedasem până la urmă și discutasem cu mama despre povestea asta, iar ea nu putuse să nu-i spună și tatei.

— Pentru taică-meu, dacă nu poți să-ți ții nevasta lângă tine, nu ești bun de nimic, am întors-o eu, ca să scap.

— Ce demență! Ți-a zis el asta?

— Nu... nu mai vorbim unul cu celălalt, ți-am spus... Dar tot timpul îl dezamăgesc... asta e...

Părea să se îndoiască.

— Și fosta ta nevastă n-a încercat să facă nimic? Ca să reînnozi relația cu ei, vreau să zic... A stat așa, fără să-i pese?

— Lui Louise i-am zis că m-am certat cu ai mei, că nu erau de acord cu alegerile pe care le făcusem în viață, iar ei i-a fost de ajuns, n-a căutat să afle mai mult. Nici nu i-am dat ocazia, de altfel. Am încercat să mă protejez, dar, oricum, nici n-o interesa foarte tare, dacă vrei să știi...

— Cum așa?

— Nu mai contează... tu ești prima persoană căreia i-am povestit toate astea...

— Și-acuma? Ce ți-ai dori?

— Habar n-am... Tot ce știu este că ai mei îmbătrânesc... Am un frate și o soră ale căror familii nu le cunosc și mi se pare îngrozitor. Mi-e rușine de mine, Erin. Ar trebui să le cer iertare...

— Nu sunt nici două ore de-aici până la ei, Gary, du-te să-i vezi! Ce aștepți, în fond? Putem merge mâine împreună, dacă

vrei. Ești în weekend, iar eu îi zic Palomei să vină mai devreme la L'Odyssée și gata, s-a rezolvat.

Am rămas fără aer.

— Stai puțin, stai puțin... vrei să vii cu mine?

— De-asta sunt aici, Gary... Și eu zic ca mâine să nu mai stai pe gânduri și să te duci să-i vezi, iar dacă vrei să vin și eu cu tine, o să vin...

Erin era acolo. Lângă mine. În mașină. Incredibil cum anumite trasee nu se uită niciodată! Cum îți rămân în minte ca însemnate cu fierul înroșit. Am găsit drumul instinctiv, fără să mă gândesc, fără să scormonesc prin amintiri. Cu cât ne apropiam, cu atât mă închideam mai tare în mine, degeaba încercam să mă împotrivesc, nu puteam altfel, cu toată privirea mângâietoare a lui Erin.

Și-apoi, am parcat.

În fața casei alor mei. În fața casei unde crescusem. În fața atelierului naval. În fața a ceea ce ar fi trebuit să fie viața mea dacă l-aș fi ascultat pe taică-meu.

Văzusem o mulțime de locuri în Iume, care mai de care mai spectaculoase, locuri unde puțini oameni avuseseră șansa să ajungă în viața lor. Eram un privilegiat. Știam ce e frumusețea. Aia care-ți taie respirația, care te face să-ți dea lacrimile fiindcă te simți mic în fața naturii. Frumusețea pe care vrei s-o păstrezi în ochi pentru totdeauna. Frumusețea pe care nu vei ajunge niciodată s-o explici. Frumusețea pe care nicio poză, nici chiar făcută de cel mai priceput fotograf, n-o va putea reda. Frumusețea pe care o trăiești doar preț de o clipă. Și totuși, niciodată, în fața acelor minunății, nu simțisem emoția pe care o încercam în acel moment, acolo. Eram terminat, eram fericit, eram pierdut, eram paralizat. De parcă vedeam acel loc pentru prima și ultima oară în viața mea, conștient că acolo se afla o parte din mine. Așa că nu era frumos, în sensul în care cei mai mulți înțeleg asta. Pentru mine, era minunat. Toate erau acolo. Marea. Munca. Energia. Sângele. Sudoarea. Efortul. Lacrimile. Dragostea. Un teren plin de noroi și de urme lăsate de roțile remorcilor. Într-o parte, casa de piatră, lungă și însorită, a părinților mei. Mama avusese mereu grijă să nu arate ca o anexă a atelierului. Casa fusese întotdeauna luminoasă, curată, caldă, deși n-avea ferestre prea mari. Ea adusese un strop de blândețe în viața aspră pe care o duceau ai mei. În cealaltă parte, atelierul. Un hangar central imens, din lemn și tablă, încadrat de alte două mai mici — toate vopsite cândva într-un albastru marin. Acum, albastrul acela aproape că dispăruse, lăsând loc ruginii, câtorva pete negre și unor afurisiți de licheni verzi.

Erin și-a pus mâna pe mâinile mele, crispate pe volan, nu-mi dădusem seama că-l strângeam de parcă aș fi vrut să-l sfărâm.

— Haide. Du-te să-i vezi, du-te să-i vezi…

M-am întors spre ea.

— Nu-ți face griji pentru mine, a anticipat ea. O să mă plimb pe plajă. Sună-mă când termini. O să vin după tine sau o să stau afară, cum vrei tu… Sunt aici, Gary.

Am reușit să-i zâmbesc. Apoi am sărutat-o.

— Te iubesc.

Am coborât din mașină, fără să mă uit în urmă. Am mers câțiva metri pe pajiștea mocirloasă pe care călcasem de atâtea ori când eram puști. Apoi am încremenit. Mi-am trecut mâna prin păr, peste față, ca să mă trezesc, ca să-mi amintesc că exist, că sunt acolo. La câțiva metri de familia mea. De familiile mele. Cea care-mi dăduse viață. Cea pe care încercam s-o clădesc alături de femeia pe care o iubeam deja ca pe ochii din cap și de copiii ei care-mi intraseră deja în adâncul sufletului. Cele din fața cărora n-aveam să mai fug. Am inspirat adânc de câteva ori, ca pentru a mă pregăti să-mi țin respirația. Apoi am făcut un pas, al doilea, al treilea, și tot așa, până m-am apropiat de atelier. Mai multe ambarcațiuni așteptau lucrările de întreținere. Pe jos erau tot felul de frânghii. Unele strânse colac, altele, uzate, șerpuind care încotro și așteptând să dispară. Remorci. Motoare. Ajuns în zona ce folosea drept parcare, m-am oprit din nou. La adăpost de vânt și ploaie, luminate de mai multe becuri, două siluete trebăluiau în jurul unui hârb de barcă vechi de când lumea. Un hârb pe care-l știam de când eram puști. O carcasă de barcă pe care taică-meu o recuperase pe vremea când mă aruncase în mare. O barcă cu care voia să navigăm într-o bună zi, în familie. O barcă la care muncea în timpul liber, adică niciodată. Frate-meu avea inteligența care lui taică-meu îi lipsea. Își făcea timp să se ocupe de lucrurile care contau.

Două siluete. Eu bătrân. Eu un pic mai tânăr. Era derutant să te recunoști. Să te vezi pe tine însuți.

Am mai făcut câțiva pași și m-am oprit din nou. M-am uitat în jur, recunoșteam fiecare piesă, fiecare ustensilă, fiecare tip de velă. Dar cel mai tare mă impresionau mirosurile. Mirosul de motor. De vopsea. De dizolvant. De lac. De lemn putrezit în apa mării. De fier mâncat de sare. Miresmele copilăriei și adolescenței mele. Efluviile în care crescusem și de care vrusesem să fug. Astăzi, ele mă atrăgeau. Îmi aminteau de unde veneam. Oriunde mă uitam, mă trezeam cu câte o amintire. Nu-mi puteam găsi liniștea până nu mă împăcam cu ei. Nu puteam fi bărbatul de care avea nevoie Erin dacă nu eram în stare să-mi recapăt un loc al meu acolo. M-am apropiat fără să scot o vorbă, fără să fac vreun zgomot. Nu m-au auzit. Am luat de pe jos o rindea, mi-am scos paltonul și l-am aruncat pe o capră de lemn; în momentul acela, au tresărit amândoi și s-au oprit din lucru. Mi-era cu neputință să mă uit

spre ei, să-i privesc în ochi. M-am apucat de treabă, la un pas de tata și de frate-meu. Știam pe dinafară mișcările, erau ale mele de când lumea. S-au reapucat și ei de lucru, în tăcere. Țineam ochii în jos, concentrat, nu vedeam decât fâșiile de lemn zburând și mâinile tatei. Mâinile lui trudite, ridate, pătate de vârstă și de muncă, unghiile lui înnobilate de negreală. Erau minunate. Îmi fusese dor de ele. Ale lui frate-meu se îndreptau, încet, dar sigur, în aceeași direcție. Și ale mele era uzate, doar că apa mării le albise. Am muncit așa un timp, fără să schimbăm nici cel mai mic cuvânt. Iar timpul acela mi s-a părut că ține o veșnicie. Dar nu-mi păsa. Nici lor. Timpul nu mai conta. Aveam toți trei aceeași dorință. Să fim împreună și să avansăm cu restaurarea bărcii. Ne schimbam periodic uneltele, dacă eu nu găseam ce-mi trebuia, frate-meu mă ajuta fără să scoată o vorbă, știa instinctiv ce anume îmi trebuia. Iar când mi-o întindea, îmi făcea cu ochiul, înțelegător și afectuos. Fratele meu nu-mi purtase niciodată ranchiună, întotdeauna mă iertase. Simțeam cum, treptat, încep să mă înmoi. Îmi crăpa blindajul, mă regăseam. Iar pe măsură ce scăpam de încordare lucrând alături de ei, mă umfla tot mai tare plânsul. Un plâns de ușurare. De tristețe. De bucurie. De împăcare cu ei și cu mine însumi. Mi-era imposibil să pun în cuvinte ceea ce simțeam. Dar fiecare lacrimă vărsată îmi aducea ceva mai multă pace.

Se făcuse noapte. Arthur s-a îndepărtat primul de barcă, s-a dus în fundul hangarului. A înjurat, enervat de harababura de care n-avea să scape niciodată. Am zâmbit pe furiș, recunoscând intonația mea și a lui taică-meu. Apoi s-a făcut nevăzut. Eu am lucrat mai departe, însoțit de zgomotul respirației concentrate a lui taică-meu, care nu se lăsa nici el mai prejos. Eram într-un fel de război al nervilor. Sau poate că voiam s-o luăm încetișor. Cum ar fi trebuit să ne comportăm când nu ne mai vorbiserăm de atâta amar de vreme, când nu aveam în comun decât furie și resentimente și când, cu toate astea, țineam încă unul la celălalt? În cele din urmă, tata s-a oprit, a dat ocol bărcii, examinând-o în cele mai mici amănunte, bombănind uneori, zăbovind o clipă când ceva îi atrăgea atenția. La final, a ajuns lângă mine. A stat câteva secunde bune în spatele meu, fără să schițeze niciun gest. Apoi și-a pus o mână pe umărul meu și mi l-a strâns îndelung, cu putere. Tata tremura, eu nu reușeam să fac nicio mișcare. M-am abținut să nu bufnesc iarăși în plâns. El și-a tras nasul cu zgomot. Fără să-mi dea drumul la umăr, a mângâiat lemnul pe care-l șlefuisem.

— Bună treabă…

Iarăși tăcere. M-a strâns și mai tare de umăr.

— Sunt mândru de tine, fiule…

Am simțit că pic din picioare la auzul acelor cuvinte. Niciodată nu-mi mai spusese asta. Și știam că nu vorbea despre treaba pe care tocmai o făcusem. M-am dezmeticit, în sfârșit. Ne-am uitat unul la altul o vreme. O veșnicie, mi s-a părut mie.

— Iartă-mă, i-am spus.

A clătinat din cap, privirea i-a devenit din nou dură.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare. Doar ești aici.

Ne uitam în continuare unul la celălalt, ne măsuram din priviri. Tata avea să fie întotdeauna un om puternic, rezistent, dur. Și totuși, i se putea citi în ochi tandrețea. Tata mă iubea. Și eu îl iubeam. Comunicarea de-acum compensa toate lipsurile, îndrepta vorbele aspre, repara neînțelegerile noastre reciproce.

— Hai s-o saluți și pe maică-ta.

Am încuviințat din cap, zâmbind. Mi-a răspuns în același fel.

Eram în mijlocul curții când Arthur a ieșit din casă și a venit la noi. M-a tras spre el și m-a bătut pe spinare. Tata se uita la noi.

— Frățioare, nu mai pot să stau, dar mă bucur că te-am văzut. O să înnebunească Sonia când o să-i zic c-ai trecut pe-aici. O s-o apuce toate pandaliile că nu te-a prins și ea.

L-am strâns și mai tare de mână.

— Spune-i surioarei noastre c-o să mă-ntorc curând, chiar foarte curând, și pentru mai multă vreme.

S-a desprins de mine și m-a bătut afectuos după ceafă, cu un rictus amuzat.

— Ai face bine să vii și cu ea.

Mi-au trebuit mai puțin de două secunde ca să sar ca ars.

— Erin e cu mama?

A râs, dând din cap că da, și a plecat. Oare ce-or fi discutat ele două? Tata și cu mine am pornit mai departe, spre casă. Înainte de-a intra, m-a oprit.

— Ai avut probleme în La Réunion?

Intrat pe loc în alertă, l-am prins de umăr și l-am tras deoparte.

— Nu, de ce?

— A sunat aici un tip de-acolo, acum câteva săptămâni, te căuta pe tine. Am uitat cum îl cheamă, nici nu mai știu dacă mi-a zis.

Am simțit că pălesc.

— Voia să discute cu tine, zicea că trebuia să faci ceva pentru el...

— I-ai spus unde sunt?

— Nu, mi s-a părut cam dubios tipul.

M-am uitat către ferestre, distingeam silueta lui Erin și pe a maică-mii, stăteau în continuare de vorbă. De ce trebuia să strice Ivan momentul acela atât de important, atât de puternic?

— Nu-i spui nimic lui Erin, i-am ordonat lui taică-meu.

Figura i-a împietrit.

— Voi doi aveți dușmani?

— Nu știu, dar mi-e teamă că tipul are ceva cu ea și cu copiii ei.

S-a dat un pas înapoi. Nu se aștepta la așa ceva. S-a uitat și el, lung, la cele două femei din casă.

— Gary, suntem oricând aici pentru ea, pentru ei, dacă ai nevoie. Ai adus-o aici, ea e familia ta, deci e de-a noastră.

27

Erin

Ușa cu ochiuri de geam s-a deschis. Tatăl lui Gary, fără doar și poate, a intrat în salon. S-a uitat la mine lung, cu atenție, a venit mai aproape și mi-a întins mâna, eu i-am strâns-o, el mi-a strâns-o la rândul său, cu putere, privindu-mă drept în ochi. I-am răspuns la fel, i-am întors și privirea, și strângerea de mână. Omul acela era dur, sever, dar simțeai la el sinceritate, o asprime înduioșătoare; în felul lui, era un om iubitor, mai mult ca sigur. Toate rezervele în privința lui mi s-au risipit. În ciuda greșelilor sale, făcuse din Gary ființa pe care o iubeam.

Între timp, Gary a intrat și el și s-a dus țintă la mama sa, care își stăpânea cu greu emoția. Își revedea în sfârșit fiul. Când a ajuns în fața ei, l-a prins de umeri — de fapt, s-a agățat de el de parcă s-ar fi temut să nu-l vadă dispărând într-un nor de fum.

— Bună, dragul meu, i-a zis îmbrățișându-l.

— Bună, mamă.

Vocea lui suna atât de blând, era plină de afecțiune. Și-au zâmbit, emoționați. Apoi el a venit la mine.

— Ești aici…

Arăta istovit ca după câteva nopți albe la rând, dar era mult mai senin. Era altfel. Mai sigur pe el. Mai puternic, deși nici până atunci nu-mi păruse lipsit de putere. În clipa imediat următoare, l-am văzut îngrijorat.

— Ești bine? m-a întrebat.

Probabil că mi se întipăriseră pe față cele două ore petrecute cu mama sa. Reușise foarte repede să mă citească. Nu-i puteam ascunde nimic, iar asta era foarte bine. Mai puțin acum. Nu era momentul. Am respirat adânc preț de două secunde și i-am zâmbit cât am putut de larg. Nu m-a crezut pe de-a-ntregul, a înclinat capul părând a spune c-aveam să mai vorbim noi despre asta. Apoi m-a luat cu o mână de mijloc și s-a întors spre părinții săi, care asistaseră la toată scena. Mama lui părea extrem de bucuroasă. Probabil că și tatăl lui era, doar că în felul său.

— Nu vreți să rămâneți la cină? a întrebat ea, uitându-se la ceas.

Asta își dorise de la bun început.

— Avem ceva drum de făcut la întoarcere, iar copiii lui Erin ne așteaptă…

— Pot să-l sun pe Ulysse, l-am întrerupt eu, doar îl știi, va fi fericit să comande o pizza.

Gary a râs. Apoi s-a uitat la mine întrebător. Ar fi vrut să rămânem, dar nu-mi impunea nimic.

— Cu plăcere, mulțumim, i-am răspuns eu mamei lui.

Cum a auzit, a și șters-o în bucătărie. M-am dus imediat după ea.

— Pot să v-ajut?

S-a întors spre mine, m-a mângâiat ușor pe obraz.

— Erin, nu pari în apele tale, pot să-ți spun tu?

Am dat din cap că da.

— S-a prins, ce crezi? m-a întrebat ea.

— Da…

Nu părea să-i convină.

— Dar nu contează, vă asigur, m-am grăbit eu să adaug. Sunt pur și simplu furioasă pe viață, nu-i drept…

— Să nu fii, v-ați găsit unul pe celălalt. În nici cinci minute, am văzut cât e de fericit și, sincer să-ți spun, niciodată nu l-am mai văzut așa…

Cu două ore în urmă, Gary coborâse din mașină fără să-mi aștepte răspunsul la declarația sa de dragoste. Nu mă putusem abține, coborâsem și eu și mersesem în urma lui câțiva metri, fără ca el să-și dea seama. Apoi el se oprise. Mă oprisem și eu. Cu umerii lăsați în jos, își trecuse mâna prin păr, ciufulindu-l, și se frecase cu putere pe față, de parcă ar fi încercat să se trezească. După care, brusc, se redresase, căpătând un aer neașteptat de mândru. Ce-și spusese oare în clipa aceea? Pornise mai departe, ținând-o drept înainte, fără nicio ezitare. Își înfrunta demonii, remușcările, poate și regretele. Silueta lui în lumina asfințitului mă răscolise profund. Nu mai aveam nevoie de vreo dovadă că-l iubeam și totuși el, fără să știe, îmi oferise încă una. Dispăruse apoi din câmpul meu vizual, iar eu mă simțisem singură fără el, fără prezența lui. Mă întorsesem la mașină. Îi sunasem pe copii ca să văd dacă totul era în regulă. După ce-mi ziseseră să stau liniștită că sunt bine, m-au întrebat dacă Gary e OK, văzuseră că nu era în apele lui când plecaserăm. Fusese destul de spectaculos să asist la întâlnirea dintre ei și el. Copiii îi acordau lui Gary un soi de autoritate și de respect, deși eu nu le cerusem nimic, nu vrusesem nimic special, doar să-i văd că se înțeleg. Parcă fuseseră făcuți să se întâlnească. Copiii îl înconjurau deja cu dragoste. Iar Gary le-o întorcea însutit.

Când mă pregăteam să mă așez la volan, am auzit o voce de femeie strigând după mine:

— Domnișoară, stați puțin!

M-am întors și am văzut o femeie ceva mai în vârstă alergând, vioaie, spre mine. Era frumoasă, firească, un pic

marcată de ani, nefardată, cu niște ochi mari, umezi și strălucitori.

— Ați venit cu Gary... Eu sunt mama lui.

— Bună seara, doamnă, eu sunt Erin.

De ce mă prezentasem în felul acela, când ea nici nu știa cine sunt?

— Plecați deja? a zis ea, zâmbindu-mi delicat.

— Păi... da... mă gândeam să fac o plimbare... nu prea știu nici eu, de fapt.

— Poate să mai dureze ceva timp... cel puțin, eu așa sper, ar fi un semn bun... Haideți să așteptăm împreună la căldură.

Am urmat-o fără să stau pe gânduri. Dacă ceva nu mergea bine, aveam să fiu mai aproape de el ca să-l iau de-acolo, ca să-l ajut. Ca să-l duc înapoi acasă. Am încercat să rezist tentației de-a căuta un detaliu din care să aflu mai multe despre Gary. Nu puteam totuși să nu observ contrastul dintre asprimea atelierului și căldura acelui cămin. Totul era simplu — și mobilierul, și partea decorativă —, dar luminos, confortabil și primitor. Era o casă în care-ți venea să te odihnești lângă foc, cu o carte bună în mână, având în față ferestrele prin care, în depărtare, se zărea marea. Atmosfera era liniștitoare, reconfortantă. Oare blândețea lui Gary de-aici venea, din casa asta în care crescuse?

— Beți un grog, Erin? Eu întotdeauna îmi pun un grog când soțul și fiii mei se înfruntă, treabă care ține deja de vreo patruzeci de ani... Nu vă cunosc, dar simt că, cu dumneavoastră, o să se rezolve cumva și asta.

I-am zâmbit, sincer amuzată.

— Cu plăcere.

— Simțiți-vă ca acasă, a zis ea și a dispărut.

N-am rezistat și m-am dus la fereastra care dădea spre atelierul naval. Distingeam două siluete asemănătoare cu a lui Gary, dar el nu era acolo, era ascuns în dosul unei bărci vechi. Se apucase de lucru, alături de tatăl și fratele lui. Ce simțea oare? Brusc, m-am trezit în mână cu o cană fierbinte și bine mirositoare. Mama lui era lângă mine, îi îmbrățișa pe toți trei cu privirea.

— Mulțumesc, mulțumesc că mi l-ați adus acasă.

— Eu n-am niciun merit, el a hotărât... Gary a hotărât.

A clătinat ușor din cap, indulgentă.

— Îmi cunosc destul de bine fiul, dacă n-ar fi avut susținerea cuiva la care ține, n-ar fi acum aici. S-ar părea că vă place foarte mult, dacă s-a îndurat să vină.

— Nu mai vrea să sufere, vrea să-și afle liniștea.

— Pentru dumneavoastră.

— Pentru el, sunt sigură.

— Bine, atunci... Ei au multe de făcut, câteva ore n-o să se miște de-acolo. Haideți să stați jos.

În ora care a urmat, atunci când nu tăceam amândouă, am vorbit despre ploaie, despre vremea frumoasă, despre Saint-Malo, despre orășelul lor. Apoi subiectele de conversație s-au terminat. Ea se uita fix la ușa cu ochiuri de geam, așteptând să vadă cine avea să intre primul. Soțul ei? Furios, poate? Al doilea său fiu? Sau fiul cel mare, cel mult așteptat, cel mult sperat?

— Știți, Erin, sunt mai bine de două luni de când ne tot zice c-o să vină... De când s-a întors din La Réunion — mă rog, ar fi putut foarte bine să fie și altundeva, noi oricum nu știam —, de când s-a întors deci, încearcă să vorbească un pic mai mult cu noi, dar tot greu îi e. Așa că acum, deși nu-l văd, deși nu pot să-l ating, sunt fericită. Fiul meu s-a întors acasă...

Copiii mei erau încă la o vârstă fragedă. Nu concepeam să nu-i văd cu anii, nici când aveau să fie oameni în toată firea. Suferința acelei femei era palpabilă și i-o înțelegeam. Fatalmente, mă gândeam la Ivan, chiar dacă nu-și avea locul aici. Ivan nu era un tată. Își părăsise copiii fără niciun regret, uitase cu totul de ei...

— Cum ați făcut? Ca să rezistați, vreau să zic, fără să vă vedeți fiul, cu atât de puține semne de la el... Cu ruptura asta...

— Am așteptat... Am avut încredere în el... Și am avut dreptate.

— Nu știu dacă eu aș fi rezistat.

Era pregătită să-mi răspundă, dar s-a oprit. Și s-a uitat la mine lung.

— Aveți copii, Erin?

— Da. Trei.

A părut extrem de fericită să afle de existența lui Ulysse, Lou și Milo.

— Asta-i o veste bună, mi-a zis ea. N-o să mai vreți și de la el.

— Poftim? am întrebat eu, nefiind sigură că i-am înțeles bine remarca. N-o să mai vreau și de la el copii?

— Da.

La ce se referea? Fără să vreau, am roșit. Eram perfect conștientă că mă cam grăbeam, dar, văzându-l pe Gary cu copiii mei, chiar îmi trecuse prin minte gândul ăsta. Știam că mă îndrăgostesc de el prea repede, prea tare, dar, dacă l-aș fi întâlnit când eram mai tânără și mai puțin deteriorată, mi-aș fi dorit să am un copil cu el. Reacția mamei lui mă tulbura. Punea degetul pe unul dintre cele mai mari semne de întrebare ale mele. De ce nu-și întemeiase Gary o familie cu fosta sa soție?

— De ce spuneți asta? Gary nu vrea copii?

Nu mai eram sigură că voiam să știu. Dacă ceea ce-mi dezvăluia avea să fie exact opusul imaginii pe care o aveam eu despre el? A pălit și s-a ridicat brusc în picioare.

— Sunt o proastă! s-a enervat ea. Cum de mi-am putut imagina că v-a zis despre treaba asta?

— Care treabă? m-am enervat și eu. Despre ce vorbiți?

— V-a spus că a fost însurat?

— Da!

— Știți... pe ea n-a adus-o aici niciodată... Pe dumneavoastră, da... Sper că asta vă dovedește cât de tare vă iubește.

Era foarte drăguță că încerca să-mi explice că fiul ei pe care nu-l mai văzuse de ani în șir părea să mă iubească, dar nu asta era întrebarea.

— Așa, și? m-am enervat eu din nou.

A oftat adânc, întristată.

— N-au reușit niciodată să aibă un copil... și... ea l-a părăsit din cauza asta... N-a fost nevoie să mi-o spună explicit ca să știu, Gary și-a dorit dintotdeauna să-și întemeieze o familie... doar că nu poate... N-a știut niciodată de ce... A încercat să facă niște investigații, așa am aflat și noi... Dar... nu există o explicație... Nu poate și n-o să poată niciodată... Și-atunci, cum dumneavoastră aveți deja copii, mi-am zis că poate n-o să-l părăsiți pe fiul meu...

— Nu! Sigur că nu...

Îl iubeam chiar mai tare. Nedreptatea, furia, iubirea au erupt în mine cu toată puterea. Am revăzut rapid în minte ultimele săptămâni. Furia lui Gary împotriva lui Ivan când aflase de existența copiilor, felul cum se uitase la ei, neîncrezător, admirativ, protector, iubitor, instinctiv, animalic. Respectul pe care-l avea pentru statutul meu de mamă. Dorința lui permanentă de a nu-i deranja. Melancolia care-l cuprindea când îi privea. Emoția lui vie când reușise să-l învețe pe Milo să înoate... Convingerea lui că propriul tată îl considera un bărbat incomplet din cauza divorțului la care ajunsese fiindcă nu putea avea copii... Eram sigură că, dimpotrivă, tatăl său nu putuse decât să sufere pentru propriu-i fiu. Mă durea sufletul pentru el. Pentru acea rană și acea respingere cu care trebuise să se descurce singur. Îl înțelegeam mult mai bine acum. Singurătatea lui. Discreția. Misterul. Refuzul de a-mi povesti... Cât s-o mai fi îndoit de el atunci când...

— Erin? Vă rog mult... să nu vă schimbați impresia despre el acum că știți, nu mi-aș ierta-o niciodată dacă...

— Stați liniștită... N-am să-l iubesc mai puțin acum și nici milă n-am să simt, dimpotrivă... Îl admir mai tare decât oricând... Înțeleg de ce nu mi-a spus nimic după toate prin câte a trecut, probabil a crezut că n-am să-l mai văd așa cum este...

A părut ușurată. Brusc însă, a ciulit urechea, atentă la zgomotele de afară.

— Sosesc. Gata, trebuie să ne venim în fire.

Era numai fratele lui Gary. Arthur. În doar câteva clipe, a priceput cine era necunoscuta de lângă mama lui, m-a pupat de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea, mi-a zis: „Ne vedem data viitoare și mulțumesc că l-ai adus acasă", după care a plecat așa cum venise. Apariția lui inopinată m-a ajutat să afișez o expresie mai de Doamne-ajută înainte ca Gary și tatăl lui să intre în sfârșit în casă.

Cina a fost simplă. Și de o veselie sfioasă. Gary și tatăl său discutau despre vase și scufundări într-un limbaj pe care numai ei îl pricepeau. Mama lui mi-a pus o mulțime de întrebări despre copii. Apoi a venit momentul să plecăm. Ne-au condus amândoi până la mașină. Gary și tatăl său și-au strâns mâna bărbătește, dar privindu-se cu o tandrețe brută nesfârșită. Tatăl m-a pupat apoi pe obraz, șoptind un mulțumesc aproape inaudibil. Mama lui Gary m-a îmbrățișat.

— Pe curând, Erin. Iar data viitoare, să veniți și cu copiii, neapărat. Avem destul loc să vă primim pe toți

— Îi ducem pe mare, cu Gary, mi-a zis tatăl său.

— Le-ar plăcea la nebunie, am replicat. Dar să nu le dați prea mult nas că, după aia, o să vrea să vină întruna!

— Sunteți la voi acasă aici.

Nu era o declarație peste care să treci cu ușurință. Am savurat-o la justa ei valoare. N-aș fi crezut că era cu putință, dar tocmai îmi câștigasem o nouă familie.

Am parcurs prima parte a drumului fără să scoatem o vorbă. Gary și cu mine eram incapabili să vorbim. În cele din urmă, mi-am adunat puterile și am rupt acea tăcere care n-avea ce căuta între noi.

— Te simți mai ușurat? V-ați împăcat, tu și tatăl tău?

— Da... a fost simplu, până la urmă.

— Erați pregătiți...

— Ai dreptate, așa e.

O vreme, ne-am cufundat din nou în tăcere. M-am răsucit și m-am lipit cu fața de umărul lui. L-am adulmecat.

— Ți-a zis maică-mea? a șoptit el.

M-am apropiat și mai mult de el. Îmi părea rău că suntem în mașină, simțeam brusc nevoia să mă cuibăresc în brațele lui, să mă topesc în carnea lui.

— Gary, am murmurat eu, nu conceperea unui copil face din tine un tată... Să ai grijă de ei, să te uiți la ei așa cum faci tu instinctiv cu Ulysse, Lou și Milo, asta e mult mai important.

Și-a încleștat mâinile pe volan și și-a afundat gura în părul meu.

28

Ivan

Oare de unde se întorceau așa, în puterea nopții? Strânși unul într-altul, făcând-o pe cuplul perfect? Nu suporta să vadă labele jegoase ale scufundătorului pe nevasta lui. Nevasta lui. Asta fusese întotdeauna și asta avea să rămână. Era a lui. Era proprietatea lui.

Fusese extrem de surprins să-i vadă plecând împreună. Se calmase dându-și seama că, în felul ăsta, avea timp să vadă ce mai fac copiii. Se gândise să intre în casă peste ei. Cumva, trebuia să le reamintească și lor că exista, n-avea încotro... Cel mare, Ulysse, se răzvrătise mereu în fața autorității sale. El era cel a cărui naștere declanșase totul, cel care-i furase, înainte de toate, soția. Dar și cel a cărui frumusețe îl impresionase întotdeauna. Fiică-sa, Lou, singurul dintre cei trei copii care îl liniștise pentru un timp, semăna foarte mult cu mama ei. Iar pe ultimul născut, Milo, nici nu-l știa. Copiii săi îi inspiraseră întotdeauna teamă. Fuseseră dusmanii săi.

Absența lui Erin și a scufundătorului îi prilejuise niște momente foarte interesante. Îi oferise niște cadouri inestimabile. Lou plecase de-acasă și se întâlnise cu niște prietene, el începuse s-o urmărească, o observase cu atenție, o măsurase din ochi și o ascultase, apropiindu-se cât mai mult de ea. Părea foarte fericită. Apoi el făcuse cale-ntoarsă și avusese la dispoziție doar câteva secunde ca să găsească un cotlon unde să se ascundă. Cei doi frați plecau și ei la plimbare, unul cu bicicleta, celălalt cu trotineta, și amândoi râdeau. Cei trei copii ai săi erau bine-mersi. Fără el.

A hotărât să aștepte până se întorceau. Au trecut două ore. Apoi i-a văzut pe toți trei în depărtare, se întâlniseră. Erau frumoși, foarte frumoși. Doi zei și o zeiță. Vorbeau, râdeau, se distrau. A riscat și s-a dus să-i studieze mai de aproape, și-a tras șapca mai bine pe cap. Ei l-au văzut fără să-l recunoască, exact ca Telemah ajuns dinaintea tatălui său. Au trecut pe lângă el, ar fi putut să-i atingă, să-i înșface, să-i ia pe sus. S-a înfrânat. Lui Ulysse i-a sunat telefonul. Era mama lor. S-a apropiat și mai mult, voia să prindă măcar niște frânturi din ce discutau. Copiii îi spuneau să stea liniștită și, foarte rapid, au întrebat de scufundător. Copiii lui își făceau griji pentru scufundător. Ce însemna asta?

Ultimul născut n-a intrat în casă imediat, s-a dus să se joace nesupravegheat pe plaja din fața locuinței. Nu putea să știe cine este, avea doar un an când el plecase. Se apropiase așadar fără nicio teamă. Se așezase pe rampa care cobora spre mare, la câțiva pași de fiul său. Acesta se uitase lung la el, fără a-l recunoaște, fără a se recunoaște. În cele din urmă, el îl salutase. Micuțul tresărise și îi răspunsese politicos, cu o voce fragilă. Îi zâmbise și se ridicase în picioare, iar el se apropiase, fără a-l slăbi din ochi. Se oprise în fața lui, dominându-l cu propria-i înălțime. Trupul său stătea în dreptul soarelui, iar umbra îl înghițise cu totul pe băiețel. Îl întrebase ce făcea singur pe plajă.

Văzuse frica pe chipul fiului său. De ce? Când micuțul o luase la fugă, abia se abținuse să nu alerge după el ca să-l întrebe ce s-a-ntâmplat.

Se dusese să se pitească din nou după stânci, temându-se să nu fie văzut de frații mai mari ai puștiului. Hotărâse să nu-și mai părăsească postul de observație din prima seară. Se luptase să nu cedeze pornirii pe care o simțea. Avea ocazia să redobândească puterea în acea casă. Cei dinăuntru erau singuri și la doar o aruncătură de băț. Dar cea mai importantă era Erin, pe ea trebuia să pună mâna. Copiii o să urmeze de la sine, n-aveau de ales.

Și totuși, când a văzut luminile stingându-se în casa în care se aflau scufundătorul și nevasta sa, ceva s-a frânt în el.

29

Gary

Cineva mă zgâlțâia încetișor. N-aveam niciun chef să mă trezesc. Ziua din ajun fusese neașteptat de bună și de intensă, dar ne golise de energie și pe Erin, și pe mine. Adormiserăm unul în brațele celuilalt. Îmi aminteam, ca prin ceață, că încă vorbeam când ne-a luat somnul. Care dintre noi își lăsase primul fraza neterminată, asta mi-era imposibil să-mi amintesc. Ce știam cu certitudine era că simțeam o mână micuță pe umărul meu. Am întredeschis un ochi și am descoperit deasupra mea chipul surâzător al lui Milo.

— Te-ai întors! a exclamat el.

Erin s-a foit sub pătură.

— Șșșt, mama încă doarme, am șoptit eu. Dar da, m-am întors, de ce? Credeai că n-o să mai vin?

A încuviințat din cap, rușinat. Chiar se temuse de asta. Mi-am dus un deget la buze ca să-l fac să tacă și am arătat cu capul înspre mama lui.

— Hai cu mine, o să mâncăm împreună de dimineață.

A mimat niște aplauze și a ieșit din cameră. Când mă pregăteam să închid ușa după noi, mi-am amintit de promisiunea pe care o făcusem. M-am întors la ea și, lăsându-mă pe vine, m-am aplecat spre fața-i adormită.

— Erin, i-am zis la ureche, eu m-am sculat.

A surâs ușor și a bătut din pleoape.

— Știu, eram trează dinaintea ta.

— Și ai tăcut mâlc…

— La tine a venit, nu la mine.

Am sărutat-o apăsat.

— Fugi de-aici! Vreau să dorm până mai târziu.

— Dormi cât poftești.

Pe parcursul zilei, am descoperit cu stupefacție că bieții copii își făcuseră griji pentru mine în ajun. Trebuie să recunosc că, în momentul plecării spre ai mei, fusesem destul de tăcut și mult mai puțin vesel decât mă știau ei. Ușurarea lui Milo când m-a văzut din nou în casă m-a emoționat profund și m-a făcut să-mi dau seama că trebuia să-i cruț cu orice preț de stările mele sufletești. Nădăjduiam să nu trebuiască să mai plec prea des de-acum înainte. Mă simțeam atât de ușor! Reîntâlnirea cu ai mei fusese peste toate așteptările mele și teribil de simplă. Mai aveam până să le rezolvăm pe toate, dar era un bun

început. Trebuia să reînvățăm să ne cunoaștem, să reînvățăm să petrecem un timp împreună. Timpul pe care-l pierduserăm n-aveam să-l mai recuperăm niciodată. Dar eram convins că puteam trăi momente frumoase împreună. Mă simțisem atât de bine la ei, aproape ca acasă, încă aveam locul meu acolo. Contase și că fusese Erin cu mine, iar faptul că ai mei știau acum de ea, că văzuseră cum era, mă liniștea. Parcă i-ar fi cunoscut deja și pe Ulysse, Lou și Milo. Tata ne luase pe toți cinci sub aripa lui. Iar mama făcuse cel mai frumos lucru pentru mine stând de vorbă cu Erin. Nu-i cerusem amănunte despre ce discutaseră; la urma urmelor, nu era treaba mea. Important era că Erin știa de-acum totul despre mine, îmi știa rănile, necazurile, bucuriile, lipsurile. Iar ea îmi dădea tot ce-mi lipsea. Ulysse, Lou și Milo îmi dădeau tot ce-mi lipsea. Îmi ofereau un loc aparte în viața lor.

Era incredibil, cu două luni în urmă, universul meu se rezuma la persoana mea cea amărâtă și roasă de regrete, iar acum, eu nu mai existam deloc, dispărusem cu totul pentru ei. Pentru ei patru.

Iubirea este, într-adevăr, un sentiment ciudat. Se amplifică, se multiplică, apare pe negândite, iar realitatea sa te lovește ca un trăsnet. Eu n-o iubeam pe Erin pentru copiii ei. O iubeam pe ea. O iubeam pentru femeia minunată, puternică și rănită care era. O iubeam pentru ochii ei, pentru râsul și zâmbetul ei. Pentru trupul și suspinele ei. O iubeam când se bosumfla, când făcea pe șocata. O iubeam când se ocupa de bar cu o mână de fier într-o mănușă de catifea. O iubeam când îi dădeau lacrimile și încerca să le ascundă. O iubeam când mă repezea și mă punea la locul meu. O iubeam pentru cât de atașată era de familia ei. O iubeam pentru că era generoasă și pentru că avusese încredere în mine, încumetându-se să mă prezinte copiilor săi pe care-i ocrotea ca o leoaică.

Eram suficient de lucid ca să-mi dau seama că era mai bine pentru amândoi să mă înțeleg cu copiii săi. Dacă nu ne-am fi suportat, dacă ei m-ar fi respins instinctiv, n-aș mai fi avut aceeași relație cu ei. M-aș fi limitat la a-i respecta. Cred că Erin s-ar fi mulțumit și cu atât.

Realitatea se dovedea cu totul alta. N-aș fi avut niciodată pretenția de-a le fi tată, de a-i lua lui Ivan acest loc, deși el nu-l mai ocupa și nici n-avea să-l mai ocupe vreodată. Nu mă așteptam ca ei să mă iubească așa cum îți iubești tatăl. În schimb, fără ca ei să-și dea seama, descoperеam, iubindu-i mai mult decât orice pe lume, sentimentul iubirii părintești. Aș fi putut să omor pentru ei, să mor pentru ei. Deși îi cunoșteam atât de puțin. Parcă se născuseră pentru ca eu să-i iubesc.

Îl iubeam pe Ulysse pentru ironia lui, pentru fragila și ciobita lui bucurie de-a trăi. Îl iubeam pentru haloul ocrotitor în care-i învelea pe mama, sora și fratele lui. Îl iubeam pentru

entuziasmul lui permanent. Îl iubeam pentru umorul, franchețea, prezența sa lucidă, felul său de-a fi mereu ancorat în realitate.

O iubeam pe Lou pentru seriozitatea ei, pentru privirea-i malițioasă care spunea că nu-i atât de studioasă cum pretinde. O iubeam pentru delicatețea ei, pentru dorința permanentă de a învăța și de-a vorbi cu ceilalți. O iubeam pentru teribila ei suferință, pe care nimeni și nimic n-avea să i-o poată alina. O iubeam pentru puterea de a ține capul sus. O iubeam pentru farmecul ei candid.

Îl iubeam pe Milo pentru că mă emoționa profund. Îl iubeam pentru că-i era frică să crească și pentru că se zbătea totuși să se facă mai mare. Îl iubeam pentru lipsa lui de griji și mă rugam să și-o păstreze cât mai mult. Îl iubeam pentru veselia lui, pentru râsul lui, îl iubeam pentru îmbufnările și hachițele lui. Îl iubeam pentru că nu-și controla emoțiile și pentru că-mi spunea ce gândea, ce simțea.

Îi iubeam pe toți patru pentru că, pur și simplu, le stătea bine împreună. Îi iubeam pentru că mă făceau să fiu responsabil.

Să fiu tare, să nu mai mint. Să-mi ocup locul cuvenit. Să fiu cel care eram cu adevărat. Îi iubeam pentru că deveneau familia mea. Ai mei.

Seara, când mă pregăteam să ies cu Douce, Erin m-a oprit.

— Stai un pic, Milo vrea să te vadă.

Toată ziua stătuse numai pe mine.

— Nu eşti obligat să te duci, Gary, doar n-o să-i accepți toate capriciile.

— Ești sigură că-i un capriciu?

A clătinat din cap cu o față înduioșată.

— Cred că învață, învață să te aibă în preajmă, învață să te iubească, dar se teme, întotdeauna o să se teamă… Și Ulysse, și Lou la fel. Trebuie liniștiți tot timpul. Ești pregătit s-o faci?

Am sărutat-o pe gură și am urcat la ultimul etaj.

— Care-i treaba, Milo?

— N-o să pleci niciodată, nu? N-o să ne lași baltă, nu?

L-am mângâiat pe creștet.

— Uneori, poate va trebui să plec câteva zile, cu munca, dar o să mă-ntorc. Întotdeauna o să mă-ntorc. Câtă vreme tu, fratele tău, sora ta și mama ta o să mă vreți, am să stau cu voi.

A țâșnit de sub pătură și mi-a sărit în brațe.

— Ai putea, într-o zi, să mă duci tu la școală și să vii apoi să mă iei?

Nu mai făcusem asta niciodată, dar îmi doream foarte tare.

— Dacă mama ta e de acord, mie mi-ar face mare plăcere. Acum, trebuie să dormi. Hai să n-o supărăm.

A râs și s-a băgat la loc în pat. L-am sărutat pe frunte.

— Vise plăcute!

Pe hol, am dat peste Ulysse și Lou.

— E adevărat ce i-ai spus lui Milo, că n-o să ne lași baltă? m-a întrebat Lou.

— Înțeleg că voi doi nu prea aveți încredere în mine, dar zău că n-am să vă las baltă. Nici pe voi, nici pe mama voastră. O să fiu aici. Pentru ea. Pentru voi. Pentru fiecare dintre voi.

— Foarte bine, asta și vrem, mi-a zis Ulysse, răsuflând ușurat.

30

Ivan

Ca în fiecare seară, scufundătorul a ieșit să plimbe câinele lui Erin. Avea deja tabieturile lui. Pornea, fluierând încetișor și fără să stea pe gânduri, spre Cité d'Aleth.

I-a lăsat vreo douăzeci de metri avans, apoi s-a luat după el. Toată ziua, nu făcuse decât să asiste la o duminică în familie. El, unul, nu-și dorise niciodată așa ceva. Refuza duminicile în familie. Le evita. Chiar și când se credea suficient de stabil, le strica, până la urmă. Scufundătorul, în schimb, le trăia din plin. Începuse, de dimineață, cu o cursă la brutărie, îl luase și pe Milo cu el, se întorseseră amândoi cu pâine proaspătă și croasante. Tot în cursul dimineții, scufundătorul, însoțit de astă dată de Ulysse, ieșise să alerge. Fugeau unul lângă altul, ținând aceeași cadență și schimbând din când în când câte o vorbă complice. După-amiază ieșiseră în cinci. Îi urmărise. Îi spionase. Lou sporovăise întruna cu scufundătorul, ea îl admira, el era atent, răspundea de fiecare dată, părea interesat și preocupat de turuiala ei. Periodic, fără să-și dea seama, o trăgea pe Erin lângă el, o săruta pe creștet sau aștepta ca ea să i se cuibărească în brațe.

Iar el le dădea târcoale și-l ispitea adeseori pe diavol apropiindu-se tot mai mult de ei. Se juca mereu cu distanța pentru a surprinde frânturi din conversația lor. Uita să mai fie prudent. În câteva rânduri, chiar a crezut că fusese reperat. Scufundătorul era vigilent, se uita periodic în urmă. Erin, nevasta lui, era fericită, zâmbea, îl privea pe scufundător cu o dorință arzătoare și tandră. Era plină de încredere când se uita la nenorocitul ăla. Oare pe el îl privise vreodată așa? Nu era convins. Să fi uitat el? Nu. Nu încetase nicio clipă să se gândească la ea. O căutase în toate femeile pe care le avusese în ultimii șapte ani. Plecase ca să-și trăiască aventura, ca să evite haosul lașității, ca să n-o distrugă pe ea, dar nu-l răbdase inima să n-o urmărească prin alții.

După aceea, venise momentul când dăduseră nas în nas cu fratele lui Erin și cu nevastă-sa. Ce căutau ăștia aici? Când plecase el, ei trăiau la Paris. Se duseseră cu toții să bea ceva, el se ascunsese într-un colț de unde-i putea vedea. Scufundătorul reușise să-l cucerească pe cumnatu-său. Discutau amândoi, serioși, dar era clar că se înțelegeau, că se respectau.

În timp ce mergea în urma scufundătorului și a câinelui, a simțit cum dă în clocot de furie. Trebuia să scape de el. Să-l omoare. Să-l facă să dispară. Nu-l putea lăsa să-i fure viața. Doar n-avea să-i permită să se mai culce încă o noapte cu nevastă-sa!

Câinele a luat-o înainte, alergând. Scufundătorul nu mai avea pe nimeni care să-l apere. A grăbit pasul, era momentul prielnic, cel pe care-l aștepta ca s-o rezolve cu nenorocitul ăla o dată pentru totdeauna. Avea să vină prin stânga și să-l împingă în gol. Și dacă n-o să fie deja mort când ajungea în apă, degeaba și-ar fi ținut respirația, n-ar fi supraviețuit din cauza rănilor, și-ar fi zdrobit oasele izbindu-se de stânci. O să sufere, să se gândească la ea, la copii, era convins că o să-și facă griji pentru ei.

Cu cât înainta, cu atât mai obsesiv îi reveneau în minte imaginile înregistrate în ultimele zile. Copiii în căutarea unui tată cum el nu fusese în stare să fie, cum nu vrusese niciodată să fie, de altfel, privirea plină de dragoste a lui Erin atunci când se uita la scufundător. Din câte-l cunoștea el, în afară de momentul acela de slăbiciune pe care i-l surprinsese odată, sub apă, scufundătorul fusese întotdeauna un bărbat bine, zdravăn, simpatic. Nu pricepuse niciodată de ce era atât de singur, de ce avea accese de tristețe. O vreme, crezuse că ei doi erau la fel. Își dăduse seama că se-nșela când cu discursul lui despre dorința de-a se stabili într-un loc. Ca dovadă, îl trimisese la Erin...

Dacă se descotorosea de el acum, exista riscul ca Erin să devină inaccesibilă, să-i scape printre degete. Erin era o femeie care iubea din tot sufletul. El știa asta. Cândva, cu mult înainte să apară scufundătorul, i se dăruise lui cu totul. Acum, el nu mai exista deloc pentru ea. Nu mai exista deloc pentru copii. Soția și copiii lui trăiau prin intermediul scufundătorului.

Pe cine voia el să facă să sufere?

Pe cei care-l lipsiseră de ea.

Cu cine voia el să fie la sfârșitul vieții?

Cu Erin, cu ea vrusese dintotdeauna.

A încetinit pasul, lăsându-l pe scufundător să se îndepărteze.

Era zdrobit de oboseală.

31

Erin

În mod inexplicabil, mi-era frig de când mă trezisem. Numai prezența lui Gary pe drumul până la școală m-a încălzit. Pentru prima dată, venea și el cu mine când îl duceam pe Milo. Mâine, aveam să-i las, probabil, să se ducă numai ei doi. Nu îndrăzneam să spun lucrurilor pe nume, ca să nu tulbur pe nimeni, nici pe copii, nici pe Gary. Fără să-și dea seama, Ulysse, Lou și Milo descopereau în el un tată. Asta îi făcea să fie fremătători, fericiți, dar și neliniștiți cumva. Se temeau să nu sufere din nou. Aveam cu toții nevoie de timp ca să fim pe deplin senini.

L-am lăsat cu părere de rău în dreptul portului, ca să se ducă la muncă. Scufundătorii au fluierat după noi, eu am râs. Cum a plecat de lângă mine, m-a luat din nou frigul. Am hotărât să n-o lungesc prea mult cu Douce, avea să facă doar o plimbare scurtă în această dimineață. Ne-am dus direct spre Solidor. M-am uitat nemulțumită spre cer. De mai bine de două săptămâni era chiar frumos afară, soarele și primăvara își intraseră în drepturi. Nu și astăzi însă — vremea era posomorâtă și se mai pornise și vântul. În timp ce urcam treptele terasei de la L'Odyssée, m-am înfășurat mai strâns în haină și am tras cu ochiul spre marea agitată, amenințătoare; am măturat cu privirea întregul chei, aveam sentimentul că cineva mă spiona. Eram cu siguranță foarte obosită dacă reacționam așa, mi-am zis în sinea mea.

Credeam că până la toamnă n-o să mai facem focul și totuși, de cum am intrat, m-am dus țintă la șemineu. Era musai să mă încălzesc. Când flăcările s-au întețit, Douce a venit să se-ntindă în fața vetrei, dar stând în continuare la pândă. De parcă Gary i-ar fi zis să nu mă scape din ochi. Am oftat adânc, trebuia să mă concentrez asupra barului de care nu prea mă mai ocupasem în ultimele săptămâni. Paloma și cu mine abia dacă ne mai intersectam. Gary n-avea nicio vină, el era primul care-mi zicea să-mi văd liniștită de treabă, că oricum îl găseam sau mă găsea el pe mine, dar nu mă puteam înțelege cu mine însămi, voiam să profit cât mai mult de prezența lui, să recuperez timpul pe care-l pierduserăm până acum.

Făcusem bine venind cu ceva vreme înainte de deschiderea de la ora zece. Aveam de muncă. De rezolvat cu hârțogăria. De semnat devizele pentru lucrările de renovare. Ca să nu mai zic

de căutarea unui nume nou, care devenea tot mai indispensabil. Tocmai îmi pregăteam o cafea, când s-a deschis ușa. Am înjurat în sinea mea. Apăruseră deja turiștii, iar unii veneau devreme ca să ia micul-dejun. Douce a mârâit, arătându-și colții.

— N-am deschis încă! am strigat fără să mă întorc.

Tăcere. S-a auzit doar ușa închizându-se la loc. Am ciulit urechea ca să mă asigur că sunt singură. S-au auzit niște pași pe podea. Douce s-a ridicat, mârâind și mai tare. Fără un motiv rațional, atmosfera a devenit grea, apăsătoare, sufocantă. Stropi de sudoare rece mi se prelingeau de-a lungul spinării. O succesiune de tremurături m-a străbătut din cap până-n picioare. Trebuia să mă întorc, știam asta. N-aveam de ales. În L'Odyssée era un client pe care Douce nu-l cunoștea. Trebuia să-i explic acelei persoane că localul era închis deocamdată, că n-aveam s-o servesc, că putea reveni ceva mai târziu. Sau niciodată. Trebuia să mă întorc. Douce mârâia tot mai tare. Ar fi trebuit să-i spun să înceteze ori s-o chem lângă mine. Nu reușeam însă nicicum să deschid gura. Parcă-mi pierdusem uzul vorbirii. Simțeam că înnebunesc. De ce mi-era frică? Ce caraghioasă eram! Ce mi se putea întâmpla aici?

— Îmi pare rău, am început eu, întorcându-mă. Reveniți mai…

Mi-a stat inima.

În străfundul sufletului, întotdeauna știusem că avea să vină acest moment.

Îmbătrânise. Se schimbase. Avea trăsăturile mai marcate. Tăiate ca în piatră. Părea mai tras la față, barba sură pe care și-o lăsase îi accentua duritatea expresiei. Dar era în continuare la fel de frumos. De atrăgător. De periculos. De seducător. Mă paraliza exact ca înainte. Mă fixa cu ochii lui de un negru adânc și tulburător. Cu cât se uita mai mult la mine, cu atât mai mică mă simțeam în fața lui. Cum de uitasem puterea pe care o avea asupra mea? Simpla lui prezență în acea încăpere mă încovoia. Mă luptam din răsputeri să nu plec privirea în pământ și să-l înfrunt. Refuzam să revin la reflexele de odinioară. Le lăsasem în urmă. Le îndepărtasem. Le răpusesem în acești șapte ani. Fiecare secundă scotea din nou la suprafață autoritatea pe care o avea asupra mea.

Umbra lui, aura lui se întindea peste mine și degeaba încercam să mă lupt cu el, rămânea de neclintit. Ba mai rău, se distra. Zâmbea în felul acela care mi se păruse cuceritor, seducător și pe care-l crezusem mângâios. Eram total descumpănită. Cum să reacționez în fața lui? Dacă mă împotriveam, pentru el ar fi fost o provocare pe care era sigur c-avea s-o câștige. Dacă depuneam armele, avea să învingă mai repede. În oricare dintre situații, câștiga. Cum se putea așa ceva? Cum putea fi atât de puternic? După atâția ani, revederea

lui încă mă răvășea. După atâtea lacrimi vărsate din cauza lui și pentru el. Chiar și în clipa aceea, mi-era imposibil să-mi stăvilesc lacrimile care îmi șiroiau pe obraji. Era acolo, în fața mea. Era viu. Degeaba știusem dinainte, experiența directă a existenței sale, a realității sale era cu totul altceva. Ceva puternic. Devastator. Totul ieșea din nou la suprafață. Iubirea mea patologică. Groaza. Tristețile. Dependența. Neliniștea permanentă. Zece ani îi acceptasem totul. El era tatăl copiilor mei. Îl iubisem mai mult decât propria-mi viață. Îi crezusem vorbele frumoase, scuzele, mă temusem pentru el. În ciuda brutalității lui, îl dorisem din tot trupul și tot sufletul meu. Îmi fusese frică de furiile lui, de nervii lui. Vrusesem să-l ajut. Să-l susțin. Să-l vindec. Nu reușisem. Când mă părăsise, crezusem c-o să mor. Nu mai știam să trăiesc fără privirea lui nocivă. Acum însă, gata. Nu mai voiam s-o iau de la capăt.

Cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât descopeream mai multe asemănări — mici și neconștientizate până acum — cu copiii mei. Ulysse împrumutase de la tatăl său statura, amândoi aveau aceeași constituție. Lou moștenise farmecul lui subtil, iar Milo, mutrele lui îmbufnate.

Coșmarul meu n-avea să se sfârșească niciodată.

De ce nu murise? Acum, când era cu adevărat în fața mea, îmi dădeam seama că n-aveam să-mi găsesc niciodată liniștea câtă vreme el era în viață. Cum de puteam dori moartea acelui bărbat pe care-l iubisem atât de mult? El era suferința. Suferința mea. Ce pățisem de ajunsesem să mă păcălesc în asemenea hal?

Apropierea lui Douce, cu colții rânjiți, mi-a lăsat câteva secunde în care să-mi revin. El s-a uitat urât la ea. Mi-a fost teamă pentru Douce a mea. Cum-necum, am reușit să mă bat cu palma peste coapsă și să scot un fluierat abia perceptibil. Nu voiam ca el să-i facă vreun rău.

— Culcat, Douce!

Ea a gemut, s-a uitat la mine cu ochii ca para focului și m-a ascultat.

— Bun așa, a zis el.

Vocea lui gravă, autoritară. Aceeași care mă făcuse să tresar și să tremur. De dorință, la început; de frică, mai apoi. S-a dat înapoi, spre ușă, fără a mă slăbi din ochi. Respiram mai repede. Nu uitase. Era prea inteligent ca să uite. A tras zăvorul, singurul care putea fi tras pe vremea când el era încă aici. De ce naiba nu-l demontasem? Ne închidea înăuntru. Nu aprinsesem încă luminile, era prea devreme și voiam să stau liniștită. Ținea minte tot, obiceiurile mele, maniile mele. L'Odyssée avea să rămână închis cât considera el de cuviință. A înaintat cu un pas lent și măsurat. Eram paralizată. A ajuns lângă mine, mă domina. Și-a apropiat fața de a mea, gura lui aproape că mi-a

atins tâmpla, obrajii, buzele, apoi a coborât înspre gât. Acolo s-a oprit. M-a străbătut un fior. El a inspirat adânc.

— Ți-ai schimbat parfumul.

M-am dat înapoi, într-un gest de apărare; el a venit după mine, până m-am trezit cu spinarea proptită de bibliotecă și cu el lipit de mine. Se mula pe formele mele.

— Erin… mai lasă-mă puțin să te am, să te posed.

S-a îndreptat de spate și s-a uitat în ochii mei. Știam privirea aia. Privirea lui tulbure, roasă de dorința posedării, a exclusivității. Mă dorea. Nu, nu voiam s-o luăm de la capăt. Unde era Gary? Sub apă. Degeaba l-aș fi strigat cât mă țineau plămânii, nu m-ar fi auzit, n-ar fi putut țâșni încoace ca să-l îndepărteze de mine. Tocmai descoperisem, cu el, iubirea adevărată. O iubire pe care dintotdeauna o visasem. De ce nu exista oare o forță telepatică, una care să-l fi adus la mine imediat? Singura ușurare — copiii mei erau la școală, erau feriți de furia, de nebunia tatălui lor. Mâna lui mi-a explorat fața, t-rupul, gura lui zâmbea trist. M-a examina pe îndelete. Trebuia să-mi adun toată forța interioară ca să lupt, ca să nu cedez în fața amintirilor. N-aveam să-mi mai revin niciodată dacă el ajungea la ceea ce-și dorea, aici și acum. Devenisem mai tare. El nu mai avea putere asupra mea. Și nici dragostea lui toxică. Știam de-acum ce era frumusețea. Extraordinarul. Gura i s-a lipit de a mea, limba lui a forțat barajul buzelor mele. Mă săruta brutal, ca turbat. Stăteam inertă, lăsându-l să se năpustească asupra mea, fără să reacționez. Nu provoca în mine nicio reacție, doar dezgust și o infinită tristețe. Fusese o vreme când mă topeam sub sărutările sale, credeam că amintirea lor mă marcase pe viață, dar mă înșelam, nu mai trăiam acum decât pentru acelea, pasionate, ale lui Gary.

— Ivan, l-am implorat eu, respingându-l.

Era atât de dureros să-i pronunț numele adresându-mă lui direct.

— Ivan, te rog.

M-am mirat să-l văd că se oprește, nu-i stătea în obicei. Respirând precipitat, și-a prins capul în mâini. Privirea i se schimbase din nou. Era privirea din zilele sumbre și triste. Din zilele când își arăta fața tainică pe care numai eu i-o cunoșteam.

— Iartă-mă… dar mi-a fost tare dor de tine…

M-a mângâiat delicat pe obraji, tremura.

— Au fost foarte lungi ăștia șapte ani fără tine, te-am căutat în toate celelalte.

Privire lui îmi cerea să-l iert. Dac-ar fi știut ce puțin îmi păsa…

— Ce-i cu tine aici, Ivan?

— Vrei să divorțezi? Vrei să rupi legătura dintre noi?

— Tu ai rupt-o. Tu ai plecat... tu m-ai lăsat... tu i-ai abandonat pe copii... Nu mai exiști... ești mort pentru noi... De ce-ai venit?

Fața i s-a descompus. Aveam senzația că se scofâlcea sub ochii mei.

— Credeam că... dar nu... Tu ești... tu ai... și... el...

— Ivan? Nu înțeleg nimic... Explică-mi.

Mi-a zâmbit din nou, având în continuare privirea aceea tulbure care mă neliniștea pe vremuri și care mă neliniștea și acum. Nu-i era bine deloc. Niciodată nu-l văzusem într-o asemenea stare. Trupul îi era scuturat de spasme pe care nu și le putea controla. Mă luptam cu un sentiment pe care-l cunoscusem mult prea bine: mi-era frică de el.

— Nu va fi nevoie să divorțezi...

M-a sărutat cu furie. M-a bruscat, mâinile i s-au încleștat pe trupul meu, pe spate, pe coapse, pe brațe, pe sâni, mi s-au strecurat pe sub pulover, erau reci, aspre, uscate. M-a mușcat de buze. Eu am gemut de durere. El a lins stropul de sânge. S-a dat înapoi, mi-a pipăit cu degetele gura, apoi a pipăit-o pe a lui, de parcă ar fi vrut să le unească din nou, prin saliva noastră, prin sângele meu.

— Totul o să fie bine, Erin...

M-a mângâiat din nou pe obraji, m-a sărutat încă o dată pe buzele îndurerate, apoi s-a îndepărtat, luând-o către ieșire, cu umerii căzuți.

— Ivan? l-am strigat eu.

A tras zăvorul de la ușă. M-a apucat panica, nu putea să plece așa, fără să-mi spună de ce venise. Ce voia? Ce aștepta? Copiii?

— Te iubesc, mi-a zis el, răsucindu-se spre mine. Întotdeauna te-am iubit. Întotdeauna am să te iubesc. Aș fi vrut să te păstrez doar pentru mine... Dar e imposibil. Universul, sau zeii, se încăpățânează să pună tot felul de opreliști între tine și mine. Ulysse, Lou, Milo și el... vina e doar a mea... N-avea grijă, n-avea niciun fel de grijă.

— Ce vrei?

— Spune-i lui Gary c-o să-l caut...

Gary? De unde știa? De câtă vreme era aici?

— Cum ai zis? Gary?

Am simțit că mă clatin. De ce să-i pună lui gând rău? Gary n-avea nicio legătură cu povestea noastră.

— Lasă-l. Lasă-l în pace, te rog...

S-a uitat la mine, victorios și trist.

— Nu uita că mulțumită mie ai ajuns să-l cunoști.

Apoi a dispărut. Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Am dat fuga la ușă, Douce s-a luat după mine, am traversat terasa. M-am uitat în toate părțile, se volatilizase pur și simplu.

32

Ivan

M-am smuls de lângă ea. Cu sângele și cu gustul ei în gură. Simțindu-i mireasma în nări, pielea catifelată sub palme. Nu m-a strigat. Nu m-a întors din drum. Tremurând din toate încheieturile, am pornit, împleticindu-mă, în căutarea unui loc unde să mă ascund până la următoarea etapă.

De șapte ani, eram convins că fusese bine cum hotărâsem. Acum, nu mai eram sigur. Erin mă respingea. Erin nu era Penelopa. Oare lașitatea mea de pe vremuri avea să mă lipsească de toate și de toți?

Cu șapte ani în urmă

Tocmai dădusem afară și ultimul client, nu mai aveam răbdare. L'Odyssée era în sfârșit închis. Eram liber. Sau aproape. Cineva mai sentimental ar fi făcut turul localului. Eu nu. Doar n-aveam să pierd vremea luându-mi rămas-bun de la locul acela care ne ținuse prizonieri și pe mine, și pe ea vreme de un deceniu. De la bar. De la bucătăria cu care mă legasem la cap dintr-o toană, fiindcă voiam să-i fac ei pe plac. Ei. Pentru că, pe-atunci, aveam nevoie să fiu ocupat ca să uit că eram prins într-o capcană. Gata cu toate astea! Rupeam lanțul. Mă eliberam. Iar eliberarea aceea avea să treacă prin haos. Fiindcă aveam să distrug totul.

M-am uitat spre dozatorul de bere, cu gând să-mi torn o halbă, dar m-am înfrânat. Eram treaz și așa trebuia să rămân. Se miraseră și clienții din seara aceea. Aveam nevoie de toate capacitățile fizice și mentale. Trebuia să fiu stăpân pe ceea ce făceam, să nu mă îndoiesc de propria-mi decizie. Aveam senzația ciudată că nu mai fusesem niciodată atât de senin. Deși mă pregăteam să fac ceva ireparabil. Iremediabil. Mă simțeam atotputernic, înzestrat cu o forță pe care nu mi-o știusem până atunci. De ce oare n-o găsisem mai devreme? De ce așteptasem atâta timp? Atâta timp ca s-o am doar eu și pentru mine?

M-am asigurat că toate ușile erau blocate. O să fie greu să se intre în L'Odyssée, mai ales când o să se-ntindă vâlvătaia. Bidoanele cu benzină mă așteptau cuminți în dosul ușii de la bucătărie. Nu-mi lua mult să le golesc în cele patru colțuri ale localului. Sticlele cu tărie aveau să explodeze unele după altele, iscând un adevărat foc de artificii.

Iar noi aveam să ardem cu toții.

Am ieșit din bar prin spate, ca să urc în locuința noastră. Pentru ultima dată. Trebuia să mă asigur că toți dormeau adânc. Nici copiii — mai ales ei —, nici Erin nu trebuiau să-mi pună piedici. Era spre binele ei și al meu. Am deschis fără zgomot ușa apartamentului. Toate încăperile erau cufundate în întuneric. Nu m-am putut abține, am dat o raită prin casă. Fotografia de la nuntă, prinsă cu un magnet pe frigider, m-a hipnotizat. Era perfectă. Luminoasă. Veselă. Plină de dragoste. Cum de putusem juca tot acel teatru? Am rânjit, dezgustat. Pe-atunci, chiar credeam. N-aveam de ales. Mă autoconvinsesem că aveam să mă obișnuiesc și că acolo era fericirea mea. Era acolo fiindcă acolo era Erin. Și-atunci, de ce? De ce-mi refuza această fericire? Aventura ei alături de mine...? Odiseea noastră?

Am întors capul, mâhnit. Și totuși, nu puteam fi supărat pe ea, o iubeam prea tare. Am pornit spre camerele copiilor. Am început cu băiatul cel mare, Ulysse. Primul meu temnicer. Era întins în pat, relaxat, frumos ca un zeu. Mâna mi-a fost atrasă de părul său blond și inelat, ca de înger. Mi-am întipărit moliciunea lui în străfundul ființei mele.

Am întors capul, rănit de existența sa. Apoi am intrat în camera fetei. Prințesa mea. Lou a mea. Frumoasă și sprințară ca maică-sa. Și ea reușise până la urmă să mă încarcereze, să mă priveze de mama ei. Cel puțin, n-aveam s-o las să iroseasc existența unui bărbat subjugat de farmecul ei, de farmecul răpitor al mamei sale. Mi-am lăsat degetul să alunece peste obrazul ei, savurându-i fermitatea pielii.

Am întors capul, consternat. Ultima cameră. M-am apropiat în vârful picioarelor de patul cu zăbrele de lemn. Milo, bebelușul acela pe care nu-l cunoșteam și pe care n-aveam să-l cunosc niciodată. Cel care, impunându-și prezența, îmi arătase cât de insuportabil devenise să fiu ținut în lanț. Mi-am pus mâna pe căpșorul său , căldura păturii m-a făcut să tresar.

Am întors capul, îngrozit. În sfârșit, am intrat în camera mea. Nevastă-mea dormea. M-am apropiat de ea. Chipul îi trăda toată tensiunea din interior. Stătea încruntată. Aș fi vrut s-o mai ating o ultimă dată, dar mi-era teamă. Avea mult prea multă putere asupra mea. Asta era și problema. M-am aplecat încet spre ea. M-a simțit. A bătut din pleoape. A schițat un zâmbet adormit. Când s-a mișcat, cearșaful a alunecat, dezvelindu-i trupul. Era goală. Îi plăcea să doarmă goală. Cum de uitasem de acel obicei pe care-l adorasem cândva? Iubirea și dorința m-au năpădit violent. Nu mă pregătisem pentru o asemenea situație. Trecuse atâta vreme de când mă privam de trupul ei, de gemetele ei. Atât de multă vreme, încât nici nu credeam să mi le mai amintesc.

— Hai în pat, Ivan, a murmurat ea, prinzându-mă de mână.

Înainte de-a muri mistuiți de flăcări, aveam să fiu pentru o ultimă oară prizonierul ei. Aveam să mă culc cu ea. Să-i arăt că e a mea. Aveam s-o fac să juiseze până la cea din urmă suflare conștientă. M-am dezbrăcat pe întuneric. Ea a oftat, mulțumită. N-ar fi trebuit. M-am strecurat lângă ea, în spatele ei. Mâinile mele au brăzdat cărări pe coapsele ei, pe pântec, pe fese, pe sânii pe care i-am strâns apoi în căușul palmelor. Ea a gemut. Am întors-o spre mine. S-a lăsat atât de ușor răsucită. Voiam s-o văd. Să-i văd chipul când simțea plăcere. Iar ea se lăsa în voia mea. Refuzam să mă gândesc la celelalte lucruri. Nu acum. Dorința mă făcea brutal. I-am maltratat gura sărutând-o, atât de tare voiam s-o posed o ultimă dată. Ea m-a chemat între coapsele sale. N-am rezistat prea mult și am pătruns-o cu toată forța. A deschis ochii larg sub impactul plăcerii. S-a crispat de emoție. Și-a petrecut brațele peste umerii mei și m-a lipit și mai strâns de ea. De luni întregi nu mai trăiserăm acel paroxism al orgasmului.

O strângeam în brațe, simțeam că abia se ținea să nu adoarmă din nou.

— Dormi, Erin, i-am șoptit.

M-a sărutat cu o pasiune amestecată cu blândețe. Apoi, și-a frecat fruntea de gâtul meu și s-a întors, lipindu-se cu spinarea de pieptul meu. Mi-a luat mâna ca s-o așeze în jurul ei. Era plină de încredere.

— O să ne descurcăm, Ivan. Sunt sigură.

Mi-am vârât fața în părul ei, fără să-i răspund, și am așteptat să i se domolească respirația. Ceea ce n-a întârziat să se întâmple. Am început să tremur. Mă apuca din nou nebunia. Sexul cu Erin mă tulbura atât de tare, încât îmi zdruncina hotărârea pe care o luasem. Îmi apăreau în minte flash-uri cu chipurile copiilor. Auzeam deja urletele lor, urletele ei, când flăcările aveau să le cuprindă trupurile. Trupul lui Erin pe care, cu câteva clipe mai devreme, eu însumi îl sărutasem, îl linsesem, îl îmbrățișasem. Focul avea să-mi ia locul sub ochii mei. Aveam să fiu gelos pe foc. N-o puteam face să dispară. N-o puteam omorî. Dar, dacă rămâneam cu ei, aveam s-o chinui, aveam s-o sfâșii. Violența mea avea să explodeze la un moment dat. Avea s-o distrugă. Într-o bună zi, n-aveam să mă mai stăpânesc. Într-o bună zi, sexul cu Erin n-avea să-mi mai dea acel minimum de luciditate. Nu mai puteam sta acolo. Eram prea laș, prea slab ca să-i duc cu mine în flăcările iadului. De fapt, nu pe ei, pe ea. De ei nu-mi păsa, nu-mi aduseseră decât nefericire. Mă lipsiseră de rațiunea mea de a exista. Acea rațiune care mă prinsese în lanțuri.

Trebuia să dispar. Dispărând, aveam să rămân puternic, n-aveau să mă poată uita niciodată.

Ea n-avea să mă uite niciodată. Avea să țină minte cu câtă furie făcusem dragoste cu ea înainte de-a pleca. Momentul acela avea s-o marcheze, să-i rămână întipărit în memorie. Aveam s-o bântui toată viața ei. Era chiar mai interesant așa, până la urmă. Eu aveam să simt lipsa mistuitoare a femeii mele, iar ea avea s-o simtă pe a mea. I-am mușcat ușor, pentru ultima oară, pielea delicată de pe gât. Avea să simtă urmele mușcăturii a doua zi, la trezire. M-am îmbrăcat mecanic. M-am uitat încă o dată la ea, era relaxată și nu mai stătea încruntată. Dormea adânc, liniștită.

Am întors capul, devastat. Oare când aveam s-o mai văd? Când aveam să-mi reiau locul în viața ei? Eram sigur că o să mi-l păstreze. Că o să aibă grijă de ce era între noi. Am ieșit din camera noastră care, din acel moment, nu mai era și a mea. Am traversat apartamentul fără să privesc în urmă, fără să mă gândesc la ceva. Înainte de-a ieși pe ușă, am scos din buzunarul blugilor cheile și le-am pus pe etajera de la intrare. Apoi, în sfârșit, am ieșit. Ușa n-a făcut niciun zgomot când am închis-o.

Am trecut din nou pe la L'Odyssée și am deblocat toate ușile. Am luat o foaie de hârtie care zăcea pe-acolo, m-am așezat și i-am scris o lungă scrisoare. Avea s-o păstreze cu religiozitate, eram sigur. Am răscolit prin bibliotecă și am băgat scrisoarea în exemplarul ei din *Iliada și Odiseea*. La Cântul I. Avea să înțeleagă ce însemna asta. Mi-am luat exemplarul meu. N-ar fi trebuit să-l pun niciodată acolo, n-ar fi trebuit sub nicio formă să-l scot din rucsac în urmă cu zece ani. Dacă n-am fi avut în comun acea carte, nu ne-am fi legat destinele, iar eu nu m-aș fi trezit ducând în spinare povara familiei. N-aș mai fi fost ros de amărăciune și înrobit de iubirea pentru ea.

Prea târziu, acum.

Dar ea avea să m-aștepte.

Mă duceam să mă războiesc cu propriile regrete, urmând ca într-o zi, când aveam să fiu pregătit, să mă întorc la nevastă.

Peste câteva minute, am răsucit cheia în contact, am demarat rapid și am ieșit din oraș cu farurile stinse.

Am râs. Am plâns. Am urlat. Dar nu m-am uitat în urmă.

Astăzi

Îmi întrerupsesem Odiseea ca să vin aici să pun lucrurile în ordine, fără a-mi imagina că hotărârea pe care o luasem atunci putea deveni discutabilă. Erin nu-mi dădea de ales. Trebuia să merg până la capăt. Să mă întorc în acel moment în care renunțasem să-mi mai pun planul în aplicare. Mai înainte însă, trebuia să-l înfrunt pe trădător. Să-i aflu motivele. Să mă uit în ochii lui. Să-i amintesc cine deținea puterea aici.

33

Gary

Mi s-a cerut, prin narghilea, să revin la suprafață. M-am conformat, ceea ce mi-a dat o stare și mai proastă. De dimineață stăteam tot cu grijă, nu-mi venea deloc s-o las pe Erin singură, aveam, așa, o senzație ciudată — total irațională, eram de acord. Credeam c-o să mă pot calma sub apă. Iar acum, tocmai aflam că mi se terminase ziua de muncă. Ajuns la suprafață, mi s-a confirmat că vremea era la fel de urâtă, cerul era întunecat, ploua mărunt și bătea vântul. Mi-am scos casca de scafandru.

— De ce m-ați chemat? am întrebat pe un ton destul de oțărât. Mai aveam încă o oră de lucru jos!

— Te-a căutat Erin prin stația radio, m-a anunțat unul dintre colegi.

Am simțit că mă clatin, vreo jumătate de secundă, apoi am început imediat să mă lupt cu combinezonul.

— De ce nu mi-ați zis? Dacă m-a căutat aici, nu poate fi decât o chestie urgentă! Mama mă-sii! m-am enervat eu.

— Tocmai, la ce stare ai, am făcut foarte bine că nu te-am informat mai repede. Ce-ai fi vrut, să-ți zicem prin narghilea că te caută și să ți-o dăm să vorbești cu ea? Asta-i bună! Dacă e să fie vreo problemă, ce-ai fi făcut?

— Du-te naibii!

Aveau dreptate, cine știe ce tâmpenie aș fi făcut acolo, jos. Aș fi pus în pericol și viața mea, și pe a celorlalți. Am reușit să mă extrag din costum exact atât cât trebuia ca să-mi pot lua telefonul. Încercase de nenumărate ori să dea de mine. Am sunat-o fără a mai sta să-i ascult mesajele vocale.

— Gary! Unde ești?

Vocea îi era răgușită de plâns.

— În mare încă. Ce s-a întâmplat?

— Ivan... Ivan...

— Poftim?

Îi era greu să vorbească, atât de precipitat respira.

— E... E aici... a venit de dimineață la L'Odyssée...

Trupul mi s-a încordat, gata de atac, m-am uitat în jur, de parcă ar fi putut apărea de oriunde, oricând.

— Tu cum ești? Unde ești? Unde sunt copiii?

Erau cu toții în siguranță. Copiii încă la școală. Erin la L'Odyssée, împreună cu Paloma, cu tatăl ei și cu Erwan. Din explicațiile ei panicate și întrerupte la fiecare două-trei cuvinte,

am înțeles că Ivan apăruse în urmă cu câteva ore, că zisese niște chestii incoerente și că avea de gând să mă întâlnească, să mă găsească, să stea de vorbă cu mine. Știa, prin urmare, că eram aici, că eram cu ea și cu copiii. Cum naiba aflase? Probabil că ne urmărise. Dar de când?

— Unde e acum? am întrebat-o.

— Nu știu, Gary, probabil că se ascunde undeva.

— Vin acum, nu-ți face griji pentru mine.

— Vino repede, te rog. Și să fii atent… chiar se purta ciudat.

Am închis, am lăsat jos telefonul și am început să urlu:

— Duceți-mă imediat pe uscat! Erin are nevoie de mine!

Au acceptat fără să pună întrebări. O cunoșteau, știau că nu degeaba m-a căutat, iar acum aveau suficientă încredere în mine ca să priceapă că nu-i lăsam baltă pentru un fleac. Apoi, m-am pierdut cu firea câteva secunde, m-am luat cu mâinile de cap și m-am abținut cât am putut să nu urlu ca un turbat. Ivan era în preajma ei, în preajma lor. Iar eu eram pe mare. Nu eram cu ei ca să-i ajut.

— Hai sus! mi-a zis unul dintre colegi care sărise deja într-un Zodiac.

Deși zdruncinat bine, m-am îmbrăcat pe șalupă, incapabil să scot vreun cuvânt. Drumul mi s-a părut că durează ore întregi, și totuși înaintam cu toată viteza. Zodiacul sălta pe coama valurilor, stropindu-ne cu jerbe de apă, iar vântul ne biciuia fețele. În jurul meu, cerul și marea se dezlănțuiau, vuind exact cum îmi vuia mie capul? Ce voia Ivan? Să-și recupereze nevasta, să ia copiii? Era oare în stare de orice ca să-și recapete locul alături de ei? Erin nu mai voia asta, nu mă îndoiam. În schimb, era greu, dacă nu imposibil, de uitat că aveau zece ani de viață împreună. Cele două luni ale noastre, oricât de intense ar fi fost, nu însemnau prea mult. Dar aveam să lupt ca s-o păstrez. Ea mă iubea, știam asta. Iar eu o iubeam mai mult decât propria-mi viață. N-aveam să renunț la ea.

Dar copiii? Ce o să simtă copiii? Ulysse era destul de radical în privința tatălui său, numai că, ajuns față în față cu acesta, cu siguranță fermitatea avea să i se mai înmoaie. Și îl înțelegeam. Lou era îngrozită la gândul că ar putea să fie dezamăgită și să sufere. Acum, că el se întorsese, oare o să-și redescopere eroul dispărut? Era tatăl ei, în fond. Iar Milo… Milo nu-l cunoștea, n-avea nicio amintire cu el. Pleca de la ideea că nu are tată, dar acum o să-l poată întâlni în sfârșit. O să-l iubească oare din instinct, fiindcă era tatăl său? Infima legătură pe care tocmai o țeseam între noi n-o să conteze prea mult. Eram un om în toată firea. Normal ar fi fost să accept fără să crâcnesc o eventuală respingere, îndepărtarea mea de lângă ei și să găsesc puterea de a mă bucura pentru ei, câtă vreme ar fi fost fericiți. N-aveam niciun fel de legitimitate, mi-am repetat în sinea mea, de parcă de asta aveam eu nevoie…

Ce să-i spun lui Ivan? Că n-avea ce căuta aici? Că era prea târziu? Că nu-i datoram nicio explicație? De fapt, nimic din toate astea. Avea toate motivele să fie pornit împotriva mea. Știusem dintotdeauna asta. În fiecare dimineață, când mă trezeam lângă Erin, mă gândeam la el, întrebându-mă dacă, într-o bună zi, nu va trebui să dau socoteală și să plătesc pentru faptul că-i luasem locul în acea lume devastată pe care o lăsase în urmă. Ei bine, se părea că venise acel moment.

Ivan mă aștepta la capătul pontonului. Știa exact unde să mă găsească. Oare de cât timp ne supraveghea? Suficient, probabil, cât să vrea acum să se răzbune pe mine. I-am trimis lui Erin un mesaj: „Nu-ți face griji, sunt cu el, liniștește-i pe copii, zi-le că mai am de stat la muncă pentru o scufundare de noapte. Te iubesc". Am coborât din șalupă. Colegul meu s-a uitat la el și m-a întrebat:

— Cine-i tipul?

Nu-l recunoscuse.

— Habar n-am.

— Pare cam dubios. Hai, capul sus și pieptul înainte, Gary, pup-o pe Erin din partea noastră. Ne vedem mâine.

Am așteptat să se îndepărteze șalupa, apoi m-am întors spre el. Voiam să mă asigur că nu mai era nimeni în afară de noi doi.

Ivan stătea neclintit, aștepta să mă duc la el. Se schimbase în cele două luni și ceva. Părea gol pe dinăuntru. Nu mai rămăsese din el decât un înveliș de carne amenințător și istovit. Carisma îi era acum străvezie ca o fantomă, numai cine-l cunoștea de mai demult știa ce aură puternică avea. Ne-am uitat, sfidător, unul la altul minute în șir, măsurându-ne reciproc din cap până-n picioare. Mă schimbasem și eu, cu siguranță, acum stăteam drept, privirea nu-mi mai era șovăielnică, ci hotărâtă, mă simțeam puternic și la locul meu, n-aveam să mă plec în fața lui. M-a poftit, cu un semn din cap, să-l urmez. Fără să stau pe gânduri, dar gata să-mi asum consecințele, am pornit-o pe urmele lui, la fel de tăcut ca și el.

Am mers cam un sfert de oră, m-a dus spre orașul vechi, pe niște străduțe înguste și întunecoase pe unde nu mai trecusem niciodată. Am intrat într-un bar mic și sumbru. Parcă se încheiase ziua și se înnoptase. Barmanul a făcut ochii mari recunoscându-l pe Ivan, dar acesta l-a pironit cu privirea lui neagră. Nimeni n-a comentat nimic. Nimic n-avea să transpire din acea speluncă, era clar. S-a instalat la tejghea, a aruncat o privire peste umăr, m-am apropiat la rândul meu. A comandat direct o sticlă de rom.

— Te ocupi tu de notă, cred că ți-am plătit destule pahare până acum, m-a anunțat el fără să se uite deloc la mine.

N-am zis nimic, năpădit dintr-odată de amintirile momentelor petrecute cu Ivan. Râsesem cu el, chefuisem cu el, mâncasem la masa lui, fusesem întunecat și trist împreună cu el, vorbisem cu el, trăisem alături de el. Mă cunoștea în acea fostă viață pe care voiam s-o las în urmă. Nu asta voia, dar îmi amintea de viața aceea. Ceea ce-mi confirma că făcusem alegerile care trebuiau. Și totuși, în ciuda a tot și a toate, în ciuda lucrurilor pe care le știam, în ciuda celor îndurate de Erin și de copii din vina lui, n-aveam cum să neg că ajunsesem până la urmă să-l consider prietenul meu. El era acela — singurul — în fața căruia îmi deschisesem sufletul. Oricât de neînsemnate fuseseră acele confidențe.

A dat pe gât trei pahare unul după altul, fără nicio strâmbătură. Apoi mi-a turnat și mie unul, împingându-mi-l în față. L-am golit dintr-o înghițitură și am simțit cum mi se-nfierbântă sângele. Beam mult mai puțin de când eram aici, nu mai simțeam nevoia.

— Te-ai întors la scufundări? m-a întrebat el.

— După cum ai văzut.

— Ce ciudat să fim aici amândoi... Am fost șocat când te-am văzut, trebuie să recunosc. Nu te credeam mincinos... pe de altă parte, dacă eram în locul tău, aș fi făcut la fel...

Era plin de aplomb.

— Ivan, în privința minții tului, nu cred că te-ntrec. Ți-era așa de greu să-mi spui că ai trei copii?

A pufnit într-un râs amar.

— Ce crezi tu despre mine oricum nu poate fi prea înălțător, așa că acum pot să-ți spun ce gândesc. Sunt frumoși... și fericiți, s-ar zice, ceea ce-i foarte bine...

Părea extrem de sigur pe el, îi spionase. Le dăduse târcoale. Nimeni nu-i sesizase prezența. Privind retrospectiv, am simțit că mi se face frică.

— Nu le vreau răul, a continuat el calm. Ei sunt un detaliu, dar și cel mai rău lucru care mi s-a-ntâmplat...

Pumnul mi-era pregătit să lovească, dar l-am oprit.

— Ei mi-au furat-o pe Erin... cu mult înainte s-o faci tu...

A afișat o expresie ironică.

— Mă rog... nu mai contează acum... Ce ciudat! Vă observ pe toți cinci de câteva zile... și mai ales pe tine. S-ar zice că-ți place viața asta liniștită, de familie. Te duci la muncă, te scufunzi, te ocupi de copii, de câine, aceeași plimbărică în fiecare seară, fluierând încetișor, fără griji... După aia te întorci acasă, te culci cu nevastă-mea... Nu-ți mai trebuie altceva. Pe de altă parte, n-ar trebui să mă mir, înainte să pleci, mi-ai zis că asta-ți doreai. Ai reușit...

Nu mai voiam să-l aud zicând că-i nevastă-sa, vorbea de parcă ar fi fost proprietatea lui. Erin era o femeie liberă, liberă în privința alegerilor sale, a trupului său, a vieții sale. El îi

redase libertatea părăsind-o. Nu suportam să arunce un văl murdar peste sentimentele mele pentru Erin, de parcă n-aș fi fost cu ea decât ca să-i fac lui în necaz, ca să-l deposedez de ceva ce era al lui. De parcă numai asta aș fi urmărit. De parcă numai de-asta stăteam cu ea.

— Ivan, n-o să încerc să mă justific... dar vreau totuși să-ți spun că n-o iubesc pe Erin fiindcă e nevasta ta... tu n-ai nicio legătură cu povestea dintre noi... Am găsit de muncă aici din întâmplare... iar pe ea am întâlnit-o înainte de-a ști cine e...

A ridicat o sprânceană, indulgent.

— Și a fost de-ajuns o privire ca să cazi în capcană... știu, am trecut și eu prin asta, a zis el cu tristețe.

Paralela pe care o făcea între povestea lui și a mea mă stânjenea teribil, dar ce puteam zice? Nimic, era purul adevăr. Aveam în comun îndrăgostirea fulgerătoare de aceeași femeie.

A băut încă un pahar și mi-a mai pus și mie unul. Aveam impresia că retrăiesc aceeași scenă din La Réunion. Cu diferența că acum eram într-o bodegă prăpădită și că vorbeam fără ocolișuri. Nu ne mai ascundeam nimic. Fără a se sinchisi de vreo interdicție, și-a aprins o țigară și a fixat cu o privire tulbure rotocoalele de fum. Apoi s-a răsucit spre mine.

— Nebunia e, Gary, că tu, înainte s-o întâlnești pe ea, aveai viața pe care o visam eu... Iar eu, după ce-am întâlnit-o pe ea, aveam viața pe care o visai tu... Tu mai ai o șansă... eu nu... Nu, fiindcă n-am să pot trece niciodată peste ce-a făcut Erin, pe care o voiam numai pentru mine... Vezi tu, mi-ar fi plăcut să trăiesc viața asta cu ea, dar ea e cu copiii ei. Erin e o mamă, Gary, sper că-ți dai seama.

Am încuviințat din cap, uitându-mă în ochii lui. Mă testa. De ce oare? A dat la rândul lui din cap, satisfăcut.

— Bun... Și-apoi, copiii au în sfârșit un tată, s-ar părea că-i important... nu știu, eu n-am avut niciodată...

Ce încerca să-mi spună? Îmi dădea copiii lui? Nu eram într-atât de egoist încât să nu mi se pară o manevră sordidă. Și îngrozitoare pentru Ulysse, Lou și Milo.

— În fine... nu mai contează acum... Tot ce știu e că nu pot suporta să știu... așa că o să termin treaba începută acum șapte ani.

S-a ridicat în picioare, a înșfăcat sticla de rom și s-a îndreptat spre ieșire. Ajuns în prag, s-a întors spre mine:

— Nu uita că mulțumită mie ai ajuns s-o cunoști... dacă nu te-aș fi scos din apă, ai fi putrezit acum după bariera de corali.

Apoi a dispărut. Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă dezmeticesc. Am lăsat niște bancnote pe tejghea și am fugit afară. M-am uitat în toate părțile, se volatilizase pur și simplu.

34

Ivan

Toată lumea dormea. Mai puțin eu. Nu-mi mai rămânea decât să-i șochez, pentru ultima dată, pe toți. Ultima parte a reprezentației. Cea mai frumoasă. Cea mai impresionantă. Ultima dispariție fatală. Apoteoza. Ducerea până la capăt a ceea ce, din lașitate, nu putusem înfăptui în urmă cu șapte ani.

Umblam încolo și-ncoace prin L'Odyssée. Închiseseră de mult, era trecut de miezul nopții. Pentru a nu stârni curiozitatea vreunui trecător nocturn, lăsasem luminile stinse. Știam pe dinafară locul. Puteam să mă descurc și pe-ntuneric. Beam ca să mă anesteziez, ca să pot adormi la momentul potrivit. Mi-era destul cât sufeream, preferam să mă scutesc de oarece dureri fizice.

N-aveam să plec cu Erin. Aveam să plec însă cu certitudinea c-o voi bântui toată viața ei. Și pe el o să-l bântui toată viața. Fără mine, ei n-ar fi avut nimic. N-ar fi avut această familie. În fiecare clipă a vieții lui, de fiecare dată când se va uita la copii, Gary o să mă vadă pe mine prin ei. Putea el să facă și să dreagă, eu o să rămân tatăl lor. Pentru totdeauna. Erin n-o să uite niciodată cine e tatăl copiilor ei. El nu va fi niciodată eu.

Eram artizanul poveștii lor, iar ei n-o să știe niciodată lucrul ăsta.

Primirea plicului cu cererea de divorț provocase în mine o undă de șoc. Fusesem reperat, dar Erin nu mă mai aștepta. Trebuia să reacționez. Să aflu ce se-ntâmpla de fapt acolo. Apoi să-i amintesc că era a mea și numai a mea, că trebuia să m-aștepte până îmi încheiam Odiseea. Totul se desfășurase prea repede, nu mai avusesem timp să mă gândesc. Gary venise la restaurant exact în seara când primisem scrisoarea prin care mi se comunica dorința lui Erin de-a mă părăsi. Mă luase prin surprindere vorbindu-mi despre plecarea lui iminentă și despre dorința de a schimba ceva în propria-i viață, dar, auzind toate astea, îmi venise o idee. Trebuia să-l trimit ca iscoadă la Saint-Malo. Prin el, aveam o oportunitate nesperată de a afla cu exactitate ce mai făcea Erin, de a cunoaște situația reală. Trebuia să înțeleg de ce dorea brusc să divorțeze. Dar cum îl puteam determina să se ducă acolo? Gary și încrederea lui în mine mă salvaseră. Profitasem de ocazie când se dusese să se

scalde în mare ca să se trezească din beție înainte de urcarea în avion. Se bălăcise suficient timp ca să-i înhaț telefonul, îi umblasem prin lista de contacte căutând o idee, orice, iar un nume îmi reținuse atenția. Mi-a venit să și râd. Dar n-ar fi trebuit să mă mir. Tâmpiții ăștia de scafandri se cunoșteau cu toții. Unul dintre camarazii lui din listă lucrase câteva luni în Saint-Malo, iar eu îl omenisem la L'Odyssée, băuse și mâncase la noi. Nu-i suportam pe tipii ăștia, se credeau mai tari decât toți. Cu puțin noroc, poate că individul mai avea ceva legături cu lucrările publice subacvatice din zonă și avea să muște momeala. Trebuia să încerc, nu riscam nimic. Folosind mailul lui Gary, îi trimisesem un mesaj în care îl anunțam că „mă" întorc în Franța și că „îmi" caut ceva de lucru pe-acolo. Când Gary ieșise din apă, eu mă rugam deja ca manevra mea să funcționeze. Îi înapoiasem mobilul care, chipurile, îi căzuse în nisip când se dusese să înoate, iar el îmi mulțumise. Ca să-mi dublez șansele și ca să-mi asigur spatele, decisesem totuși să-l rog să facă ceva pentru mine și anume să afle ce mai era cu Erin, soția mea.

În ciuda eforturilor, a încercărilor repetate și a insistenței mele, Gary mă convinsese că nu era la Saint-Malo și că n-avea de gând să se ducă acolo. Planul meu pentru găsirea unui contract de muncă funcționase, iar eu nu știusem nimic. El mă trăsese pe sfoară, eu îl crezusem. Aveam o încredere oarbă în el. Îi acordasem încrederea *mea*, eu care nu mă bazasem niciodată pe nimeni. Nu-l văzusem niciodată ca pe un rival. Eram prea prost ca să-mi imaginez vreo secundă că ar putea ajunge în patul nevestei mele. Gary era un adversar redutabil, mult mai inteligent decât credeam.

Merita tot respectul meu.

Fusesem așadar nevoit să ies din bârlog, iar din acel moment, totul se năruise. Nu anticipasem că Erin mă considera deja mort și nici că avea să găsească în Gary bărbatul vieții sale și un tată pentru copiii săi. Deși ar fi trebuit să-mi cunosc nevasta. Un bărbat precum Gary era ca un magnet pentru ea. Iar ei nu-i trebuise decât o privire ca să-l farmece — era exact ce căuta el, exact ce aștepta. N-ar fi fost făcuți însă unul pentru celălalt dacă n-aș fi fost și eu acolo. Până s-o aud pe Erin pronunțându-i numele și făcându-și griji pentru el, credeam că încă puteam câștiga în fața lui. Nutream infima și derizoria speranță că amintirea mea avea să fie mai puternică. Trebuia să fiu cinstit cu mine. Era momentul, altă șansă n-avea să se mai ivească. Dacă ar fi trebuit să aleg pe cineva pentru ea, alegerea mea ar fi fost el. Nu știusem asta de la bun început? Gary era perfect. Avea o frumusețe aspră și defectă. Plesnea de sănătate. Era inteligent. Iubitor. De caracter. Dar nu șters, nici pomeneală. Avea în el ceva frânt, o rană pe care nu reușisem să i-o dibuiesc, dar care-l făcea cu atât mai atrăgător. Din fericire,

rana aceea nu era atât de adâncă, încât să ajungă un nebun ca mine. Era genul de om căruia i-ai încredința viața, familia, iubirea, având certitudinea că toate sunt în siguranță alături de el.

Jucasem și pierdusem. Poate nu chiar atât de mult, până la urmă, doar aveau să trăiască de-acum pe mormântul meu. N-aveau să uite că iubirea lor mă trimisese în flăcările iadului. Urma să exist mereu între ei și aveam și satisfacția de-a fi la originea poveștii lor. Eu hotărâsem pentru ei. Deși ei aveau să fie mereu convinși că soarta îi făcuse să se-ntâlnească.

Eu eram soarta lor.

Bând în continuare, am făcut un ultim tur al barului, am mângâiat polița șemineului, apoi m-am dus să trag zăvorul. Zăvorul meu. Cel care, cu câteva ceasuri în urmă, stârnise o groază teribilă în privirea lui Erin. M-am închis pe dinăuntru. Am început să mă clatin. Mi se încețoșa vederea. Alcoolul își făcea în sfârșit efectul. M-am prins de tejghea. Mi-am încleștat mâinile scoțând un urlet de furie. Nu trebuia să cad înainte de-a declanșa haosul.

Era timpul.

Timpul să închei și să-mi ofer o ieșire spectaculoasă din scenă.

Am luat o gură zdravănă de rom. O parte din lichid mi s-a prelins pe gât.

Am tras din țigară.

Am mai băut o gură.

Apoi... am rânjit. De dezgust. De amărăciune. De durere abisală.

Am aprins un băț de chibrit. L-am aruncat într-una dintre nenumăratele bălți de benzină. Flăcările m-au împresurat cu o viteză impresionantă, urcau deja de-a lungul pereților pe care-i stropisem, se năpusteau spre vatra șemineului. Nimic n-avea să mă oprească să merg până la capăt. Nimic n-avea să mă mai îmboldească să fug.

Regretam ceva? Nu. Acum nu mai regretam nimic. Avusesem dreptate să renunț, în urmă cu șapte ani. Căldura începea să devină insuportabilă.

Am închis ochii o clipă, ca să-mi amintesc zâmbetul lui Erin. Brusc, mi-au apărut și cele ale copiilor. Erau atât de frumoși.

Atât de frumoși fără mine și cu el.

Am golit sticla și am aruncat-o în foc. A explodat aproape imediat.

Vâlvătaia se întindea spre mine. Atotputernică. Implacabilă. Distrugătoare.

Cu un ultim reflex, mi-am pipăit buzunarul interior.

Cartea mea.

Odiseea mea.

Mi s-a rostogolit o lacrimă pe obraz.

Cartea era în siguranță. N-avea să ardă odată cu mine.

Mă sacrificam și plecam fără ea. Fără cea care mă ținuse în viață de când mă știam.

Cartea aceea îmi călăuzise întreaga existență.

Iar acum plecam fără ea.

Pentru ea.

Pentru Erin.

Odiseea mea se încheia în sfârșit.

M-am lăsat înghițit de întuneric.

35

Erin

Ațipiserăm pe canapea, epuizați și zdruncinați după acea zi. Toată seara, avusesem senzația de întoarcere cu șapte ani în urmă. Laolaltă cu Erwan, Lucille și părinții mei, îi mințiserăm pe copii, fiindcă nu eram pregătită să le spun că tatăl lor se întorsese. Întreaga familie rămăsese cu noi la cină „din pură plăcere", deși prezența lor n-avea alt scop decât să ne apere până ajungea Gary acasă și să m-ajute să-mi ascund tresăririle de angoasă la gândul că Ivan i-ar putea face vreun rău. Când ajunsese în sfârșit, mi se păruse extenuat și tulburat cum nu-l mai văzusem niciodată. Dar mă asigurase că discuția lor nu conținuse nici vorbe urâte, nici vorbe dure, nici vorbe aruncate la nervi sau la supărare. La fel ca mine, nu putea spune mai multe despre întâlnirea sa cu Ivan.

Am început să zvâcnesc, să mă trezesc. Cât putea fi ceasul? Era întuneric beznă. Douce zgrepțăna ca nebuna la ușa de la intrare. Apoi a început să latre. Gary a tresărit, strângându-mă cu putere în brațe.

— Ce-are? m-am întrebat.

— Stai liniștită, o scot eu afară.

— Nu sta mult...

M-a sărutat pe creștet și s-a ridicat, strâmbându-se, de pe canapea. Douce zgâria tot mai tare lemnul ușii. Nu era normal. Simțise ceva. Gary s-a uitat la mine neliniștit și i-a deschis. Douce a țâșnit cu toată viteza, scoțând un urlet sfâșietor. N-am mai stat pe gânduri, mi-am luat eșarfa, mi-am legat-o la gât și am pornit-o în fugă după ea.

— Douce! Stai pe loc!

Cum am dat colțul, un halou roșu s-a materializat sub ochii mei, în depărtare, făcându-mă să încremenesc. N-avea cum!

— Erin? m-a strigat Gary.

— L'Odyssée! Gary! L'Odyssée!

Picioarele mi-au pornit singure într-acolo.

Ceva mă chema.

Lumina caldă, roșiatică, sfâșia întunericul nopții și mă chema.

Focul mă chema.

Am fugit mai-mai să rămân fără suflu. Până am ajuns în fața barului. În față la L'Odyssée. L'Odyssée al meu cel mistuit

de flăcări. M-am apropiat din reflex. Gary m-a prins de mijloc exact când mă pregăteam să urc pe terasa care deja trosnea. M-a luat pe sus și m-a dus înapoi pe trotuarul din față. Apoi m-a strâns în brațe cu toată puterea. Douce se învârtea, înnebunită, în jurul nostru. Fără Gary, cred că m-aș fi dezintegrat, total, iremediabil.

Ferestrele și ușa au explodat din cauza dogorii, iar el m-a acoperit cu trupul lui ca să mă apere de limbile de foc și de resturile care cădeau la picioarele noastre. Era extrem de cald, insuportabil de cald, aveam senzația că trupurile stăteau să ni se topească, să ni se facă scrum. Am scos capul din menghina brațelor sale. Vâlvătaia devasta tot ce era înăuntru, mi-am îngropat fața în puloverul lui ca să-mi înăbuș hohotele de plâns. Butelcile bubuiau unele după altele. Sunetul acela de sticlă care plesnește, care explodează, care se face țăndări avea să-mi rămână înfipt în adâncul memoriei. Era un zgomot asurzitor, totul huruia și trosnea. Părea o luptă infernală. Forța focului se îndrepta acum spre etajele superioare. Flăcările tot mai mari pătrundeau prin fiecare deschizătură, se cățărau atotputernice de-a lungul zidurilor. Piatra fațadei se înnegrea cu o viteză impresionantă. Terasa s-a aprins și ea. Apoi, s-au spart ferestrele fostului nostru apartament. Focul distrugea ceea ce fusese cândva casa mea. Casa noastră.

Toată povestea mea cu Ivan se făcea scrum sub ochii mei.

Vecinii ieșeau din case unii după alții. Îi auzeam asigurându-ne că pompierii aveau să apară cât de curând. Îi chemase cineva. Unii începeau să coboare pe plajă ca să umple niște găleți cu apă din mare. Un gest extraordinar, dar derizoriu. Nimic n-avea să oprească acel prăpăd.

— Erin, mă duc să văd, mi-a zis Gary la ureche.

M-am întors spre el, stupefiată. Îmi zâmbea trist. M-am agățat de el.

— Nu putem sta după pompieri, a continuat el.

Am clătinat frenetic din cap și mi-am încleștat mai bine mâinile în puloverul lui.

— Nu, Gary, n-am de gând să te pierd. N-am de gând să te pierd încercând să-l salvezi pe Ivan! A plecat de mult! S-a dus!

Nu putea fi decât înăuntru. Simțeam asta. Și Gary simțea. Ivan dăduse foc amintirilor noastre, vieții noastre. Prin gestul acela îngrozitor, fatal, tragic, ne apărase pe toți — pe copii, pe Gary, pe mine. Ne apărase de el.

Gary mi-a prins fața între mâinile sale, se lupta sfâșiat între dragostea lui pentru mine și loialitatea lui de prieten. Fuseseră prieteni, îmi dădusem seama de asta ceva mai devreme, când venise acasă. Împărtășeau o legătură pe care eu n-aveam s-o cunosc niciodată, n-aveam s-o văd niciodată, n-aveam s-o înțeleg niciodată. O legătură care era doar a lor.

— Trebuie să mă duc, Erin. N-am încotro! Nu demult, Ivan mi-a salvat viața. M-a scos din apă... Fără el, aș fi fost mort...

— Acum te salvează scăpându-te de el... El a hotărât așa. E deja prea târziu!

— Mamă! ne-a întrerupt vocea panicată a lui Ulysse.

Copiii veneau spre noi alergând. Milo agățat de gâtul fratelui său care, cu mâna liberă, o ținea pe Lou. Gary părea și mai sfâșiat pe dinăuntru. Voia să-l salveze pe tatăl copiilor mei, pe care-i iubea ca pe propriii copii. Nu voiam să-l pierd. Nu pe el. L-am tras și mai aproape de mine și m-am uitat în ochii lui.

— Gândește-te la copii... Gary... Copiii tăi! Nu te duce înăuntru... de dragul lor... de dragul meu...

N-a putut nici să-mi răspundă, nici să se miște din loc. Lou s-a aruncat în brațele lui. A protejat-o legănând-o și și-a lipit fața de creștetul ei. Dar ochii lui plini de lacrimi erau îndreptați în continuare înspre incendiu. Se agăța cu toate puterile de fiica mea, suferind în tăcere pentru Ivan. Ulysse s-a lipit de mine și m-a strâns în brațe cât a putut de tare, Milo s-a prins de gâtul meu. Privirile noastre erau îndreptate toate către L'Odyssée.

Au ajuns în sfârșit și pompierii, dar era prea târziu. La scurt timp, au apărut și ai mei. Tata a început să se clatine, mama l-a ținut să nu cadă din picioare. Viața lui. Bistroul lui. Ceea ce salvase. Ceea ce îl salvase. Locul care ne salvase și ne cimentase familia avea să se facă scrum. Iubeam atât de tare acel bar, el și cu mine! Era ca o prelungire a trupurilor și inimilor noastre. Îl purtam în noi. Erwan și Lucille, anunțați de ai mei, au apărut și ei. Frate-meu s-a lăsat pe vine, cu capul în mâini și fața scăldată în lacrimi. I-am văzut privirea devastată. Barul acela era istoria noastră. Istoria familiei noastre. A apărut apoi și Paloma, care urla la toată lumea să se miște mai repede, să ajute, să aducă apă. Am strigat-o, m-a auzit, i-am întins mâna, iar ea s-a apropiat și s-a prins de mine, plângând în hohote.

***

Pompierii au încercat cu încăpățânare să salveze ce nu mai putea fi salvat. Noi am rămas strânși unii într-alții, așezați pe trotuarul din față. Gary și cu mine în mijloc, Lou în brațele lui, Milo într-ale mele, Ulysse cu capul lăsat pe umărul meu. Când s-a stins și cel din urmă tăciune, se crăpa de ziuă. Tot aerul din cartier mirosea înțepător a cenușă. Un fum gros se ridica spre cerul care avea să fie senin în ziua aceea. Din L'Odyssée și din clădirea care-l adăpostise nu mai rămăseseră decât patru ziduri înnegrite și golite de măruntaie. Acoperișul luase calea norilor. Oamenii care se luptaseră cu focul au ieșit dintre ruine, iar șeful lor a venit la noi. Gary și cu mine ne-am ridicat, cu copiii lipiți de noi, restul familiei urmându-ne imediat exemplul.

— Dumneavoastră sunteți proprietara?

— Da…

— Locuia cineva în bar sau în clădire?

— Nu…

A clătinat din cap, cu părere de rău, și a murmurat ca pentru sine:

— S-ar părea că era cineva…

M-am abținut cu greu să nu vărs. Gary a început să respire precipitat. Trebuia să ne stăpânim, de dragul copiilor. Părinții mei și Erwan, care auziseră discuția, s-au uitat la mine, căutându-mi privirea. Au înțeles.

— Vă lăsăm să vă liniștiți, deocamdată. Vorbim mai târziu.

Ne-am refugiat cu toții la noi. Cu o voce mecanică, am sunat la școală, la gimnaziu și la liceu pentru a-i anunța că în ziua aceea copiii mei aveau să lipsească, deși nu mă îndoiam că se dusese deja vestea în tot orașul. După ce și-a prevenit colegii că n-avea să vină la muncă, Gary mi-a confirmat că, într-adevăr, lumea aflase. Maică-mea, vrând să-și facă de lucru și să nu se piardă cu firea — Odile se ținea tare, așa cum se ținuse întotdeauna —, s-a ocupat de cafea și de pregătit niște tartine pentru Milo, care era total debusolat. Lucille i-a dat și ea o mână de ajutor. Ulysse și Lou nu se lăsau nici ei copleșiți de situație, dar nici nu se dădeau duși de lângă Gary. El devenise busola lor. Erwan și tata, în schimb, erau împietriți, nu reușeau nicicum să-și revină.

Cafeaua s-a răcit. Au fost multe momente de tăcere, multe priviri descumpănite și încețoșate.

Prezența copiilor ne împiedica să-i rostim numele. Oare cum aveam să le spun că tatăl lor murise? De șapte ani îmi puneam întrebarea asta, de șapte ani mă pregăteam, fără să fi găsit vreodată modalitatea potrivită, exprimarea potrivită. Acum nu mai aveam încotro. Asta era realitatea. Ivan murise. Nu mai exista. N-avea să se mai întoarcă niciodată. Și când te gândești că, în urmă cu câteva ore, îmi zisesem în sinea mea că n-aveam să-mi găsesc niciodată liniștea câtă vreme el trăia. Mi-am înăbușit în palme un hohot greu de plâns. Iar lui îi spusesem că, pentru noi, era deja mort… Eram oare răspunzătoare pentru ceea ce făcuse? Gary și-a dat seama că mă potopeau angoasa și vinovăția. M-a luat cu el afară, unde copiii nu ne puteau auzi.

— Tu n-ai nicio vină, Erin. Nu uita ce mi-ai spus ca să nu mă duc după el. Ne-a salvat scăpându-ne de el… iar din câte-mi dau seama, nu e prima oară când te salvează, când vă salvează, pe tine și pe copii…

I s-au umplut ochii de lacrimi. M-a luat în brațe. Tremura, se legăna cu mine, strângându-mă cu toată puterea.

— N-aș fi putut să nu te-ntâlnesc, să nu te iubesc, să nu-i iubesc pe copii…

Un fior cumplit m-a străbătut din cap până-n picioare.

— Mi-a zis c-o să ducă până la capăt treaba pe care n-o încheiase acum șapte ani... când a dispărut, cred... în noaptea dispariției lui... Voia... mi-a zis că a fost prea laș... N-a putut... N-a putut să vă ia cu el...

Mi s-a tăiat respirația. Ivan voia să moară cu noi... Până la urmă însă, alesese să dispară. Să dispară fără nicio urmă... Canistrele cu benzină pe care le găsise taică-meu după ușa de la bucătărie... Crezuserăm că Ivan voia să le ia ca să poată ajunge cu mașina cât mai departe cu putință. Ne imaginaserăm că, din grabă, le uitase. Când, de fapt, erau pentru noi. În noaptea aia, trebuia să murim cu toții. Mi-am înăbușit un urlet de durere, Gary m-a strâns și mai tare în brațe, legănându-mă ușor. Revedeam în minte flăcările mistuind L'Odyssée. Copiii, copiii mei ar fi trebuit să fie mistuiți de flăcări. Și eu împreună cu ei. Nu i-aș fi putut salva. Moartea trecuse la milimetru pe lângă noi, mai-mai să ne atingă, să ne cuprindă. Ivan voia să ne omoare... Dar renunțase.

Scrisoarea lui îmi apărea acum într-o cu totul altă lumină. Știa că avea să ne facă rău, să ne distrugă. Nu mai suporta viața de familie. Dar nu avusese curajul de a ne lua și pe noi în nebunia lui... ori poate că — și asta preferam să cred — ne iubea prea mult. Îi iubea pe copii în felul său.

— Noi vă lăsăm, ne-a întrerupt mama. Trebuie să vă odihniți, și voi, și copiii.

L-a îmbrățișat, afectuoasă, pe Gary și i-a șoptit la ureche: „Mulțumesc, îți mulțumesc că mi-ai salvat fata". Tata s-a apropiat de mine și m-a sărutat apăsat pe frunte.

— O să-l construim la loc, fetițo... O să ai din nou barul tău.

— Barul nostru, tată...

Pe înserat, Ulysse și Lou au ieșit să ia aer. Știam prea bine că voiau să se ducă la ruinele fostului L'Odyssée. N-am încercat să-i opresc. Eu n-aveam curajul lor. Mă așteptau zile grele. Milo era în camera lui. Gary și cu mine ne cuibăriserăm pe canapea unul lângă celălalt, incapabili să vorbim, aflați încă sub efectul șocului. Aveam nevoie să ne strângem în brațe, să realizăm că eram cu toții în viață și că Ivan alesese să moară.

— Mamă, m-a strigat Ulysse cu o voce firavă, când s-au întors. Unde e Milo?

Am ridicat privirea, era livid.

— E sus. Se uită la un desen animat.

— Ce s-a-ntâmplat? a intervenit Gary, la fel de îngrijorat ca și mine văzând ce fețe aveau.

Cu o mână tremurândă, fiu-meu mi-a întins o carte.

— Am găsit-o în cutia de scrisori...

O descărcare electrică m-a străbătut de sus până jos. Am recunoscut cel de-al doilea exemplar, al lui Ivan. Exemplarul său din *Iliada și Odiseea*. Îndoit la colțuri, hărtănit, rupt pe alocuri, adnotat. Înăuntru, o scrisoare. Strecurată la

Cântul XVI. La întâlnirea dintre Ulise și Telemah. O scrisoare adresată copiilor. I-am surprins privirea lui Ulysse, înțelesese perfect. A tresărit, dar s-a stăpânit de dragul surorii sale.

— Mamă? E cartea tatei? m-a întrebat Lou cu vocea înecată în lacrimi.

Oare începea și ea să înțeleagă? După cât de palidă era, așa s-ar fi zis. Am dat din cap că da, incapabilă să articulez vreun cuvânt. Apoi i-am căutat privirea lui Gary, iar el m-a încurajat să le spun.

— E o scrisoare pentru voi, le-am zis.

— O citești tu mai întâi? m-a întrebat Ulysse.

— Nu… dar pot s-o citesc cu voi. Vă e adresată vouă.

S-au consultat din priviri și au acceptat.

— Cu Milo cum facem? s-a panicat Lou.

— Așteptăm să mai crească, i-am răspuns cu blândețe.

Trebuia cruțat, deocamdată. Aveam tot timpul să-i explicăm, când o să pună întrebări. Acum era prea mic ca să le încaseze pe toate în aceeași zi. Nu voiam ca prâslea al meu să fie distrus de tristețe și de neputința de-a înțelege.

— Mă duc sus la el, ne-a anunțat Gary.

— Nu! s-a enervat Lou. Trebuie să stai cu noi…

El i-a zâmbit cu blândețe, ridicându-se.

— N-am cu ce să ajut aici…

— Gary, te rog, l-a rugat fiul meu cel mare. Termină cu prostiile!

— Nu, Ulysse, nu, n-o să stau, i-a întors-o el pe un ton care nu lăsa loc de negocieri. Cineva trebuie să fie cu Milo ca să nu-l lase să coboare. Acolo-i locul meu și chiar îmi convine. Scrisoarea de la tatăl vostru trebuie s-o citiți cu mama voastră și doar cu ea.

N-am încercat să-l rețin, deși eram de acord cu copiii, locul lui era lângă noi. Dar era și lângă Milo, pentru a-l ocroti. Trebuia să ne împărțim ca să avem grijă de copii. Aveam nevoie de el aici, dar simpla lui prezență acolo, sus, era extrem de importantă pentru mine. Când mă gândeam că ar fi putut să nu fie nici aici, nici acolo… S-a aplecat spre mine și m-a sărutat cu delicatețe.

— Dă-mi un semn când ați terminat. Sunt aproape…

I-a luat în brațe pe Lou și pe Ulysse și i-a sărutat cu tandrețe, apoi a pornit-o în sus pe scară.

Câteva secunde mai târziu, strigătele de bucurie ale lui Milo la vederea lui Gary care venea să-i țină companie ne-a făcut pe toți trei să zâmbim. Apoi cei doi copii mai mari ai mei au venit și s-au așezat lângă mine.

— Haide, mamă.

Am deschis plicul străduindu-mă să-mi stăpânesc tremurul mâinilor și lacrimile. Am desfăcut scrisoarea, am tras adânc aer

în piept și am citit cele din urmă cuvinte ale lui Ivan pentru copiii săi.

Ulysse, Lou, Milo,

Probabil că Gary v-a dat vești despre mine și v-a spus că sunt bine. N-o să mă lungesc povestindu-vă despre viața mea, ar fi inutil și neinteresant. Gary e un om cumsecade care o să aibă grijă și de mama voastră, și de voi.

M-am întors aici pentru câteva zile, fără știrea nimănui, voiam să-i dau mamei voastre exemplarul meu din Iliada și Odiseea. *Am să plec foarte departe, undeva unde n-o să mai am nevoie de el. Cred că la ea o să fie în siguranță — și, poate, într-o bună zi, la voi. De fapt, este singurul lucru de la mine pe care vi-l pot lăsa.*

Sunteți foarte frumoși, minunați chiar. Frumusețea voastră mă sperie, întotdeauna m-a speriat. M-am uitat la voi cu atenție, am trecut pe lângă voi, v-am auzit vocile. Voi nu m-ați văzut, nu m-ați recunoscut. M-ați uitat și e foarte bine. Asta e tot ce voiam. Nu aveți niciun motiv să-mi simțiți lipsa, continuați să trăiți fără mine, să fiți fericiți fără mine, e cel mai bine așa.

Eu nu sunt un tată, cu atât mai puțin un tătic. Niciodată n-am să fiu.

Mama voastră, în schimb, e cea mai minunată mamă cu putință.

Nu sunt decât un bărbat care a iubit la nebunie o femeie. Atât și nimic mai mult.

O să plec departe știind că-i voi fi oferit totuși în dar aceste trei vieți ale voastre.

Ivan

36

Gary

Doi ani mai târziu

Marea îmi fusese întotdeauna credincioasă, niciodată nu mă trădase. Îmi mai jucase farse, mă mai speriase câteodată, dar întotdeauna ne împăcaserăm. Ne iubiserăm patruzeci și unu de ani în singurătate, deși eu visam s-o împart cu toți cei pe care-i iubeam.

Astăzi, și de doi ani încoace, îmi trăiam acest vis.

Un vis cu ochii deschiși.

Un vis cu ochii deschiși pe care-l savuram la adevărata lui valoare, fiindcă bătuserăm o cale tare lungă până aici.

M-am oprit pe loc și i-am admirat pe Ulysse, Lou și Milo, fericiți și minunați, plimbându-se prin adâncurile și răcoarea apei noastre bretone. Formam de-acum o echipă de scufundători. Ne protejam unii pe ceilalți. Exploram. Ne distram.

Milo era un înotător fără pereche. Un viitor scafandru. Voia în continuare să fie un pește, ca mine. Și era mai bun decât fusesem eu la vârsta lui. Se unduia, se răsucea în apă, îmi scăpa de sub supraveghere fără a se pune vreo clipă în pericol. El trecuse cel mai bine de lunile îngrozitoare care urmaseră după moartea lui Ivan. Bucuria lui de-a trăi era și mai puternică decât înainte. Îi fusese foarte greu să înțeleagă ceea ce-i spuseserăm noi. Neavând nicio amintire cu tatăl său și neașteptându-l să se întoarcă, nu vedea aproape nicio diferență. Era trist pentru distrugerea dragului lor L'Odyssée și, mai ales, pentru fratele și sora lui, pe care-i vedea pierduți și pe care, o lungă perioadă, aproape că nu-i mai recunoscuse. Pentru el, noi cinci eram noi toți și asta era cel mai important.

M-am uitat la Ulysse. Era foarte calm sub apă. Privea cu atenție în jur, nu se grăbea, profita de fiecare secundă din timpul scufundării, supraveghindu-ne în același timp pe toți, cu o privire protectoare și înduioșată. Moartea tatălui său îl făcuse să devină bărbat. La început, se închisese în tăcere — o tăcere destul de înfiorătoare — și stătea tot timpul cu ochii pe noi. Erin, Lou și Milo nu mai suportau povara privirii lui anxioase și a întrebărilor continue legate de ce făceau sau unde se duceau. În cele din urmă, îl luasem într-un weekend cu

mine, la ai mei. Voiam să-l scot din rutina cotidiană, să-l îndepărtez puțin de mama, fratele și sora lui. Îngrijorarea aceea continuă îl putea îmbolnăvi. Trebuise să-l urcăm cu forța în mașină. Pe drum, se stăpânise cu mare dificultate, nevorbind cu mine decât ca să mă tragă de urechi, ca să-mi spună că n-ar fi trebuit să-i lăsăm pe ceilalți trei singuri, fără noi. Taică-meu și frate-meu erau la curent. De cum ajunseserăm, îl puseseră la muncă mai ceva ca pe un ocnaș. Îl vedeam cum suferă, cum transpiră, cum strânge din dinți, cum se luptă cu el, cu noi, îmi venea să intervin, să-l ajut, să-i ușurez corvoada, să-l ocrotesc. Dar mă abținusem. Iar în cele din urmă, Ulysse cedase. Lăsase totul baltă, urlându-și durerea, groaza și furia. Taică-meu și frate-meu dispăruseră imediat. M-am dus la el și l-am prins de umeri. Minute întregi, m-a izbit în piept cu toată puterea, după care s-a prăbușit în brațele mele și a plâns toate lacrimile pe care le adunase în el. M-a implorat să nu-l părăsesc niciodată. I-am promis din tot sufletul că n-aveam s-o fac. După asta, de la o zi la alta, Ulysse se liniștise tot mai mult. Iar despre acel moment nu am mai vorbit niciodată.

Lou, în schimb, nu se ducea niciodată prea departe când era sub apă. Căuta în permanență confirmarea mea că totul era în regulă. Adeseori, îi simțeam mâna prinzându-se de a mea. Îi zâmbeam atunci prin mască. Ea trăgea prelung aer în piept și clătina ușor din cap, după care îmi dădea drumul la mână. Spre deosebire de fratele său mai mare, Lou își dăduse drumul foarte repede la vorbă și la plâns. Erin trebuise să stea cu ea nopți întregi pentru a încerca s-o oprească din bocit. Fata îi explicase că, dincolo de doliul pe care-l traversa, o rodea un sentiment de vinovăție pentru că nu-și recunoscuse tatăl când acesta trecuse pe lângă ei. Își dădea seama, cu durere, că-l uitase cu mult înainte ca el să moară. Într-o zi când eram numai eu și ea în casă, îmi ceruse să citesc cu ea scrisoarea de la Ivan. Așa că o citiserăm împreună. La sfârșit, o bufnise din nou plânsul.

— Erai cu el în La Réunion... tu l-ai văzut în ultima lui perioadă. Chiar crezi că nu s-a supărat pe noi că nu l-am observat? N-o fi scris așa doar ca să ne menajeze?

— Sunt convins că nu s-a supărat... Tatăl tău n-a fost niciodată atât de sigur pe el ca atunci când v-a scris scrisoarea. Voia cu adevărat să fiți fericiți. Mi-a spus asta când eram cu el, cu câteva ore înainte de final.

Ea se cuibărise în brațele mele și scosese un oftat lung, de ușurare. Îi simțisem trupul destinzându-i-se încet-încet.

— Eu sunt convinsă că voia ca tu să ai grijă de noi, mi-a spus după câteva minute bune. Când o să reîncepi să zâmbești, Gary?

— Cât de curând, Lou... te asigur.

Am sărutat-o pe creștet. Trecând peste propria-i tristețe, Lou adusese în discuție tristețea mea, grijile mele legate de Erin și sentimentul meu că aș fi avut ceva ce nu mi se cuvenea.

Erin venea rareori cu noi când ne scufundam. Ne lăsa pe noi patru. Ne privea întotdeauna când plecam de acasă și ne urma câțiva metri, însoțită de Douce, râzând de cât de încărcați eram cu materiale și de surescitați la gândul scufundării. Când avea chef să vină cu mine, voia să fim numai noi doi. Copiii se retrăgeau discret, părând brusc plictisiți de perspectiva unei intrări în apă. Erin făcuse față pierderii lui Ivan fără să-și încarce copiii cu suferința ei și cu povara ultimelor dezvăluiri. Era prezentă în fiecare clipă, la fiecare enervare, la fiecare lacrimă. Dar, în fiecare noapte, se trezea tresărind din niște coșmaruri al căror conținut se încăpățâna să-l țină sub tăcere. Nevrând să mi se destăinuie, vorbea în somn. Din când în când, îmi rostea numele, dar, de cele mai multe ori, o auzeam gemând după Ivan — uneori îi cerea să se întoarcă, alteori să plece, dar întotdeauna îl striga. Dimineața, deschidea ochii, istovită, și își ferea privirea de mine. Nu mai vorbeam unul cu altul decât legat de copii și de ruinele rămase din L'Odyssée. Apoi, a venit noaptea care ne-a ajutat să ne regăsim unul pe celălalt. Noaptea în care am uitat că-i promisesem s-o trezesc întotdeauna când mă dădeam jos din pat. Erin dormea cât de cât liniștită, iar eu mă chinuiam cu a enșpea insomnie. Nu-mi iertam că nu mă dusesem după el în mijlocul vâlvătăii și că nu reușisem să-i susțin ei moralul. În plus, mă învinovățeam că-i purtam ranchiună lui Ivan pentru că distrusese ceea ce eu și Erin încercam să construim. Îmi furase oare cea de-a doua șansă în timp ce eu îi furam viața pe care o abandonase? Rumegam aceste gânduri în salon când, brusc, am auzit-o pe Erin scoțând un țipăt sfâșietor. Până să apuc să reacționez, ea cobora deja pe scară, strigând după mine cât o țineau plămânii.

— Gary! De ce-ai plecat? De ce m-ai lăsat singură?

Se aruncase în brațele mele și, la fel ca fiul ei cel mare, mă lovise cu pumnii în piept.

— M-ai abandonat!

Am prins-o de mâini.

— Nu! Nu te-am abandonat, eram aici, la un pas de tine. Nu puteam să dorm…

— Nu-mi poți face una ca asta! Mi-ai promis!

Atunci fusese rândul meu să cedez.

— Erin, nu mai pot să te-aud cum strigi după el în fiecare noapte!

Ea se dăduse un pas înapoi, iar ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Știu că și tu, și copiii trăiți ceva îngrozitor. L-ați pierdut! Iar eu l-am lăsat să moară și sunt aici, cu voi.

— El a ales să moară! Nu e vina ta!

— Din momentul acela, n-ai mai vorbit cu mine... nu mai știu ce să fac... N-am cum să te ajut... Mi-e dor de tine. Mi-e teamă că el e cel... că pe el îl aștepți și acum...

— Iartă-mă... iartă-mă... ai înțeles greșit... M-am îndepărtat de tine fiindcă stau cu teama în suflet că ai să pleci din cauza celor întâmplate... De luni întregi, trăiești un adevărat infern din cauza noastră... Ivan mă bântuie și mă face să am coșmaruri fiindcă ar fi putut să te omoare... Meriți ceva mult mai bun decât noi, decât mine.

— Să nu mai spui așa ceva! Te iubesc, îi iubesc pe copii mai mult decât orice... Sunt gata să trăiesc cu fantoma lui Ivan, e tatăl copiilor tăi, a fost soțul tău, a fost prietenul meu... dar numai dacă vom încerca să reclădim ceea ce începuserăm să creăm...

A doua zi, Erin își făcea botezul în scufundări.

În ciuda așteptărilor sale, se dovedise, la rândul ei, extrem de înzestrată. Dansa sub apă, mă hipnotiza. Uita de toate când era în adânc, de toate în afară de mine. Aveam parada noastră amoroasă. Când eram sub apă, nu voiam decât să fim înghițiți de mare împreună. Ne învârteam unul în jurul celuilalt, ne atingeam ca-n treacăt, ne căutam. Eram ca niște magneți care se distrau îndepărtându-se unul de celălalt pentru a se reîntâlni și a forma un tot. Ne iubeam. Ne odihneam.

Reconstrucția barului cerea răbdare și ne solicita toată energia. Când nu eram la muncă, făceam tot posibilul s-o susțin pe Erin. Nevoia imperativă de-a ne ridica din cenușă ne sporea și dorința, și puterile. Era enorm de lucru, dar lucrurile avansau. O clipă nu-i trecuse lui Erin prin minte să se lase păgubașă. Voia să scrie continuarea poveștii noastre respectând, în același timp, trecutul.

După ce căutase luni în șir un nume nou pentru bar, convocase pe toată lumea acasă. Când spun toată lumea, mă refer la noi cinci, la părinții ei, la Erwan și Lucille și la Paloma. Ne zisese să luăm loc, ne servise cu șampanie, puțin lipsise să nu mimeze răpăitul unei tobe. Când socotise că eram suficient de cuminți și de atenți, zâmbise, mulțumită. După care ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Ne întoarcem cu toții după un lung periplu... O lungă odisee... Călătoria s-a încheiat... Ne întoarcem cu semne și cicatrici... Am făcut nenumărate ocoluri...

În acel moment, se uitase lung la mine... considera că rătăcisem îndelung până să ajung la ea.

— Am pierdut și câțiva oameni pe drum... ne-am pierdut și pe noi înșine... am crezut că totul s-a sfârșit... că nu mai e nicio speranță... că n-o să mai găsim niciodată drumul spre casă... Am crezut că nu mai exista nicio casă... niciun acasă...

Ne-am înșelat... Casa e în capătul străzii... Sau aici, cu cei pe care-i iubim... Din toate aceste motive, L'Odyssée va rămâne L'Odyssée.

Ivan nu distrusese L'Odyssée, îl făcuse mai puternic. Mai bogat. Mai atrăgător. Distrusese amintirile urâte, făcând mai mult loc celor frumoase, ale sale, ale lor, ale mele, ale noastre. După ancheta poliției și autopsia corpului găsit, nu existase niciun element prin care să se stabilească identitatea „necunoscutului" de la L'Odyssée. Erin și cu mine cerusem rămășițele lui. Régis aranjase prin cunoștințele sale să nu trebuiască să dăm nicio explicație pentru acea solicitare. Eu îmi amintisem de un cimitir în apropiere de ai mei, care dădea înspre mare. Mă făcusem luntre și punte ca să obțin un loc acolo. Până la urmă, ajutat de taică-meu și de frate-meu, avusesem câștig de cauză. Ivan odihnea cu largul mării în față, iar pe piatra mormântului său scria: „Rătăcitorul". De fiecare dată când mergeam în vizită la ai mei, treceam și pe acolo.

În ziua aceea, am scos destul de repede trupa din apă. Erin ne zisese să nu ne întoarcem prea târziu, ca să aibă timp să ne pregătească lucrurile. A doua zi, plecam cu toții la părinții mei. Organizasem o ieșire pe mare de câteva zile, împreună cu taică-meu. Spre marea mea uimire, copiii n-au protestat. Când am ajuns acasă, Erin ne-a anunțat că luăm cina pe plajă. Ne aștepta, într-adevăr, un picnic. Chestia asta nu se potrivea deloc cu enervarea ei la gândul că am fi putut să nu fim gata cu toate până la ora plecării.

— Îmi ascunzi ceva? am întrebat-o.

— Absolut nimic! a spus, sărutându-mă scurt pe gură. E minunat afară... am zis să profităm de ziua asta de vară! La anul, o să fiu pe terasă, cărând pahare pe la mese. Vreau să savurez avantajele acestei pauze forțate. Du-te să faci un duș, că ești plin de sare!

Nu mi s-a părut c-am stat mai mult decât de obicei și totuși, când am coborât în salon, casa era pustie. Numai Douce mă aștepta, răbdătoare. Am fluierat-o și a venit după mine. Nu trebuia decât să coborâm rampa spre plajă ca să ajungem la ei. Ea a iuțit pasul în direcția lor. Eu m-am oprit câteva secunde ca să-i admir. Stăteau așezați în cerc pe nisip, vorbeau, râdeau, se tachinau.

Îi iubeam. Îi iubeam ca pe lumina ochilor. Eram cu toții liniștiți de-acum, știam să trăim cu amintirea lui Ivan. Aveam, bineînțeles, momente când ne mai certam, ne mai enervam, ne mai înfuriam, dar nu trecea nicio seară fără să le spun că-i iubesc. Mă temeam că aș fi putut muri în somn, fără ca ei să fi știut clar că erau totul pentru mine.

Ulysse, Lou și Milo parcă erau sânge din sângele meu, atât de mult îi iubeam. Erau sufletul meu. Nu mai puteam exista fără ei.

Erin. Femeia asta, care nu mă lăsase să mă înec și care, cu zâmbetul ei, mă ajuta în fiecare zi să urc la suprafață. Femeia asta, căreia mi-aș fi dorit atât de mult să-i spun „soția mea"... Nu-mi dădeam însă voie, suferise prea mult din pricina acestui instinct de proprietate. Aveam un simțământ pe care-l țineam tăinuit în adâncul inimii mele, dar, când se uita la mine, știam că și ea simțea același lucru. Eram făcuți să fim împreună. Pentru totdeauna.

Mă strigau, așa că am lăsat deoparte meditațiile despre iubire. M-am dus lângă ei, m-am așezat pe nisip și am dat să-mi torn un pahar.

— Așteaptă, m-a oprit Erin, ciudat de emoționată. Copiii au ceva pentru tine. Vor să-ți ceară ceva...

Am ridicat ochii spre cer, deja contrariat.

— Ce? Doar n-o să-mi spuneți că nu vreți să veniți mâine... o să tragem o tură super cu barca și-o să putem face și scufundări...

— Ah, nu, venim! Stai liniștit, m-a întrerupt Lou, amuzată.

— Ce vreți, atunci?

Au avut o discuție din aia tăcută, ca între frați.

— Hai, Ulysse, spune-i tu! s-a enervat Milo, bătându-și fratele pe umăr.

— OK! OK! Îi zic. Mare ajutor am în voi doi! a mârâit el.

Milo și Lou s-au tras, cu tandrețe, mai aproape de el. Toți trei și-au fixat asupra mea privirile — aș îndrăzni să spun — pline de iubire. Am întrebat-o pe mutește pe Erin despre ce era vorba, dar ea și-a plecat ochii strălucitori în pământ.

— Poftim! mi-a zis Ulysse, întinzându-mi brusc o foaie de hârtie.

Am luat-o și am citit-o din reflex. Un act oficial.

„Cerere de adopție."

Timpul s-a oprit în loc.

Inima a încetat să-mi mai bată.

Trupul mi s-a încordat ca un arc.

— L-am rugat pe Erwan, a continuat el, panicat de mutenia mea. N-o să fie ușor... cu toate câte s-au întâmplat... dar avem o șansă să reușim... Iar noi ne dorim asta mai mult decât orice.

Mi-era imposibil să-i privesc în ochi.

Iubirea.

Iubirea era un sentiment extraordinar. Puternic. Devastator. Reparator. Întemeietor.

— Gary? m-a strigat Erin cu o voce pierită. Gary?

Mi-am adunat puterile și am ridicat privirea. Se uitau toți patru la mine, neliniștiți. Erin îmi zâmbea, cu fața scăldată în

lacrimi, și-mi șoptea că mă iubește. Milo, nemairezistând, s-a ridicat și a venit să se așeze lângă mine. Am reușit să-i zâmbesc mai întâi lui Erin. Apoi, îndelung, lui Ulysse și lui Lou, după care m-am uitat în ochii lui Milo.

— Gary… Vrei?

Mulțumiri

Rătăcitorul m-a făcut să înțeleg că avem nevoie de timp ca să ne întâlnim, să ne îmblânzim și să ne contopim într-o singură ființă.

Mai multe persoane au participat, direct sau indirect, la tot acest timp, iar pentru asta țin să le mulțumesc din adâncul inimii.

Maïté Ferracci, editoarea mea, tu care mă citești printre rânduri, care veghezi asupra mea și a romanelor mele. Pe balconul unei camere de hotel, într-o seară de septembrie, m-ai ascultat când te-am anunțat, înfierbântată, că trebuia să mai aștepți încă șase luni pentru noul meu roman și mi-ai zis: „Tu și cu ele (personajele mele) hotărâți, voi dețineți puterea". Restul, Maïté, îl știi, iar pudoarea noastră mă împiedică să spun mai mult.

Elsa Lafon... Tu care mă lași să iau propriile decizii și mobilizezi Editura Michel Lafon cu o energie nebună și antrenantă. Eleganta-ți răbdare cu mine, Elsa, mă impresionează profund.

Saint-Malo Émeraude Plongée, pentru cele două botezuri. Primul, într-o dimineață de noiembrie, în fosa de scufundări. Visam de foarte multă vreme la treaba asta, mi-o doream atât de tare, încât mă temeam c-o să fiu dezamăgită. A fost mult peste ce-mi imaginam. Am urcat la suprafață răvășită complet. Parcă mă aud și acum zicând, ca Milo: „Când pot să mai intru?" Iar apoi, al doilea botez, în mare, de astă dată înconjurată de băieții mei, cărora nu le-am dat de ales. Ce emoții intense, nebune, mai ales când l-am văzut pe unul dintre fiii mei zâmbind sub apă... Am știut atunci că sunt în locul potrivit.

Le Cancalais... Tu care, când eram mică, te lăsai recunoscut încă de la barajul de pe Rance. Tu care te bucuri în fiecare zi de priveliștea Turnului Solidor și a stâncii Bizeux. Tu care mă primești atât de des pentru o cafea matinală, pentru un dejun estival sau hibernal. Tu care nu ești L'Odyssée, dar care mi l-ai inspirat.

Greg Lecœur, fotograf subacvatic, ajuns în viața mea ca un semn în perioada când scriam acest roman. Întâlnirea noastră,

Greg, e foarte importantă pentru mine. Ai acceptat fără nicio ezitare când te-am întrebat dacă n-ai vrea să te ocupi de coperta cărții. Ceea ce am trăit alături de tine — generozitatea ta și talentul tău din acea dimineață de shooting — nu poate fi descris în cuvinte.

Guillaume. Tu ai zis cu voce tare ce-mi șoptea *Rătăcitorul*: „Ia-o încet, nu te pierde cu firea". Tot tu mi-ai suflat, într-o seară, un nume, Ulysse. Tu, unicul, singurul care știi cât din mine, cât din noi am pus în acest roman. Fără tine, fără rătăcirile noastre, n-aș fi scris aceste câteva rânduri, iar această poveste — la fel ca toate celelalte — n-ar fi văzut lumina zilei.

Simon-Aderaw și Rémi-Tariku, fiii mei, carne din carnea mea, vă dați seama de ce…

Gary, Erin, Ivan… Vă iubesc… Vă iubesc atât de mult… Mă înclin în fața forței, a șireteniei voastre… V-ați impus cu lipsurile, cu speranțele, cu furiile voastre, m-ați marcat pe viață, n-o să mă părăsiți niciodată…

Playlist

Fără muzică, n-aș scrie. Muzica este indispensabilă pentru procesul meu creativ. Ea mă ajută să merg mai departe, creează o alchimie între mine și personajele mele.

Să nu vă mire că veți găsi și dubluri, uneori o piesă mi-a permis fuzionarea cu starea de spirit a lui Ivan, cu obsesiile sale, alteori corespunde amintirilor lui Erin care revin, unele după altele, la suprafață.

Am să vă împărtășesc playlistul *Rătăcitorului*, disponibil pe Spotify și pe Deezer. El urmează cronologia romanului. Prima piesă este cea a primei scene. Ultima, a celui din urmă capitol.

„La Grande Sarabande pour cordes et basse continue", George Frederic Haendel, Karol Teutsch, *Handel: La Grande Sabarabande (et autres chefs-d'oeuvre)*.

„Lullaby Love — Single version", Roo Panes, *Lullaby Love Single Version*.

„Different Pulses", Asaf Avidan, *Different Pulses*.

„Darpa", Wim Mertens, *Stratégie de la rupture*.

„Why Does My Heart Feel So Bad?", Moby, *Play*.

„Truth", Balmorhea, *All Is Wild, All Is Silent*.

„Arrival of the Birds", The Cinematic Orchestra, London Metropolitan Orchestra, *The Crimson Wing: Mystery Of The Flamingos*.

„Why Does My Heart Feel so Bad?", Moby, *Play*.

„Watching You Fade", Will Hanson, *Hope On Top*.

„Should I Stay Or Should I Go — Remastered", The Clash, *Hits Back*.

„Smalltown Boy", Bronski Beat, *The Age of Consent*.

„I'm Still Standing", Elton John, *Too Low for Zero*.

„Hold Me Tight", Berlinist, *Landscapes*.

„Owl ", She keeps Bees, *Eight House*.

„I'm so Tired", Jennylee, *Heart Tax*.

„Porcelain", Moby, *Play*.

„Mount", The Blaze, *DANCEHALL*.

„Never Step Back", Evgueni Galperine, Sacha Galperine, *Baron Noir* (banda originală a sezoanelor 1 și 2).

„La Celestina", Lhasa De Sela, *La Llorona* (Remastered Edition).

„Popular", Nada Surf, *High/Low*.

„Love Came Here", Lhasa De Sela, *Lhasa*.

„Blue Night", Cocoon, *Blue Night*.

„By this River (Arr. Badzura)", Brian Eno, Roedelius, Moebius, Mari Samuelsen, Konzerthausorchester Berlin, Jonathan

Stockhammer, Christian Badzura, *Eno, Roedelius, Moebius: By This River (Arr. Badzura)*.

„Autumn Romance", Anne Sophie Versnaeyen, Gabriel Saban, *Soul Stories 2* (Emotional Orchestral Drama Tracks).

„Facing the Past", Anne Sophie Versnaeyen, Gabriel Saban, *Soul Stories 2* (Emotional Orchestral Drama Tracks).

„Le Vol des Sorcières", Abraham Fogg, *Blåkulla*.

„Two One Four", Fyfe & Iskra Strings, *Extended Play*.

„There's No Place Like Home — Frome «Lost: Season 4»", Michael Giacchino, *Lost: Season 4* (Original Television Soundtrack).

„Why Does My Heart Feel So Bad?", Moby, *Play*.

„Never Step Back", Evgueni Galperine, Sacha Galperine, *Baron Noir* (banda originală a sezoanelor 1 și 2).

„Beauty", Love Supreme, *Love Supreme*.

„Reckless", Lost Horizons, Simon Raymonde, Ghostpoet, *Ojalá*.

„One of These Mornings", Moby, *18*.

„Shot in the Back of the Head", Moby, *Wait for Me* (deluxe edition).

„Bloodflow", Grandbrothers, *Open*.

„Not Ready Yet", Eels, *Beautiful freak*.

„This Love", Julia Stone, *The Memory Machine*.

„Ouvre", Cecilie Noer, *Train Track Home*.

„Clouds — Theme", Solomon Grey, *The Last Post* (Original Music from The Television Series).

„Peaks", Fyfe & Iskra Strings, *Extended Play*.

„Colours", Hilmar Örn Hilmarsson & Sigus Rós, *Angels of the Universe*.

„Timelapse", Uno Helmersson, Mari Samuelsen, Jesper Söderqvist, Gunnar Flagstad, TrondheimSolistene, *Nordic Noir*.

„I Swore", Denai Moore, *Elsewhere*.

„Feathers", Poppy Ackroyd, *Feathers*.

„Never Step Back", Evgueni Galperine, Sacha Galperine, *Baron Noir* (banda originală a sezoanelor 1 și 2).

„A Shallow in the Sun", Eels, *The Cautionary Tales of Mark Oliver Everett*.

„Acts of Man", Mildlake, *The Courage of Others*.

„The Way I Feel", Fotheringay, *Nothing More — The Collected Fotheringay*.

„In and Out", Applause, *Acids*.

„Insight XVIII", Julien Marchal, *Insight II*.

„Vladimir's Blues", Max Richter, *The Blue Notebooks* (15 Years).

„Earnestly Yours (feat. Ren Ford)", Keaton Henson, Ren Ford, *Romantic Works*.

„Keep Running", Yodelice, *Keep Running*.

„Kissing Disease", Melodium, *Cerebro Spin*.

„Fragments of Self", Max Cooper, Tom Hodge, *Fragmented Self*.

„I Lived on the Moon (Accoustic Version)", Kwoon, *The Guillotine Show*.
„This Woman's Work", Kate Bush, *The Sensual World*.
„5AM", Amber Run, *5AM* (Expanded Edition).
„Blue Crystal Fire", Fire! Orchestra, *Arrival*.
„Never Step Back", Evgueni Galperine, Sacha Galperine, *Baron Noir* (banda originală a sezoanelor 1 și 2).
„On A Roll — Sand Castle Tapes", Balthazar, *Sand Castle Tapes*.
„That Look You Give That Guy", Eels, *Hombre Lobo*.
„Some Needs", Rover, *Let It Glow*.
„The Winner Is", DeVotchKa, Mychael Danna, *Little Miss Sunshine* (Original Motion Picture Soundtrack).
„Life on Mars? — 2015 Remaster", David Bowie, *Hunky Dory* (2015 Remaster).
„Knockin'on Heaven's Door", Bob Dylan, *Pat Garrett & Billy the Kid* (Soundtrack From The Motion Picture).
„Perfect Day", Lou Reed, *Transformer*.
„Inform 221 bis", Rob, *Le Bureau des légendes — Sezonul 4* (banda originală a serialului).
„Where I Want to Go — Single Version", Roo Panes, *Where I Want to Go*.
„Inform 221 bis", Rob, *Le Bureau des légendes — Sezonul 4* (banda originală a serialului).
„Hypocrite", Jean-Michel Blais & CFCF, *Cascades*.
„Research 2", Rob, *Le Bureau des légendes* (banda originală a serialului).
„Californication", Red Hot Chili Peppers, *Californication* (Deluxe Edition).
„I Am a Levi", Ijahman Levi, *Soul Warrior*.
„The Chase", CrawJax, *Puzzles: Year Zero*.
„Waves", Anna Phoebe, Aisling Brouwer, AVAWAVES, *Waves*.
„Inform 221 bis", Rob, *Le Bureau des légendes — Sezonul 4* (banda originală a serialului).
„Home", Will Hanson, *Hope On Top*.
„Inform 5221", Rob, *Le Bureau des légendes — Sezonul 5* (banda originală a serialului).
„Requiem for a Dream — Main Theme", Jonas Kvarnström, *Requiem for a Dream — Main Theme*.
„Nisi Dominus per chalumeau e B. C., RV 608 «Cum dederit»", Antonio Vivaldi, Giovanni Antonini, Il Giardino Armonico, *Vivaldi: Concerti per Flauto*.
„Mom's Got Work", Adma Taylor, *The Handmaid's Tale* (Deluxe Edition) (Original Series Soudtrack).
„Ouverture 1", Olivia Merilahti, *Sparring* (banda originală a filmului).
„Research 18, Pt. 2", Rob, *Le Bureau des légendes* (banda originală a serialului).

„Ouverture 2“, Olivia Merilahti, *Sparring* (banda originală a filmului).

„Horizon“, Olivia Merilahti, *Sparring* (banda originală a filmului).

„Requiem for a Dream“, Scott Benson Band, *Volume II*.

„Moving On“, Michael Giacchino, *Lost: The Final Season* (Original Television Soundtrack).

„Hearing“, Sleeping At Last, *Atlas: II*.